

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΛΙΘΟΥ

(LA CHASSE AU MÉTÉORE)

Μετάφραση: ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ
Εικονογράφηση: GEORGE ROUX

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

Α.Α. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΡΚΟΥΡΤΟΥ 10 — ΑΘΗΝΑΙ 1976

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΛΙΘΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ένα εὐχάριστο καθήκον τοῦ δικαστῆ Τζών Πρόθ

Δὲ συντρέχει κανένας λόγος νὰ κρύψουμε ἀπ' τοὺς ἀναγκώστες μας πὼς ἡ πόλη, ὅπου ἀρχίζει αὐτὴ ἡ παράξενη ἱστορία, βρίσκεται στὴν πολιτεία Βιρτζίνια τῆς Ἀμερικῆς. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ὀνομάσουμε τὴν πόλη Οὐάστον καὶ νὰ τὴν τοποθετήσουμε στὴν ἀνατολικὴ περιφέρεια, στὴν δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ποτόμακ. Εἶναι ὅμως τόσο μικρὴ καὶ ἀσήμαντη πόλη, πὺ μάταια θὰ ψάξετε νὰ τὴ βρῆτε ἀκόμα καὶ στοὺς καλύτερους χάρτες τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Στὶς 12 Μαρτίου τοῦ ἀξιολησμονεύτου ἐκείνου χρόνου, τὸ πρῶν, ὅσοι κάτοικοι τοῦ Οὐάστον ἔτυχαν σὲ ὀρισμένη στιγμή νὰ περνοῦν ἀπ' τὴν Ἑξωτερὸν στρῆτ, πρόσεξαν ἕναν κομπὸ καβαλάρη πὺ ἀνέβαινε τὸν κατηφορικὸ — ἡ ἀνηφορικὸ, ὅπως ἀγαπᾶτε — δρόμο, χωρὶς καμιὰ βιασύνη, καθισμένος ἀναπαυτικὰ στὴ σέλα τοῦ ἀλόγου του, καὶ σταματοῦσε τελικὰ στὴν πλατεία Συντάγματος, πὺ βρίσκεται σχεδὸν στὸ κέντρο τῆς πόλης.

Ὁ καβαλάρης αὐτός, καθαρὸαἶμος τύπος Γιάνκη* δὲ θὰ ἦταν παραπάνω ἀπὸ τριάντα χρονῶν. Μᾶλλον ψηλοῦ ἀναστήματος, γεροδεμένος, μελαχροινὸς μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ καστανὰ μαλλιά, εἶχ' ἕνα γενάκι πὺ στόλιζε τὸ πηγούνι του. Φοροῦσ' ἕνα μακρὸ παλτὸ πὺ

* Κοινὴ ὀνομασία τῶν κατοίκων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

ὄχι μόνο σκέπαζε τὰ πόδια του, ἀλλὰ ἔφθανε κι ὡς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου. Μὲ σταθερὸ χέρι κι ἐπιδεξιότητα, ὀδηγοῦσε τὸ θερμόαιμο ἄλογο. Ἡ στάση του ἔδειχνε ἀνθρώπο δράσης, μὲ χαρακτήρα ἀποφασιστικὸ καὶ αὐτόδημοτο. Ποτὲ δὲ θ' ἀμφιταλαντευόταν ἀνάμεσα στὴν ἐπιθυμία καὶ στὸν φόβο, ὅπως κάνουν οἱ διστακτικοὶ χαρακτήρες. Τέλος, ὁ καλὸς παρατηρητὴς θ' ἀντιλαμβανόταν πὼς ἡ φαινομενικὴ του ἀπάθεια δὲν μπορούσε νὰ κρύψῃ τὴ φυσικὴ του ἀνυπομονησία.

Τί γύρευε αὐτὸς ὁ καθαλάρης σὲ μιὰ πόλὴ ὅπου κανεὶς δὲν τὸν γνῶριζε κι ὅπου κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτέ;... Ἄράγε ἦταν περαστικὸς ἢ μήπως σκόπευε νὰ μείνῃ γιὰ λίγο; Ἄν ἔψαχνε γιὰ ξενοδοχεῖο θὰ εἶχε τὴν ἀμνηχανία τῆς ἐκλογῆς. Τὸ Οὐάστον ἦταν ὁ παράδεισος γιὰ τοὺς ξένους. Σὲ κανένα κέντρο τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἢ ἄλλης χώρας ὁ ταξιδιώτης δὲν ἔβρισκε καλύτερη ὑποδοχή, καλύτερη περιποίηση, καλύτερο φαγητό, περισσότερη ἀνεση καὶ συνάμα πῶς λογικὲς τιμές. Εἶναι λυπηρὸ πὺ οἱ χάρτες δὲ σημειώνουν μὲ ἀκρίβεια τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται μιὰ τόσο ἰδανικὴ πόλὴ.

Φαίνεται, ὅμως, πὼς ὁ ξένος δὲ σκόπευε νὰ μείνῃ στὸ Οὐάστον καὶ στὰ καλόκορδα χαμόγελα τῶν ξενοδόχων ἔδειχνε πλήρη ἀδιαφορία. Σκεπτικὸς, χωρὶς νὰ δίνει σημασία σὲ τί γινόταν γύρω του, ἔκανε τὴ βόλτα τῆς πλατείας Συντάγματος, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται κὰν ὅτι κινοῦσε τὴν περιέργεια τοῦ κοινοῦ.

Κι ὅμως, ἓνας Θεὸς ἤξερε πόσο ἦταν ἐξημμένη ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου! Ἄπ' τὴν πρώτη στιγμή πὺ φάνηκε ὁ καθαλάρης, καταστηματοάρχες καὶ ὑπόλληλοι, στὰ κατώφλια, συζητοῦσαν τὸ θέμα:

— Ἀπὸ ποῦ φάνηκε;

— Ἀπ' τὴν Ἐξωτερὸν στρεῖτ.

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν;

— Καθὼς ἄκουσα νὰ λένε ἀπ' τὸ προάστιο Οὐίλκοξ.

— Μισὴ ὥρα τὸ ἄλογό του κάνει τὸ γύρο τῆς πλατείας.

— Κάποιον περιμένει.

— Καθώς φαίνεται. Καὶ μάλιστα με ἀρκετὴ ἀνυπομονησία.

— Δὲν παύει νὰ κοιτάζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἑξετεροστρήτ.

— Ἀπὸ ἐκεῖ περιμένει κάποιο πρόσωπο.

— Ποιό;... Ἄνδρα... ἢ γυναῖκα;

— Δὲ θέλει ρώτημα!

— Ὡστε πρόκειται γιὰ ραντεβουδάκι;

— Σίγουρα. Ὅχι ὅμως με τὴν ἔννοια πὺ τοῦ δίνετε ἐσεῖς.

— Κι ἐσεῖς πῶς τὸ ξέρετε;

— Τρεῖς φορές σταμάτησε ὁ ξένος μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κυρίου Τζὼν Πρόθ...

— Καὶ καθὼς ὁ κύριος Τζὼν Πρόθ εἶναι δικαστὴς τοῦ Οὐάστον...

— Θᾶξη κάποια δίκη ὁ καβαλάρης...

— Κι ὁ ἀντίδικός του ἔχει καθυστέρηση.

— Ἐχετε δίκιο.

— Ὁ δικαστὴς Πρόθ θὰ τοὺς συμφιλώσῃ με τὸ πρῶτο!

— Εἶναι ικανὸς ἄνθρωπος

— Καὶ καλόκαρδος.

Στ' ἀληθινά, μποροῦσε νάταν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ τῆς παρουσίας τοῦ καβαλάρη στὸ Οὐάστον. Γιατί, πολλὰς φορές, εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὸ σπιτί τοῦ κυρίου Τζὼν Πρόθ, χωρὶς νὰ ξεπεζέψῃ ὅμως. Μιὰ κοίταζε τὴν πόρτα, μιὰ κοίταζε τὰ παράθυρα, ὕστερα ἔμενε ἀκίνητος, σὰ νὰ περίμενε πὺς κάποιος θὰ φαινόταν στὸ κατώφλι, ὡς τὴ στιγμὴ πὺ ἡ ἀνυπομονησία πὺ ἐξεδήλωνε τὸ ἄλογό του τὸν ἐξαναγκάζε νὰ ξαναφύγῃ.

Καθὼς, λοιπόν, σταματοῦσε καὶ πάλι, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἓνα ἄτομο στὸ κατώφλι τῆς μικρῆς σκαλίστας πὺ ἐβγαίνει στὸ πεζοδρόμιο.

Μόλις ὁ ξένος εἶδε τὸν νεοφερμένο:

— Ὁ κύριος Τζὼν Πρόθ, ὑποθέτω... εἶπε, βγάζοντας τὸ καπέλο του.

— Αὐτοπροσώπως.

— Μιὰ ἀπλὴ ἐρώτηση πὺν θ' ἀπαιτήση μόνο ἓνα ναι ἢ ἓνα ὄχι ἐκ μέρους σας.

— Παρακαλῶ, κύριε.

— Μήπως ἤρθε κανεῖς σήμερα τὸ πρωὶ γιὰ νὰ ζητήση τὸν κύριο Σὲθ Στάνφορντ;

— Ὁχι, κύριε.

— Σὰς εὐχαριστῶ.

Μόλις πρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις, χαιρετώντας καὶ πάλι, ὁ καθαλάρης συνέχισε τὸν περίπατό του πρὸς τὴν Ἑξετερ στρήτ.

Τώρα — κατὰ τὴ γενικὴ γνώμη — δὲ χωροῦσε πιά ἀμφιβολία πῶς ὁ ἄγνωστος ἐρχόταν γιὰ τὸν κύριο Τζὼν Πρόθ. Καθὼς εἶχε θέσει τὸ ἐρώτημά του, ἦταν φανερὸ πῶς ὀνομαζόταν Σὲθ Στάνφορντ κι ἐρχόταν πρῶτος σ' ἓνα συμφωνημένο ραντεβού. Κι ἄλλου προβλήματος ἐξίσου ἐνδιαφέροντος, ζητιόταν ἡ λύση. Ἐντάξει εἶχε περάσει ἡ ὥρα τοῦ προκαθορισμένου ραντεβού κι ὁ ἄγνωστος καθαλάρης θάφευγε ἀπ' τὴν πόλη γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ;

Δὲ θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὸ πιστέψετε, γιὰτὶ βρισκόμαστε στὴν Ἀμερικὴ, τὴν κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν στοιχημάτων: πῶς ἄρχισαν νὰ στοιχηματίζουν γιὰ τὴν προσεχῇ ἐπιστροφή ἢ τὴν ὀριστικὴ ἀναχώρηση τοῦ ξένου. Στοιχήματα μισοῦ δολλαρίου ἢ πεντέξι σέντς, μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν περιέργων πὺν εἶχαν σταματήσει στὴν πλατεία, ὅλο μικροποσά — στοιχήματα, ὅμως, πὺν θὰ πληρώνονταν ἀπ' τοὺς χαμένους καὶ θὰ εἰσπράττονταν ἀπ' τοὺς κερδισμένους πὺν ὅλοι τους ἦταν ἀνεγνωρισμένης ἐντιμότητος.

Ὅσο γιὰ τὸ Τζὼν Πρόθ, ἀρκέσθηκε νὰ παρακολουθήσῃ μὲ τὸ βλέμμα τὸν καθαλάρη πὺν ἀνηγόρευε πρὸς τὸ προάστιο Οὐίλκοξ. Ἦταν φιλόσοφος, ὁ δικαστὴς Τζὼν Πρόθ, ἓνας δικαστικὸς μὲ πενηντάχρονη φιλοσοφία καὶ

σοφία καὶ ισόχρονη ἡλικία — σὰ νὰ λέμε, γεννημένος φιλόσοφος καὶ σοφός. "Ας προσθέσετε σ' ὅλ' αὐτὰ καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἦταν ἐργένης — ἀδιαμφισβήτητη ἀπόδειξη σοφίας — πὼς κανενὸς εἶδους ἔγνοια δὲν εἶχε διαταράξει ποτὲ τὴ γαλήνη τῆς ζωῆς του, καὶ θὰ συμφωνήσετε ὅτι χωρὶς σκοποῦρες εὐκολα γίνεται κανεὶς φιλόσοφος. Γεννημένος στὸ Οὐάστον, ἀκόμα καὶ στὰ νιάτα του πολὺ λίγο εἶχε λείψει ἀπ' τὴ γενέτειρά του, κι ὅλοι ὅσοι ὑπάγονταν στὴν δικαιοδοσία του τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, γνωρίζοντας πὼς δὲν εἶχε καμιὰ φιλοδοξία.

Ὁδηγὸς του ἦταν ἡ εὐθυκρισία. Ἐδειχνε πάντα ἐπιείκεια στὶς ἀδυναμίες καὶ κάπου κάπου στὰ παραπτώματα τῶν συμπολιτῶν του. Νὰ συμβιβάζει διαφορές, νὰ συμφιλιώνει ἀντιδίκους ποὺ ἐμφανίζονταν στὸ ταπεινὸ του δικαστήριον, γιὰ νὰ λειτουργῇ ἀπρόσκοπτα ὁ κοινωνικὸς μηχανισμὸς — ἔτσι τὴν ἐννοοῦσε τὴν ἀποστολὴ του.

Ὁ Τζὼν Πρὸθ ἦταν οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος. Κι ἂν ἐκτελοῦσε χρέη δικαστῆ, ἦταν ἀπὸ χόμπυ, γι' αὐτὸ δὲ φιλοδοξοῦσε ν' ἀνέβῃ τὶς βαθμίδες τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας. Ἀγαποῦσε τὴν ἡσυχία καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Θεωροῦσε τοὺς ἀνθρώπους σὰ γείτονές του στὴ ζωὴ — μὲ τοὺς ὁποίους καθέννας ἔχει συμφέρον νὰ διατηρῇ εἰρηνικὰς σχέσεις. Ξυπνοῦσε νωρὶς καὶ κοιμόταν νωρὶς. Διάβαζε μερικὸν ἀγαπημένους του συγγραφεῖς τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου, πρὸ παντός, ὅμως τὰ Νεατοῦ Οὐάστον μικρὰ καὶ ἐντιμὴ τοπικὴ ἐφημερίδα, ὅπου οἱ περισσότερες στῆλες εἶχαν διατεθῇ γιὰ τὶς μικρὰς ἀγγελίες καὶ ἐλάχιστες γιὰ τὴν πολιτικὴ. Κάθε μέρα πῆγαινε περίπατο μιὰ δυὸ ὄρες, οἱ συμπολίτες του πάλιν — νὰ κατέλα τους βγάζοντάς τα διαρκῶς γιὰ νὰ τὸν χαιρετοῦν, καὶ ὁ ἴδιος ἀναγκαζόταν ν' ἀγοράζῃ καινούργιο καπέλο κάθε τρεῖς μῆνες. Ἄν ἐξαίρεσουμε αὐτοὺς τοὺς περιπάτους καὶ τὸ χρόνο ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ ἐκτέλεσις τῶν δικαστικῶν καθηκόντων του, τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ ἔμενε στὸ ἡσυχό σπιτάκι του, ὅπου εἶχε ὅλες τὶς ἀνέσεις του, καλλιερ-

γούσε τὰ λουλούδια τοῦ ἀνθοκήπου του πού τὸν ἀντάμειβαν γιὰ τὶς φροντίδες του γοητεύοντάς τον μὲ δροσερὰ χρώματα, καὶ χαρίζοντάς του τὶς μεθυστικὲς εὐωδιὲς τους.

Ἀφοῦ περιγράψαμε μὲ λίγες γραμμὲς τὸν χαρακτήρα αὐτὸν καὶ τοποθετήσαμε τὸ ποτραῖτο τοῦ κυρίου Τζὼν Πρὸθ μέσα στὸ ἀληθινὸ πλαίσιό του, εἰν' εὐκόλο νὰ καταλάβετε πῶς ὁ δικαστὴς δὲν ἔδειξε περισσότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἐρώτημα πού ἔθεσε ὁ ξένος. Ἴσως, ὅμως, αὐτός, ἂν ἀντὶ ν' ἀποταθῇ στὸν οἰκοδεσπότη ρωτοῦσε τὴν γριὰ ὑπηρετρία Κάρθην, ἐνδέχεται ἢ Κάρθην νὰ γύρευε νὰ μάθῃ πὺδ πολλὰς λεπτομέρειες. Θᾶλεγε στὸ κύριο Σέθ Στάνφορντ, τί ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ἂν ἐρχόνταν νὰ ρωτήσουν γι' αὐτόν. Κι ἀσφαλῶς ἢ Κάρθην θὰ εἶχε καὶ τὴν ἐντελῶς ἀθῶα περιέργεια νὰ μάθῃ ἂν ὁ ξένος θὰ ξαναγύριζε, τὸ πρωὶ ἢ τ' ἀπόγευμα, στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Τζὼν Πρὸθ.

Φυσικά, ὁ κύριος Τζὼν Πρὸθ δὲ θὰ ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτό του αὐτὲς τὶς περιέργειες, καὶ τὶς ἀδιακρισίες, πού συγχωροῦνταν στὴν ὑπηρετριά του ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὴν εἶχε πλάσει γυναίκα. Ὁχι, ὁ κύριος Τζὼν Πρὸθ δὲν ἀντελήφθη καὶ ὅτι τὴν ἀφίξη, τὴν παρουσία καί, κατόπιν, τὴν ἀναχώρηση τοῦ ξένου εἶχαν σχολιάσει οἱ χασομέρηδες τῆς πλατείας, καί, ἀφοῦ ξανάκλεισε τὴν πόρτα του, πῆγε νὰ ποτίσῃ τὰ τριαντάφυλλα, τοὺς κρίνους, τὰ γεράνια καὶ τ' ἄλλα στολίδια τοῦ κήπου του.

Οἱ περίεργοι δὲν τὸν μιμήθηκαν, ὅμως, μὰ στάθηκαν σ' ἐπιφυλακῇ.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ καθαλάρης εἶχε προχωρήσει ὥς τὸ τέλος τῆς Ἑξετερ στρήτ, πού δεσπάζει τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῆς πόλης. Φθάνοντας στὸ προάστειο Οὐίλκοξ, πού ὁ δρόμος αὐτὸς ἐνώνει μὲ τὸ κέντρο τοῦ Οὐάστον, σταμάτησε τᾶλογό του, καί, χωρὶς νὰ ξεπεξέψῃ, κοίταξε ὀλόγυρά του. Ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτό, ἢ ματιὰ του μποροῦσε ν' ἀπλωθῇ στὸν κυματιστὸ δρόμο πού ἔφθανε ὥς τὴν κωμόπολη Στήλ. Αὐτὴ, πέρα ἀπ' τὸν ποταμὸ Ποτόμακ, χάραζε τὰ καμπαναριά της πάνω στὸν ὀρίζοντα. Μάταια, ὅμως,

ή ματιά του έρευνούσε τὸ δρόμο. Σίγουρα δὲν ἔβρισκε ἐκείνο πὸν ζητοῦσε. Γι' αὐτὸ καὶ τᾶλογο, πὸν συμμεριζόταν τὴν ἀνυπομονησία τοῦ κυρίου του, ἔσκαβε νευρικά τὸ ἔδαφος μὲ τὰ μπροστινά του πόδια.

Πέρασαν ἀκόμα δέκα λεπτά, καὶ ὕστερα ὁ καθαλάρης, ξαναπαίρονοντας μὲ ἀργὸ περπάτημα τοῦ ἀλόγου, τὴν Ἐξετερ στρήτ, προχώρησε, γιὰ πέμπτη φορά, πρὸς τὴν πλατεία.

— Τὸ κάτω κάτω τῆς Γραφῆς, μονολογοῦσε, ἀφοῦ κοίταξε καὶ πάλι τὸ ρολοὶ του, δὲν ἔχει ἀκόμα καμιά καθυστέρηση... Εἴπαμε γιὰ τὶς δέκα κι ἑπτὰ λεπτά καὶ ἡ ὥρα εἶναι μόλις ἐννιάμισι... Ἡ ἀπόσταση πὸν χωρίζει τὸ Οὐάστον ἀπ' τὸ Στήλ, ἀπὸ ὅπου ἐκείνη θὰ ἔρῃ, εἶναι ἴση μὲ τὴν ἀπόσταση πὸν χωρίζει τὸ Οὐάστον ἀπ' τὸ Μπριάλ, ἀπὸ ὅπου ἦρθα ἐγώ, καὶ μπορεῖ νὰ καλυφθῇ τὸ πολὺ σὲ εἴκοσι λεπτά... Ὁ δρόμος εἶναι καλός, ὁ καιρὸς δὲν εἶναι ὑγρὸς καὶ δὲ φούσκωσε τὸ ποτάμι γιὰ νὰ παρασύρῃ τὴ γέφυρα... Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο... Ἄν λοιπὸν λείψει ἀπ' τὸ ραντεβού, θὰ λείψῃ θεληματικά... Ἄλλωστε, ἀκρίβεια σημαίνει νὰ εἶναι κανεὶς στὴν ὥρα του κι ὄχι νὰ δίνη ἀπὸ νωρὶς τὸ «παρών»... Στὴν πραγματικότητα, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκριβής, κι οὔτε μοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ ἔρθω πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα... Ἀσχετον ἂν ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ φθάνῃ κανεὶς πρῶτος στὸ ραντεβού μὲ μιὰ κυρία!..

Ὁ μονόλογος αὐτὸς συνεχίστηκε σ' ὅλο τὸ διάστημα πὸν ὁ ξένος κατέβαινε τὴν Ἐξετερ στρήτ, καὶ πῆρε τέλος μονάχα τὴ στιγμή πὸν οἱ ὀπλὲς τοῦ ἀλόγου χτύπησαν καὶ πάλι τὸν σκυροστρωμένο δρόμο.

Ἦταν φανερὸ πὸς ὅσοι εἶχαν στοιχηματίσει πὸς ὁ ξένος θὰ ξαναγύριζε, κέρδιζαν τὸ στοίχημά τους. Γι' αὐτό, ἐνῶ περνοῦσε κατὰ μῆκος τῶν ξενοδοχείων, πολλὰ χαμόγελα τὸν ὑποδέχονταν, ἐνῶ οἱ χαμένοι τὸν χαιρετοῦσαν σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Τὸ ρολοὶ τῆς δημοσχίας χτύπησε δέκα, ἐπὶ τέλους.

Σταματώντας τὸ ἄλογό του, ὁ ξένος μέτρησε τοὺς δέκα χτύπους καὶ βεβαιώθηκε πὺς τὸ δικό του ρολοὶ ἔδειχνε τὴ σωστὴ ὥρα.

Ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ ἦταν γιὰ τὶς δέκα κι ἐπτὰ.

Ὁ Σὲθ Στάνφορντ ξαναγύρισε στὴν ἀρχὴ τῆς Ἑξετερ στρήτ. Ἦταν φανερό πὺς καβαλάρης κι ἄλογο ἔβραζαν ἀπὸ ἀνυπομονησία.

Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, ἡ κίνηση ἦταν ζωηρὴ ἐκείνη τὴν ὥρα. Ὁ Σὲθ Στάνφορντ δὲν ἔδινε σημασία στοὺς διαβάτες πού ἔπαιρναν τὸν ἀνήφορο. Πρόσεχε ἀποκλειστικὰ ὁσους κατηφόριζαν καὶ ἡ ματιὰ του τοὺς ἄδραχνε ἀπ' τὴ στιγμὴ πὺν φαίνονταν στὴν κορυφὴ τῆς κατηφοριᾶς. Γιὰ νὰ διασχίσῃ ἓνας πεζὸς τὴν Ἑξετερ στρήτ χρειάζεται καμιά δεκαριὰ λεπτά, ἐνῶ ἓνα ἀμάξι ἢ ἓνα ἄλογο τὴν περνᾷ σὲ τρία τέσσερα λεπτὰ μονάχα.

Τὸ πρόσωπο, ὅμως, πὺν ὁ Σὲθ Στάνφορντ περίμενε, δὲν εἶχε καμιά σχέση μὲ τοὺς πεζοὺς. Ἡ μὲ ἀμάξι θὰ ἐρχόταν ἢ καβάλα, σὰν ἀμαζόνα.

Θὰ ἐρχόταν, ὅμως, στὴ συμφωνημένη ὥρα;... Τρία λεπτὰ ἔμεναν μόνο, ὅσα χρειάζονταν γιὰ νὰ κατηφορήσῃ τὴν Ἑξετερ στρήτ καὶ κονένα ἀμάξι, δὲ φαινόταν στὴν κορυφὴ τῆς κατηφοριᾶς, οὔτε μοτοσυκλέτο, οὔτε ποδήλατο, οὔτε αὐτοκίνητο πού, μὲ ὀγδόντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα, θὰ ἔφθανε νωρίτερα στὸ ραντεβού.

Ὁ Σὲθ Στάνφορντ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν Ἑξετερ στρήτ. Καὶ ψιθύρισε ἀποφασιστικά.

— Ἄν δὲν ἔρθῃ ὡς τὶς δέκα κι ἐπτὰ, δὲ θὰ γίνῃ ὁ γάμος.

Σὰν ἀπάντησῃ σ' αὐτὴ τὴ δήλωσῃ, ἀκούστηκε ἓνας καλπασμὸς ἀλόγου στὴν κορυφὴ τῆς κατηφοριᾶς. Ἦταν ἓνα ὑπέροχο ζῶο καθαρόαμης ράτσας, πὺν τ' ὀδηγοῦσε πάνω στὴ σέλα μιὰ νεαρὴ ἀμαζόνα μὲ χάρη καὶ σιγουριά. Οἱ διαβάτες παραμέριζαν καὶ δὲ θὰ συναντοῦσε κανένα ἐμπόδιο ὡς τὴν πλατεία.

Ὁ Σὲθ Στάνφορντ ἀναγνώρισε ἐκείνη πὺν περίμενε

μέ τώση άνυπομονησία. Δέν πρόφερε λέξη, δέν ἔκανε τήν παραμικρή χειρονομία. Χωρίς νά ξεπεζέψη, σταμάτησε τ' ἄλογό του μπροστά στο σπίτι τοῦ Δικαστή.

Μ' ἐξημμένη περιέργεια οἱ χασομέρηδες πλησίασαν, χωρίς νά τοὺς δώση ὁ ξένος τήν παραμικρή προσοχή.

“Τστερ’ ἀπό λίγα λεπτά, ἡ ἀμαξόνα ἔφθανε στήν πλατεία καί τ' ἄλογό της σταματοῦσε, λαχανιασμένο, κοντά στήν πόρτα.

‘Ο ξένος ἔβγαλε τὸ καπέλο του, λέγοντας:

— Χαιρετῶ τῇ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ...

— Κι ἐγὼ τὸν κύριο Σέθ Στάνφορτ, ἀπάντησε ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλιση γεμάτη χάρη.

Οἱ ντόπιοι παρακολουθοῦσαν μὲ περιέργεια τὸ ζεγγάρι αὐτό, πὺν τοὺς ἦταν ὁλωσδιόλου ἄγνωστο. Κι ἔλεγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— “Αν ἦρθαν γιὰ δίκη, μακάρι νά συμβιβασθοῦν καί νά μὴ ζημιώση κανένας.

— “Ἐννοια σας κι ὁ κύριος Πρόθ εἶναι ἄσπος στοὺς εἰρηνικοὺς διακανονισμοὺς!...

— Κι ἂν εἶναι ἀνύπαντροι κι οἱ δύο τους, τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νά καταλήξουν σὲ γάμο!

“Ἐτσι ἔκοβαν κι ἔρραβαν οἱ γλῶσσες. ‘Ο Σέθ Στάνφορτ, ὅμως καί ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ δὲ φαίνονταν νά δίνουν καμιὰ σημασία στήν περιέργεια τῶν χασομέρηδων.

‘Ο Σέθ Στάνφορτ ἐτοιμαζόταν νά ξεπεζέψη γιὰ νά χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ κυρίου Τζὼν Πρόθ, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοιξε.

‘Ο κύριος Τζὼν Πρόθ φάνηκε στο κατώφλι, κι αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἡ ὑπηρετριά του ἡ Κάθρην φάνηκε πίσω του.

Εἶχαν ἀκούσει τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων μπροστά στήν πόρτα: ἐκεῖνος ἐγκατέλειψε τὸν κῆπο του, ἡ ὑπηρετρία ἐγκατέλειψε τὴν κουζίνα της — γιὰ νά μάθουν τί συμβαίνει.

Καβάλα, ὁ Σέθ Στάνφορτ εἶπε στο δικαστή:

— Κύριε Τζών Πρόθ, είμαι ὁ Σέθ Στάνφορτ, ἀπ' τὸ Μπόστον τῆς πολιτείας Μασατσουσέτς...

— Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας, κύριε Σέθ Στάνφορτ!

— Νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴ μὲς 'Αρκάδια Γουῶκερ, ἀπ' τὸ Τρέντον τῆς Πολιτείας Νιού - Τζέρσυ.

— Μεγάλῃ μου τιμῇ, μὲς 'Αρκάδια Γουῶκερ!

Κι ὁ κύριος Τζών Πρόθ, ἀφοῦ πρῶτα κοίταξε τὸν ξένο, ἔστρεψε ὅλη τὴν προσοχή του πρὸς τὴν ἀμαζόνα.

Ἡ μὲς 'Αρκάδια Γουῶκερ ἦταν μιὰ χαριτωμένη νέα καὶ ἀξιίζει τὸν κόπο νὰ τὴ σκισάrouμε. Ἡλικία: εἴκοσι τεσσάρων χρονῶν. Μάτια: ἀνοιχτογάλανα. Μαλλιά: καστανόμαυρα. Πρόσωπο: ὅλο δροσιά, μιὰ σταλιά ἡλιοκαμένο ἀπ' τὸν καθαρὸ ἀέρα. Δόντια: σὰ μαργαριτάρια. Μᾶλλον ψηλὴ καὶ μὲ παράστημα ὅλο γοητεία. Στὸ περπάτημά της, εἶχε ξεχωριστὴ κομψότητα, εὐλυγισία καὶ ζωηρότητα. Τὸ ἄλογό της ὅλο νεῦρο σὰν τὴν ἀμαζόνα, ἔδειχνε τὴν ἴδια ἀνυπομονησίαν μὲ τὸ ἄλογο τοῦ Σέθ Στάνφορτ. Τὰ λεπτὰ γαντοφορεμένα χέρια της ἔπαιζαν μὲ τὰ χαλινάρια μ' ἐπιδεξιότητα ποὺ μαρτυροῦσε τὴν πεπειραμένη καβαλάρισα. "Ὅλο τὸ ἄτομό της ἔδειχνε μιὰν ἀρχοντιά ποὺ χαρακτηρίζει τὴν χ α ι σ ο σ α ι τ υ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν — τὴν ἀμερικανικὴ ἀριστοκρατία, ἂν ἡ λέξις αὐτὴ συμβιδάζεται μὲ τὰ δημοκρατικὰ ἔνστικτα τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἡ μὲς 'Αρκάδια Γουῶκερ, ποὺ καταγόταν ἀπ' τὸ Νιού - Τζέρσυ καὶ δὲν τῆς ἔμεναν πιά παρὰ μόνον μακρινοὶ συγγενεῖς, ἐλεύθερη νὰ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη, προικισμένη μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν περιπέτεια ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἀμερικανικὴ νεολαία, ζοῦσε σύμφωνα μὲ τὰ γούστα της. Ταξιδεύοντας πολλὰ χρόνια, ἔχοντας ἐπισκεφθῇ τίς κυριότερες χώρες τῆς Εὐρώπης, ἦταν ἐνήμερη τοῦ τί γινόταν καὶ τί λεγόταν στὸ Παρίσι, στὸ Λονδίνο, στὸ Βερολίνο, στὴ Βιέννη ἢ στὴ Ρώμη. Κι ὅ,τι εἶχε ἀκούσει ἢ δεῖ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀδια-

κόπων περιοδειῶν της, μπορούσε νὰ τὸ συζητήσῃ μὲ τοὺς Γάλλους, τοὺς Ἀγγλους, τοὺς Γερμανούς, τοὺς Ἰταλοὺς στὴ γλώσσα τοῦ καθενός! Ἦταν μιὰ νέα μορφωμένη πού τὴν ἐκπαίδευσή της εἶχεν ἐπιμεληθῇ μὲ στοργή ὁ αἰμίνηστος κηδεμώνας της. Εἶχεν ἀποκτήσει κι ἐπιχειρηματικὴ πείρα πού τῆς ἐπέτρεπε ν' ἀποκομίσῃ ἱκανὰ κέρδη ἀπὸ τὴ διαχείριση τῆς περιουσίας της.

Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ ἦταν **κ ο μ μ έ ν η** **κ α ἰ ρ α μ μ έ ν η** —κατὰ τὴν κατάλληλη ἔκφραση — γιὰ τὸν κύριο Σέθ Στάνφορντ. Κι ἐκεῖνος ἀνεξάρτητος, κι ἐκεῖνος πλούσιος, κι ἐκεῖνος φιλοτάξιδος, ἔχοντας γυρίσει ὅλο τὸν κόσμον, σπάνια ἔμενε στὸ Μπόστον, ὅπου ἦταν γεννημένος. Τὸν χειμῶνα τὸν φιλοξενούσαν οἱ μεγάλες πρωτεύουσες τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου, ὅπου εἶχε συναντήσει πολλὰ φορὲς τὴν πολυταξιδεμένη πατριώτισσά του. Τὸ καλοκαίρι ξαναγύριζε στὴν πατρίδα του, σὲ πλάζ ὅπου συγκεντρώνονταν οἰκογενειακῶς οἱ πλούσιοι Γιάνκηδες. Ἐκεῖ, ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ κι ἐκεῖνος εἶχαν καὶ πάλι συναντηθῇ.

Τὰ κοινὰ γούστα πού εἶχαν οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι, τοὺς εἶχαν φέρεῖ σ' ἐπαφὴ — καὶ πολὺ σωστὰ οἱ χασομέρηδες τῆς πλατείας Συντάγματος τοῦ Οὐάστων τοὺς ἔκριναν ὡς ταιριαστὸ ζευγάρι. Καὶ στ' ἀλήθεια, ἀφοῦ οἱ δυὸ τοὺς εἶχαν τὸ **χ ό μ π υ** νὰ ταξιδεύουν σὲ ὅποια χώρα σημειωνόταν τὸ παραμικρὸ πολιτικὸ ἢ στρατιωτικὸ γεγονός, γιὰτὶ νὰ μὴν ταιριάξουν; Νὰ μὴ σᾶς φανῇ, λοιπόν, παράξενο πὼς ὁ κύριος Σέθ Στάνφορντ καὶ ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ, μὲ τὸν καιρό, ἀποφάσισαν νὰ ἐνώσουν τὶς δυὸ ὑπάρξεις τοὺς πράγμα πού δὲν θάλλαξε καθόλου τὶς συνήθειές τους. Δὲ θάταν πιά δυὸ καράβια πού θὰ ταξίδευαν μαζί, ἀλλὰ μονάχα ἓνα, ἄρτια ἐξοπλισμένο γιὰ νὰ διασχίῃ ὅλες τὶς θάλασσες τοῦ κόσμου.

Ὅχι! Οὔτε δίκη, οὔτε κανέναν εἰρηνικὸς διακανονισμὸς ἦταν ὁ λόγος πού ὡδηγοῦσε τὸν Σέθ Στάνφορντ καὶ τὴ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ μπροστὰ στὸ δικαστὴ τῆς μι-

κρῆς πόλης. Ὁχι! Μετὰ ἀπ' τὴ συμπλήρωση ὅλων τῶν νομίμων διατυπώσεων ἀπὸ τὶς ἀρμόδιες ἀρχὲς τῶν πολιτειῶν Μασσαχουσέτης καὶ Νιὺ Τζέρσου, εἶχαν δώσει ραντεβοῦ στὸ Οὐάστον στὶς 12 Μαρτίου, στὶς δέκα καὶ ἑπτὰ λεπτὰ ἀκριβῶς, γιὰ τὴν τέλεση μιᾶς πράξης ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ σπουδαιότερη στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ ἀπ' τὴν παρουσίαση τοῦ κυρίου Σὲθ Στάνφορντ καὶ τῆς μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ στὸ δικαστή, ὁ κύριος Τζῶν Πρὸθ ρώτησε τοὺς δυὸ ταξιδιωτὲς, ποιοὺς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐπίσκεψής τους.

— Ὁ κύριος Σὲθ Στάνφορντ ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον τὴ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ, ἀπάντησε ὁ ἓνας.

— Κι ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον τὸν κύριον Σὲθ Στάνφορντ, πρόσθεσε ἡ ἄλλη.

Ὁ δικαστὴς ὑποκλίθηκε λέγοντας:

— Εἰμαι στὴ διάθεσή σας, κύριε Στάνφορντ, καὶ στὴ δική σας, μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ.

Κι οἱ δυὸ νέοι ὑποκλίθηκαν μὲ τὴ σειρά τους.

— Πότε ἐπιθυμεῖτε νὰ γίνῃ ὁ γάμος;

— Ἀμέσως... ἂν εἰσθε ἐλεύθεροι, ἀποκρίθηκε ὁ Σὲθ Στάνφορντ.

— Γιατὶ θὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Οὐάστον μόλις γίνω κυρία Στάνφορντ, δήλωσε ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ.

Ὁ κύριος Τζῶν Πρὸθ φανέρωσε μὲ τὴ στάση του πόσο καὶ ἐκεῖνος καὶ ὅλη ἡ πόλη λυποῦνταν ποὺ δὲ θᾶμενε στὸ Οὐάστον ἓνα τόσο χαριτωμένο ζευγάρι ποὺ τοὺς τιμοῦσε μὲ τὴν παρουσίαν του.

Καὶ πρόσθεσε:

— Εἰμαι στὶς διαταγές σας, καὶ ὑποχώρησε λίγα βήματα, γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ εἴσοδος.

Ὁ κύριος Σὲθ Στάνφορντ τὸν σταμάτησε ὁμως μὲ μιὰ χειρονομία.

— Εἶναι ἀπαραίτητο, ρώτησε, ἡ μὲς Ἀρκάδια καὶ ἐγὼ νὰ ξεπεζέψουμε;

Ὁ κύριος Τζῶν Πρὸθ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Καθόλου. Καὶ καθάλα ἀκόμα μπορείτε νὰ παντρευθῆτε.

Σπάνιο νὰ συναντήση κανεὶς ἕναν τόσο καλόβολο δικαστὴ ἀκόμα καὶ στὴν Ἀμερική, πὺν φημίζεται σὰ χώρα τῆς παραξενιάς.

— Μιὰ ἐρώτηση μόνο, εἶπε ὁ κύριος Τζὼν Πρὸθ. Συμπληρώσατε ὅλες τὶς διατυπώσεις πὺν ὀρίζει ὁ νόμος;

— Βέβαια, ἀπάντησε ὁ Σὲθ Στάνφορντ.

Κι ἔδωκε στὸν δικαστὴ τὶς δυὸ ἄδειες γάμου, πὺν εἶχαν ἐκδοθῇ στὸ Μπόστον καὶ στὸ Τρέντον.

Ὁ κύριος Τζὼν Πρὸθ φόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ διάβασε μὲ προσοχὴ τὰ χαρτιά, πὺν εἶχαν ἐπικυρωθῇ μὲ τὴν ἐπίσημη σφραγίδα τῶν δυὸ πολιτειῶν.

— Οἱ ἄδειες εἶν' ἐν τάξει, εἶπε, κι εἴμ' ἔτοιμος νὰ σᾶς ἐκδώσω πιστοποιητικὸ γάμου.

Τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, πὺν εἶχε πυκνώσει αἰσθητά, σχημάτιζε κύκλο γύρω ἀπ' τὸ ζευγάρι, σὰν ἓνα εἶδος μαρτύρων τῆς παράξενης αὐτῆς τελετῆς. Αὐτὸ ὅμως οὔτε ἐνοχλοῦσε τοὺς ἀρραβωνιασμένους, οὔτε τοὺς κακοφαινόταν.

Ὁ κύριος Τζὼν Πρὸθ ἀνέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια καὶ στάθηκε στὸ πεζούλι, καὶ μὲ δυνατὴ φωνή, γιὰ ν' ἀκούσουν ὅλοι, εἶπε:

— Κύριε Σὲθ Στάνφορντ δέχεσθε ὡς σύζυγον τὴ μὺς Ἀρκάδια Γουῶκερ;

— Ναί.

— Μὺς Ἀρκάδια Γουῶκερ, δέχεσθε ὡς σύζυγον τὸν κύριο Σὲθ Στάνφορντ;

— Ναί.

Ὁ δικαστὴς πῆρε ἀνάσα λίγα δευτερόλεπτα κι εἶπε:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, κύριε Σὲθ Στάνφορντ, ἀπ' τὸ Μπόστον, καὶ μὺς Ἀρκάδια Γουῶκερ, ἀπ' τὸ Τρέντον, ἐστὲ ἠνωμένοι μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου.

Οἱ δυὸ νειόπαντροι πλησίασαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, κι

ἔνωσαν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ ἐπισφραγίσουν τὸ γαμήλιο δεσμό.

Καὶ καθένας τους ἔδωκε στὸ δικαστὴ ἀπὸ ἓνα χαρτονόμισμα τῶν πεντακοσίων δολλαρίων.

— Γιὰ τὸν κόπο σας, εἶπε ὁ κύριος Σὲθ Στάνφορντ.

— Γιὰ τοὺς φτωχοὺς, εἶπε ἡ κυρία Ἀρκαδία Στάνφορντ.

Κι ἀφοῦ ὑποκλίθηκαν μπροστὰ στὸ δικαστή, ἔφυγαν καλπάζοντας πρὸς τὸ προάστιο Οὐίλκοξ.

— Ὅρίστε μας! εἶπε ἡ Κάθρην πού, κατάπληκτη, εἶχε χάσει γιὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας τὴ λαλιά της.

— Τί ἐννοεῖτε, Κάθρην; ρώτησε ὁ κύριος Τζὼν Πρόθ.

Ἡ γριὰ ὑπηρέτρια παράτησε τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της πού τὴν ἔτριβε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς τελετῆς — καὶ τὴν εἶχε καταντήσει σὰ σφουγγαρόπανο — κι ἀπάντησε:

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι τρελλοί, κύριε δικαστή!

— Ἀσφαλῶς, καλὴ μου Κάθρην, ἀσφαλῶς, συμφώνησε ὁ κύριος Τζὼν Πρόθ, ξαναπαίρνοντας τὸ εἰρηνικὸ ποτιστήρι του. Γιατὶ ὅμως σᾶς φαίνεται αὐτὸ παράξενο; Ὅσοι παντρεύονται δὲν εἶναι κατὰ γενικὸ κανόνα, λίγο τρελλοί;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ντὴν Φόρσυθ, Φράνσις Γκόρντον, Μίτς

— Μίτς!... Μίτς!...

— Γιώκα μου;...

— Τί ἔχει πάθει ὁ θεῖος Ντὴν;

— Μακάρι νᾶξερα.

— Μὴν εἶναι ἄρρωστος;

— Τούτῃ τῇ στιγμῇ, ὄχι! Μὰ κατὰ πῶς πάει, σίγουρα δὲ θὰ τὴ γλυτώσῃ!

Αὐτὲς οἱ ἐρωταποκρίσεις ἀνταλλάσσονταν μεταξὺ ἐνὸς νέου εἴκοσι τριῶν χρονῶν καὶ μιᾶς γριᾶς ἐξηντάρας, στὴν τραπεζαρία ἐνὸς σπιτιοῦ τῆς Ἑλίζαμπετ στρήτ, στὴν

πόλη Ουάστων ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς εἶχε τελεσθῇ ὁ πιὸ πρωτότυπος γάμος ἃ λ' ἄμερικαῖν.

Τὸ σπίτι τῆς Ἑλίζαμπεθ στρεῖτη ἦταν ἰδιοκτησία τοῦ Ντὴν Φόρσνθ. Ὁ Φόρσνθ ἦταν σαρανταπεντάρης. Εἶχε ἓνα μεγάλο κεφάλι διαρκῶς ἀναμαλλιασμένο, φοροῦσε ὑπερμυωπικὰ γυαλιά, ἦταν ἐλαφρὰ καμπουριασμένος, ὁ ρωμαλέος λαιμός του ἦταν τυλιγμένος χειμῶνα - καλοκαίρι μὲ μιὰ γραβάτα πὺν τὸν σκέπαζε ὥς τὸ πηγούνι, ἡ ρεδιγκότα του ἦταν εὐρύχωρη καὶ πάντα τσαλακωμένη, κολυμποῦσε τὸ σῶμα του μέσα σ' ἓνα γιλέκο πὺν τὰ κάτω κουμπιά του ποτὲ δὲν χρησιμοποιοῦνταν, τὸ κοντὸ παντελόνι του ἄφηνε νὰ φαίνωνται οἱ ἀστράγαλοί του, τὰ δυὸ πόδια του μποροῦσαν ἄνετα νὰ χωρέσουν στὸ ἓνα μονάχα ἄπ' τὰ φαρδιά παπούτσια του, ἓνα σκουφάκι μὲ φούντα σκέπαζε τ' ἀπειθάρχητα, σταχτιά μαλλιά του, τὸ πρόσωπό του ἦταν χαραγμένο μὲ ἄπειρες ρυτίδες σὰ χαραγμένο τετράδιο μαθητῆ καὶ κατέληγε σὲ γενάκι κατὰ τὴ συνήθεια τῶν Βοραιοαμερικανῶν, ὁ πεισματάρικος χαρακτήρας του ζητοῦσε πάντα ἀφορμὴ γιὰ νὰ θυμώσει — αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος Ντὴν Φόρσνθ γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦσαν ὁ ἀνεψιός του Φράνσις Γκόρντον μὲ τὴ Μίτς, τὴ γριὰ ὑπηρέτριά του, τὸ πρωινὸ τῆς 21 Μαρτίου.

Ὁ Φράνσις Γκόρντον, πὺν εἶχε στερηθῇ τοὺς γονεῖς του ἀπὸ παιδί, εἶχε ἀνατραφῇ ἀπὸ τὸ Ντὴν Φόρσνθ, ἀδελφὸ τῆς μητέρας του. Ἄν καὶ θὰ κληρονομοῦσε μιὰ μέρα τὴν ἀρκετὰ σημαντικὴ περιουσία τοῦ θείου του, δὲ θεώρησε αὐτὸ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸ ρίξη στὴν τεμπελιά, μὰ ἐπιδόθηκε στὴ μελέτῃ. Ὁ ἀνεψιός, ἀφοῦ τελείωνε τὰ ἐγκύκλια μαθήματά του στὸ φημισμένο Πανεπιστήμιο τοῦ Χάργουαρντ, σπούδασε νομικὰ καὶ δικηγοροῦσε τώρα στὸ Οὐάστων ὅπου ἡ χήρα, τ' ὄρφανὸ κι οἱ μεσοτοιχίες τὸν εἶχαν πρόθυμο ὑπερασπιστή. Βαθὺς γνώστης τῶν νόμων, ἀγόρευε μὲ τὴ μεγαλύτερη ἄνεση καὶ ἡ θερμὴ συνηγορία του, μπαίνοντας στ' αὐτιά τῶν δικαστῶν, ἔφθανε ὥς τὴν καρδιά τους. Ὅλοι οἱ συνάδελφοί του, νέοι καὶ γέροι, τὸν ἐκ-

τιμοῦσαν, καὶ δὲν εἶχε ἐχθρούς. Καλοκαμωμένος, καστανομάλλης, μαυρομάτης, μὲ ἄβροῦς τρόπους, πνευματώδης χωρὶς κακίες, ἐξυπηρετικὸς χωρὶς ἐπιδείξεις, μὲ ἀξιόλογη ἐπίδοση στὰ διάφορα σπῶρ τῆς ἀμερικανικῆς ἀνώτερης κοινωνίας, εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ συγκαταλεχθῇ στὴν ἀριστοκρατικὴ νεολαία τῆς πόλης καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὴν Τζέννη Χάντελσον, κόρη τοῦ γιατροῦ Χάντελσον καὶ τῆς γυναίκας του Φλώρας, τὸ γένος Κλέρις.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ βιαστοῦμε νὰ παρουσιάσουμε στὸν ἀναγνώστη τὴ μὲς Τζέννη Χάντελσον. Εἶναι πιὸ σωστὸ νὰ τὴ γνωρίσῃ ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά της καὶ στὴν κατάλληλη στιγμή. Δηλαδή, σὲ λίγο. Γιατὶ πρέπει νὰ ἐκτεθοῦν ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς παράξενης αὐτῆς ἱστορίας μὲ χρονολογικὴ σειρὰ καὶ μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Φράνσις Γκόρντον, θὰ προσθέσουμε πὼς ἔμενε στὸ σπίτι τῆς Ἑλίζαμπεθ στρήτ, καὶ δὲ θάφευγε ὀριστικὰ ἀπὸ ἐκεῖ παρὰ τὴ μέρα τῶν γάμων του μὲ τὴν Τζέννη... Καὶ πάλι, ὅμως, ἂς ἀφήσουμε τὴν Τζέννη ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται. Ἄς ποῦμε μονάχα πὼς ἡ Μίτς, ἡ ὑπηρέτρια, ἦταν ἡ ἔμπιστη τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ κυρίου της καὶ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί της, ἢ μᾶλλον σὰν ἐγγονάκι της, γιατί εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι οἱ γιαγιὲς κατέχουν κατὰ γενικὸ κανόνα τὸ ρεκόρ τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Ἡ Μίτς, ὑποδειγματικὴ ὑπηρέτρια, ποῦ ταίρι της δὲν βρίσκεται πιά στὸν κόσμος, ἦταν ἀπομεινάρη ἐνὸς χαμένου εἴδους, προικισμένη μὲ τὰ προσόντα τοῦ σκύλου μαζὶ καὶ τῆς γάτας: τοῦ σκύλου, γιατί ἀφοσιώθηκε στοὺς κυρίους της — τῆς γάτας γιατί ἀφοσιώθηκε στὸ σπίτι τους. Καθὼς φαντάζεσθε βέβαια, εἶχε τὸ ἐ λ ε ὑ θ ε ρ ο νὰ λήθῃ ὅ,τι ἤθελε στὸ Ντὴν Φόρσουθ. Ὅταν ὁ κύριός της εἶχε ἄδικο, τοῦ τᾶψελνε ὀρθὰ κοφτὰ μὲ τὴν ἰδιάξουσα καί, πολλές φορές, ἐξωφρενικὴ δ ι α λ ε κ τ ι κ ῆ της ὅπου ἀνακάτενε παροιμίες, χωρὶς νὰ παραλείπῃ νὰ τὶς κακοποιῇ, ὑ π η ρ ε τ ι κ ῇ ἁ δ ε ῖ α. Ἄν δὲ συμφωνοῦσε μὲ τὰ λεγόμενά της, ὁ Ντὴν Φόρσουθ εἶχε μόνο μιὰ διέξοδο: νὰ ἐγκατα-

λείψη τὸ πεδίο τῆς διαμάχης καὶ νὰ πάη νὰ κλειδαμπαρωθῇ μέσα στὸ γραφεῖο του.

* Ἀλλωστε, ἐκεῖ μέσα, ὁ Ντὴν Φόρσνθ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ βρῖσκεται ποτὲ μονάχος. Πάντα συναντοῦσε ἓνα ἄλλο πρόσωπο πού κατέφευγε στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὶς μαργαριτοποικίλτες διαμαρτυρίες καὶ τὰ γλωσσικὰ ξεσπάσματα τῆς Μίτς.

Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἦταν γνωστὸ μὲ τὸ παρατσούκλι "Ομικρον, γιατί ἦταν μικροκαμωμένος. Ἄν εἶχε ψηλὸ ἀνάστημα, δὲν ἀποκλείεται νὰ τοῦδιναν τὸ παρατσούκλι "Ωμέγα. Εἶχε ὅμως σταθεροποιήσῃ τὸ ὕψος του, ἀπ' τὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε χρονῶν, στὸ ἐνάμισι μέτρο. Τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦταν Οὐάιφ, εἶχε προσληφθῇ ἀπ' τὸν πατέρα τοῦ Ντὴν Φόρσνθ σὰν ὑπηρετῆς ἀπὸ δέκα πέντε χρονῶν καὶ τώρα εἶχε ξεπεράσει τὰ πενήντα. Δηλαδή, ἐπὶ τριανταπέντε χρόνια ὑπηρετοῦσε τὸ θεῖο τοῦ Φράνσις Γκόρντον.

Εἰν' ἐνδιαφέρον νὰ μάθετε ποιὲς ἦταν οἱ ὑπηρεσίες του. Βοηθοῦσε τὸ Ντὴν Φόρσνθ στὰ ἔργα του μὲ τὸ ἴδιο πάθος πού ἐνιωθε κι ὁ κύριός του γι' αὐτά.

* Ὡστε, ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἐργαζόταν;

Ναί, σὰν ἐρασιτέχνης ὅμως. Ἐσεῖς θὰ κρίνετε μόνος σας, μὲ τί φλόγα κι ἐνθουσιασμό.

Τί ἀπασχολοῦσε τὸ Ντὴν Φόρσνθ; Ἡ ἱατρική, οἱ νομικὲς ἐπιστῆμες, ἡ φιλολογία, ἡ καλλιτεχνία, οἱ ὑποθέσεις τοῦ ἐμπορίου ἢ τοῦ χρηματιστηρίου, ὅπως τόσους ἄλλους πολίτες τῆς ἐλεύθερης ἀμερικανικῆς ἡπείρου;

Κάθε ἄλλο.

Μήπως οἱ ἐπιστῆμες;

* Ὁχι οἱ ἐπιστῆμες, στὸν πληθυντικὸ, ἀλλὰ μιὰ ἐπιστήμη, στὸν ἐνικό. Ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ἡ ὑπέροχη ἐπιστήμη πού ὀνομάζεται Ἀστρονομία.

Δὲν ὀνειρευόταν παρὰ μόνον ἀνακαλύψεις πλανητῶν καὶ ἀστέρων. Σχεδὸν τίποτα ἀπὸ ὅ,τι συνέβαινε στὴν ἐπιφάνεια τῆς γήινης σφαίρας δὲ φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρῃ

τὸ Ντὴν Φόρσυθ πὸν ζοῦσε μόνο στὸ ἀχανὲς Διάστημα. Ἐπειδὴ, ὅμως, στὸ Ἄπειρο δὲ θάβρισκε οὔτε πρῶινὸ ρόφημα, αὐτε γεῦμα, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὸ διάστημα... ὅταν τὸ κενὸ τὸ ἐνοιωθε στὸ στομάχι του, τουλάχιστον μιὰ δυὸ φορές, τὴ μέρα. Κι ἐκεῖνο, ἀκριβῶς, τὸ πρῶί, δὲν κατέβαινε τὴ συνηθισμένη του ὥρα, κι ἡ Μίτς, πὸν τὸν περίμενε, εἶχε ἀρχίσει νὰ το-νίζη ἓνα πρελούντιο γκρίνιας.

— Μὰ πότε θὰ ἐρθῇ νὰ βάλῃ μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα του;

— Εἰν' ἐπάνω κι ὁ Ὁμικρον; ρώτησε ὁ Φράνσις Γκόρντον.

— Πάντα δὲν ξεκολλᾷ ἀπὸ κοντά του, σὰν τὸ σκυλὶ ἀπ' τὸν ἀφέντη του. Λεῖπει ποτὲ ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ Σαρακοστή; Ἐγὼ δὲν ἀντέχω πιά νὰ ξεποδαριάζωμαι σκαρφαλώνοντας στὴν ἀητοφωλιά του! συμπέρανε ἡ Μίτς.

Ἡ ἀητοφωλιά ἦταν ἓνας μικρὸς πύργος, πὸν ὑψωνόταν ἐπτὰ μέτρα ἐπάνω ἀπ' τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ: ἓνα ἀστεροσκοπεῖο μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξης. Ἐνα κυκλικὸ δωμάτιο μὲ τέσσερα παράθυρα πὸν προσανατολίζονταν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Στὸ ἐσωτερικόν, μερικὰ τηλεσκόπια σημαντικῆς ἀπόδοσης πάνω στὶς περιστροφικὰς βάσεις τους, πάντα ἔτοιμα νὰ ὀργώ-σου ν τὰ πεδία τοῦ Διαστήματος πρὸς ἀνακάλυψη ἀστεροειδῶν πὸν δὲν βρίσκονται καταχωρισμένα στὰ ἐπίσημα βιβλία τῆς Ἀστρονομίας. Κοντολογίς, μὴν παύοντας οὔτε στιγμή νὰ κατασκοπεύουν τὸν Θεό — ὅπως ἔλεγε ἡ Μίτς — ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ βοηθός του Ὁμικρον, μὲ τὸ μάτι διαρκῶς κολλημένο στὸ τηλεσκόπιο, διέτρεχαν τὸν κίνδυνο, ὅπωςδὴποτε μιὰ μέρα, νὰ καταστρέψουν τὰ μάτια τους.

Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο περνοῦσαν κι οἱ δυὸ τους τὸ μεγαλύτερο διάστημα τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας, μὲ ἀλλαγὴ φρουρᾶς, φυσικά. Παρατηροῦσαν, μελετοῦσαν, ἐξερε-νοῦσαν τὶς μεσοαστρικὰς περιοχάς, σπρωγμένοι ἀκατάπαν-

στα άπ' την έλπίδα νά κάνουν καμιάν ανακάλυψη πού νά συνδεθῇ μέ τῶνομα τοῦ Ντήν Φόρσουθ. Ὅταν ὁ οὐρανός ἦταν καθαρός — *κα θ α ρ ε ς ά σ τ ρ α π ε ς ο ὕ ρ α ν ὸ δ ἐ ν φ ο β ο ὕ ν τ α ι*, ἔλεγε ἡ Μίτς — κάτι κατάφεραν. Ἔλα, ὅμως, πού στό τμήμα τοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου παραλλήλου πού διασχίζει τήν πολιτεία Βιρτζίνια δίνουν τὰ ραντεβού τους ὅλα τὰ λογιῶν λογιῶν σύννεφα: τῆς μπόρας, τῆς βροχῆς, τοῦ χιονιοῦ καί τοῦ χαλαζιοῦ! Αὐτά, οἱ δυο ἐρασιτέχνες - ἀστρονόμοι τὰ χαρακτήρισαν ὥς... σαμποτερ τοῦ διαπλανητικοῦ ἐξερευνητικοῦ τους ἔργου κι ἀπειλοῦσαν νά κινήσουν θεοὺς καί δαίμονες ἐναντίον ὅλων τῶν περιπλανωμένων ἀτμῶν τοῦ διαστήματος!

Ἀκριβῶς, αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Μαρτίου, ἡ ὑπομονή τοῦ Ντήν Φόρσουθ δοκιμαζόταν σκληρά. Μέρους ὀλόκληρης ὁ οὐρανός ἔμενε σκοτεινιασμένος, πρὸς μεγάλη ἀπελπισία τοῦ αὐτοσχεδίου ἀστρονόμου.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, 21 Μαρτίου, ἓνας δυνατὸς πουνέντες δὲν ἔπαυε νά φέρνῃ σύννεφα, σὲ χαμηλὸ ὕψος, πού σκέπαζαν τὸν οὐρανό.

— Τί κρίμα! ἀναστέναξε γιὰ δεκάτη φορὰ ὁ Ντήν Φόρσουθ, πού μάταια προσπαθοῦσε νά διακρίνῃ κάτι ἀπ' τὸ στερέωμα, γιατί τὸ πούσι ὀλοένα πύκνωνε. Ἔχω τὴν προαίσθηση πὼς δὲ βρισκόμαστε μακριὰ ἀπὸ μιὰ καταπληκτικὴ ανακάλυψη.

— Δὲν ἀποκλείεται, ἀπάντησε ὁ Ὅμικρον. Καὶ μάλιστα, εἶναι πολὺ πιθανόν, γιατί, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, πού καθάρισε γιὰ μιὰ στιγμή ὁ οὐρανός, θαρρῶ πὼς διέκρινα...

— Ἐγώ, ὅμως, εἶδα, Ὅμικρον....

— Κι οἱ δυό μας, λοιπόν, κι οἱ δυό συγχρόνως!

— Ὅμικρον!... διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντήν Φόρσουθ.

— Ναί, πρῶτα ἐσεῖς, χωρὶς καμιά ἀμφιβολία, παραδέχθηκε ὁ Ὅμικρον. Ὅταν, ὅμως, διέκρινα ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, μοῦ φάνηκε πὼς ἔπρεπε νά εἶναι... πὼς ἦταν...

— Κι ἐγώ, δήλωσε ὁ Ντήν Φόρσουθ, βεβαιώνω πὼς ἐ-

πρόκειται για έναν αερόλιθο που μετακινιόταν απ' τὸ βορρὰ πρὸς τὸ νότο...

— Μάλιστα, κύριε Ντὴν, κάθετα πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἡλίου...

— Πρὸς τὴν φαινομενικὴ κατεύθυνσή του, *Ομικρον.

— Φαινομενική, ἐννοεῖται.

— Κι ἦταν στὶς 16 τοῦ μηνός.

— Στὶς 16.

— *Ωρα ἐπτά, τριάντα ἐπτά λεπτά κι εἴκοσι δευτερόλεπτα...

— Κι εἴκοσι δευτερόλεπτα, ξαναεῖπε ὁ *Ομικρον, ὅπως ἐξακριβώσα κοιτάζοντας τὸ ρολόι μας.

— Κι ἀπὸ τότε, δὲν ξαναφάνηκε! φώναξε ὁ Ντὴν Φόρσυθ, δείχνοντας ἀπειλητικὰ τὸν οὐρανό.

— Πῶς νᾶκανε ἀλλιῶς; Σύννεφα!... σύννεφα!... σύννεφα!... Πέντε μέρες ἔχει ὁ οὐρανὸς νὰ φορέση τὴ γαλάζια στολή του!

— Τὸ κάνει ξεπίτηδες, φώναξε ὁ Ντὴν Φόρσυθ χτυπώντας θυμωμένα τὸ πόδι του, καὶ θαρρῶ πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα μόνο σὲ μένα συμβαίνουν.

— Σὲ μᾶς, διόρθωσε ὁ *Ομικρον, πού θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὅτι συμμετεῖχε κατὰ ποσοστὸ 50ο) οὐ στὶς ἀστρονομικὲς ἔρευνες τοῦ κυρίου του.

Στ' ἀλήθεια, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς εἶχαν τὸ ἴδιο δικαίωμα νὰ παραπονοῦνται πού τόσο πυκνὰ σύννεφα σκοτείνιαζαν τὸν οὐρανό τους. Εἴτε λάμπει ὁ ἥλιος, εἴτε δὲ λάμπει, αὐτὸ γίνεται γιὰ ὅλους.

*Αδιάφορο, ὅμως, ἂν εἶχαν ὅλοι τοῦτο τὸ δικαίωμα, κανεὶς δὲν ἦταν τόσο κακόκεφος ὅσο ὁ Ντὴν Φόρσυθ ὅταν ἡ πόλη ἦταν κουκουλωμένη μέσα σὲ μιὰν ἀπὸ κείνες τὶς ἀδιαπέραστες ὀμίχλες, πού ἐναντίον τους, τὰ πιὸ δυνατὰ τηλεσκόπια κι οἱ πιὸ τελειοποιημένοι φακοὶ δὲν μποροῦν τίποτα νὰ κάνουν. Κι αὐτὰ τὰ πούσιᾶ δὲν εἶναι σπάνια στὸ Οὐάστον, ἂν καὶ ἡ πόλη βρέχεται ἀπ' τὰ ὀλοκάθαρα

νερά του Ποτόμακ κι όχι απ' τὰ λασπόνερα του Τάμεση.

Ὅπως κι ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, στὶς 16 Μαρτίου, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἦταν πεντακάθαρος, τί εἶχαν διακρίνει, ἢ νόμισαν πὼς διέκριναν, ὁ κύριος κι ὁ ὑπηρετής;... Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἕναν ἀερόλιθο μὲ σφαιρικὸ σχῆμα πού μετακινιόταν αἰσθητὰ ἀπὸ βορρὰ πρὸς νότο μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα, καὶ μὲ τόσο ἐντατικὴ λάμψη πού καταπολεμοῦσε νικηφόρα τὴν ἀκτινοβολία τοῦ ἡλίου. Κι ὅμως, καθὼς ἡ ἀπόστασή του ἀπ' τὴ γῆ θὰ ἦταν ἀρκετὰ χιλιόμετρα, θὰ μπορούσαν νὰ τὸν παρακολουθήσουν, παρὰ τὴ μεγάλη ταχύτητά του, σὲ ἱκανὸ χρονικὸ διάστημα, ἂν μιὰ ἀναπάντεχη ὁμίχλη δὲν ἔμπαινε στὴ μέση, ἐμποδίζοντας τὶς διερευνητικὲς παρατηρήσεις τῶν Ντὴν Φόρσνθ καὶ Ὁμικρον.

Ἀπὸ τότε, δὲν ἔπαιναν τὰ παράπονα πού προκαλοῦσε αὐτὴ ἡ γρουσουζιά. Ἀράγε θὰ ξαναγύριζε ὁ ἀερόλιθος στὸν ὀρίζοντα τοῦ Οὐάστον; Θὰ μπορούσαν νὰ ξεχωρίσουν τὰ στοιχεῖα πού τὸν ἀποτελοῦσαν, νὰ προσδιορίσουν τὸν ὄγκο του, τὸ βάρος του, τὴν φύση του; Μὴν τυχὸν καὶ κανένας ἄλλος πὺδ τυχερὸς ἀστρονόμος, θὰ τὸν ξανάβρισκε σὲ ἄλλο σημεῖο τ' οὐρανοῦ; Ὁ Ντὴν Φόρσνθ, πού τὸν εἶχε συλλάβει γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα στὴν ἄκρῃ τοῦ τηλεσκοπίου του, θ' ἀποκτοῦσε ἴσως τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃ τ' ὄνομά του σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη; Ἡ, στὸ τέλος, ὅλες οἱ τιμητικὲς διακρίσεις θὰ ἀπονέμονταν σὲ κανένα ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες τοῦ Παλαιοῦ ἢ τοῦ Νέου Κόσμου, πού περνοῦν ὅλη τους τὴ ζωὴ, ἐξερευνώντας μερόνυχτα τὸν διαστημικὸ χῶρο.

— Αὐτοὶ οἱ σφετεριστές! ἔλεγε διαμαρτυρόμενος ὁ Ντὴν Φόρσνθ. Οἱ πειρατὲς τ' οὐρανοῦ!

Ὅλο τὸ πρωὶ τῆς 21 Μαρτίου, οὔτε ὁ Ντὴν Φόρσνθ οὔτε ὁ Ὁμικρον ἀπεφάσισαν, παρὰ τὴν κακοκαιρία, ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τὸ παράθυρο πού ἐβλεπε στὸ βορρά. Κι ὁ θυμὸς τους μεγάλωνε, ὅσο περνοῦσαν οἱ ὥρες. Τώρα πιά δὲ μιλοῦσαν. Ὁ Ντὴν Φόρσνθ κοίταζε τὸν πλατὺ ὀρίζον-

τα πού περιόριζαν σ' αυτό τὸ σημεῖο οἱ λόφοι τοῦ Σέρμπορ, ἐπάνω ἀπ' τοὺς ὁποίους ἓνα δυνατὸ ἀεράκι ἔδιωχνε τὰ σταχτιά σύννεφα. Ὁ Ὁμικρον πατοῦσε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν γιατί τὸ χαμηλό του μπόι περιόριζε σημαντικὰ τὴν ακτῖνα ὁρατότητάς του. Ὁ ἓνας εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του κι οἱ σφιγμένες γροθιές του πίεζαν τὸ στῆθος του. Ὁ ἄλλος, μὲ σφιγμένα δάχτυλα, χτυποῦσε νευρικὰ τὸ ἀκουμπιστήρι τοῦ παραθύρου. Μερικὰ πουλιὰ ἔφευγαν φτερουγίζοντας, μὲ ξεφωνητά, σὰ νὰ κοροΐδευαν τὸν κύριο καὶ τὸν ὑπρέτη πού, σὰ δίποδα δὲν μπορούσαν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς!... Ἄχ! νὰ μπορούσαν ν' ἀκολουθήσουν τὰ πουλιὰ στὸ φτερούγισμά τους, μὲ λίγα πηδήματα θὰ εἶχαν διασχίσει τὸ στρῶμα τῶν ἀτμῶν, κι ἴσως τότε νὰβλεπαν τὸν ἀερόλιθο νὰ συνεχίζῃ τὴν διαδρομὴ του μέσ' τὴ θαμπωτικὴ λάμψη τοῦ ἡλίου!

Αὐτὴ τὴ στιγμή, χτύπησε ἡ πόρτα.

Ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ Ὁμικρον, ἀπασχολημένοι, δὲν ἄκουσαν τὸ κτύπημα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι ὁ Φράνσις Γκόρντον φάνηκε στὸ κατώφλι.

Ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ Ὁμικρον οὔτε γύρισαν κἀν.

Ὁ ἀνεψιὸς προσχώρησε κι ἄγγιξε τὸ χέρι τοῦ θείου.

Ὁ Ντὴν Φόρσυθ ἔρριξε στὸν ἀνεψιό του μιὰ τόσο ἀφηρημένη ματιά, πὺ θαρρεῖς καὶ βρισκόταν στὸ φεγγάρι:

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— Θεῖε μου, τὸ γεῦμα σᾶς περιμένει.

— Ἄ! στ' ἀλήθεια, εἶπε ὁ Ντὴν Φόρσυθ, τὸ γεῦμα περιμένει; Ἐ λοιπόν, κι ἐμεῖς περιμένουμε.

— Τί περιμένετε;

— Τὸν ἥλιο, δήλωσε ὁ Ὁμικρον κι ὁ κύριός του ἔκανε νόημα ὅτι συμφωνεῖ.

— Μά, θεῖε μου, δὲν πιστεύω νὰ καλέσατε τὸν ἥλιο στὸ γεῦμα καὶ μπορούμε νὰ καθίσουμε στὸ τραπέζι χωρὶς αὐτόν.

Τί ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα; Ἄν τὸ ἀκτι-

νοδόλο άστέρι δέν έμφανιζόταν όλη μέρα, ό Ντήν Φόρσνθ θά επέμενε νηστεύοντας όλοκληρωτικά ώς τó βράδι;

Δέν άποκλείεται, γιατί ό άστρονόμος δέν έδειχνε καθόλου διάθεση ν' άπαντήση στην πρόσκληση του άνεψιού του.

— Θεΐε μου, επέμενε ό Φράνσις, σās προειδοποιώ πώς ή Μίτς άνυπομονεί.

Μονομιās, ό Ντήν Φόρσνθ έγκατέλειψε τς περιοχές του διαστήματος και προσγειώθηκε... Είχε μεγάλη πείρα άπ' τς «άνυπομονησίες» τής γριās Μίτς. Άφου του είχε στείλει έκτακτο άγγελιαφόρο, αυτό σήμαινε πώς ή κατάσταση ήταν σοβαρά κι έπρεπε νά κατεβούν χωρίς καμιά καθυστέρηση.

— Μά τί ώρα είναι; ρώτησε.

— Έντεκα και σαράντα έξι, άπάντησε ό Φράνσις Γκόρντον.

Αυτή την ώρα έδειχνε τó ρολόι, ένw, συνήθως, ό θεΐος κι ό άνεψιός κάθονταν στο τραπέζι στις έντεκα ακριβώς.

— Έντεκα και σαράντα έξι! φώναξε ό Ντήν Φόρσνθ κάνοντας τόν δυσαρεστημένο για νά κρύψη την άνησυχία του. Ποτέ δέν τó περίμενα άπ' τη Μίτς ν' άργήση τόσο νά μās ειδοποιήση!

— Μά, θεΐε μου, είναι ή τρίτη φορά πού άδικα σās χτυπάμε την πόρτα.

Χωρίς λέξη, ό Ντήν Φόρσνθ κατέθηκε τη σκάλα, ένw ό Όμικρον, πού συνήθως σέρβιρε τó φαγητό, έμενε σ' έπιφυλακή, περιμένοντας νά ξαναγυρίση ό ήλιος.

Ό θεΐος κι ό άνεψιός μπήκαν στην τραπεζαρία.

Η Μίτς βρισκόταν εκεί. Κοίταξε κατάματα τόν κύριό της πού έσκυψε τó κεφάλι.

— Που είναι ό Μικρός; έτσι όνόμαζε ή Μίτς τόν βαπτισμένο με τó πέμπτο φωνήεν του έλληνικού αλφαβήτου.

— Έχει δουλειά ἐκεῖ πάνω, ἀπάντησε ὁ Φράνσις Γκόρντον.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ἔκανε μὲ ἀπότομο ὕψος ἡ Μίτς. Ἄς καθίση ὅσο θέλῃ στὴν ἀστροσκοπιά του! Φᾶτε μάτια ἄ σ τ ρ α... καὶ κοιλιὰ περὶδρομο!

Ἄρχισε τὸ γεῦμα. Τὰ στόματα ἄνοιγαν μονάχα γιὰ νὰ φᾶνε. Ἡ Μίτς, πού, συνήθως κουβεντολογοῦσε πρόθυμα σεργίροντας τὰ φαγητὰ ἢ ἀλλάζοντας τὰ πιάτα, δὲν ἔλεγε λέξη. Ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ ἦταν ἐνοχλητικὴ γιὰ ὅλους. Ὁ Φράνσις Γκόρντον, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα σ' αὐτή, εἶπε γιὰ νὰ πῇ κάτι:

— Τὸ σημερινὸ πρωινὸ, θεῖε μου, σᾶς ικανοποίησε;

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ντὴν Φόρσνυθ. Ἡ ἐξακολογητικὴ συννεφιά μ' ἐνόχλησε ιδιαίτερα σήμερα.

— Μήπως βρισκόσαστε στὰ ἴχνη καμιᾶς ἀστρονομικῆς ἀνακάλυψης;

— Ἐτσι πιστεύω, Φράνσις. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω προτοῦ κάνω νέες παρατηρήσεις...

— Αὐτὴ ἡ ἔγνοια, διέκοψε ἀπότομα ἡ Μίτς, σᾶς τρώει σὰ σαράκι ὁλόκληρη ἐβδομάδα κι ἔχετε ριζώσει στὸν πύργο σας καὶ φυλάτε καρπούλι ὅλη νύχτα, πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος... Ναί! τρεῖς φορές, χθὲς τὴ νύχτα, σᾶς ἄκουσα... καὶ δὲν ἔπαθα ὥς τώρα κουφαμάρα... Μὰ τί θέλω καὶ σᾶς τὰ λέω αὐτά; Σ τ ο ὕ κ ο υ φ ο ὕ τ ῆ β ρ ό ν τ α ὅ σ ο θ έ λ ε ι ς π ό ρ τ α! πρόσθεσε, κακοποιώντας τὴν παροιμία κατὰ τὴ συνήθειά της.

— Ἐχεις δίκιο, καλὴ μου Μίτς, παραδέχθηκε ὁ Ντὴν Φόρσνυθ γιὰ νὰ τὴν μ α λ α κ ώ σ η.

Μάταια, ὅμως.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, μιὰ ἀνακάλυψη ἀ σ τ ρ ο κ ω μ ι κ ῆ! συνέχισε ἀγανακτισμένη ἡ ὑπηρέτρια. Θὰ φᾶτε τὰ λυσσασκά σας μὲ τὸ μάτι κολλημένο στοὺς σωλῆνες, θὰ κοφομεσιάσετε καὶ θὰ ξυπνήσετε καμπουριασμένοι κανένα πρωί, θὰ πιαστοῦν τὰ πόδια σας καὶ θὰ κοπῇ ἡ ἀνάσα σας μὲ τὸ ἀνέβα κατέβα τίς σκάλες τῆς ἀητοφωλιάς σας... καὶ ποιά

θὰ εἶναι τὰ καζάντια σας; Μήπως θ' ἄρθουν νὰ σᾶς κόψουν βεντουῆς τ' ἀστέρια σας ὅταν σᾶς βάλῃ ὁ γιατρὸς μὲ τὸ στανιὸ νὰ κρεββατωθῇτε; Μὰ τί θέλω καὶ σᾶς τὰ λέω αὐτά; Ἐγὼ τὰ λέω στὴν οὐρά μου... καὶ ἡ οὐρά μου στὴ γάτα της!

Προαισθανόμενος ποιά θὰ ἦταν ἡ ἔκβαση τοῦ διαλόγου, ὁ Ντὴν Φόρσνθ κατάλαβε πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν ἀπαντήσῃ. Ἐξακολούθησε νὰ τρώῃ ἀμίλητος, ἡ ἀφηρημάδα του, ὅμως, τὸν ἔκανε πολλὰς φορὲς νὰ σηκώνῃ τὸ πιάτο γιὰ νὰ πιῇ καὶ νὰ βουτᾷ τὸ πηροῦνι του στὸ ποτήρι.

Ὁ Φράνσις Γκόρντον προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ κουβέντα μὰ ἦταν φωνὴ βοῶσα ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁ θεῖος του, πάντα κατσούφης, δὲ φαινόταν νὰ τὸν ἀκούῃ. Ἐφθασε στὸ σημεῖο νὰ μιλᾷ γιὰ τὸν καιρὸ. Ὅταν δὲν ἔχει τί νὰ πῇ κανεῖς, κάνει λόγο γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ εἴχαμε ἢ γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ θ' ἄχουμε. Εἶναι ἀνεξάντλητο θέμα, προσιτὸ σὲ κάθε διάνοια. Ἄλλωστε, τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο ἐνδιέφερε τὸ Ντὴν Φόρσνθ. Γι' αὐτό, σὲ μιὰ στιγμή ποὺ εἶχαν συσσωρευθῇ πυκνὰ σύννεφα καὶ σκοτεινίαζαν τὴν τραπεζαρία, σήκωσε τὸ κεφάλι, κοίταξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ φώναξε:

— Αὐτὰ τὰ ἀναθεματισμένα σύννεφα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαλυθοῦν σὲ βροχὴ ἔστω καὶ κατακλυσμαία;

— Μακάρι! εἶπε ἡ Μίτς, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες ξεροστάλιασμα, τὴ λαχταρᾷ γιὰ τ' ἀγαθὰ της ἡ γῆ!

— Ἡ γῆ... ἡ γῆ!... μουρμούρισε ὁ Ντὴν Φόρσνθ μὲ τόση περιφρόνηση, ποὺ ἡ γριὰ ὑπέρετρια τοῦδ' ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν:

— Ναί, ἡ γῆ, κύριε. Αὐτὴ ἀξίζει ὅσο κι ὁ οὐρανός, ποὺ δὲν ἐννοεῖτε νὰ καταβῇτε ἀπὸ δαῦτον... οὔτε στὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ!

— Μά, καλὴ μου Μίτς... εἶπε ὁ Φράνσις Γκόρντον, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν θεῖο του ἀπ' τὴ θύελλα ποὺ προμηγνυόταν.

Χαμένος κόπος. Ἡ καλὴ Μίτς δὲν κατευναζόταν εὐκολά.

— Ἀφήστε τὰ «καλὴ μου Μίτς», συνέχισε. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ ξημεροβραδιάζεται κανένας κορτεζάροντας τὸ φεγγάρι, γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς τὴν ἀνοιξὴ ἔχουμε βροχές. Κι ἂν δὲ βρέξῃ τὸ Μάρτη, πότε θέλετε νὰ βρέξῃ; Λεῖπει ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ βροχή; Σᾶς ρωτῶ.

— Θεῖε μου, συμφώνησε ὁ νέος, εἶν' ἀλήθεια ὅτι εἴμαστε στὸ Μάρτη, ἀρχὴ τῆς ἀνοιξῆς, καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση!... Ὅταν, ἀργότερα, θὰ μποῦμε στὸ καλοκαίρι, θὰ ξεκαθαρίσῃ ὁ οὐρανός. Τότε, θὰ συνεχίστε τὶς ἐξερευνήσεις σας ὑπὸ καλύτερες συνθῆκες! Λιγάκι ὑπομονή, θεῖε μου!

— Ὑπομονή, Φράνσις; ἀντέκρουσε ὁ Ντὴν Φόρσυθ ποὺ φαινόταν τὸ μέτωπό του σκοτισμένο σὰν τὴν ἀτμόσφαιρα, ὑπομονή!... Κι ἂν φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὸ ὀπτικὸ πεδίο μας;... Κι ἂν δὲν ξαναφανῇ στὸν ὁρίζοντα;

— Π ο ι ὅ ς;... μῆκρε στὴ μέση ἢ Μίτς. Γιὰ ποιὸν μιλάει; Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ὁμικρον:

— Κύριε!... Κύριε!...

— Ἔχουμε νέα, φώναξε ὁ Ντὴν Φόρσυθ καὶ σπρώχνοντας τὴν καρέκλα του ὄρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ταυτόχρονα, μιὰ ζωερὴ ἀχτίδα εἰσχωροῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ σκορποῦσε ἀναλάμποντας πάνω στὰ ποτήρια καὶ στὰ μπουκάλια τοῦ τραπεζιοῦ.

— Ὁ ἥλιος!... ὁ ἥλιος!... δὲν ἔπαινε νὰ φωνάζῃ, ὁ Ντὴν Φόρσυθ, ἀνεβαίνοντας τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλοπάτια.

— Θεέ μου συχώρεσέ με! εἶπε ἡ Μίτς καὶ θρονιάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα. Πάει, τῷσκάσε τώρα, κι ἀφοῦ κλειδαμπάρωθουν πιά μὲ τὸν μικρόν, στὴν ἀστροσκοπίαν τους, δὲν πᾶμε νὰ φωνάζουμε ὅσο θέλουμε! Ὅσο γιὰ τὸ φαγητό, θὰ τὸ φᾶνε ἡ Χιονάττῃ μὲ τοὺς ἑπτὰ Νάνους!... Κι ὅλο αὐτὸ τὸ κακό, γίνεται γιὰ τᾶστρα!

Ἔτσι ἀράδιαζε τὸ μαργαριτοποικίλο λεξιλόγιό της ἡ καλὴ Μίτς, ἂν καὶ ὁ κύριός της δὲν μποροῦσε νὰ

τὴν ἀκούσῃ. Καὶ νὰ τὴν ἄκουγε, ὅμως, ἡ ἐκφραστικὴ ρητορικὴ τῆς πάλι θὰ πήγαινε χαμένη.

Ὁ Ντὴν Φόρσνθ, λαχανιασμένος ἀπ' τὸ ἀνέβασμα, εἶχε μπῆ στὸ ἀστεροσκοπεῖο του. Ὁ νοτιοδυτικὸς ἄνεμος δυνάμωσε κι ἔδιωξε τὰ σύννεφα πρὸς τ' ἀνατολικά. Ἐνα μεγάλο ἀσυννέφιαστο μέρος, ἄφηνε νὰ φαίνεται, ὥς τὸ Ζενίθ, ὅλο τὸ τμήμα τ' οὐρανοῦ ὅπου εἶχαν διακρίνει τὸν ἀερόλιθο. Τὸ δωμάτιο ἦταν ὁλόφωτο ἀπ' τὶς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου.

— Ἔ, λοιπόν;... ρώτησε ὁ κύριος Ντὴν Φόρσνθ, τί τρέχει;

— Ὁ ἥλιος, ἀπάντησε ὁ Ὁμικρον, γιὰ λίγη ὥρα, ὅμως, γιατί σύννεφα ἄρχισαν νὰ ξαναφαίνωνται στὴ δύση.

— Νὰ μὴ χάνουμε λεπτό! φώναξε ὁ Ντὴν Φόρσνθ, μὲ τὰ μάτια σ' ἐπιφυλακὴ στοὺς φακούς, ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης ἔψαχνε τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

Σαράντα ὁλόκληρα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ μὲ τί μανία, χειρίσθηκαν τὰ ὀπτικά τους ὄργανα! Μὲ τί ὑπομονὴ τὰ μετακινούσαν περιστροφικὰ μὲ τὶς βιδίτσες τους, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν νὰ ἐπισημάνουν τὸν καταζητούμενο ἀερόλιθο! Μὲ τί προσοχή, ἔψαξαν ὅλες τὶς γωνιές, ὥς καὶ τὶς πιὸ κρυφές, τῆς οὐράνιας σφαίρας!...

Τίποτα, τίποτ' ἀπολύτως στὸ μέρος ἐκεῖνο! Ἐρημο, ὅλο τὸ ἀσυννέφιαστο μέρος, πὺν προσφερόταν σὰ θαυμάσια λεωφόρος στὸν περίπατο τῶν ἀερολίθων! Κανένα σημεῖο δὲν ἦταν ὁρατὸ στὴν κατεύθυνση ἐκεῖνη! Οὔτε τὸ παραμικρὸ ἶχνος τοῦ ἀστεροειδοῦς!

— Τίποτα! εἶπε ὁ Ντὴν Φόρσνθ, σκουπίζοντας τὰ μάτια του πὺν εἶχαν γίνεи κατακόκκινα ἀπ' τὴν ἐντατικὴ προσπάθεια νὰ δῇ κάτι πὺν δὲν ἐννοοῦσε νὰ φανῇ.

— Τίποτα! ἔκανε ὁ Ὁμικρον, σὰν ἡχὼ παραπονιαρική.

Ἦταν πιά πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ καταπονηθοῦν, συνεχίζοντας τὶς ἀκαρπες ἐρευνες. Γιατὶ τὰ σύννεφα ξαναγύριζαν, ὁ οὐρανὸς σκοτεινίαζε καὶ πάλι. Εἶχε πάρεи τέλος τὸ ξεσυννέφιασμα τ' οὐρανοῦ, καὶ γιὰ ὅλη τὴ μέρα, αὐτὴ τὴ

φορά! Σὲ λίγο, οἱ ἄτμοι εἶχαν γίνει σταλαγματιὲς ψιλῆς βροχῆς. Ἔπρεπε νὰ παραιτηθοῦν κάθε ἐξερεύνησης, πρὸς μεγάλη ἀπελπισία τους, ὁ κύριος κι ὁ ὑπρέτης.

— Κι ὁμως, εἶπε ὁ Ὁμικρον, εἵμαστε ἀπόλυτα βέβαιοι πὼς τὸν εἶδαμε.

— Ἄν εἵμαστε βέβαιοι!.. φώναξε ὁ Ντὴν Φόρсуθ, σηκώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡ φωνὴ του ἔδειχνε ζήλεια κι ἀνησυχία, ὅταν πρόθεσε:

— Παραεῖμαστε βέβαιοι, γιατί κι ἄλλοι μπορεῖ νὰ τὸν εἶδαν ὅπως κι ἐμεῖς... Μακάρι νὰ εἵμαστε οἱ μόνοι!.. Αὐτοὶ μόνο μᾶς ἔλειπε νὰ τὸν εἶδε κι ἐκεῖνος... ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ὁ γιατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον καὶ

ἡ οἰκογένειά του

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, νὰ τὸν εἶχε δεῖ κι ἐκεῖνος ὁ μπερ-
δειψιάρης ὁ Φόρсуθ!

Αὐτὰ ἔλεγε —στὸν ἑαυτό του— τὸ πρωὶ τῆς 21
Μαρτίου, ὁ γιατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον, μέσα στὴν ἀπό-
λυτη μοναξιά τοῦ γραφείου του.

Γιατὶ ἦταν γιατρός, κι ἂν δὲν ἐξασκοῦσε τὴν ἱατρικὴν
στὸ Οὐάστον, αὐτὸ ὀφειλόταν στὴν προτίμηση πού ἔ-
δειχνε ν' ἀφιερῶνῃ τὸν καιρὸ του καὶ τίς γνώσεις του σ'
εὐρύτερες κι ἀνώτερου ἐπιπέδου ἐπιχειρήσεις. Φίλος ἐπι-
στήθιος τοῦ Ντὴν Φόρсуθ, ἦταν συγχρόνως κι ἀνταγω-
νιστῆς του. Κινοῦμενος ἀπ' τὸ ἴδιο πάθος, εἶχε κι αὐτὸς
τὸ ἀχανὲς τοῦ οὐρανοῦ μοναδικὸ ὀρίζοντα τῶν φιλοδοξι-
ῶν του καί, σὰν τὸν φίλο του, βασάνιζε τὸ μυαλό του μὲ

τῇ λύσει τῶν ἀστρονομικῶν προβλημάτων τοῦ Σύμπαντος.

Ὁ γιατρός Χάντελσον ἦταν κάτοχος ἀρκετὰ σεβαστῆς περιουσίας. Πλούσια ἦταν καὶ ἡ κυρία Χάντελσον, τὸ γένος Κλέρις. Μὲ μιὰ καλὴ διαχείριση, αὐτὴ ἡ περιουσία τῆς ἐξασφάλιζε τὸ μέλλον τῆς καὶ τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν τῆς, τῆς Τζέννης καὶ τῆς Λοῦ Χάντελσον, πού ἡ μιὰ ἦταν δεκαοχτὼ καὶ ἡ ἄλλη δεκατεσσάρων χρονῶν. Ὅσο γιὰ τὸ γιατρό, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε μιὰ φιλολογικὴ ἔκφραση, σαράντα ἐπτὰ χειμῶνες εἶχαν χιονίσει πάνω στὸ κεφάλι του. Ἄγνωστον, ὅμως, ἂν τοῦ εἶχαν ἀσπρίσει ἢ ὄχι τὰ μαλλιά του, γιατί δὲν ἐβρισκες τρίχα στὸ πενταφάλακρο κεφάλι του.

Ὁ ἀστρονομικὸς ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ Σύντνεϋ Χάντελσον καὶ Ντὴν Φόρσνθ δὲν ἔπαυε νὰ φέρνῃ κάποια ἀναταραχὴ στὶς σχέσεις τῶν δύο οἰκογενειῶν, πού κατὰ τ' ἄλλα ἦταν πολὺ ἐνωμένες. Φυσικά, δὲ διαφιλονικοῦσαν τὸν τάδε πλανήτη, ἢ τὸ δεῖνα ἀστέρι, πού οἱ πρῶτοι ἐφευρέτες τοὺς εἶναι, κατὰ γενικὸ κανόνα, ἀνώνυμοι, ἄστρα δηλαδὴ κοινῆς ιδιοκτησίας, μὰ δὲν ἦταν σπάνιο πρᾶγμα οἱ μετεωρολογικῆς ἢ ἀστρονομικῆς παρατηρήσεις τοὺς νὰ χρησίμευαν ὥς θέμα συζητήσεων πού κατέληγαν συχνὰ σὲ ζωηρὲς φιλονικίες.

Θὰ μπορούσε νὰ ἐπιδεινώσῃ αὐτὲς τὶς φιλονικίες κι ἐνδεχομένως νὰ προκαλέσῃ δυσάρεστα ἐπεισόδια ἡ ὑπαρξὴ μιᾶς κυρίας Φόρσνθ. Εὐτυχῶς, ὅμως, κυρία Φόρσνθ δὲν ὑπῆρχε, γιατί ὁ Ντὴν Φόρσνθ εἶχε μείνῃ ἄγαμος — κι οὔτε εἶχε ποτὲ διανοηθῇ νὰ παντρευθῇ. Ἐλλείπει, λοιπόν, μιᾶς κυρίας Φόρσνθ, πού γυρεύοντας νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ ἔρριχνε λάδι στὴ φωτιά, κάθε μικροπαρεξήγηση μεταξὺ τῶν δύο ἐρασιτεχνῶν ἀστρονόμων μπορούσε νὰ διαλυθῇ σύντομα.

Ἦπῃρχε, βέβαια, ἡ κυρία Φλώρα Χάντελσον. Μὰ ἡ Φλώρα Χάντελσον ἦταν ἐξαιρετικὴ γυναίκα, ἐξαιρετικὴ νοικοκυρά, φιλήσυχη, πού δὲ θὰ κακολογοῦσε ποτὲ κανέναν, πού δὲν εἶχε ψωμοτύρι τὰ κουτσομπολιὰ καὶ τὶς

συκοφαντίες σὰν τόσες καὶ τόσες εὐυπόληπτες κυρίες τῆς καλῆς κοινωνίας τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ὅσο ἀπίστευτο κι ἂν φανῇ, ἡ ὑποδειγματικὴ αὐτὴ συμβία ἔβαλε τὰ δυνατά της γιὰ νὰ κάνῃ τὸν ἄντρα της νὰ ἡρεμήσῃ ὅταν γύριζε μαρουτιασμένος ὕστερ' ἀπ' τὶς συζητήσεις ποὺ εἶχε μὲ τὸν ἐπιστήθιο φίλο του Φόρσνυθ. Κι ἐξίσου παράξενο ἦταν ὅτι ἡ κυρία Χάντελσον ἔβρισκε φυσικὸ ν' ἀσχολῆται ὁ Χάντελσον μὲ τὴν ἀστρονομία καὶ νὰ ζῇ στὰ ὕψη τοῦ στερεώματος, ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ προσγειοῦται ὅταν τὸν καλοῦσε ἐκείνη. Δὲν ἔμοιαζε στὴ Μίτς ποὺ βασάνιζε μὲ τὶς ἐπεμβάσεις της τὸν κύριό της. Ἡ κυρία Χάντελσον περιέμενε τὸν ἄντρα της γιὰ τὸ γεῦμα χωρὶς νὰ μουρμουρίζῃ ὅταν καθυστεροῦσε κι εἶχε τὸ νοῦ της νὰ τοῦ σερβίρῃ πάντα ζεστὸ τὸ φαγητό του. Ὅταν τὸν ἔβλεπε στενοχωρημένο, δὲν τὸν ἐνοχλοῦσε. Ἐνδιαφερόταν γιὰ τὶς ἐξερευνήσεις του καὶ τοῦλεγε ἐνθαρρυντικὰ λόγια ὅταν ὁ ἀστρονόμος φαινόταν νὰ χάνῃ τὸ δρόμο του μέσα στὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ στερεώματος.

Αὐτὸ τὸν τύπο γυναίκας εὐχόμαστε σέ ὅλους τοὺς συζύγους, πρὸ πάντων ὅταν εἶναι ἀστρονόμοι. Δυστυχῶς, μόνο στὰ μυθιστορήματα μπορεῖς νὰ τὸν βρῇς!

Ἡ Τζέννη, ἡ μεγάλη κόρη της, ὑποσχόταν ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῆς μητέρας της, νὰ περπατήσῃ μὲ τὸ ἴδιο βῆμα στὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ Φράνσις Γκόρντον, μέλλον σύζυγος τῆς Τζέννης Χάντελσον, θὰ γινόταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Χωρὶς καμιά πρόθεση νὰ ταπεινώσουμε τὶς ἀμερικανίδες, δικαιούμαστε νὰ ποῦμε πὼς θά'ταν δύσκολο ν' ἀνακαλυφθῇ, σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ, νέα πιὸ χαριτωμένη, πιὸ ἐλκυστικὴ, πιὸ προικισμένη ἀπ' τὸ σύνολο τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος. Ἡ Τζέννη Χάντελσον ἦταν μιὰ ἀξιαγάπητη ξανθὴ, μὲ γαλανὰ μάτια, ὀλόδροση, μὲ ὁμορφα χέρια, μὲ ὁμορφα πόδια, ὅλη σεμνότητα, χάρη, καλωσύνη κι ἐξυπνάδα. Γι' αὐτὸ ὁ Φράνσις Γκόρντον τὴν ἀγαποῦσε ὅσο κι ἐκείνη ἀγαποῦσε τὸ Φράνσις Γκόρντον. Ἄλ-

λωστε, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Ντὴν Φόρσνθ τὸν ἐκτιμοῦσε ἡ οἰκογένεια Χάντελσον — κι ἔτσι αὐτὴ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη δὲν ἄργησε νὰ καταλήξῃ σὲ μιὰ αἴτηση γάμου, πὺν ἔγινεν εὐμενέστατα δεκτὴ! Ἦταν τόσο ταιριαστὸ ζευγάρι! Μὲ τίς οἰκογενειακὰς ἀρετὲς τῆς, ἡ Τζέννη θᾶφερνε τὴν εὐτυχία στὸ ἀντρώγυνο. Ὅσο γιὰ τὸ Φράνσις Γκόρντον, κάποτε θὰ κληρονομοῦσε τὸ θεῖο του. Ἄς ἀφήσουμε ὁμῶς κατὰ μέρος αὐτὲς τίς κληρονομικὰς προοπτικὰς. Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ γιὰ τὸ παρόν, πὺν συγκεντρώνει ὅλες τίς προϋποθέσεις γιὰ μιὰν ἀνέφελη εὐτυχία.

Ὁ Φράνσις Γκόρντον, λοιπόν, εἶναι ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Τζέννη Χάντελσον, ἡ Τζέννη Χάντελσον εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸ Φράνσις Γκόρντον, κι ὁ γάμος, πὺν ἡ ἡμερομηνία του θὰ ὀρισθῇ προσεχῶς, θὰ τελεσθῇ μὲ τὴν φροντίδα τοῦ σεβάσμιου Ὁ Γκάρθ, στὸν Ἅγιον Ἀνδρέα, τὴν κυριώτερη ἐκκλησία τῆς εὐτυχισμένης πόλης Οὐάστον.

Νὰ εἰσθε βέβαιον πὺς θὰ παρατηρηθῇ κοσμοπλημμύρα σ' αὐτὴ τὴ γαμήλια τελετὴ, γιὰτι καὶ τίς δυὸ οἰκογένειες τίς ἐκτιμοῦν πολὺ — καὶ ἡ πιὸ εὐθυμὴ, ἡ πιὸ ζωηρὴ, ἡ πιὸ πεταχτὴ κοπέλλα ἐκεῖνη τὴ μέρα θὰ εἶναι ἡ νεαρὴ Λού*, δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν στὸ γάμο τῆς ἀγαπημένης ἀδελφῆς. Ἡ Λοὺ εἶναι μόλις δέκα πέντε χρονῶν κι ἔχει τὰ δικαιώματα πὺν τῆς δίνουν τὰ νιάτα. Εἶν' ἓνα πειραχτήρι πὺν σατιρίζει τοὺς πλανῆτες τοῦ μπαμπᾶ τῆς! Ὅλα, ὁμῶς, τῆς τὰ συγχωροῦν. Κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον εἶν' ὁ πρῶτος πὺν διασκεδάζει μὲ τὰ πειράγματά τῆς, καί, γιὰ τιμωρία, τῆς δίνει ἓνα φιλὶ στὸ δροσερὸ κοριτσίστικο μάγουλό τῆς.

Κατὰ βάθος, ὁ Χάντελσον ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος, πολὺ πεισματάρης κι εὐερέθιστος. Ἐκτὸς ἀπ' τὴ Λοὺ, τῆς ὁποίας παραδεχόταν τ' ἀθῶα πειράγματα καθένας σεβό-

* Ἔτσι λένε χαϊδευτικὰ τὴ Λοὺζα

ταν τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὶς συνήθειές του. Μανιώδης στὶς ἀστρονομικομετεωρολογικὲς μελέτες του, ἀνυποχώρητος στὶς συζητήσεις του, ἐξαιρετικὰ ζηλιάρης στὸ ζήτημα τῶν ἀνακαλύψεων ποὺ ἔκανε ἢ πίστευε ὅτι εἶχε κάνει, παρὰ τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς μὲ τὸν Ντὴν Φόρσνθ, ἡ φιλία μ' ἓναν τόσο ἐπικίνδυνον ἀνταγωνιστὴ κρεμόταν σὲ μιὰ κλωστή. Ἦταν σὰ δυὸ κυνηγοὶ ποῦ, κυνηγώντας στὸ ἴδιο μέρος διαφιλονικοῦν ἓνα σπάνιον θήραμα! Πολλὲς φορές, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ψυχρανθοῦν μεταξύ τους καὶ ἂν δὲν κατέληξαν σὲ φιλονικία, τὴν κατάστασιν ἔσωζε ἡ κατευναστικὴ ἐπέμβασις τῆς καλῆς κυρίας Χάντελσον ποὺ οἱ δυὸ κόρες τῆς καὶ ὁ Φράνσις Γκόρντον τῆς παραστέκονταν στὴ συμφιλιωτικὴ τῆς προσπάθεια. Αὐτὸ τὸ φιλειρηνικὸ κουαρτέττο στήριζε μεγάλες ἐλπίδες στὸν προσεχῆ γάμον καὶ ἀναλάμβανε τὸ θεάρεστο ἔργον νὰ καταπραῖνῃ τὶς γκρινιάρικες διαθέσεις ποὺ μεσολαβοῦσαν μεταξύ τῶν δύο ἀστρονόμων ἀνταγωνιστῶν. Μετὰ τὸ γάμον τοῦ Φράνσις καὶ τῆς Τζέννης, ὁ δεσμὸς θὰ ἦταν πιὸ στενὸς ἀνάμεσα στὶς δυὸ οἰκογένειες, καὶ οἱ περαστικὲς αὐτὲς μ π ό ρ ε ς θὰ ἦταν πιὸ σπάνιες καὶ λιγότερον ἐπικίνδυνες. Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν οἱ δυὸ ἐρασιτέχνες ἀστρονόμοι δὲν κατέληγαν σὲ μιὰ στενὴ συνεργασία γιὰ τὶς ἐξερευνήσεις τοῦ σύμπαντος; Κι ἔτσι θ' ἄκταναν δίκαια μοιρασιὰ στὸ κυνήγι τῶν ἀστεροειδῶν ποὺ θ' ἀνακάλυπταν στὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ σπῖτι τοῦ γιατροῦ Χάντελσον ἦταν ἀπ' τὰ πιὸ ἄνετα. Δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του σ' ὅλον τὸ Οὐάσινγκτον. Τὸ τριγύριζε κήπος μὲ ὁμορφα δέντρα καὶ πρασιές καὶ βρισκόταν στὸ μέσον τῆς Μόρις στρήτ. Ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἰσόγειον καὶ πρῶτον πάτωμα καὶ εἶχε ἑπτὰ παράθυρα στὴν πρόσοψιν. Ἀριστερὰ ἀπ' τὴν στέγην, ὑψωνόταν ἓνα εἶδος τετράγωνου πύργου τριάντα μέτρων, ποὺ κατέληγε σὲ μιὰ καγκλωτῆ ταράτσα. Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς γωνίες του ὀρθωνόταν ἓνα κοντάρι ὅπου, τὶς Κυριακὰς καὶ ἑορτὲς ὑψωνόταν ἡ σημαία μὲ τὰ πε-

νήντα ἓνα ἀστέρια τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς*.

Τὸ ἐπάνω δωμάτιο τοῦ πύργου εἶχε διατεθῇ γιὰ τὶς εἰδικεῖς ἐργασίαι τοῦ ἰδιοκτῆτη του. Ἐκεῖ βρισκόνταν τηλεσκόπια, κιάλια καὶ φακοί. Στὶς φωτερὲς βραδιές, ὅμως, τὰ μετέφερε στὴν ταράτσα ἀπὸ ὅπου τὰ βλέμματά του μπορούσαν πρὸ ἐλεύθερα νὰ παρακολουθοῦν τὸν οὐράνιο θόλο. Ἐκεῖ πάνω ὁ γιατρός, παρὰ τὶς συστάσεις τῆς κυρίας Χάντελσον, ἄρπαζε τὰ πρὸ δυνατὰ συνάχια καὶ τὶς πρὸ γερεῖς γρίπτες:

— Καμιά μέρα, ἔλεγε ἡ μὲς Λού, ὁ μπαμπὰς θὰ κολήσῃ συνάχι τοὺς πλανῆτες!

Ὁ γιατρός, ὅμως, δὲν ἄκουγε κανέναν κι ἀψηφοῦσε καμιά φορὰ τοὺς ἑπτὰ ὥς ὀχτὼ βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν τοῦ χειμῶνα, ὅταν ἐμφανίζεται πεντακάθαρο τὸ στερέωμα.

Ἀπ' τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μόρις στρεῖται, εὐκόλα διακρινόταν ὁ πύργος τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἑλίζαμπεθ στρεῖται. Μισὸ μίλι χωρίζε τὸ ἓνα σπίτι ἀπ' τᾶλλο καὶ κανένα ψηλὸ δέντρο ἢ μνημεῖο δὲν ὀρθωνόταν ἀνάμεσά τους.

Χωρὶς νὰ κοιτάξῃ κανεὶς μὲ τὸ τηλεσκόπιο, ἀναγνώριζε εὐκόλα, μὲ τὰ κιάλια, τὰ πρόσωπα ποὺ βρισκόνταν στὸν ἕναν ἢ στὸν ἄλλο πύργο. Βέβαια, ὁ Ντὴν Φόρσνθ δὲν εἶχε καιρὸ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸν Σύντνεϋ Χάντελσον, κι ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον δὲ χασομεροῦσε κοιτάζοντας τὸν Ντὴν Φόρσνθ. Οἱ παρατηρήσεις τους εἶχαν πολὺ ὑψηλότερο σκοπὸ. Ἦταν, ὅμως, πολὺ φυσικὸ νὰ θελήσῃ ὁ Φράνσις Γκόρντον νὰ δῇ ἂν ἢ Τζέννη Χάντελσον βρισκόταν στὴν ταράτσα, καὶ συχνὰ οἱ ματιές του ἄρχιζαν κουθεντολόι ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ κιάλια. Αὐτὸ ὅμως ἐπιτρέπεται στοὺς ἀρραβωνιασμένους.

Θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ ἐγκαταστήσουν τηλεγραφικὴ ἢ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία ἀνάμεσα στὰ δυὸ σπίτια. Ἐνα σύρμα, τεντωμένο ἀνάμεσα στοὺς δυὸ πύργους θὰ μετέδιδε τὰ γλυκόλογα τοῦ Φράνσις Γκόρντον πρὸς τὴν Τζέννη

* Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τόσες πολιτείες εἶχαν οἱ Η.Π.Α.

καὶ τῆς Τζένης πρὸς τὸν Φράνσις Γκόρντον. Καθώς, ὁμως, ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον δὲν εἶχαν ν' ἀνταλλάξουν γλυκόλογα, δὲ σκέφθηκαν ποτὲ νὰ κάνουν τὴν ἐγκατάσταση. Μετὰ τὸν γάμο, μποροῦσε νὰ γίνη κι αὐτή. Ὅστερ' ἀπὸ τὸν δεσμὸ τοῦ γάμου, μιὰ ἡλεκτρικὴ σύνδεση θὰ ἔκωνε ἀκόμα πιὸ στενὰ τὶς δυὸ οἰκογένειες.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς μέρας, πού ἡ καλόκαρδη ἀλλὰ γκρι-νιάρρα Μίτς εἶχε προσφέρει στὸν ἀναγνώστη ἓνα δειγματολόγιο τῆς μαργαριτοποικίλης ρητορικῆς τῆς, ὁ Φράνσις Γκόρντον πῆγε νὰ κάνῃ τὴ συνηθισμένη του ἐπίσκεψιν στὴν κυρία Χάντελσον καὶ στὶς κόρες τῆς — σ τ ἡ ν κ ό ρ η τ η ς, ὅπως ἔλεγε τὸ «πειρακτήριο», ἡ Λού. Ἐγινε δεκτὸς σὰν ἐφέστιος θεός. Βέβαια, δὲν ἦταν ἀκόμη σύζυγος τῆς Τζένης! Μὰ ἡ Λού τὸν θεωροῦσε προκαταβολικὰ σὰ δικό της ἀδελφὸ — κι ὅ,τι ἔμπαινε μέσ' στὸ μυαλὸ αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ ἦταν καλὰ μπασμένο.

Ὅσο γιὰ τὸ γιατρὸ Χάντελσον, ἦταν κλειδαμπαρωμένος μέσα στὸν πύργο ἀπ' τὶς τέσσερις τὸ πρωί. Ἀφοῦ καθυστέρησε στὸ προσκλητήριο τοῦ προγεύματος, ὅπως κι ὁ Ντὴν Φόρσνθ, τὸν εἶχαν δῆ ν' ἀνεβαίνει τρεχάτος στὴν ταράτσα, πάντα σὰν τὸν Ντὴν Φόρσνθ, τὴ στιγμὴ πού ὁ ἥλιος πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα. Ἀπασχολημένος μ' αὐτὸ ὅσο κι ὁ ἀνταγωνιστής του, δὲν ἔδειχνε διαθέσεις νὰ κατεβῇ ἀπ' τὸν πύργο.

Κι ὁμως, ἦταν ἀδύνατο νὰ πάρουν ἀπόφαση χωρὶς αὐτόν, στὸ θέμα πού εἶχαν νὰ συζητήσουν σὲ γενικὴ συν-έλευση.

— Νὰ ὁ κύριος Φράνσις, φώναξε ἡ Λού μόλις μπῆκε ὁ νέος, ὁ αἰώνιος κύριος Φράνσις. Μόνο αὐτὸν βλέπουμε' ἐδῶ μέσα!

Ἄρχισε μιὰ ἐγκάρδια συνομιλία. Οἱ ἀρραβωνιασμένοι, ἀκόμα κι ὅταν τύχαινε νὰ μὴ βρίσκωνται ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὴ σκέψη. Ἡ μὲς Λού, μάλιστα, ἔλεγε πὼς «ὁ αἰώνιος Φράνσις» βρισκόταν πάντα

μέσ' τὸ σπίτι καὶ πῶς, ὅταν καμωνόταν πῶς ἔβγαινε ἀπ' τὴν ἐξώπορτα... Ξανάμπαινε ἀπ' τὸ παράθυρο!

Ἡ συνομιλία, ἐκείνη τὴ μέρα, περιστρεφόταν στὰ συνηθισμένα θέματα. Ἡ Τζέννη ἄκουγε τί ἔλεγε ὁ Φράνσις μὲ μιὰ χαριτωμένη σοβαρότητα. Κοιτάζονταν στὰ μάτια, κατάστρωναν μελλοντικὰ σχέδια, πὺ θὰ ἐκπληρώνονταν σύντομα. Γιατὶ νὰ προβλέψουν καμιά καθυστέρηση; Ὁ Φράνσις Γκόρντον εἶχε βρεῖ κιόλας, στὴ Λάμπεθ στρήτ, ἓνα ὠραῖο σπιτάκι πὺ ταίριαζε γιὰ φωλιά ἐρωτευμένων. Ἦταν στὴ δυτικὴ συνοικία, μὲ θέα στὸν ποταμὸ Ποτόμακ καὶ ὄχι μακριὰ ἀπ' τὴ Μόρις στρήτ. Ἡ κυρία Χάντελσον ὑποσχέθηκε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπίτι καὶ ἂν τὸ ἐνέκρινε ἡ μέλλουσα οἰκοδέσποινα, νὰ τὸ νοικιάσουν μέσα σὲ μιὰ ἐβδομάδα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Λουὶ θὰ συνόδευε τὴ μητέρα καὶ τὴν ἀδελφή της. Δὲ θὰ ἐπέτρεπε νὰ νοικιαστῇ τὸ σπίτι χωρὶς νὰ ζητηθῇ ἡ δικὴ της γνώμη.

—'Αλήθεια! φώναξε ξαφνικά, καὶ ὁ κύριος Φόρσυθ; Δὲ θὰ ἔρθη σήμερα;

—Ὁ θεῖός μου θὰ ἔρθη κατὰ τὶς τέσσερεις, ἀπάντησε ὁ Φράνσις Γκόρντον.

— Γιατὶ ἡ παρουσία του σήμερα εἶναι ἀπαραίτητη, προκειμένου νὰ πάρουμε μιὰν ἀπόφαση, εἶπε ἡ κυρία Χάντελσον.

— Τὸ ξέρει καὶ δὲ θ' ἀργήσῃ στὸ ραντεβού μας.

— Ἄν ἀργήσῃ, δήλωσε ἡ Λουὶ ἀπειλώντας μὲ τὸ δαχτυλάκι της, θᾶχῃ νὰ κάνῃ μαζί μου καὶ ἐγὼ δὲ χωρατεύω!

— Καὶ ὁ κύριος Χάντελσον;... ρώτησε ὁ Φράνσις. Καὶ ἐκεῖνος εἶν' ἀπαραίτητος, ὅσο καὶ ὁ θεῖός μου.

—Ὁ πατέρας βρίσκεται στὸν πύργο του, εἶπε ἡ Τζέννη. Θὰ κατεβῇ μόλις τὸν εἰδοποιήσουμε.

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ, ἀπάντησε ἡ Λουὶ. Μ' ἓνα σάλτο ἀνεβαίνω τὰ ἔξι πατώματα τοῦ πύργου!

Ἐπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ παρευρίσκωνται ὁ Φόρσυθ καὶ ὁ Χάντελσον. Γιατὶ θὰ ὀρίζαν τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου. Ὅλοι ἦταν σύμφωνοι νὰ γίνῃ τὸ συντομώτερο, ὑπὸ

τὸν ὄρο νὰ προλάβῃ ἡ δεσποινὶς τῶν τιμῶν νὰ ράψῃ ἓνα ὠραῖο φόρεμα πὺν θὰ τὸ ἐγκαινιάζῃ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνη μέρα.

— Κι ἂν δὲν προλάβῃ νὰ ἐτοιμαστῇ τὸ περίφημο φόρεμα; ρώτησε ἀστενόμενος ὁ Φράνσις.

— Τότε, θ' ἀναβληθῇ ὁ γάμος! ἀπάντησε ἡ Λού.

Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ τὴν ὑποδέχτηκαν τόσο δυνατὰ γέλια, πὺν σίγουρα ὁ Χάντελσον θὰ τ' ἄκουσε ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ πύργου του.

Ὁ λεπτοδείκτης τοῦ ρολογιοῦ ἔκανε ὁλοένα τοὺς γύρους τῆς πλάκας, κι ὁ Ντὴν Φόρσνθ δὲν φαινόταν. Μάταια ἡ Λού ἔσκυβε ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῇ στὴν ἐξώπορτα: ἄφαντος ὁ Φόρσνθ!... Ἐδέξασε νὰ ὀπλισθοῦν μὲ ὑπομονή, ὅπλο πὺν ἡ Λού δὲν ἤξερε καθόλου τὸ χειρισμό του.

— Κι ὅμως, ὁ θεῖος μου μοῦ ὑποσχέθηκε ρητά!... ἔλεγε ὁ Φράνσις Γκόρντον. Μὰ ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες, δὲν ξέρω τί ἔχει πάθει.

— Μήπως εἶναι ἄρρωστος ὁ κύριος Φόρσνθ; ρώτησε ἡ Τζένη.

— Ὁχι, μᾶλλον σκεπτικὸς... στενοχωρημένος... Εἶναι ἀμίλητος. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί τοῦχει μπῆ στὸ κεφάλι.

— Κανένα θραῦσμα ἀστέρος! φώναξε ἡ Λού.

— Τὸ ἴδιο κι ὁ ἄνδρας μου, εἶπε ἡ κυρία Χάντελσον. Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, μοῦ φάνηκε πὺν ἀπασχολημένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἀδύνατον νὰ τὸν κατεβάσῃ κανεὶς ἀπ' τὸ ἀστεροσκοπεῖο του. Κάτι παράξενο θὰ συμβαίῃ στὸν οὐρανό.

— Μὰ τὴν πίστη μου! ἀπάντησε ὁ Φράνσις, ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω, ὅσο συλλογίζομαι τὸ φέροισιμο τοῦ θεοῦ μου. Ἐπαψε νὰ βγαίνει περίπατο. Ἐπαψε νὰ κοιμᾶται. Τρώει μὲ τὸ στανιό. Ἐσχῶ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος...

— Φαντάζομαι τὴν εὐχαρίστησιν τῆς Μίτς! φώναξε ἡ Λού.

— Εἶν' ἔξω φρενῶν, εἰπε ὁ Φράνσις, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα... μηδέν! Ὁ θεῖος μου, πὺν ὥς τώρα φοβόταν τὶς κατσάδες τῆς γριᾶς ὑπηρετριάς του, τώρα πιά δὲν τῆς δίνει τὴν παραμικρὴ σημασία!

— Ἀπαράλλακτα ὅπως ἐδῶ, πρόσθεσε ἡ Τζέννη χαμογελώντας. Ἡ ἀδελφή μου φαίνεται πὺς ἔχασε πιά τὴν ἐπιρροή πὺν εἶχε πάνω στὸν μπαμπά... καὶ πὺν ἦταν μεγάλη!

— Εἶναι ποτὲ δυνατόν, μὲς Λού; ρώτησε ὁ Φράνσις γελώντας.

— Εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια! ὑπομονή, ὅμως... ὑπομονή! Ὅπωςδήποτε, στὸ τέλος, ἡ Μίτς κι ἐγὼ θὰ φέρουμε σὲ λογαριασμὸ τὸν πατέρα καὶ τὸ θεῖο!

— Μὰ τὶ μπορεῖ νὰ ἔχη συμβῇ καὶ στοὺς δυό; ἀπόρησε ἡ Τζέννη.

— Θᾶχασαν κανένα σπουδαῖο πλανήτη, φώναξε ἡ Λού. Νὰ δώση ὁ Θεὸς νὰ τὸν βροῦν πρὶν ἀπ' τὸ γάμο!

— Ἐμεῖς λέμε τ' ἀστεῖα μας, διέκοψε ἡ κυρία Χάντελσον, στὸ ἀναμεταξύ, ὅμως, δὲν ἔρχεται ὁ κύριος Φόρσνθ.

— Κ' ἡ ὥρα ἔφθασε τεσσереσήμισι! πρόθεσε ἡ Τζέννη.

— Ἄν ὁ θεῖος μου δὲν ἔρθῃ σὲ πέντε λεπτά, ἀποφάσισε ὁ Φράνσις Γκόρντον, θὰ τρέξω νὰ τὸν φέρω.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

— Εἶναι ὁ κύριος Φόρσνθ, βεβαίωσε ἡ Λού. Ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι! Θὰ μᾶς ξεκουφάνη!... Σίγουρα, ἀφαιρέθηκε μὲ κανέναν κομήτη καὶ ξεχνᾷ νὰ σηκώσῃ τὸ δάχτυλό του ἀπ' τὸ κουμπί!

Ἦταν πραγματικὰ ὁ Ντὴν Φόρσνθ. Μόλις μπῆκε στὸ σαλόνι, ἡ Λού τὸν ὑποδέχτηκε μὲ παράπονα.

— Πάλι καθυστερημένος! Αἰωνίως καθυστερημένος!... Θέλετε νὰ σᾶς μαλώσω;

— Καλημέρα σας, κυρία Χάντελσον! Καλημέρα, ἀγαπητή μου Τζέννη! εἰπε ὁ κύριος Φόρσνθ φιλώντας τὴ μέλ-

λουσα νύφη του. Καλημέρα, κάλτσα τοῦ διαδόλου! χαιρέτισε τὴ Λού.

Φαινόταν πὼς ἦταν ἀφηρημένος. Εἶχε δίκιο ἡ Λού πού ἔλεγε πὼς ὁ Φόρσνθ εἶχε ἄλλου τὸ μυαλό του.

— Θεῖε μου, εἶπε ὁ Φράνσις Γκόρντον, καθὼς ἀργούσατε νὰ ἔρθετε στὸ ραντεβού μας, πίστεψα πὼς τὸ εἶχατε ξεχάσει.

— Ὅμολογῶ πὼς τὸ ξέχασα λιγάκι καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμη, κυρία Χάντελσον. Εὐτυχῶς πού ἡ Μίτς μου τὸ θύμισε μὲ τὸ δικό της τρόπο.

— Ἐκανε πολὺ καλά, εἶπε ἡ Λού.

— Μὴ μὲ καταδικάζεις, μικρούλα μου!... Εἶχα σοβαρὲς ἀσχολίες... Ἴσως βρίσκομαι στίς παραμονὲς μιᾶς ἀπὸ τίς πιὸ σημαντικὲς ἀνακαλύψεις.

— Ὅπως ὁ μπαμπάς... ἄρχισε ἡ Λού.

— Πῶς! πετάχτηκε ὁ κύριος Ντὴν Φόρσνθ ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, ἐννοεῖς ὅτι ὁ γιατρός...

— Δὲν ἐννοοῦμε τίποτα, καλέ μου κύριε Φόρσνθ, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ κυρία Χάντελσον ἀπὸ φόβο μὴ βγῇ στὴ μέση καμὶ αἰνουργία ἀφορμὴ ἀνταγωνιστικῆς φιλονικίας μεταξὺ τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ Φράνσις Γκόρντον.

Καὶ γιὰ νὰ κοπῇ κάθε συζήτηση, εἶπε:

— Πήγαινε, Λού, νὰ φέρῃς τὸν πατέρα σου.

Ἡ νεαρὰ ὄρμησε πρὸς τὸν πύργο. Τὴν ἄκουσαν ν' ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ τέσσερα τέσσερα.

Στὸ λεπτό, ὁ κύριος Σύντνεϋ Χάντελσον μπῆκε στὸ σαλόνι. Φαινόταν σοβαρός, τὰ μάτια του κουρασμένα καὶ τὸ πρόσωπό του κατακόκκινο σὰ νὰ κινδύνευε νὰ τοῦρθῃ ἀποπληξία.

Ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ κυρίου Ντὴν Φόρσνθ τυπικά, χωρὶς πεποιθήση, ἐνῶ κοιτάζονταν πλάγια μεταξὺ τους. Ἐμοιαζαν νὰ δυσπιστοῦν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλο.

Μὰ οἱ δυὸ οἰκογένειες εἶχαν συγκεντρωθῇ γιὰ νὰ ὀρίσουν τὴν ἡμερομηνία τῶν γάμων, ἥ, κατὰ τὸ λέγειν τῆς

Λοῦ, γιὰ τὴ συζυγία τῶν ἀστέρων Φράνσις καὶ Τζέννης. Καθὼς ὅλοι συμφωνοῦσαν νὰ γίνη ἡ τελετὴ τὸ γρηγορώτερο, ἡ συζήτηση δὲ βάστηξε πολὺ.

Ἄράγε ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ Χάντελσον ἔδωκαν προσοχὴ στὴ συζήτηση; Μᾶλλον, καθένας κνηγοῦσε κάποιο ἀστεροειδὲς χαμένο στὸ διάστημα κι ἀναρωτιόταν μὴ τυχὸν καὶ τὸ ἀνακαλύψῃ ὁ ἄλλος!

Πάντως, δὲν εἶχαν ἀντίρρηση νὰ ὀρισθῇ ὁ γάμος ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες. Ἦταν ἡ 21 Μαρτίου. Ὁρίσαν ἡμερομηνία τὴν 15 Μαΐου.

Ἔτσι θὰ προλάβαινε νὰ ἐπιπλωθῇ τὸ καινούργιο διαμέρισμα.

— Καὶ νὰ ἐτοιμαστῇ τὸ φόρεμά μου, πρόσθεσε σοβαρὰ σοβαρὰ ἡ Λοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Δυὸ γράμματα

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ
Πίτσμπουργκ

Πενσυλβανία

Οὐάστον, 24 Μαρτίου 19 . . .

Κύριε Διευθυντά,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσιν ὑμῶν τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει τὴν ἀστρονομικὴν ἐπιστήμην. Κατὰ τὴν πρωτὰν τῆς 16ης τρέχοντος, ἀνεκάλυψα ἓνα ἀερόλιθο διασχίζοντα τὴν βόρειον ζώνην τοῦ οὐρανοῦ μὲ σημαντικὴν ταχύτητα. Ἡ τροχιά του, αἰσθητῶς βορειομεσημβρινή, ἀπετέλει μετὰ τοῦ μεσημβρινοῦ γωνίαν $3^{\circ} 31'$, τὴν ὁποίαν ἐμέτρησα ἀκριβῶς. Ἡ ὥρα

ἦτο 7,37',20'' ὅτε ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ φακοῦ τοῦ τηλεσκοπίου μου, καὶ 7,37',29'' ὅτε ἐξηφανίσθη. Ἐκτοτε κατέστη ἀδύνατον νὰ τὸν ἐπανίδω, παρ' ὅλας τὰς λεπτομερεῖς ἀνιχνεύσεις μου. Ὅθεν, παρακαλῶ ὅπως λάβετε σημείωσιν αὐτῆς τῆς παρατηρήσεως καὶ δηλώσετε λῆψιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἡ ὁποία, εἰς ἣν περιστασιν ὁ εἰρημένος ἀερόλιθος ἤθελεν ἐμφανισθῇ ἐκ νέου, θέλει μοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν πατρότητα τῆς πολυτίμου αὐτῆς ἀνακαλύψεως.

Δεχθῆτε, παρακαλῶ, κύριε διευθυντά, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως τοῦ ταπεινοῦ θεράποντος ὑμῶν.

Ντὴν Φόρσουθ
'Ελίζαμπεθ στρήτ

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ
Τσιντσινάτι Ὀχάιο

Ουάστον, 24 Μαρτίου 19...

Κύριε Διευθυντά,

Κατὰ τὴν πρωίαν τῆς 16ης Μαρτίου, μεταξὺ 7,37',20'' καὶ 7,37',29'', εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ ἀνακαλύψω ἓνα νέον ἀερόλιθον, μετακινούμενον ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, εἰς τὴν βόρειον γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ, τῆς τροχιᾶς τοῦ ἀποτελούσης μετὰ τοῦ μεσημβρινοῦ γωνίαν 3° 31'. Ἐκτοτε, δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἐπισημάνω τὴν τροχίαν τοῦ ἀερόλιθου τούτου. Ἐὰν ὅμως ἐπανεμφανισθῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπερ θέτω ἐκτὸς ἀμφιβολίας, πιστεύω ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ θεωρηθῶ ὡς πρωτεύσας εἰς αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν, ἀξίαν νὰ καταχωρηθῇ ἐντὸς τῶν ἀστρονομικῶν χρονικῶν τῆς ἐποχῆς μας. Εἰς αὐτὸ ἀποσκοπεῖ ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀπευθύνω καὶ τῆς ὁποίας τὴν λῆψιν παρακαλῶ ὅπως μοῦ γνωστοποιήσετε.

Παρακαλῶ δεχθῆτε, κύριε διευθυντά, τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς σεβασμοῦ μου.

Δόκτωρ Σύντεϋ Χάντελσον
17, Μόρις στρήτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

'Ανακοίνωση τοῦ ἀστεροσκοπείου Μπόστον

Στὰ δυὸ γράμματα πὺν εἶχαν σταλῇ συστημένα καὶ τριπλοσφραγισμένα στοὺς διευθυντὲς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Πίτσμπουργκ καὶ τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Τσιντσιννάτι, ἡ μόνη ἀπάντησις ἦταν ὅτι εἶχαν ληφθῇ καὶ καταχωρηθῇ, οἱ ἀποστολεῖς, ὅμως, δὲ ζητοῦσαν τίποτα παραπάνω. Κι οἱ δυὸ λογάριαζαν νὰ ξαναβροῦν σύντομα τὸν ἀερόλιθο. Ἀρνοῦνταν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ὁ ἀστεροειδὴς μποροῦσε νὰ εἶχε χαθῇ στὰ βάθη τ' οὐρανοῦ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἔλξη τῆς γῆς κι ὅ,τι συνεπῶς, δὲ θὰ ἦταν δυνατό νὰ τὸν ξαναῖδουν ἀπ' τὴ γήινη σφαῖρα. Ὁχι! ὑποταγμένος στοὺς φυσικοὺς νόμους, θὰ ξαναγύριζε στὸν ὀρίζοντα τοῦ Οὐάστον. Θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ἐπισημάνουν στὸ πέρασμά του, νὰ προσδιορίσουν τὴ θέσιν του στὸ διάστημα, καὶ θὰ ἔκανε τὴ φιγούρα του στοὺς χάρτες τ' οὐρανοῦ, βαπτισμένος μὲ τὸ ἔνδοξο ὄνομα ἐκείνου πὺν τὸν ἀνακάλυψε.

Ποιός, ὅμως, ἦταν ἐκεῖνος πὺν τὸν ἀνακάλυψε; Τὸ λεπτὸ αὐτὸ ζήτημα θὰ ἦταν δυνατό νὰ φέρῃ σὲ δύσκολη θέσιν ἀκόμα καὶ τὴν πῶ ἀνεπηρέαστη Σολομώντειο κρίσιν. Τὴ μέρα τῆς ἐπανεμφάνισις τοῦ ἀερολίδου, δυὸ ἄτομα θὰ διεκδικοῦσαν τὴν πατρότητα τῆς ἀνακάλυψής του. Ἄν ὁ Φράνσις Γκόρντον καὶ ἡ Τζένη Χάντελσον ἤξεραν ὅτι Δαμόκλειος σπάθῃ κρεμόταν πάνω ἀπ' τὸ γάμο τους, θὰ φρόντιζαν νὰ γίνῃ ἡ τελετὴ πρὶν ἀπ' τὸ γυρισμὸ τοῦ γρουσουζίκου ἀερολίδου. Καὶ σίγουρα ἡ κυρία Χάντελσον, ἡ Λού, ἡ Μίτς κι ὅλοι οἱ φίλοι τῶν δύο οἰκογενειῶν θὰ τοὺς βοηθοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ θεάρεστο ἔργο.

Κανένας, ὅμως δὲν ἤξερε τίποτα καὶ παρὰ τὸ στενωχωρημένο ὕψος τῶν δυὸ ἀνταγωνιστῶν — πὺν ἦταν ἀνεξήγητο καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Οὐάστον — κανένα μέ-

λος τῆς οἰκογενείας Χάντελσον ἐξὸν ἀπ' τὸ γιατρό, δὲν ἔδινε δεκάρα γιὰ τὸ τί συνέβαινε στὰ βάθη τοῦ στερεώ-
τος. Ἄλλωστε ποῦ νὰ βροῦν τὸν καιρὸ νὰ σκεφθοῦν τέ-
τοια πράγματα; Εἶχαν ν' ἀνταλλάξουν ἐπισκέψεις καὶ συγ-
χαρητήρια, νὰ στείλουν τὶς προσκλήσεις, νὰ κάνουν τὶς
προετοιμασίες τοῦ γάμου, νὰ διαλέξουν τὰ γαμήλια δῶρα.
"Ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦσαν — κατὰ τὴ Λού — τοὺς ἄθλους
τοῦ Ἡρακλέους καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ χασομεροῦν οὔτε στι-
γμή:

— "Ὅταν παντρεύουν τὴν πρώτη κόρη, ἔλεγε, εἶναι πολ-
λὲς δυσκολίες στὴ μέση. Γιατὶ δὲν ἔχουν συνηθῇσαι σ' αὐ-
τό. Γιὰ τὴ δεύτερη κόρη, τὰ πράματα εἶναι πιὸ ἀπλά: πῆ-
ραν πιὰ τὴ συνηθῆναι καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ξεχάσουν
τίποτα. Ὅταν ἔρθῃ ἡ δική μου σειρά, ὅλα θὰ πᾶνε ρολοί...

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! ἀπαντοῦσε ὁ Φράνσις Γκόρντον, ἡ
Λού νᾶχῃ τὸ νοῦ της ἀπὸ τώρα στὴν παντρεία! Μποροῦμε,
ἀράγε, νὰ μάθουμε ποιὸς θὰ εἶν' ὁ εὐτυχὴς θνητός;

— Ἐσεῖς κοιτάξετε νὰ πάρετε τὴν ἀδελφή μου, ἦταν ἡ
ἀνταπάντησις. Εἶναι ἀρκετὴ ἀπασχόλησις γιὰ σᾶς. Καὶ μὴ
φυτρώνετε ἐκεῖ πού δὲ σᾶς σπέρνουν!

"Ὅπως τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ, ἡ κυρία Χάντελσον πῆγε
στὸ σπίτι τῆς Λάμπεθ στρήτ. Φυσικά, οἱ ἀγωνιώδεις ἀπα-
σχολήσεις τοῦ γιατροῦ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τὴ συνοδεύσῃ.

— "Ὅ, τι κάνετε, καλῶς καμωμένο, κυρία Χάντελσον, τῆς
εἶπε, ὅταν ἐκείνη τοῦ πρότεινε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴ μελλοντι-
κὴ κατοικία τῶν μελλονύμφων. Ἄλλωστε, αὐτὸ ἀφορᾷ πρὸ
παντὸς τὸ Φράνσις καὶ τὴ Τζένη...

— Μά, μπαμπά, τὸν διέκοψε ἡ Λού, δὲν σκοπεύετε νὰ
καταβῆτε ἀπ' τὸν πύργο σας τὴ μέρα τῶν γάμων;

— Θὰ κατεβῶ, Λού.

— Δὲ θὰ φανῆτε στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα, μὲ τὴν κόρη σας
στὸ μπράτσο;

— Θὰ φανῶ, Λού.

— Δὲ θὰ φορέσετε τὸ μαῦρο σακάκι σας μὲ τὸ ἄσπρο γι-

λέκο σας, τὸ μαῦρο παντελόνι σας καὶ τ' ἄσπρα γάντια σας;

— Θὰ τὰ φορέσω, Λού.

— Καὶ δὲ θὰ ἀποφασίσετε νὰ ξεχάσετε τοὺς πλανῆτες σας γιὰ ν' ἀκούσετε τὸ λόγο ποὺ ὁ σεβάσμιος Ο' Γκάρεθ θὰ ἐκφωνήσῃ, γεμάτος συγκίνηση;

— Θὰ τὸν ἀκούσω, Λού. Ἀκόμα, ὅμως, δὲ φτάσαμε ὡς ἐκεῖ. Σήμερα, κατ' ἐξάιρεση, ὁ οὐρανὸς εἶναι πεντακάθαρος, γι' αὐτὸ νὰ πάτε στὴ Λάμπεθ στρῆτ χωρὶς ἐμένα.

Ἡ κυρία Χάντελσον, ἡ Τζέννη, ἡ Λού κι ὁ Φράνσις Γκόρντον ἄφησαν λοιπὸν τὸ γιατρὸ νὰ χειρίζεται τὰ κιάλια καὶ τὸ τηλεσκόπιό του, ἐνῶ ὁ κύριος Ντὴν Φόρσνυθ ἔκανε τὴν ἴδια δουλειὰ στὸν πύργο τῆς Ἑλίζαμπεθ στρῆτ. Ἀράγε θ' ἀνταμειβόταν ἡ διπλὴ αὐτὴ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ἐπανεμόνιση τοῦ ἀερολίθου μπροστὰ στοὺς φακοὺς τῶν δυὸ ἀνταγωνιστῶν;

Γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τῆς Λάμπεθ στρῆτ, οἱ τέσσερις περιπατητὲς κατηφόρισαν τὴ Μόρις στρῆτ καὶ διέσχισαν τὴν πλατεία Συντάγματος, ὅπου τοὺς χαιρέτισε, περαστικός, ὁ εὐγενικὸς δικαστὴς Τζὼν Πρόθ. Κατόπιν, ἀνηφόρισαν τὴν Ἑξετερ στρῆτ, ὅπως εἶχε κάνει, πρὶν λίγες μέρες, ὁ Σὲθ Στάνφορντ περιμένοντας τὴν Ἀρκάδια Γουῶκερ, κι ἔφθασαν στὴ Λάμπεθ στρῆτ.

Τὸ σπίτι ἦταν καλοχτισμένο, μὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις. Στὸ πίσω μέρος, ἓνα γραφεῖο καὶ μιὰ τραπεζαρία ἐβλεπαν στὸν κῆπο ποὺ τὸν σκίαζαν δυὸ ὀξυὲς κι ἦταν στολισμένους μ' ἀνοιξιὰτικα λουλουδία, πάνω στὴν ἀνθησὶ τους. Κουζίνα καὶ ὀφίς βρισκόνταν στὸ ὑπόγειο, κατὰ τὴν ἀγγλοσαξωνικὴ συνήθεια.

Καὶ τὸ πρῶτο πάτωμα ἄξιζε ὅπως τὸ ἰσόγειο, γι' αὐτὸ ἡ Τζέννη συνεχάρη τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὴν τόσο εὐχάριστη αὐτὴ βίλλα.

Ἡ κυρία Χάντελσον ἦταν σύμφωνη μὲ τὴν κόρη της καὶ βεβαίωνε ὅτι δὲ θὰ ἔβρισκαν καλύτερο σπίτι σὲ ὅποια-δήποτε ἄλλη συνοικία τοῦ Οὐάστον.

Τὸ τελευταῖο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ δικαιολογοῦσε ἀπόλυτα τὴν κυρία Χάντελσον. Ἐκεῖ βρισκόταν μιὰ μεγάλη ταράτσα μὲ τὴν πιὸ ὑπέροχη θέα. Μποροῦσαν ν' ἀκολουθήσουν μὲ τὸ βλέμμα ὁλόκληρο τὸ ροῦ τοῦ Ποτόμακ καὶ νὰ διακρίνουν καὶ τὸ προάστιο Στήλ, ἀπὸ ὅπου ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Σέθ Στάνφορντ.

Ὁλόκληρη ἡ πόλη, φαινόταν μὲ τὰ καμπαναριὰ τῶν ἐκκλησιῶν, τὶς ψηλὲς στέγες τῶν δημοσίων κτιρίων, τὶς πράσινες κορυφὲς τῶν δέντρων.

— Νὰ ἡ πλατεία Συντάγματος, εἶπε ἡ Τζέννη, κοιτάζοντας μὲ τὰ κιάλια της. Νὰ ἡ Μόρις στρήτ... Βλέπω τὸ σπίτι μας, μὲ τὸν πύργο καὶ τὴν ἀστερόεσσα πὺν κυματίζει περήφανα!.. Κάποιος βρίσκεται στὸν πύργο.

— Ὁ μπαμπάς! ἀπάντησε μονομιᾶς ἡ Λού.

— Μόνο ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ νῆναι! πρόσθεσε ἡ κυρία Χάντελσον.

— Ναί! Ἐκεῖνος εἶναι! βεβαίωσε ἡ Λού πὺν ἄρπαξε τὰ κιάλια ἀπ' τὰ χέρια τῆς ἀδελφῆς της. Ἐχει βάλει μπρὸς τοὺς φακούς του... Δὲ θᾶχῃ τὸ νοῦ του νὰ κοιτάξῃ κατὰ δῶ!.. Θὰ μᾶς ἀνακάλυπτε, ὅμως, ἂν βρισκόμαστε στὸ φεγγάρι!..

— Ἀφοῦ βλέπετε τὸ σπίτι σας, Λού, διέκοψε ὁ Φράνσις, μήπως θὰ μποροῦσατε νὰ διακρίνετε καὶ τὸ σπίτι τοῦ θείου μου;

— Νὰ ψάξω μιὰ στιγμή... Εὐκόλα θὰ τὸ βρῶ ἀπ' τὸν πύργο του... Θὰ εἶν' ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος... Τὸ βρῆκα.

Ἡ Λού δὲν ἔκανε λάθος. Ἦταν πραγματικὰ τὸ σπίτι τοῦ Ντὴν Φόρσντ.

— Κάποιος βρίσκεται πάνω στὸν πύργο, συνέχισε.

— Σίγουρα ὁ θεῖός μου, ἀπάντησε ὁ Φράνσις.

— Δὲν εἶναι μοναχός.

— Ὁ Ὁμικρον βρίσκεται μαζί του.

— Κι εἶναι περιττὸ νὰ ρωτήσωμε τί κάνουν, πρόσθεσε ἡ κυρία Χάντελσον.

— Κάνουν ὅ,τι κάνει κι ὁ πατέρας μου, εἶπε λυπημένα ἡ Τζέννη, πού ἔνιωθε πάντα ἀνησυχία γιὰ τὸν ἀδιάκοπο ἀνταγωνισμό μεταξὺ Ντὴν Φόρσυθ καὶ Σύντνεϋ Χάντελσον.

Ἀφοῦ ἐπισκέφθηκαν τὴ βίλλα, ἡ κυρία Χάντελσον, οἱ δυὸ κόρες της κι ὁ Φράνσις Γκόρντον ξαναγύρισαν στὸ σπίτι τῆς Μόρις στρήτ. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ὑπέγραφαν τὸ συμβόλαιο μὲ τὸν σπιτονοικοκύρη καὶ θὰ φρόντιζαν γιὰ τὴν ἐπίπλωση, γιὰ νάναί ὅλα ἔτοιμα γιὰ τὶς 15 Μαΐου.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον δὲ θὰ χασομεροῦσαν καθόλου κι αὐτοί. Πόσο θὰ τοὺς κόστιζε σὲ σωματικὴ καὶ ἡθικὴ κούραση, σὲ ὅλο-ἡμερες καὶ ὁλονύκτιες διερευνήσεις, τὸ κυνήγι τοῦ ἀερολίθου τοὺς πού ἐπέμενε νὰ μὴν ξανακάνη τὴν ἐμφάνισή του στὸν ὀρίζοντα!

Ὡς τώρα, παρὰ τὴν ἐπιμονή τους, οἱ δυὸ ἀστρονόμοι ἄδικα εἶχαν κοπιήσει. Οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα μπόρεσαν νὰ ἐπισημάνουν τὸν ἀερόλιθο σὲ καμιά περιπλάνησή του.

— Ἄρα θὰ περάσῃ καμιά φορὰ; ἀναστέναξε κάπου κάπου ὁ Ντὴν Φόρσυθ, πού δὲν ξεκολλοῦσε τὸ μάτι του ἀπ' τὸ τηλεσκόπιο.

— Θὰ περάσῃ, ἀπαντοῦσε μὲ ὕφος παντογνώστη ὁ Ὅμηκρον. Μπορεῖ κιόλας νὰ πῶ ὅτι: π ε ρ ν ᾱ !

— Τότε, γιατί δὲν τὸ βλέπουμε;

— Γιατὶ δὲν εἶναι ὁρατός.

— Πολὺ λυπηρό! Ξαναναστέναξε ὁ Ντὴν Φόρσυθ. Μὰ τὸ κάτω κάτω, ἂν εἶναι, ἀόρατος γιὰ μᾶς, θὰ εἶναι καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμος... Τουλάχιστον στὸ Οὐάστον.

— Αὐτὸ εἶν' ἀπόλυτα βέβαιο, συμπεραίνει ὁ Ὅμηκρον.

Τὰ ἴδια λόγια καὶ τὰ ἴδια συμπεράσματα, ὑπὸ μορφῇ, ὅμως, μονολόγου, θᾶκουγε κανεὶς ἀπ' τὸν γιατρὸ Χάντελσον πού ἦταν κι αὐτὸς ἀπελπισμένος γιὰ τὴν ἀποτυχία του.

Κι οἱ δυὸ εἶχαν λάβει, ἀπ' τ' ἀστεροσκοπεῖα τοῦ

Πίτσμπουργκ καὶ τοῦ Τσιντσιννάτι, ἀπάντηση στὸ γράμμα τους. Εἶχανε λάβει ὑπ' ὄψη τους τὴ σχετικὴ ἀνακοίνωση γιὰ τὴν ἐμφάνιση ἐνὸς ἀερολίθου στίς 16 Μαρτίου, στὸν βόρειο τομέα τοῦ ὀρίζοντα τοῦ Οὐάστον. Μέχρις ὥρας δὲν εἶχε ξαναφανῇ ὁ ἀερόλιθος — ἂν, ὅμως, ἐπισημαινόταν πούθενά, ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ γιατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον θὰ εἰδοποιούνταν ἀμέσως.

Φυσικά, τὰ ἀστεροσκοπεῖα εἶχαν στείλει χωριστὰ τὶς ἀπαντήσεις τους, δίχως νὰ ξέρουν ὅτι οἱ δυὸ ἐρασιτέχνες ἀστρονόμοι διαφιλονικούσαν, καθένας γιὰ λογαριασμό του, τὴν πατρότητα τῆς ἀνακάλυψης.

Ἀφότου εἶχανε πάρει αὐτὴ τὴν ἀπάντηση οἱ δυὸ ἀστρονόμοι θὰ μπορούσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς κουραστικὲς ἀναζητήσεις τους. Τὰ ἀστεροσκοπεῖα τοῦ Πίτσμπουργκ καὶ τοῦ Τσιντσιννάτι διέθεταν τηλεσκοπία μεγάλης δυνάμεως καὶ ἀκριβείας καὶ ἦταν σὲ θέση νὰ ἐπισημάνουν κάθε κίνηση τοῦ ἀερολίθου ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ βρῖσκεται στὸ ὀπτικὸ πεδίο τους καὶ νὰ μὴν εἶναι συννεφιά. Ἄρα, ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ κύριος Σύντνεϋ Χάντελσον θὰ ἔκαναν σοφὰ ν' ἀφήσουν τοὺς διευθυντὲς τῶν δυὸ ὀνομαστῶν ἀστεροσκοπεῖων νὰ κηδεμονεύσουν, ἐνδεχομένως, τὸ δικό τους ἀερόλιθο.

Μὰ ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον ἦταν ἀστρονόμοι — κι ὄχι σοφοί. Γι' αὐτὸ συνέχισαν μ' ἐπιμονὴ τὸ ἔργο τους. Καὶ ἡ ἐπιμονή τους αὐτὴ ὀλοένα καὶ μεγάλωνε. Χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα ὁ ἓνας στὸν ἄλλο γιὰ τὶς σκοτοῦρες τους, εἶχαν τὴν προαίσθηση πὼς κυνηγοῦσαν κι οἱ δυὸ τὸ ἴδιο — καὶ μοναδικὸ — κυνήγι, κι ὁ φόβος, μήπως ὁ ἓνας ξεπεράσῃ τὸν ἄλλο, δὲν τοὺς ἄφηνε στιγμὴ νὰ ξεκουραστοῦν. Ἡ ζήλεια τοὺς δάγκωνε τὴν καρδιά, κι οἱ οἰκογενειακὲς του σχέσεις περνοῦσαν περίοδο κρίσης ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ.

Δίκαια ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῇ κανεὶς γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς κατάστασης. Γιατί, μέρα μὲ τὴ μέρα, ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον, ἐνῶ ἄλλοτε εἶχαν τόση φι-

λία — γεμάτοι καχυποψία, δὲν πατοῦσαν πιά ὁ ἓνας στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου.

Τί καημὸς γιὰ τοὺς ἀρραβωνιασμένους! Αὐτοί, ὅμως, βλέπονταν κάθε μέρα, γιατί, τὸ κάτω κάτω, τὸ σπίτι τῆς Μόρις στρεῖται ἦταν πάντα ἀνοιχτὸ γιὰ τὸν Φράνσις Γκόρντον. Ἡ κυρία Χάντελσον τοῦ εἶχε πάντα ἐμπιστοσύνη καὶ φιλία. Ὁ νέος, ὅμως, ἔνωθε πὼς ὁ γιατρὸς στενοχωριόταν μὲ τὴν ἐπίσκεψή του. Τὰ πράγματα ἄλλαζαν ὁλωσδιόλου ὅταν μιλοῦσαν γιὰ τὸ Ντὴν Φόρσνθ παρουσία τοῦ Σύντνεϋ Χάντελσον. Ὁ γιατρὸς γινόταν κατάχλωμος, ὕστερα κατακόκκινος, τὰ μάτια του ἄστραφταν καὶ τὰ ἴδια συμπτώματα ἀμοιβαίας ἀντιπαθείας παρατηροῦσαν στὸ Ντὴν Φόρσνθ.

Ἡ κυρία Χάντελσον μάταια προσπάθησε νὰ μάθῃ τὴν ἀφορμὴ πὺν ἔκανε τοὺς δυὸ παλιοὺς φίλους νὰ μὴν μποροῦν πιά νὰ ὑποφέρουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ὁ κύριος Χάντελσον ἀρκέσθηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

— Περὶτό! Πὼς εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ καταλάβῃς ἐσύ; τέτοια συμπεριφορὰ, ὅμως, δὲν περίμενα ἐκ μέρους τοῦ Φόρσνθ!

Τί εἶδους συμπεριφορὰ; Ἀδύνατο νὰ τοὺς δοθῇ ἄλλη ἐξήγησι. Ἀκόμα καὶ ἡ Λού, τὸ χαϊδεμένο παιδί, δὲν ἤξερε τίποτα.

Εἶχε προτείνει νὰ σ τ ρ ι μ ὠ ξ η τὸν κύριον Φόρσνθ στὸν πύργο του, μὰ ὁ Φράνσις τὴν ἐμπόδισε.

— Ὅχι! Ποτὲ δὲν περίμενα νὰ μοῦ φερθῇ ἔτσι ὁ Χάντελσον! σίγουρα θὰ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησι πὺν θᾶδινε ὁ θεὸς τοῦ Φράνσις, ὅπως εἶχε ἀπαντήσῃ κι ὁ γιατρός.

Ἀπόδειξι: ὁ τρόπος πὺν ὁ Ντὴν Φόρσνθ εἶχε δεχθῇ τῇ Μίτς ὅταν ξεθαρρεύτηκε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Ἐσὺ νὰ κοιτᾷς τὴ δουλειά σου! τῆς εἶπε ξερά.

Γιὰ νὰ τολμᾷ ὁ Ντὴν Φόρσνθ νὰ μιλᾷ ἔτσι στὴν ἐπιθετικὴ Μίτς, ἦταν φανερὸ πὼς ἡ κατάστασι χειροτέρευε.

Ἡ Μίτς, πὺν τῆς κόπηκε ἡ λαλιά της ἀκούγοντας

τὸν κύριό της νὰ τῆς ἀντιμιλᾷ γιὰ πρώτη φορά, δάγκωσε τὴ γλῶσσα της γιὰ νὰ μὴν τὸν βάλῃ στὴ θέσῃ του ὅπως τοῦ ἄξιζε!

— Σ η κ ὠ θ η κ ε ὁ λ ὕ κ ο ς ν ᾶ φ ο β ε ρ ῖ σ η τ' ἄ ρ ν ι ᾶ ! εἶπε μόλις μπόρεσε νὰ συνέλθῃ. Εἶναι γιὰ τὰ σίδερα, γιόκα μου, ὁ κύριός μου! Τί θέλει καὶ στραβολαιμιάζει ὅλη μέρα κι ὅλη νύχτα μὲ τὸ μάτι κολλημένο στοὺς σωλῆνες ψάχνοντας μέσ' στὰ σύννεφα νὰ βρῇ τὸ Θεό; Θεέ μου, συχώρεσέ με, σάμπως νὰ μὴν ἔχῃ τὸ Θεό του, ὁ ἀθεόφοβος! * Ἄσε πιά, γιόκα μου, τὸν ἄλλον τὸ ν μ ι κ ρ ό ν ! Ὅσο μπόι τοῦ λείπει, τόσο τὸν καμπόσο κάνει! Καλὰ τὰ λέει ἡ π α ρ ᾶ μ ί α : Κ α τ ᾶ τ ᾶ κ ο π έ λ ι α τ ο υ κ ι ὁ Μ α σ τ ρ ο - Γ ι ᾶ ν ν η ς !

Καὶ τὸ πιὸ καλοφυλαγμένο, ὅμως, μυστικό, κάποτε θὰ βγῇ στὴ φόρα. * Ἐτσι, μαθεύτηκε, ἀπὸ μιὰν ἄ ν θ η ρ ο σ τ ο μ ί α —κατὰ τὴ Μίτς— τοῦ μ ι κ ρ ο ὕ. Ὁ κύριός του εἶχε ἀνακαλύψει ἕναν καταπληκτικὸ ἀερόλιθο καὶ ζοῦσε μὲ τὴν ὑποψία μὴν τυχὸν καὶ τὴν ἴδια ἀνακάλυψις εἶχε κάνει κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον.

Αὐτῇ, λοιπόν, ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ οἱ δυὸ ἀστρονόμοι εἶχαν χωρίσει τὰ τσανάκια τους! * Ἐνας ἀερόλιθος, μιὰ πέτρα, ἕνας βράχος, ἕνα βουνὸ τὸ πολὺ, ἀπάνω στὸ ὁποῖο κινδύνευε νὰ τσακιστῇ τὸ γαμήλιο ἄρμα τοῦ Φράνσις καὶ τῆς Τζέννης!

Γι' αὐτό, ἡ Λοὺ δὲν ἔπαυε νὰ διαβολοστέλνῃ ὅλους τοὺς ἀερόλιθους τοῦ σύμπαντος!

Ὁ καιρὸς περνοῦσε... Κύλησε ὁ Μάρτιος, ἔφθασε ὁ Ἀπρίλιος. Πλησίαζε ἡ μέρα τοῦ γάμου. * Ἄρα θὰ μεσολαβοῦσε κάτι ἀναπάντεχο; Ὡς τώρα, αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος ἀνταγωνισμὸς βασιζόταν μόνο πάνω σὲ εἰκασίες. Τί θὰ συνέβαινε ἂν κάποιος ἀπρόβλεπτο περιστατικὸ τὸν ἐπισημοποιοῦσε, στρέφοντας πιά στὰ φανερά τοὺς δυὸ ἀνταγωνιστές, τὸν ἕναν ἐναντίον τοῦ ἄλλου;

Οἱ λογικῆς αὐτὲς ἀνησυχίες δὲν εἶχαν διακόψει τίς

προετοιμασίες του γάμου. Όλα θὰ ἦταν ἔτοιμα, ἀκόμα καὶ τ' ὁμορφο φόρεμα τῆς χαριτωμένης Λού, τὴ μέρα πού εἶχε ὀριστῇ.

Τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Ἀπριλίου κύλησε μὲ φοβερὴ κακοκαιρία: βροχές, ἄνεμοι καὶ συνεφιές εἶχαν ἀρχίσει μιὰ ἀτέρμονη σκυταλοδρομία στὸν οὐράνιο χῶρο. Ἡ συνεφιά ἔδινε τὴ σκυτάλη στὴ βροχὴ πού τὴν ξανάδινε στοὺς ἀνέμους... Οὔτε ἥλιος φανερωνόταν γιατί διέγραφε καμπύλη ἀρκετὰ ψηλὰ ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, οὔτε πανσέληνος πού πλησίαζαν οἱ μέρες τῆς καὶ θὰ μπορούσε νὰ φωτίσει μὲ τὶς ἀσημένιες ἀχτίδες τῆς τὸ διάστημα καί, ἐνδεχόμενα, νὰ ἀνακαλύψει τὸν κρυφὸν τοῦ ἀερόλιθου.

Ἡ κυρία Χάντελσον, ἡ Τζέννη καὶ ὁ Φράνσις Γκόρντον δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ παραπονεθοῦν γιατί ἀποκλειόταν νὰ κάνουν καμιὰν ἀστρονομικὴ παρατήρηση μὲ τέτοια κακοκαιρία. Ὅσο γιὰ τὴ Λού, πού σιχαινόταν τὸν ἄνεμο καὶ τὴ βροχὴ καὶ ἀγαποῦσε γαλανὸ τὸν οὐρανό, αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν παράταση τῆς κακοκαιρίας.

— Ἀς βαστήξῃ αὐτὴ ἡ ἀνεμοβροχοσυννεφιά ὥς τὸ γάμο, καὶ ἂς μὴ φανοῦν τρεῖς ὁλόκληρες ἐβδομάδες ἀκόμα ἥλιος, φεγγάρι, ἀστέρια καὶ ἀστερίσκοι!

Παρὰ τὰ τάματα, ὅμως, τῆς Λού, ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάσταση ἄλλαξε τὴ νύχτα τῆς 16 πρὸς τὴν 17 Ἀπριλίου. Ἐνα βοριαδάκι ἔδιωξε ὅλους τοὺς ἀτμούς καὶ ὁ οὐρανὸς ξαναβρῆκε τὴ γαλήνη.

Ὁ Ντὴν Φόρσνθ καὶ ὁ γιατρὸς Χάντελσον, καθένας ἀπ' τὸν πύργο του, ἄρχισαν καὶ πάλι τὴν ἐξερεύνηση τοῦ στερεώματος ἐπάνω ἀπ' τὸ Οὐάστον, ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα ὡς τὸ ζενίθ.

Ἀράγε ὁ ἀερόλιθος πέρασε προστὰ ἀπ' τὰ ὀπτικά τους σύνεργα;... Τὰ ἀγριωπά τους πρόσωπα δὲ φανέρωναν καμιὰ τέτοια πιθανότητα. Ἡ κακοκεφιά καὶ τῶν δυό, μαρτυροῦσε διπλὴ ἀποτυχία, δίκαια μοιρασμένη. Ὁ Ντὴν Φόρσνθ δὲν εἶχε δεῖ τίποτα στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ οὐρανοῦ ὅπως, ἀπαράλλακτα, καὶ ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον. Μήπως εἰ-

χαν νὰ κάνουν μ' ἓναν περιπλανώμενο ἀερόλιθο πὺν κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἔλξη τῆς γῆς;

Μιὰ εἰδηση, πὺν δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες τῆς 19 'Απριλίου, ἦταν κατατοπιστικὴ γιὰ τὸ φλέγον ζήτημα.

Ἦταν ἀνακοίνωση τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον καὶ ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

Προχθὲς, Παρασκευὴν 17 'Απριλίου, ὥραν 9,19' 9'' ἑσπερινήν, ἀερόλιθος καταπληκτικοῦ ὄγκου διέσχισε τὸ ἀριστερὸν τμήμα τοῦ οὐρανοῦ μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα.

Γεγονὸς διὰ τὸ ὅποιον δικαίως ὀφείλει νὰ ὑπερηφανεύεται ἡ πόλις Οὐάστον, φαίνεται ὅτι ὁ ἀερόλιθος αὐτὸς εἶχε ἀνακαλυφθῇ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἀπὸ δύο διαπρεπεῖς πολῖτες τῆς.

Κατὰ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Πίτσμπουργκ, πρόκειται περὶ τοῦ ἀερόλιθου τοῦ ὁποίου τὴν ἀνακάλυψιν ἀνέφερε τὴν 24 Μαρτίου ὁ κύριος Ντὴν Φόρσνθ. Κατὰ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Τσιντσιννάτι, πρόκειται περὶ τοῦ ἀερόλιθου πὺν ἀνέφερε τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ ἱατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον. Καὶ ὁ κύριος Φόρσνθ καὶ ὁ κύριος Χάντελσον εἶναι εὐφήμως γνωστοὶ κάτοικοι τοῦ Οὐάστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Διεκδίκηση τῆς πατρότητας τοῦ ἀερόλιθου

Ἡ βόρειος Ἀμερικὴ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὶς χῶρες πὺν τὴν ἀπαρτίζουν, ἀπαράλλακτα ὅπως ἓνας πατέρας ὑπερηφανεύεται γιὰ τὰ παιδιὰ του. Οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες ὑπερηφανεύονται γιὰ μιὰ ἀπ' τὶς πολιτεῖες πὺν τὴν ἀποτελοῦν. Ἀπ' τὶς πενήντα μιὰ πολιτεῖες πὺν τὰ πενήντα ἓνα ἀστέρια τοὺς στολίζουν τὴν ὁμοσπονδιακὴ σημαία, μιὰ πολιτεία μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται πῶς πολὺ ἀπ' τὶς

ἄλλες: ἡ Βιρτζίνια, μὲ πρωτεύουσα τὴ Ρίτσμοντ. Καὶ ἡ πόλη γιὰ τὴν ὁποία ὑπερηφανεύεται πῶς πολὺ ἡ Βιρτζίνια εἶναι τὸ Οὐάστον, ὅπου γίνηκε ἡ πολύκροτη αὐτὴ ἀνακάλυψη πού κατέλαβε ξεχωριστὴ θέση στὶς ἀστρονομικὲς ἀνακαλύψεις τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα!

Αὐτὴ τουλάχιστον ἦταν ἡ ὁμόφωνη γνώμη ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ Οὐάστον.

Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Οὐάστον δημοσίευσαν τὰ πῶς ἐνθουσιώδη ἄρθρα γιὰ τὸ Ντὴν Φόρσνθ καὶ τὸ γιατρὸ Χάντελσον. Γιατὶ ἡ δόξα τῶν δυὸ διασήμων πολιτῶν τῆς ἦταν καὶ δόξα γιὰ ὅλη τὴν πόλη. Μήπως κάθε κάτοικος δὲν εἶχε τὸ μερίδιό του ἀπ' τὴ δόξα αὐτῆ; Τ' ὄνομα «Οὐάστον» δὲ θὰ ἦταν γιὰ πάντα συνδεδεμένο μ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη;

Ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸν ἀμερικανικὸ πληθυσμό, ὅπου διάφορα ρεύματα γεννιῶνται μονομιᾶς καὶ ὑποστηρίζονται μὲ φανατισμό, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διθυραμβικῶν αὐτῶν ἄρθρων δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ αἰσθητό. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ κάτοικοι διευθύνονταν κατὰ πλήθη ἐνθουσιώδη πρὸς τὰ σπίτια τῆς Ἐλίζαμπεθ στρήτ καὶ τῆς Μόρις στρήτ. Καθένας δὲν ἦταν ἐν γνώσει τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μεταξὺ Χάντελσον καὶ Φόρσνθ, ὁ λαϊκὸς ἐνθουσιασμὸς τοὺς ἔκωνε σ' αὐτὴ τὴν περίσταση. Γιὰ ὅλους, τὰ δυὸ ὀνόματα ἦταν καὶ θᾶμεναν ἀχώριστα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, τόσο ἀχώριστα πού, ὥστερ' ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, οἱ μέλλοντες ἱστορικοὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ βεβαίωναν πὼς ἀνῆκαν σ' ἓνα καὶ μόνο ἄτομο!

Ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἐδέησε νὰ ἐμφανισθῇ στὴν ταράτσα τοῦ πύργου του καὶ ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον στὴ δική του, γιὰ νὰ δώσουν τὴν ἀπάντησιν στὶς ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους. Κι ἐνῶ τὰ χίπ - χίπ - οὐρρά! ἔπαιρναν καὶ ἔδιναν, χαιρέτισαν καὶ οἱ δύο τὰ πλήθη μὲ βαθτεῖες ὑποκλίσεις.

Ἄν πρόσχε, ὅμως, κανεῖς τὸ φέρσιμο τῶν δυὸ «πατέρων» τοῦ ἀερολίθου, θ' ἀντιλαμβανόταν πὼς κάποιον σύννεφο σκίαζε τὴν χαρὰ τους. Ἡ ματιὰ τοῦ κάθε ἀστρονόμου κοίταξε λοξὰ πρὸ τὸ μέρος τοῦ ἄλλου. Καθένας τους

είχε τὸ φόβο πῶς ὁ ἀνταγωνιστὴς του συγκέντρωνε περισσότερες ζητωκραυγὲς ἀπὸ αὐτόν.

Στὴν πραγματικότητα, οἱ ἐπευφημίαι ἦταν δίκαια μοιρασμένες. Τὰ πλήθη δὲν ξεχώριζαν τοὺς δυὸ ἀστρονόμους. Ὅσο χειροκροτήθηκε μ' ἐνθουσιασμό ὁ Ντὴν Φόρσνθ, ἄλλο τόσο τὰ ἴδια πλήθη ζητωκραύγασαν γιὰ τὸν γιατρὸ Χάντελσον, πηγαίνοντας ἐν σώματι ἀπ' τὸ ἓνα σπίτι στὸ ἄλλο.

Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῶν τῶν πανηγυρισμῶν ποὺ ἀναστάτωσαν κάθε συνοικία, τί ἔλεγαν ἀπ' τὴν μιὰ πλευρὰ ὁ Φράνσις Γκόρντον μὲ τὴ Μίτς — κι ἀπ' τὴν ἄλλη, ἡ κυρία Χάντελσον μὲ τὴν Τζένη καὶ τὴ Λού; Φοβοῦνταν, ἄράγε, πῶς ἡ ἀνακοίνωση τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον στὶς ἐφημερίδες θὰ εἶχε δυσάρεστα ἐπακόλουθα; Τὸ μυστικὸ εἶχε πιά ἀποκαλυφθῇ. Ὁ Φόρσνθ κι ὁ Χάντελσον εἶχαν πιά λάβει ἐπίσημα γνώση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τους. Μήπως δὲ θὰ διεκδικοῦσαν τώρα, καθένας γιὰ λογαριασμό του, τὰ τιμητικὰ πρωτεῖα τῆς ἀνακάλυψης, ὅποταν θὰ συνέβαινε ἀναταραχὴ στὶς μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν κοινωνικὲς σχέσεις;

Εἰν' εὐκολο νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὰ συναισθήματα τῆς κυρίας Χάντελσον καὶ τῆς Τζένης, τὴν ὥρα ποὺ τὰ πλήθη ζητωκραύγαζαν μπροστὰ στὸ σπίτι τους. Ἐνῶ ὁ γιατρὸς ἐμφανιζόταν στὴν ταράτσα τοῦ πύργου του, ἐκεῖνες οὔτε κὰν ἐμφανίστηκαν στὸ μπαλκόνι τους. Μὲ σφιγμένη καρδιά, κοίταζαν πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες τὰ πλήθη ποὺ πανηγύριζαν, σὰ νὰ τὶς βασάνιζε ἓνα κακὸ προαίσθημα. Ἄν ὁ Φόρσνθ κι ὁ Χάντελσον, κινούμενοι ἀπὸ μιὰ παράλογη ζήλεια, διεκδικοῦσαν τὴν πατρότητα τοῦ ἀερόλιθου, καθένας γιὰ λογαριασμό του, ἄράγε οἱ διαδηλωταὶ δὲ θὰ ἔπαιρναν τὸ μέρος τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου; Καθένας θ' ἀπαιτοῦσε τοὺς δικούς του ὁπαδοὺς μὲ φανατικὰ διαχασμένη τὴν κοινὴ γνώμη καὶ οἱ μελλόννημοι θὰ ξαναζωντάνευαν τὴν τραγωδία τοῦ Ρωμαίου μὲ τὴν Ἰουλιέτα,

ἐξαιτίας μιᾶς ἐπιστημονικῆς φιλονικίας πού θάλλαζε τὶς δυὸ οἰκογένειες σὲ Καπουλέτους καὶ Μοντάγκιους!

“Ὅσο γιὰ τὴ Λού, ἦταν ἔξω φρενῶν. Ἦθελε ν’ ἀνοίξη τὸ παρὰθυρο, νὰ τὰ πῇ ἔξω ἀπ’ τὰ δόντια σ’ αὐτὲς τὶς λαϊκὲς μάξες — κι ἂν διέθετε καμιὰν ἀντλία, δὲ θὰ δίσταζε νὰ διαλύσῃ τὰ πλήθη καταβρέχοντάς τα! Ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς εἶδαν κι ἔπαθαν νὰ κατευνάσουν τὴν ἀγανάκτησή της!

Στὸ σπίτι τῆς Ἐλίζαμπετ στρεῖται ἦταν ἴδια ἡ κατάσταση. Ὁ Φράνσις Γκόρντον εὐχαρίστως θὰ διαβολόστελνε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐνθουσιώδεις πού μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τους ἔρριχναν λάδι στὴ φωτιά. Κι ἐκεῖνος ἀπέφυγε νὰ ἐμφανισθῇ, τὴ στιγμὴ πού ὁ Φόρσνθ καὶ ὁ Ὁμικρον καμάρωναν στὴν ταρατσα, χαιρετώντας μὲ χαμόγελα τὰ πλήθη.

— Γιώκα μου, φώναξε ἡ γριὰ ὑπηρέτρια, ὅλοι αὐτοὶ οἱ φωνακλάδες δὲν εἶναι θεότρελλοι;

— Κοντεύω νὰ τὸ πιστέψω, ἀπάντησε ὁ Φράνσις Γκόρντον.

— Κι ὅλη ἡ φασαρία γίνεται γιὰ ἓνα κοτρόνι πού βγῆκε περίπατο στὸν οὐρανό;

— Ἀκριβῶς ὅπως τὸ λές, Μίτς. Ἕνα ἀστεροειδές.

— Σὰν νὰ λέμε ἀστρίτς!

— Ὅχι δά, Μίτς, εἶπε ὁ Φράνσις πού κρατοῦσε μὲ δυσκολία τὰ γέλια του. Ὁ ἀστρίτης εἶναι φίδι... ἐνῶ ὁ ἀερόλιθος εἶναι πέτρα...

— Ἄν εἶναι φίδι, νὰ τοὺς δαγκώσῃ... ἂν εἶναι πέτρα, νὰ πέσῃ πάνω στὶς ἀδειανὲς κεφαλές τους καὶ νὰ σπάσῃ μερικὲς! Καὶ δὲ μοῦ λές, ἐσὺ πού εἶσαι γ ρ α μ μ α τ ι ξ ο ὕ μ ε ν ο ς, σὲ τί χρησιμεύει αὐτὸς ὁ ἀερόλιθος;

— Κάνει καὶ τσακώνεται ἡ μιὰ οἰκογένεια μὲ τὴν ἄλλη! εἶπε μὲ πεποίθησιν ὁ Φράνσις Γκόρντον ἐνῶ τὰ πλήθη παραληροῦσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Γιατί, ὅμως, οἱ δυὸ παλιοὶ φίλοι νὰ μὴ δεχθοῦν νὰ μοιρασθοῦν τὸν ἀερόλιθό τους; Δὲν εἶχαν τὸ νοῦ τους σὲ

κανένα χρηματικὸ ἢ ὑλικὸ ὄφελος. Μόνο σὲ μιὰ τιμητικὴ ἀναγνώριση. Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴ συμβιβασθοῦν σὲ μιὰ πατρότητα τοῦ ἀερολίθου ἐξ ἀδιαιρέτου καὶ τὰ δυὸ ὀνόματά τους νὰ μένουν στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἐνωμένα μετὰ τὴν ἀνακάλυψή τους; Γιατί; Ἀπλούστατα, γιὰ λόγους φιλοτιμίας καὶ ματαιοδοξίας. Ὅταν ἓναν ἄνθρωπο τὸν πάρη τὸ φιλότιμο καὶ βάλη τὴν οὐρίτσα της καὶ ἡ ματαιοδοξία, πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς;

Καί, τὸ κάτω κάτω τῆς Γραφῆς, τοὺς ἄξιζε τόση δόξα ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰτὶ εἶδαν ἓναν ἀερολίθο; Μήπως τὴν ἀνακάλυψή του δὲν τὴ χρωστοῦσαν στὴν Τύχη; Ἄν ὁ ἀερολίθος δὲν εἶχε κάνει τὸν περίπατό του μέσα στὰ ὄρια τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου τοῦ Ντὴν Φόρσνυ καὶ τοῦ Σύντνεϋ Χάντελσον τὴ στιγμὴ πού οἱ δυὸ τους εἶχαν τὸ μάτι στὸ φακό, μήπως θὰ τὸν ἔβλεπαν οἱ δυὸ πεισματοάρηδες ἀστρονόμοι;

Ἄλλωστε, δὲν περνοῦν μερόνυχτα ἑκατοντάδες, χιλιάδες ἀερολίθοι, ἀστεροειδῆ, διάττοντες; Κι εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ τὶς μετρήσῃ κανεὶς αὐτὲς τὶς πύρινες σφαῖρες πού χαράσσουν κατὰ κοπάδια τὶς ἰδιόρρυθμες τροχιὰς τους πάνω στὸ σκοτεινὸ φόντο τοῦ στερεώματος; Κατὰ τοὺς ἐπιστήμονες, ἑξακόσια ἑκατομμύρια ἀερολίθων διασχίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς μέσα σὲ μιὰ νύχτα μονάχα, δηλαδή ἓνα δισεκατομμύριο διακόσια ἑκατομμύρια μέσα σὲ εἴκοσι τέσσερις ὥρες! Περνοῦν λοιπόν, κατὰ δεκάδες χιλιάδων αὐτὰ τὰ φωτεινὰ σώματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸν Νεύτωνα, μόνο δέκα ὥς δεκαπέντε ἑκατομμύρια εἶναι ὄρατὰ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

«Συνεπῶς, συμπέρανε ἡ Π ὥ ν τ ς, σατιρικὴ ἐφημερίδα τοῦ Οὐάστον, οἱ δυὸ νεότευκτοι ἀστρονόμοι ἔκαναν μιὰ τ ρ ὕ π α σ τὸ ν ε ρ ὀ. Κι ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους εἶναι — ὅπως θᾶλεγε ὁ Σαίξπηρ — π ο λ ὕ ς θ ὀ ρ υ θ ο ς γ ιὰ τὸ τί ποτε!»

Ἄλλα, ὅμως, πὺ σοβαρὰ φύλλα, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουν ἐπίδειξη γνώσεων.

«Ὁ Κέπλερ, ἔγραφε ἡ Σ τ ά ν τ α ρ τ τοῦ Ο ὑ ά σ τ ο ν, πίστευε πὼς οἱ ἀερόλιθοι προέρχονται ἀπ'τὶς ἀναθυμιάσεις τῆς γῆς. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Πλουτάρχου, τοὺς θεωροῦσαν σὰν ὄγκους ὀρυκτῶν ποὺ ἐξακοντίζονται στὸ ἔδαφος τοῦ πλανήτου μας ὅταν τοὺς ἀδράχνει στὸ πέρασμά τους ἡ ἑλξη τῆς γῆς. Ἡ μελέτη τῶν ἀερολίθων ἀποδεικνύει ὅτι περιέχουν τὰ ἴδια συστατικά μὲ τὰ γνωστὰ ὀρυκτά μας κι ὅτι, στὸ σύνολό τους, περιλαμβάνουν πάνω κάτω τὸ τρίτον τῶν ἀπλῶν σωμάτων. Πόση ποικιλία, ὅμως, παρουσιάζει ἡ συνένωση τῶν μορίων! Τὰ κομματάκια ποὺ τ' ἀποτελοῦν πότε εἶναι μικροσκοπικὰ σὰν λιμαρίσματα, πότε πῶ μεγάλα σὰν μπιζέλια ἢ φουντούκια, παραπολὺ σκληρὰ καὶ δείχνουν στίς ρωγμὲς ἔχνη κρυσταλλώματος. Εἶναι κι ἄλλοι ποὺ ἀποτελοῦνται μόνο ἀπὸ ἀμιγῆς σίδηρο, κάποτε ἀνακατεμένο μὲ νικέλιο, χωρὶς νὰ τῷχη ποτὲ ἀλλοιώσει ἡ ὀξειδωση».

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Ν τ α ἰ ἡ λ υ Ο ὑ ά σ τ ο ν ἔγραφε:

«Ὁ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, ὁ ἀποκαλούμενος Φυσικός, ἀναφέρει εἰς τὸ σύγγραμμά του περὶ φύσεως (5ος αἰὼν π.Χ.) ὅτι ἓνας πυρακτωμένος βράχος κατέπεσε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας, καὶ κατετρόμαξε τοὺς κατοίκους τῆς Θράκης. Ἐνας παρόμοιος ἀερόλιθος ἐὰν πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, θὰ τὸ καταστρέψῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς στὰ θεμέλιά του. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ, μὲ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, ν' ἀναφέρωμεν μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀερόλιθους, ποὺ, προερχόμενοι ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ διαστήματος, παρεσύρθησαν ἀπὸ τὴν γῆτιν ἑλξιν καὶ κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπου συνελλέγησαν: πρὸ Χριστοῦ, ὁ λίθος τοῦ κερανοῦ, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευαν ὡς σύμβολον τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Γαλατίαν καὶ ὁ ὁποῖος μετεφέρθη εἰς Ρώμην. Ἄλλος λίθος ὁ ὁποῖος εὐρέθη εἰς τὴν Συρίαν καὶ ἀφιερώθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἡλίου. Ἡ ἱερὰ ἀσπίς, συλλεγείσα κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Νουμᾶ. Ὁ μαῦρος λίθος, ὁ

ὁποῖος φυλάσσεται εἰς τὴν Μέκκαν. Ὁ λίθος τῆς βροντῆς, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευσε διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς περιφήμου σπάθης τοῦ Ἀντάρ. Ἀπὸ ἀρχῆς τῆς χριστιανικῆς περιόδου, πόσοι ἀερόλιθοι ἀναφέρονται καὶ ὑπὸ ποίας συνθηκας κατέπεσαν: ἓνας ἐνενήντα κιλῶν, ὁ ὁποῖος περισυνελέγη εἰς Ἑνζισχαιμ, τῆς Ἀλσατίας — ἄλλος μαύρου μεταλλικοῦ χρώματος, ἔχων τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, πεσὼν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βεζόν, τῆς Προβηγκίας — ἀερόλιθος εἰκοσιπέντε κιλῶν, ἀναδίδων ὁσμὴν θείου, καταπεσὼν εἰς Λαρίνην τῆς Μακεδονίας — ἄλλος, συλλεγείς εἰς Λουσέ, τῆς Γαλλίας, τὸ 1763, πυρακτωμένος...».

Ἡ Ν τ α ί η λ υ Ο ὕ ά σ τ ο ν συνέχισε τὴν περιγραφὴ τῶν ἀερόλιθων σὲ πολλὰς στήλες, μὲ λεπτομέρειες πού ἔδειχναν τὴν εὐσυνειδησία τοῦ συντάκτου.

Κι οἱ ἄλλες ἐφημερίδες δὲν ὑστέρησαν. Ἀφοῦ ἡ ἀστρονομία ἦταν τὸ θέμα τῆς ἐπικαιρότητας, ὅλες μιλοῦσαν γι' ἀστρονομία.

Σὲ δεύτερο ἄρθρο της, ἡ Ν τ α ί η λ υ Ο ὕ ά σ τ ο ν ἀνέφερε γιὰ τὸν ἀερόλιθο πού, τὸ 1203, πετροβόλησε τὴν πόλιν Λαίγκλ, τῆς Νορμανδίας, καὶ πού τὸν περιγράφει ὁ βαρῶνος Ἀλέξανδρος φὸν Χοῦμπολντ ὡς ἐξῆς:

«Τὴν πρώτην ἀπογευματινὴν, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε καταγάλανος, ἐθεάθη μέγας ἀερόλιθος κινούμενος μὲ κατεύθυνσιν ΝΑ πρὸς ΒΔ. Κατόπιν ἠκούσθη μία ἔκρηξις, διαρκείας πέντε ἕως ἑξ λεπτῶν, προερχομένη ἐξ ἐνὸς μικροῦ μελανοῦ νέφους, ἀκίνητοῦντος, ἔκρηξις τὴν ὁποίαν ἐπηκολούθησαν τρεῖς ἕως τέσσαρες ἄλλαι ἐκτυρσοκρατήσεις. Ἐκάστη ἐκτυρσοκρατήσις ἀπέσπα ἐκ τοῦ μελανοῦ νέφους μέρος τῶν ἀτμῶν οἱ ὁποῖοι τὸ ἀπετέλουν. Δὲν παρετηρήθη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο οὐδὲν φωτεινὸν φαινόμενον. Πλέον τῶν χιλίων μετεωριτῶν κατέπεσαν ἐπὶ ἐλλειπτικῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ὁ μέγας ἄξων, διευθυνόμενος ἐκ ΝΑ πρὸς ΒΔ, ἦτο μήκους ἑνδεκα χιλιομέτρων. Οἱ μετεω-

ρίται ἀνέδιδαν καπνούς καὶ ἦσαν ὑπερθερμασμένοι, οὐχί, ὅμως, πύρινοι, διεπιστώθη δὲ ὅτι ἦτο εὐκολώτερον νὰ θραυσθοῦν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν πτώσιν των ἢ ἀργότερον».

Στὶς πληροφορίες τῆς Ν τ α ῖ η λ υ Ο ὑ ἄ σ τ ο ν, ἢ Ο ὑ ἄ σ τ ο ν Ν ι ο ὕ ζ πρόσθετε τίς δικές της. Ἀνέφερε τὴν πύρινη σφαῖρα, μὲ διάμετρο δυὸ φορές μεγαλύτερη ἀπ' τῆς πανσελήνου, πού, τὸ 1254, τὴν εἶδαν διαδοχικά, στὸ Χάργουορθ, στὸ Ντάρλιγκτον, στὸ Ντάρχαμ, στὸ Ντάντη, καὶ πέρασε χωρὶς νὰ ἐκραγῇ ἀπ' τὸν ἓνα ὀρίζοντα στὸν ἄλλο, ἀφίνοντας πίσω της μιὰ μακριὰ φωτεινὴ οὐρὰ χρυσοῦ χρώματος, πλατειά, συμπαγῇ πού ξεχώριζε χτυπητὰ πάνω στὸ μεγάλο φόντο τ' οὐρανοῦ. ὑπενθύμιζε καὶ ὅ,τι ἂν αὐτὸς ὁ ἀερόλιθος δὲν εἶχε ἐκραγῇ, τὸ ἀντίθετο συνέβη μὲ τὸν ἄλλον πού κατέγραψε, τὴν 14 Μαΐου 1864, αὐτόπτης μάρτυς στὸ Καστιγιόν, τῆς Γαλλίας. Ἄν καὶ ὁ ἀερόλιθος αὐτὸς ἔμεινε ὁρατὸς μόνο πέντε λεπτά, ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ταχύτης του ὥστε σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ διάστημα διέγραψε ἓνα τόξο ἑξὶ μοιρῶν. Τὸ χρῶμα του, ἀπὸ μπλε πρασινωπὸ στὴν ἀρχή, κατέληξε σὲ λευκὸ μὲ μιὰν ἀπίθανη λαμπρότητα. Ἀνάμεσα στὴν ἐκρηξὴ καὶ στὸ ἄκουσμα τοῦ κρότου, μεσολάβησαν τρία τέσσερα λεπτά, ἀπόδειξη ὅτι ἔγινε σὲ ἀπόσταση ἐξήντα ὡς ὀγδόντα χιλιόμετρων. Ἄρα ἡ ὁρμὴ τῆς ἐκρηξῆς ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τίς δυνατότερες ἐκρήξεις πού εἶναι δυνατόν νὰ σημειωθοῦν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ὅσο γιὰ τίς διαστάσεις τοῦ ἀερόλιθου, σύμφωνα μὲ τὸ ὕψος του, ἡ διάμετρός του ἔπρεπε νὰ ξεπερνᾷ τὰ πεντακόσια μέτρα καὶ ἡ ταχύτης του τὰ ἑκατὸν τριάντα χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο. Ἡ ταχύτης αὕτη εἶναι πῶς ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα πού ἀναπτύσσει ἡ γῆ στὴ στροφὴ της γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Κατόπιν ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Ο ὑ ἄ σ τ ο ν Μ ὀ ρ ν ι ν γ κ, καὶ ὕστερα τῆς Ο ὑ ἄ σ τ ο ν Ἡ θ ν ι ν γ κ πού καταπιόστηκε μὲ τὸ θέμα τῶν ἀερόλιθων, πού εἶναι παλυνάριθμοι

κι αποτελοῦνται σχεδὸν ὁλωσδιόλου ἀπὸ σίδερο. Ὑπενθύμισε στοὺς ἀναγνώστες τῆς ὅτι ἓνας αερόλιθος, πού βρέθηκε στὴ Σιδηρία, ζύγιζε ἑπτακόσια κιλά. Ἕνας ἄλλος, στὴ Βραζιλία, ἔφθανε τὰ ἑξὶ χιλιάδες κιλά. Τρίτος αερόλιθος, βάρους δεκατεσσάρων χιλιάδων κιλῶν, ἀνεκαλύφθη στὴν πόλη Τουκουμὰν τῆς Ἀργεντινῆς, στοὺς πρόποδες τῆς Κορδιλιέρας τῶν Ἀνδεων. Κι ἓνας τέταρτος πού κατέπεσε στὰ περὶχωρα τοῦ Ντουράντισο, στὸ Μεξικό, ἔφθανε τὸ καταπληκτικὸ βάρος τῶν δεκαεννιὰ χιλιάδων κιλῶν!

Εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐάστον ἔνωσαν ἀρκετὸ φόβο, διαβάζοντας αὐτὰ τ' ἄρθρα. Γιὰ νᾶχη ἐπισημανθῇ, κάτω ἀπὸ τίς γνωστὲς συνθῆκες, σὲ μιὰν ἀπόσταση πού θᾶπρεπε νᾶταν σημαντικὴ, ὁ αερόλιθος Φόρσυθ - Χάντελσον θὰ ἦταν πολὺ μεγαλυτέρων διαστάσεων ἀπ' τοὺς αερόλιθους τοῦ Τούκουμαν καὶ τοῦ Ντουράντισο. Ποιὸς ξέρει ἂν ὁ ὄγκος του δὲν ἦταν ἴσος ἢ ἀνώτερος τοῦ αερόλιθου τοῦ Καστιγιὼν πού ἡ διάμετρός του ξεπερνοῦσε τὰ πεντακόσια μέτρα; Κι ἂν ὁ αερόλιθος εἶχε φανῇ κιόλας στὸ ξενιθὶ τοῦ Οὐάστον, αὐτὸ σήμαινε ὅτι τὸ Οὐάστον βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴν τροχιά του. Θὰ ξαναρχόταν, λοιπόν, πάνω ἀπ' τὴν πόλη μὲ τὴν παραμικρὴ καμπύλη πού θὰ σχηματίζε ἡ τροχιά του. Κι ἂν, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, γιὰ ὅποιο-δήποτε λόγο, διακοπτόταν ἡ κίνησή του, θὰ γκρεμιζόταν πάνω ἀπ' τὸ Οὐάστον μὲ τρομερὴ ὀρμή!

Οἱ ἐφημερίδες τῆς πόλης δὲν παρέλειψαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισημάνουν τὸν κίνδυνο, πού κρεμόταν πάνω ἀπ' τὴν ἡσυχὴ πόλη σὰ Δαμόκλειος σπάθη.

Σιγὰ σιγὰ, ἄρχισε ὁ κόσμος νὰ ἀνησυχῇ. Ὁ ἐπικίνδυνος κι ἀπειλητικὸς αερόλιθος ἔγινε τὸ θέμα ὅλων τῶν συζητήσεων στὴ δημόσια πλατεία, στὶς λέσχες καὶ στὰ σπίτια. Πρὸ παντός, οἱ γυναῖκες ὄνειρεύονταν πὼς ὁ αερόλιθος τᾶκανε ὅλα γῆς Μαδιάμ! Οἱ ἄνδρες σήκωναν τοὺς ὤμους τους, ἀλλὰ χωρὶς πεποίθησι. Νύχτα - μέρα, στὴν

πλατεία Συντάγματος καὶ στὶς πρὸ ἀνηφορικῆς συνοικίης τῆς πόλης, συνεχῶς στέκονταν πλήθη σ' ἐπιφυλακῇ. Εἴτε ἦταν καλοκαιρία, εἴτε συννεφιά, οἱ παρατηρητὲς δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κουνήσουν. Ποτὲ οἱ ὀπτικοὶ δὲν εἶχαν πω-
λήσει τόσα κιάλια, φακοὺς ἢ ἄλλου εἶδους ὀπτικὰ ὄργανα! Ποτὲ δὲν εἶχε τεθῇ ὁ οὐρανὸς ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν ἀνη-
συχούντων κατοίκων ποὺ κάρφωναν πάνω σ' αὐτοὺς τὶς τρομαγμένες ματιές τους! Κι ἂν ὁ ἀερόλιθος ἦταν ὁρατὸς ἢ ὄχι, ὁ κίνδυνος δὲν ἔπαυε νὰ ὑφίσταται κάθε ὥρα, κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο.

Ὁ κίνδυνος, βέβαια, θ' ἀπειλοῦσε ἐξίσου τὶς διάφο-
ρες περιοχές, καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς τὶς πόλεις, τὰ χωριά, τὰ
χωριουδάκια ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὴν τροχιά του.
Ἄν ὁ ἀερόλιθος ἔκανε, ὅπως τὸ ὑπέθεταν, τὸ γύρο τῆς
γῆς, ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ θὰ βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὴν τρο-
χιά του, θὰ διέτρεχαν κίνδυνο. Τὸ Οὐάστον, ὅμως, κατεῖ-
χε τὸ ρεκόρ τοῦ φόβου γιατί σ' αὐτὸ εἶχε γίνει ἀντιληπτὸς
γιὰ πρώτη φορά.

Μιὰ μόνη ἐφημερίδα, μέσα σ' ὅλες, ἀρνήθηκε νὰ πά-
ρη τὰ πράγματα στὰ σοβαρά. Τὰ ἔψαλε ὅμως ἀπ' τὴν
καλή στοὺς Φόρσνθ καὶ Χάντελσον, ποὺ τοὺς κα-
θιστοῦσε — μὲ χιούμορ — ὑπεύθυνους τῶν δεινῶν ποὺ ἀ-
πειλοῦσαν τὴν πόλη.

Ἐγραφε ἡ Π ὦ ν τ ς:

«Γιατὶ ἔχωσαν τὴ μύτη τους, σὲ τέτοια ζητήματα, αὐ-
τοὶ οἱ ἐρασιτέχνες; Ἦταν ἀνάγκη νὰ γαργαλήσουν τὸ διά-
στημα μὲ τοὺς τηλεφακοὺς καὶ τὰ τηλεσκόπιά τους; Δὲν
ἄφηναν στὶς σκοτοῦρες τοῦ τὸ στερέωμα... χωρὶς νὰ βαλ-
θοῦν νὰ πειράξουν τ' ἀστέρια; Δὲν εἰν' ἀρκετοὶ τόσοι καὶ
τόσοι ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες ποὺ ἀνακατεύονται σὲ ξένες
ὑποθέσεις καὶ κατασκοπεύουν τὴ ζωὴ τῶν ἐνδοαστρικῶν
περιοχῶν; Τὰ οὐράνια σώματα εἶναι πολὺ ντροπαλὰ καὶ
δὲν ἀνέχονται τὶς ἀδιώκριτες ματιές. Ἡ πόλη μας, τώρα,
ἀπειλεῖται, κανεὶς πιά δὲν εἶναι ἀσφαλῆς — καὶ σ' αὐτὸ

τὸ κακό, φάρμακο δὲν ὑπάρχει. Μπορεῖ νάσφαλισθῇ κανεὶς ἐναντίον τῆς πυρκαϊᾶς, τοῦ χαλαζιοῦ, τῶν κυκλώνων... Ποιός, ὅμως, ριψοκινδυνεύει νὰ σᾶς ἀσφάλιση ἐναντίον τῆς πτώσεως ἐνὸς ἀερόλιθου πὺν περνᾷ σὲ ὄγκο δέκα φορὲς τὸ φρούριο τοῦ Οὐάστον; Κι ἂν σκάσῃ πέφτοντας, ὅπως συμβαίνει συχνὰ στοὺς ἀερόλιθους, θὰ βομβαρδισθῇ ὁλόκληρη ἡ πόλη, θὰ πυρποληθῇ κιόλας, ἂν εἶναι πυρακτωμένα τὰ βλήματα! Καὶ τότε, θὰ καταστραφῇ ἀπὸ τὰ θεμέλιά της ἡ ἀγαπημένη μας πόλη — νὰ μὴ κρυθόμαστε πίσω ἀπ' τὸ δάχτυλό μας! 'Ο σῶζων ἑαυτὸν σωθήτω! 'Ο σῶζων ἑαυτὸν σωθήτω!... Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν κάθωνται ἥσυχα ἥσυχα οἱ Φόρσνυθ καὶ Χάντελσον στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ τους πὺν ἔχει ὅλες τὶς ἀνέσεις, ἀντὶ νὰ κατασκοπεύουν τοὺς ἀερόλιθους; 'Εκεῖνοι τοὺς προκαλέσαν μὲ τὴν ἀδιάκριτη συμπεριφορὰ τους καὶ τοὺς ἔσυραν πρὸς τὴ γῆ μὲ τὶς ἀξιοκατάκριτες ἱντριγκές του! 'Αν καταστραφῇ τὸ Οὐάστον, ἂν συντριβῇ ἡ πυρποληθῇ ἀπ' τὸν ἀερόλιθο, θὰ εἶναι φταίξιμο δικό τους κι αὐτοὺς πρέπει νὰ καθίσουμε στὸ σκαμνί!... Στ' ἀλήθεια θέτομε ἓνα ἐρώτημα σὲ κάθε ἀμερόληπτο ἀναγνώστη μας, δηλαδὴ σ' ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Π ὦ ν τ ς. Σὲ τί χρησιμεύουν οἱ ἀστρολόγοι, διαστημολόγοι, μετεωρολόγοι... κι ὅλο αὐτὸ τὸ σ κ ὕ λ ο... λ ό γ ι; Τί καλὸ βγῆκε ποτὲ ἀπ' τὰ ἔργα τους;... 'Εσεῖς ψάξτε νὰ βρῆτε τὴν ἀπάντηση... Γιὰ μᾶς, ἀπαντᾷ ἐπιγραμματικὰ ἔξοχα ὁ λαμπρὸς Γάλλος ἐδεσματο...λόγος, ὁ ἐνδοξος Μπριγιὰ Σαβαρέν: «'Η ἀνακάλυψη ἐνὸς νέου φαγητοῦ συντελεῖ περισσότερο στὴν εὐτυχία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη ἐνὸς ἀστρου!» Καὶ σὲ τί ὑπόληψη κι ἐκτίμηση θὰ μπορούσε νᾶχῃ ὁ Πριγιὰ Σαβαρέν τοὺς δυὸ κακοποιούς πὺν δὲ δίστασαν νὰ ἐκθέσουν τὴ χώρα τους στὶς χειρότερες συμφορές, μόνο καὶ μόνο γιὰ νᾶχουν τὴν εὐχαρίστηση ν' ἀνακαλύψουν ἓναν κοινὸ ἀερόλιθο;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ὁ ἐξάψαλμος τῆς Μίτς

Τί ἀπάντησαν στὸ σατιρικὸ ἄρθρο τῆς Ο ὕ ά σ τ ο ν Π ὠ ν τ ς ὁ Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον; Τίποτα ἀπολύτως — γιατί ἀγνόησαν ὁλωσδιόλου τὰ γραφόμενα τοῦ ἀσεβοῦς ἐντύπου! Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τους, ὅμως, τὸ ἔμαθαν. Πρὸ παντὸς ἡ Μίτς, πού ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἄκοῦς ἐκεῖ, νὰ κατηγοροῦν τὸν κύριό της ὅτι ἔφερε στὴ γῆ αὐτὸν τὸν ἀερόλιθο πὺν καταντούσε δημόσιος κίνδυνος!.. Ὁ κύριός της «ἔπρεπε νὰ πιάσῃ ἀπ' τ' αὐτὶ αὐτὸν πὺν ἔγραψε τὴ φυλλάδα, νὰ τὸν σύρῃ στὸ δικαστὴ Τζῶν Πρὸθ πὺν θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀκριβοσληρώσῃ τὰ σπασμένα καὶ θὰ τὸν ἔχωνε καὶ στὴ φυλακὴ, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ φέρεται!».

Ὅσο γιὰ τὴ Λού, πῆρε τὰ πράματα στὰ σοβαρὰ κι ἔδωκε δίκιο στὸν ἀρθρογράφο τῆς Ο ὕ ά σ τ ο ν Π ὠ ν τ ς:

— Γιατὶ ὁ κύριος Φόρσνθ κι ὁ μπαμπὰς βάλθηκαν μὲ τὸ στανιὸ ν' ἀνακαλύψουν αὐτὴ τὴν πέτρα τοῦ διαβόλου; Χωρὶς αὐτούς, ὁ ἀερόλιθος θὰ εἶχε περάσει ἀπαρατήρητος, ὅπως τόσοι ἄλλοι, πὺν δὲ μᾶς ἔκαναν καθόλου κακὸ!

Αὐτὸ τὸ κακὸ — ἢ μᾶλλον ἡ συμφορὰ πὺν σκεπτόταν ἡ Λού — ἦταν ὁ ἀναπόφευκτος ἀνταγωνισμὸς πὺν θὰ ὑφίστατο μετὰξὺ τοῦ θείου τοῦ Φράνσις καὶ τοῦ πατέρα τῆς Τζέννης, μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθά του, στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου πὺν ἔμελλε νὰ κάνῃ πὺν στενοὺς τοὺς δεσμοὺς πὺν ἔκωναν τίς δυὸ οἰκογένειες.

Οἱ φόβοι τῆς Λού ἦταν βάσιμοι — κι ὅ,τι ἦταν νὰ γίνῃ, ἔγινε. Στὸ διάστημα πὺν ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἀπλῶς ὑποπεύονταν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, δὲν εἶχε συμβῇ κανένα κακὸ. Ἄν εἶχαν ψυχρανθῇ οἱ σχέσεις τους, ἂν ἀπέφευγαν νὰ συναντηθοῦν — τὰ πράγμα-

τα σταματοῦσαν ὡς ἐκεῖ. Τώρα, ὅμως, μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον, εἶχε δημοσίᾳ μαθευτῇ ὅτι ἡ ἀνακάλυψη τοῦ ἰδίου ἀερολίθου ὀφείλονταν στοὺς δυὸ ἀστρονόμους τοῦ Οὐάστον. Τί θᾶκαναν; Καθένας τους θὰ διεκδικοῦσε τὸ προβάδισμα σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη; Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ θὰ γινόταν τὸ θέμα τῶν συζητήσεων καὶ τῆς ἐμπρηστικῆς ἀρθρογραφίας τῶν ἐφημερίδων τοῦ Οὐάστον;

Κανεῖς δὲν ἤξερε, καὶ μόνον τὸ μέλλον θᾶδινε τὴν ἀπάντηση σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Πάντως, τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι οὔτε ὁ Ντὴν Φόρσνθ, οὔτε ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἔκαναν πιά τὸ παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸν γάμο, πὺν ἡ καθορισμένη ἡμερομηνία του —κατὰ τοὺς ἀρραβωνιασμένους— ἀργοῦσε πολὺ νὰ ῥθῇ. "Ὅταν γινόταν λόγος γιὰ τὸ γάμο, παρουσία τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, πάντα κάτι βιαστικὸ τοὺς καλοῦσε ἀμέσως στὸ ἀστεροσκοπεῖο τους. "Ἀλλωστε, ἐκεῖ περνοῦσαν σχεδὸν ὅλο τὸν καιρὸ τους καί, τίς λίγες ὥρες πὺν τοὺς ἔβλεπαν οἱ οἰκογένειές τους, ἦταν διαρκῶς σκεπτικοὶ καὶ ἀφηρημένοι.

Στ' ἀλήθεια, ἂν ὁ ἀερολίθος εἶχε ἐπισημανθῇ ἀπ' τοὺς ἐπισήμους ἀστρονόμους, μάταια ὁ Ντὴν Φόρσνθ καὶ ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἔψαχναν νὰ τὸν ξαναβροῦν. Μήπως εἶχε ἀπομακρυνθῇ σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόσταση, πὺν δὲν τὸν ἔφθαναν οἱ τηλεφακοὶ καὶ τὰ τηλεσκοπίά τους; Αὐτὸ δὲν μπορούσε ν' ἀποκλεισθῇ μὰ οὔτε καὶ νὰ ἐξακριβωθῇ. Γι' αὐτό, λοιπόν, τοῦ ἔστηναν καρτέρι, μερόνυχτα ὅταν τὰ σύννεφα ἔπαιναν νὰ σκοτεινιάζουν τὸν οὐρανό. "Ἄν αὐτὴ ἡ κατάσταση —ἢ, μᾶλλον, ἡ ἀκαταστασία— συνεχίζόταν, οἱ δυὸ αὐτοπρόβλητοι ἀστρονόμοι κινδύνευαν ν' ἀρρωστήσουν.

Κι οἱ δυὸ τους μάταια πάσχιζαν νὰ ὑπολογίσουν τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀερολίθου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀποκλειστικὴ πατρότητα διεκδικοῦσε καθένας τους γιὰ λογαριασμό του. Ἐπῆρχε ἓνας τρόπος νὰ λυθῇ ἡ διαφορὰ τους: ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐθελοντικούς ἀστρονόμους ὁ πὺν ἰκα-

νός μαθηματικῶς μπορούσε νὰ λάβῃ ὡς στέφανον δάφνης τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητος.

Ἡ μοναδική τους ἐπισήμανση τοῦ ἀερολίθου εἶχε σταθῇ πολὺ μικρῆς διαρκείας γιὰ ν' ἀποτελέσῃ τὴν βάση σὲ μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς. Κι ἄλλες παρατηρήσεις ἴσως θ' ἀπαιτοῦνταν γιὰ νὰ προσδιορισθῇ μὲ ἀκρίβεια ἡ τροχιὰ τοῦ ἀερολίθου. Γι' αὐτό, ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον, πάντα μὲ φόβο μήπως καθένας τους παραγκωνισθῇ ἀπ' τὸν ἀνταγωνιστὴ του, κατόπτευαν τὸν οὐρανὸ μὲ τὸν ἴδιο ζήλο καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν τίποτα. Ὁ παιχιδιάρης ἀερολίθος δὲν ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὸν ὀρίζοντα τοῦ Οὐάστον ἢ, ἐνδεχομένως, παρουσιάζοταν... ὑπὸ αὐστηρὸ ἰνγκόνιτο!

Φαντάζεσθε, βέβαια, τὸν θυμὸ τῶν δυὸ ἀστρονόμων, βλέποντας πόσο ἄκαρπες στέκονταν οἱ προσπάθειές τους! Ἀδύνατο νὰ τοὺς πλησιάσῃ κανεὶς! Ὁλη μέρα, ὁ Ντὴν Φόρσνθ καταφερόταν ἐναντίον τοῦ Ὁμικρον — ποὺ κι αὐτός... δὲν τοῦ χάριζε κάστανα! Ὅσο γιὰ τὸν γιατρό, ὁ θυμὸς του ξεσποῦσε... ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του — σ' ἓνα εἶδος ὀργισμένου μονολόγου!

Ποιὸς λοιπὸν, νὰ τολμήσῃ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου;

Τρεῖς μέρες εἶχαν περάσει ἀπ' τὴ δημοσίευση στὶς ἐφημερίδες τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον. Τὸ οὐράνιο ρολοί, ποὺ ἔχει γιὰ δείκτη του τὸν ἥλιο, θὰ εἶχε σημάνει τὴν 22 Ἀπριλίου, ἂν ὁ Μέγας Ὁρολογιοποιὸς εἶχε προβλέψῃ νὰ τὸ ἐφοδιάσῃ μὲ καμπανάκι. Ἀκόμα τρεῖς ἐβδομάδες καὶ θάφθανε ἡ μ ε γ ά λ η μ έ ρ α, ἂν καὶ ἡ Λού, πάνω στὴν ἀνυπομονησία της, ἰσχυριζόταν πῶς δὲν ὑπῆρχε στὸ καλαντάρι!

Ταίριαζε, ὅμως, νὰ ὑπενθυμίσουν στὸν θεῖο τοῦ Φράνσις Γκόρντον καὶ στὸν πατέρα τῆς Τζέννης Χάντελσον αὐτὸ τὸ γάμο ποὺ κι οἱ δυὸ τους ἔκαναν πῶς τὸν ἀγνοοῦσαν; Ἡ γνώμη τῆς κυρίας Χάντελσον ἦταν νὰ μὴν ποῦνε τίποτα στὸν ἄντρα της. Ἐκείνος δὲν ἐπρόκειτο ν'

ασχοληθῇ μὲ τὶς προετοιμασίαις τοῦ γάμου... ἀφοῦ δὲν ἀσχολιόταν οὔτε καὶ μὲ τὸ δικό του νοικοκυριό. Τὴν μέρα πού εἶχαν ὀρίσει, ἡ κυρία Χάντελσον θὰ τοῦ ἔλεγε ἀπλά:

— Φόρεσε τὸ μαῦρο κοστούμι σου, τὸ καπέλο σου, τὰ γάντια σου: Εἶναι ὥρα νὰ πᾶμε στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα.

Θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε σίγουρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ μὴν περάσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ ἀερόλιθος μπροστὰ στὸν φακὸ τοῦ τηλεσκοπίου του!

Ἄν, ὅμως, ὑπερίσχυσε ἡ γνώμη τῆς κυρίας Χάντελσον στὸ σπῆτι τῆς Μόρις στρήτ, καὶ δὲν ζητήθηκαν ἐξηγήσεις ἀπ' τὸν γιατρὸ γιὰ τὴ διαγωγή του ἔναντι τοῦ Ντὴν Φόρσνθ, ἀντίθετα, στὴν Ἐλίζαμπεθ στρήτ, ἔγινε μεγάλος σ α μ α τ ἄ ς, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν ἐπιθετικὴ Μίτς. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ γίνουν μὲ τὸν κύριό της ἀπὸ δυὸ χωριά, ἂν δὲν τῆς ξεκαθάριζε γιὰτὶ εἶχε τεντώσει τόσο πολὺ τὸ σκοινὶ πού κινδύνευε νὰ κοπῇ... κόβοντας καὶ τὶς σχέσεις ἀνάμεσα σὶς δυὸ φασίλιες! Καὶ ποιά θᾶτανε τὰ καζάντια του; Θ' ἄφηνε τὸ γάμο γιὰ νὰ πάῃ γιὰ πουρνάρια; Καὶ τί φταίγανε τὰ δυὸ πιτσουνάκια, πού ἀκόμα κι ἂν δὲν πήγαινε ἀμόντε ἡ παντρεία, ὅπως οἷοντε θ' ἀναβαλόταν; Ἄς τοῦψελνε λοιπόν, τοῦ κυρίου της τὸν ἀ ν α θ α λ λ ὀ μ ε ν ο, πρὶν χύσῃ μαῦρο δάκρυ ἢ Τζέννη κι ὁ Φράνσις — ὁ γ ι ὀ κ α ς της, ὅπως τὸν ἔλεγε χαϊδευτικὰ ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Κι ἔτσι, τὸ ἀπόγευμα τῆς 22 Ἀπριλίου, ξ ε μ ο - ν ἄ χ ι α σ ε τὸν κύριό της στὴν τραπεζαρία, σταματώντας τὸν τὴ στιγμή πού ἐτοίμαζόταν ν' ἀνεβῇ στὸν πύργο.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Φόρσνθ ἀπέφειγε τὶς ἐ ξ η - γ ῆ σ ε ι ς μὲ τὴ Μίτς, ὅπως ὁ διάβολος τὸν ἀγιασμό. Γιατὶ πάντα κατέληγαν σὲ βάρος του.

Ρίχνοντας μιὰ λοξὴ ματιά, εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς Μίτς, πού ἔμοιαζε μὲ μπόμπα ἑτοιμὴ νὰ σκάσῃ. Ὁ Ντὴν Φόρσνθ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς συνέπειες τῆς ἐκρηξῆς, ἔκα-

νε πίσω πρὸς τὴν πόρτα. Προτοῦ, ὅμως, γυρίση τὸ πόμολο, ἡ γριὰ ὑπηρετρια στήθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ κάρφωσε ἀπειλητικὰ τὰ μάτια της πάνω στὸ τρομαγμένο βλέμμα τοῦ κυρίου της.

— Κύριέ μου, εἶπε, ἔχουμε νὰ τὰ ποῦμε ο ἰ δ υ ό μ α ς.

— Τί νὰ ποῦμε, Μίτς; Δὲν ἔχω καιρό, τώρα.

— Οὔτε κι ἐγὼ ἔχω καιρό, κύριέ μου, γιατί πρέπει νὰ πλύνω τὰ πιάτα. Οἱ σ ω λ ῆ ν ε ς σας, ὅμως, μποροῦν νὰ κάνουν ὑπομονή, ὅπως θὰ κάνουν καὶ τὰ πιάτα μου.

— Θαρρῶ πῶς ἀκούω νὰ μὲ φωνάξη ὁ *Ομικρον...

— Καλὸ κουμουδι εἶναι κι αὐτὸς ὁ μ ι κ ρ ό ς! Σήμερα αὔριο, θὰ τοῦ τὰ πῶ ἔξω ἀπ' τὰ δόντια, τ ο ὕ μ ι κ ρ ο ὕ! Νὰ τοῦ πῆτε τὰ χαιρετίσματά μου, τοῦ κ ο ν τ ο σ τ ο ὕ μ η! Κι ὅπως τὰ λέω, ἐξηγημένοι;

— Θὰ τοῦ τὰ πῶ, Μίτς. Μὰ ὁ ἀερόλιθος...

— Μὲ δαῦτον πήρανε ἁ έ ρ α τὰ μυαλά σας κι ὅπως μοῦλεγε ὁ μπακάλης θὰ γίνουιν ὅλα γῆς Μαριάμ, δέ θὰ μείνῃ ἡ λίθιος ἐπὶ ἡ λ ι θ ί ο υ στὴν πόλῃ μας! Δέ θὰ γλυτώσετε οὔτε ἐσεῖς οὔτε ὁ μ ι κ ρ ό ς!

— Ἕνας ἀερόλιθος, Μίτς, ἐξήγησε ὑπομονετικὰ ὁ Ντὴν Φόρσνθ, ἀνῆκει στ' ἀστεροειδῆ...

— Σᾶς κόλλησε σ ἁ σ τ ρ ε ί δ ι, σὰ νὰ λέμε... Πρέπει, ὅμως, νὰ κάνῃ καὶ τὸ στρείδι ὑπομονή!..

— Μὰ ἐπὶ τέλους, Μίτς!

— Τί τὰ θέλετε, ὅμως, ὁ οὐρανὸς συννέφιασε, θ' ἀνοίξῃ ὁ Θεὸς τοὺς καταρράκτες του καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ βροσκόσατε στὸ φεγγάρι, θὰ πάρετε τὰ βρεμένα σας καὶ θὰ γυρίσετε ἄρον ἄρον!

*Ήταν ἡ ἀλήθεια κι ὅσο πεισμάτωνε ἡ κακοκαιρία, τόσο —κατὰ τὴ Μίτς,— ἔ τ ρ ω γ α ν τ ἂ λ υ σ σ ι α κ ἁ τ ο υ ς ὁ Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον! Σαράντα ὀχτὼ ὥρες, ὁ οὐρανὸς ἦταν πνιγμένος στὰ πυκνὰ σύννεφα. Τῇ μέρᾳ, δὲν ἔβλεπε κανεὶς ἀχτίδα τοῦ ἡλίου, τῇ

νύχτα, δὲν ἔβλεπε νὰ λάμπη κανένα ἄστρο. Ἄσπροι ἀτμοὶ γυροβολοῦσαν ἀπ' τὸν ἕναν ὀρίζοντα ὥς τὸν ἄλλο, σὰν κροκάτη γάζα ποὺ τὴν τρυποῦσε κάπου κάπου ἢ ἄκρη τῆς κορυφῆς τοῦ καμπαναριοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέα. Κι ἔτσι, πῶς νὰ κάνης ἀνίχνευση στὸ διάστημα, πῶς νὰ ξαναδῆς τὸν διαφιλονικούμενο ἀερόλιθο; Κι ἀσφαλῶς οἱ μετεωρολογικὲς συνθῆκες δὲν εὐνοοῦσαν οὔτε τοὺς ἀστρονόμους τῆς πολιτείας τοῦ Ὀχάιο ἢ τῆς πολιτείας τῆς Πενσυλβανίας οὔτε τοὺς ὑπόλοιπους ἀστρονόμους τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου. Πραγματικά, καμιὰ ἀνακοίνωση σχετικὴ μὲ τὸν ἀερόλιθο δὲν εἶχε δοθῇ στὶς ἐφημερίδες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ ἀερόλιθος δὲν κατόρθωσε νὰ κινήσῃ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου. Κατὰ βάθος, ἐπρόκειτο περὶ ἀρκετὰ κοινοῦ φαινομένου καὶ μόνο ἓνας Ντὴν Φόρσνθ ἢ ἓνας Χάντελσον δικαιολογοῦνταν νὰ περιμένουν μὲ λυσσώδη ἀνυπομονησία τὸ γυρισμὸ του.

Ἡ Μίτς, ἀφοῦ ἔδωκε στὸν κύριό της νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ τῆς ξεφύγῃ, σταύρωσε τὰ χέρια καὶ συνέχισε:

— Κύριε Φόρσνθ, μπᾶς καὶ ξεχάσατε πὼς ἔχετ' ἓνα ἀνίψι ποὺ τὸ λένε Φράνσις Γκόρντον;

— Πῶς νὰ ξεχάσω τὸν ἀγαπητό μου Φράνσις;... Καὶ πῶς τὰ πάει, ὁ καλὸς μου Φράνσις;

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ, κύριέ μου.

— Μοῦ φαίνεται πῶς καιρὸ ἔχω νὰ τὸν δῶ;

— Ναί, ἀπ' τὸ μεσημεριανὸ φαγητό.

— Ὁχι, δά!

— Ἐσᾶς τὰ μάτια σας βρίσκονται μονάχα στὸ φεγγάρι, κύριέ μου; ρώτησε ἡ Μίτς, ἀναγκάζοντας τὸν Φόρσνθ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος της.

— Ὁχι, καλὴ μου Μίτς! Μὰ τί τὰ θέλεις; Ἐχω λίγες σκοτοῦρες...

— Τόσες πολλὲς σκοτοῦρες, ποὺ ξεχάσατε κάτι πολὺ σοβαρό!..

— Καὶ ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ πολὺ σοβαρό;

— Ὅτι ὁ ἀνεψιὸς σας πρόκειται νὰ παντρευτῇ.

— Νὰ παντρευτῇ!... Νὰ παντρευτῇ!...

— Καὶ δὲν μὲ ρωτᾶτε ποιάν παίρνει;

— Ὅχι, Μίτς!.. Μὰ τί σκοπὸ ἔχουν ὅλες αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις;

— Κάθε ἐρώτηση γίνεται γιὰ νᾶχη μιὰν ἀπάντηση.

— Ἀπάντηση σὲ τί, Μίτς;

— Στὸ φέρσιμό σας, κύριέ μου, ἀπέναντι τῆς οἰκογένειας Χάντελσον!... Γιατὶ ξέρετε, βέβαια, πὼς ὑπάρχει μιὰ οἰκογένεια Χάντελσον, ἓνας γιατρὸς Χάντελσον, ποὺ μένει στὴ Μόρις στρήτ, μιὰ κυρία Χάντελσον, μητέρα τῆς Λοῦ Χάντελσον καὶ τῆς Τζένης Χάντελσον, ἀρραβωνιαστικιάς τοῦ ἀνεψιοῦ σας;

Κάθε φορὰ ποὺ ἐβγαίνει τὸνομα Χάντελσον ἀπ' τὸ στόμα τῆς Μίτς, ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἐβάζε τὸ χέρι του στὸ στήθος του, στὰ πλευρά του, στὸ κεφάλι του σὰ νὰ ἦταν μπαλιά ποὺ τὸν πετύχαινε στὸ στόχο! Ὑπέφερε, πνιγόταν, τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβαινε στὸ κεφάλι. Βλέποντας πὼς δὲν τῆς ἀπαντοῦσε:

— Ἔ, λοιπόν! τ' ἀκούσατε; ἐπέμενε ἡ Μίτς.

— Ἄν τᾶκουσα! φώναξε ὁ κύριός της.

— Περιμένω τὴν ἀπάντηση.

— Ὁ Φράνσις ἐξακολουθεῖ νᾶχη στὸ νοῦ αὐτὸ τὸ γάμο;

— Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχει στὸ νοῦ ὁ γιόκας μου! Ὅπως τὸν ἔχουμε στὸ νοῦ ὅλοι μας, ὅπως πρέπει νὰ τὸν ἔχετε στὸ νοῦ κι ἐσεῖς, κύριέ μου!

— Πῶς; Ὁ ἀνεψιὸς μου ἐπιμένει νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη τοῦ γιατροῦ Χάντελσον;

— Τὴν Τζένη, παρακαλῶ, κύριέ μου! Γράφτο ὅπως στὸ λέω, κύριέ μου, πὼς εἶναι ἀποφασισμένος ὥς ἐκεῖ π ο ὗ δ ἐ ν π ά ε ι! Ποῦ ἄλλοῦ θὰ βρῇ μιὰ τόσο χαριτωμένη ἀρραβωνιαστικιά, ἓνα τέτοιο μπουμπουκάκι;...

— Ἀκόμα κι ἂν παραδεχτοῦμε, διέκοψε ὁ Φόρσνθ, πὼς ἡ κόρη τοῦ ἀνθρώπου πού... τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον... τοῦ

άνθρώπου, τέλος πάντων, πού δὲν μπορῶ νὰ προφέρω τὸνομα χωρὶς νὰ συγχυστῶ, εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρῇται χαριτωμένη...

— Πῶς εἶπατε, π ε ρ ι κ α λ ῶ ; ρώτησε ἀγριεμένη ἡ Μίτς, πού ἔλυσε τὴν ποδιά της σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ὑποβάλῃ παραίτηση.

— Μά, Μίτς... ψιθύρισε ὁ κύριός της ἀνησυχώντας γιὰ τὴν τόσο ἐπιθετικὴ στάση της.

Ἡ γριὰ ὑπηρετρία κράδαινε τὴν ποδιά πού τὸ κορδόνι της κρεμόταν ὡς κάτω στὸ πάτωμα.

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά, δήλωσε ὀρθὰ κοφτά. Ὅστερ' ἀπὸ πενήντα χρόνια πού σᾶς ὑπηρετῶ, προτιμῶ νὰ πάω νὰ σαπίσω σὲ μιὰ γωνιὰ σὰν ψωριασμένο σκυλί, παρὰ νὰ μένω στὸ σπίτι ἐνὸς ἀνθρώπου πού ζητᾷ νὰ καταστρέψῃ τὸ αἷμα του! Ἐγὼ μπορεῖ νᾶμαι μιὰ φτωχεῖα ὑπηρετρία, μὰ ἔχω καρδιά, κύριε!

— Μά, Μίτς, ἀπάντησε ὁ Ντὴν Φόρσνθ, χτυπημένος κατάκαρδα, δὲν ξέρεις τί μοῦκανε αὐτὸς ὁ Χάντελσον;

— Τί τὸ φοβερὸ σᾶς ἔκανε;

— Μ' ἔκλεψε!

— Πῶς; Σᾶς ἔκλεψε!

— Μ' ἔκλεψε... κατὰ τὸ χειρότερο τρόπο!

— Καὶ τί σᾶς ἔκλεψε;... τὸ ρολόι σας;... τὸ πορτοφόλι σας;... τὸ μαντήλι σας;....

— Τὸν ἀερόλιθό μου!

— Πάλι μπαίνει στὴ μέση αὐτὸς ὁ ἀερόλιθός σας! κάγχασε εἰρωνικὰ ἡ Μίτς. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνῃ ἀνάστα ὁ Θεὸς γιὰ μιὰ κοτρώνα πού γυρίζει ἀλητεύοντας στὸν οὐρανό; Καὶ γιὰ μιὰ κοτρώνα πού τὸ κάτω κάτω οὔτε δικιά σας εἶναι, οὔτε τοῦ γιατροῦ Χάντελσον! Μπᾶς καὶ γράφατε τ' ὄνομά σας πάνω σ' αὐτή; Μπορεῖ νὰ εἶναι κι ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ δικιά μου, καὶ τοῦ σκύλου μου... ἂν εἶχα σκύλο, πού, δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός, δὲν ἔχω!.. Μπᾶς καὶ τὴν ἀγοράσατε μὲ τὰ λεφτά σας ἢ σᾶς ἤρθε κληρονομιά;

— Μίτς!... φώναξε ὁ Φόρσνθ ἔξω φρενῶν.

— Δέν ἔχει Μίτς καὶ ξε-Μίτς! Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πιὸ κουτὸς καὶ ἀπ' τὰ λάχανα, γιὰ νὰ τσακωθῇ μ' ἓνα φίλο του ἐξαιτίας μιᾶς παλιοκοτρώνας ποὺ δὲ θὰ τὴν ξαναδῇ στὰ μάτια του!

— Σώπα! σώπα! διαμαρτυρήθηκε ὁ ἀστρονόμος πληγωμένος κατάκαρδα.

— *Οχι, κύριέ μου, δὲ θὰ σωπάσω, κι ἂν θέλετε σωνάξτε νὰ σᾶς βοηθήσῃ κι αὐτὸς ὁ ἀερο...ηλίθιος ὁ μικρὸς!

— *Ηλίθιος... ὁ *Ομικρον!!!

— Πιὸ κουτὸς κι ἀπ' τὰ βληῖτα.... καὶ δὲ θὰ μπορέσῃ αὐτὸς βέβαια νὰ μοῦ βουλώσῃ τὸ στόμα... ὅπως κι ὁ Πρόεδρος μας ἀκόμα δὲ θὰ μπορούσε νὰ βουλώσῃ τὸ στόμα τοῦ ἀρχάγγελου, ποὺ θὰ ἐρχόταν, σταλμένος ἀπ' τὸν Παντοδύναμο, γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου!

*Ο Ντὴν Φόρσουθ ἔμεινε ἀποσβολωμένος ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν τρομερὴ φράση; *Αράγε νὰ κόπηκε ἡ λαλιά του; Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι δὲν κατόρθωσε ν' ἀπαντήσῃ. *Ακόμα κι ἂν ἤθελε, πάνω στὸ θυμὸ του, νὰ πετάξῃ ἔξω τὴν πιστὴ ἀλλὰ γκρινιᾶρα Μίτς, θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ προσφέρῃ τὰ καθιερωμένα: «*Ἐξω, γρήγορα! Καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδοῦν τὰ μάτια μου!»

*Ἀλλωστε, ἡ Μίτς, σίγουρα δὲ θὰ εἶχε ὑπακούσει. *Όταν ὑπηρετῇ κανεὶς ἓναν ἄνθρωπο πενήντα ὀλόκληρα χρόνια καὶ τὸν κράτησε μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, δὲν τὸν παρατᾷ σύζυλο ἐξαιτίας ἐνὸς ἀερολίθου!

*Ἐπρεπε, ὅμως, νὰ δοθῇ τέρμα σ' αὐτὴ τὴ σκηνή. *Ο Ντὴν Φόρσουθ, καταλαβαίνοντας πὼς δὲν μπορούσε νὰ βγῇ νικητὴς, ζητοῦσε τρόπο νὰ ὑποχωρήσῃ, χωρὶς, ὅμως, νὰ φανῇ κι ὅτι τρέπεται σὲ φυγή.

Σὲ βοήθειά του κατέφθασε.... ὁ ἥλιος! Ξαφνικὰ ξεκαθάρισε ὁ οὐρανὸς καὶ μιὰ λαμπερὴ ἀχτίδα χώθηκε ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παράθυρου ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, δίχως ἄλλο, ὁ γιατρὸς Χάντελ-

σον βρισκόταν στὸν πύργο του. Αὐτὴ ἡ σκέψη ἤρθε μονομιᾶς στὸ μυαλὸ τοῦ Ντὴν Φόρσουθ. Ἐβλεπε τὸν ἀνταγωνιστὴ του νὰ ἐπωφελεῖται αὐτῆς τῆς καλοκαιρίας, μὲ τὸ μάτι στὸ τηλεσκόπιο, ἐξερευνώντας τὸ διάστημα!...

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Ἡ ἀχτίδα αὐτὴ τοῦ ἡλίου εἶχε πάνω του τὴν ἐπίδραση ποὺ θάχε πάνω σ' ἓνα ἀερόστατο γεμισμένο μὲ ἀέριο. Τὸν φούσκωνε, αὖξανε τὴν ἀνυψωτικὴ του δύναμη, τὸν ἐξανάγκαζε νὰ ὑψωθῇ στὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ Ντὴν Φόρσουθ, πετώντας σὰ σαβούρα — γιὰ νὰ νῆαι σωστός ὁ παραλληλισμὸς — τὸ θυμὸ ποὺ ἔβραζε μέσα του, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Δυστυχῶς, ἡ Μίτς ἦταν μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ δὲν ἔδειχνε τὴν παραμικρὴ διάθεση νὰ τὸν ἀφίση νὰ περάσῃ. Θ' ἀναγκαζόταν ἴσως νὰ χρησιμοποιοῦσε βία, νὰ ζητήσῃ ἐν ἀνάγκῃ τὴ βοήθεια τοῦ Ὁμικρον;

Δὲ χρειάσθηκε νὰ φθάσῃ στ' ἄκρα. Φαίνεται πὼς ἡ γριὰ ὑπηρέτρια εἶχε συγχυσθῇ πάρα πολύ, λογομαχώντας μὲ τὸν κύριό της. Γιατὶ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε κάνει τόσο δυνατὴ ἐπίθεση κατὰ μέτωπον. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι κόπηκαν τὰ πόδια της καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα.

Ὁ Ντὴν Φόρσουθ — αὐτὸ πρὸς τιμὴ του — παράτησε καὶ ἡλιο καὶ γαλανὸ οὐρανὸ κι ἀερόλιθο. Πλησίασε τὴ γριὰ ὑπηρέτριά του καὶ τὴ ρώτησε ἀνήσυχος πὼς αἰσθάνονταν.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, κύριέ μου; Σὰ νὰ χη κάνει τοῦ μπα τὸ στομάχι μου.

— Τούμπα τό στομάχι; σάστισε ὁ κύριος Ντὴν Φόρσουθ ποὺ ἄκουγε πρώτη φορὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀδιαθεσίας.

— Ναί, κύριέ μου, εἰπε μὲ ξειψυχισμένη φωνὴ ἡ Μίτς, ἔχω ἓνα κόμπο πάνω στὴν καρδιά.

Αὐτὴ ἡ δευτέρη ἀπάντηση μπερδεύει παραπάνω τὸ Ντὴν Φόρσουθ.

Ἐτοιμαζόταν νὰ δώσῃ τὶς πρῶτες βοήθειες στὴν πασχουσα: νὰ τῆς ξεσφίξῃ τὸ κορσὰξ της, νὰ τῆς τριύψῃ μὲ

ξίδι τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους, νὰ τῆς δώση νὰ πιῇ ἓνα ποτήρι νερὸ μὲ λίγη ζάχαρη...

Δὲν πρόλαβε, ὅμως.

Ἡ φωνὴ τοῦ *Ομικρον ἀκούστηκε ἀπ' τὸν πύργο:
— 'Ο ἀερόλιθος, κύριε! 'Ο ἀερόλιθος!

'Ο Ντὴν Φόρσνθ ξέχασε μονομιᾶς ὅλο τὸν ὑπόλοιπο κόσμον καὶ ὤρμησε πρὸς τὴ σκάλα.

Προτοῦ ὅμως προλάβῃ νὰ χαθῇ, ἡ Μίτς εἶχε συνέλθει καὶ ὤρμησε πίσω ἀπ' τὸν κύριό της. Κι ἐνῶ ἐκεῖνος ἀνέβαινε τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, ἄκουγε τὴ φωνὴ τῆς ὑπηρέτριάς του ποὺ τὸν κυνηγοῦσε σὰν ἐκδικήτρα Νέμεση:

— Κύριε Φόρσνθ, ἔλεγε ἡ Μίτς, βάλτε το καλὰ στὸ μυαλό σας πὼς ὁ γάμος τοῦ Φράνσις Γκόρντον μὲ τὴ Τζέννη Χάντελσον θὰ γίνῃ τὴν ἡμερομηνία ποὺ ὀρίστηκε. Γράφτω ὅπως στὸ λέω!

'Ο Ντὴν Φόρσνθ οὔτε ἄκουσε, οὔτε ἀπάντησε. Ἀνέβηκε ὀλοταχῶς τὰ σκαλοπάτια τοῦ πύργου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Μιὰ καταπληκτικὴ ἀνακοίνωση

τοῦ ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων

— Αὐτὸς εἶναι, *Ομικρον, αὐτὸς εἶναι! φώναξε ὁ Ντὴν Φόρσνθ μόλις κόλλησε τὸ μάτι του στὸ τηλεσκόπιο.

— 'Ο Θεὸς νὰ δώση, πρόσθεσε ὁ *Ομικρον, τούτη τὴ στιγμή ὁ γιατρὸς Χάντελσον νὰ μὴ βρῖσκεται στὸν πύργον του!

— *Η, καὶ ἂν βρῖσκεται ἐκεῖ, νὰ μὴν ξαναδῇ τὸν ἀερόλιθο!

— Τὸν ἀερόλιθό μ α ς, τόνισε ὁ *Ομικρον.

— Τὸν ἀερόλιθό μ ο υ! διόρθωσε ὁ Ντὴν Φόρσνθ.

Κι οἱ δύο τοὺς ἔκαναν λάθος. Τὸ τηλεσκόπιο τοῦ για-

τροῦ Χάντελσον ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμή, γυρισμένο πρὸς ΝΑ, τὴν περιοχὴ τοῦ οὐρανοῦ ποὺ διέσχισε ὁ ἀερόλιθος. Τὸν τ σ ά κ ω σ ε μόλις ἐμφανίστηκε καὶ δὲν ἔπαψε νὰ τὸν παρακολουθῇ ὡς τὴ στιγμή ποὺ χάθηκε μέσ' στὰ σύννεφα τοῦ νότου...

Ἄλλωστε, οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Οὐάστον δὲ στάθηκαν οἱ μόνοι ποὺ ἐπισήμαναν τὸν ἀερόλιθο. Τὸν διέκρινε καὶ τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Πίτσμπουργκ καθὼς καὶ τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Μπόστον.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀερόλιθου ἦταν γεγονὸς μεγίστης σημασίας. Τὸ νὰ μένῃ ὁρατὸς ἀπ' τὴ γῆ, σήμαινε ὅτι ἀκολουθοῦσε μιὰ κλειστὴ τροχιά. Δὲν ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς διάττοντες ποὺ ἐξαφανίζονται μόλις ἀγγίξουν τὰ τελευταία ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, ἓνα ἀπ' τ' ἀστεροειδῆ ποὺ ἐμφανίζονται μόνο μιὰ φορὰ κι ὕστερα χάνονται μέσα στὸ διάστημα, ἓνας ἀερόλιθος ποὺ τὴν ἐμφάνισή του ἐπακολουθεῖ ἡ πτώση του. Ὁχι, ξαναγυρνοῦσε, αὐτὸς ὁ ἀερόλιθος, κυκλοφοροῦσε γύρω ἀπ' τὴ γῆ σὰ δεύτερος δορυφόρος. Ἀξίζει λοιπὸν ν' ἀσχοληθῇ κανεὶς μαζί του καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δικαιολογηθῇ ἡ μεγάλῃ ἐπιμονὴ τοῦ Ντὴν Φόρσυθ τοῦ γιατροῦ Χάντελσον νὰ τὸν διεκδικοῦν καθένας γιὰ λογαριασμό του.

Δεδομένου ὅτι ὁ ἀερόλιθος ὑπόκειται σὲ σταθεροὺς φυσικοὺς νόμους, δὲν ὑπῆρχε ἐμπόδιο νὰ ὑπολογισθοῦν τὰ συστατικὰ στοιχεῖα του. Παντοῦ ἀσχολοῦνταν μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, πῶς δραστήρια, ὅμως, στὸ Οὐάστον. Πάντως, γιὰ νὰ λυθῇ ὁλοσχερῶς τὸ πρόβλημα, πολλὲς ἐντατικὲς παρατηρήσεις ἀπαιτοῦνταν ἀκόμα.

Τὸ πρῶτο σημεῖο ποὺ καθορίσθηκε, ὕστερ' ἀπὸ σαράντα ὀχτῶ ὥρες, ἀπὸ μαθηματικοὺς ποὺ δὲν ὀνομάζονταν οὔτε Ντὴν Φόρσυθ, οὔτε Χάντελσον, ἦταν ἡ τροχιά τοῦ ἀερόλιθου.

Ἡ τροχιά αὐτὴ ἀναπτυσσόταν μὲ ἀπόλυτὴ ἀκρίβεια ἀπὸ βορρὰ πρὸς νότον. Ἡ ἐλαφρὰ παρέκλιση 3,31 μοιρῶν ποὺ εἶχε σημειώσῃ ὁ Ντὴν Φόρσυθ στὸ γράμμα του

πρὸς τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Πίτσμπουργκ, ἦταν μόνο φαινομενικὴ καὶ προερχόταν ἀπὸ τὴν περιστροφὴ τῆς γήινης σφαίρας.

Τετρακόσια χιλιόμετρα χωρίζαν τὸν ἀερόλιθο ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ ἡ καταπληκτικὴ ταχύτητα ποὺ ἀνέπτυσσε δὲν ἦταν κατώτερη ἀπὸ ἑξὶ χιλιάδες ἐννιακόσια ἐξήντα ἑπτὰ μέτρα κατὰ δευτερόλεπτο! Ἄρα, ἐκτελοῦσε τὴν περιστροφὴ γύρω ἀπ' τὴ γῆ μέσα σὲ μιὰ ὥρα, σαράντα ἓνα λεπτά, σαράντα ἓνα δευτερόλεπτα καὶ ἐνενήντα τρία δέκατα. Συμπέρασμα, κατὰ τοὺς ἐπιστήμονες: δὲ θὰ ξαναπερνοῦσε ἀπ' τὸ ζενιθ τοῦ Οὐάστον πρὶν ἑκατὸν τέσσερα χρόνια, ἑκατὸν ἐβδομήντα ἑξὶ μέρες καὶ εἴκοσι δύο ὥρες.

Ἡ αἰσιόδοξη αὐτὴ διαπίστωση μποροῦσε νὰ καθησυχάσῃ τοὺς κατοίκους τῆς πόλης, ποὺ ἔτρεμαν μὴν τοὺς ἐρθῇ κατακέφαλα ὁ ἀναθεματισμένος ἀερόλιθος! Ἄν ἔπεφτε, σὲ ἄλλους θ' ἄκανε τὴ ζημιὰ.

«Τὶ πιθανότητα, ὅμως, ἔχει νὰ πέσῃ;» ρωτοῦσε ἡ Οὐάστον Μόρνιγκ. «Δὲ συντρέχει λόγος νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι θὰ συναντήσῃ ἐμπόδιο στὸ δρόμο του οὔτε ὅτι αὐτὸ εἶναι δυνατόν νὰ τὸν σταματήσῃ ἐπάνω στὴ μεταβατικὴ κίνησή του».

Αὐτὸ ἦταν ὀλοφάνερο.

«Ἀσφαλῶς, παρατήρησε ἡ Οὐάστον Ἡβνιγκ, τόσοι ἀερόλιθοι ἔπεσαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ πέφτουν. Αὐτοί, ὅμως, ἔχουν συνήθως, μικρὲς διαστάσεις, περιπλανῶνται μέσα στὸ διάστημα, καὶ πέφτουν μόνο ἂν ἡ γῆινη ἑλξὴ τοὺς ἀρπάξῃ στὸ πέρασμά τους».

Ἡ ἐξηγήσῃ αὐτὴ ἦταν ὀρθὴ καὶ δὲν φαινόταν νὰ ἐφαρμόζεται στὸν ἀερόλιθο ποὺ εἶχε ἐπισημανθῇ, καὶ πού, ἀκολουθώντας κανονικὴ τροχιά, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ πέσῃ, ὅπως δὲν ἦταν δυνατόν νὰ πέσῃ καὶ τὸ φεγγάρι.

Τώρα ἔμεναν ἄλλα πολλὰ σημεῖα γιὰ νὰ διευκρινισθοῦν πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἀστεριδεές, ποὺ κατέληξε νὰ γίνη δεύτερος δορυφόρος τῆς γῆς.

Ποιὸς ἦταν ὁ ὄγκος του; Ποιὸ ἦταν τὸ περιεχόμε-
νο, τὰ συστατικά του;

Στὴν πρώτη ἐρώτηση, ἡ Οὐάστον Στάνταρτ
ἀπάντησε ὡς ἐξῆς:

«Ἄν κρίνουμε ἀπ' τὸ ὕψος καὶ τὶς φαινομενικὲς δια-
στάσεις τοῦ ἀερόλιθου, ἡ διάμετρός του πρέπει νὰ εἶναι
παραπάνω ἀπὸ πεντακόσια μέτρα — ὅπως ὑπολογίζουν οἱ
ἀστρονόμοι πού τὸν ἐμελέτησαν ὡς τώρα. Ἀκόμα δὲν μπό-
ρεσε, ὅμως, νὰ καθορισθῇ ἡ σύνθεσή του. Ἐκεῖνο πού τὸν
κάνει ὁρατὸ — στὰ ἰσχυρὰ τηλεσκόπια, ἐννοεῖται — εἶναι
ὅτι ἀναδίδει μιὰ ζωηρὴ λάμψη, πού πιθανῶς νὰ ὀφείλεται
στὴν τριβὴ τῆς ἀτμοσφαίρας, ἂν καὶ ἡ πυκνότης τοῦ ἀέρος
εἶναι πολὺ ἀσθενὴς σ' αὐτὸ τὸ ὕψος. Ἀράγε ὁ ἀερόλιθος
αὐτὸς νὰ εἶναι ἀπλῶς συσσώρευση ἀεριοδῶν ὑλῶν; Μή-
πως, ἀντιθέτως, ἀποτελεῖται ἀπὸ στέρεο πυρήνα πού τὸν
περιβάλλει φωτεινὴ οὐρά; Στὴν περίπτωσιν αὐτή, ποιὸς
εἶν' ὁ ὄγκος καὶ ἡ φύσις τοῦ πυρήνα; Αὐτὸ δὲν εἶναι γνω-
στὸ κι ἴσως νὰ παραμείνῃ ἄγνωστο γιὰ πάντα.

»Συμπερασματικά, οὔτε σὲ ὄγκο οὔτε σὲ μετακινή-
σιν ταχύτητα ὁ ἀερόλιθος ἔχει τίποτα τὸ ἐκπληκτικόν. Ἡ
μόνη του ἰδιορρυθμία εἶναι ὅτι διαγράφει κλειστὴ τροχιά.
Πόσο καιρό, ἄραγε, ἐλλισόταν γύρω ἀπ' τὴ σφαῖρα μας;
Οἱ ἀναγνωρισμένοι ἀστρονόμοι θὰ ἦταν ἀνίκανοι νὰ μᾶς τὸ
ποῦν ἀφοῦ δὲ θὰ τὸν εἶχε ποτὲ ἐπισημάνει τὸ τηλεσκόπιόν
τους, χωρὶς τοὺς δυὸ συμπατριῶτες μας τὸ Ντὴν Φόρσνυθ
καὶ τὸν γιατρὸ Σύντνεϋ Χάντελσον, στοὺς ὁποίους ἀνήκει
ἡ δόξα αὐτῆς τῆς ὑπέροχης ἀνακαλύψεως».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος δὲν ἔδω-
κε μεγάλῃ σημασίᾳ στὸ θέμα πού ἀπασχολοῦσε τὴν Οὐά-
στον Στάνταρτ, ὅσο γιὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαθῶν,
τὸ ἐνδιαφέρον τους στάθηκε πολὺ περιορισμένο.

Μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐάστον ἐνδιεφέρθησαν ζωη-
ρὰ γιὰ ὅτι ἀφοροῦσε τὸν ἀερόλιθο, ἀφοῦ ἡ ἀνακάλυψή του
ὀφειλόταν σὲ δυὸ εὐυπόληπτα μέλη τῆς κοινωνίας τῆς
πόλεως.

Γιατί την ίδια αδιαφορία πού είχαν δείξει οι ύπολοιπες ύποσέληνες ύπάρξεις για τὸ κ ο σ μ ι κ ὸ γεγονός — ἡ Ο ὑ ά σ τ ο ν Π ὶ ν τ ς τὸ χαρακτηρίζει μᾶλλον ὡς κωμικὸ — ἴσως νὰ τὴν ἔδειχναν στὸ τέλος κι οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐάστον, ἂν δὲ μεσολαβοῦσαν οἱ φανεροὶ πιά ύπαινιγμοὶ τῶν ἐφημερίδων για τὸν θανάσιμο ἀνταγωνισμό Φόρσνθ - Χάντελσον. Τότε, τὸ τοπικὸ κουτσομπολιὸ ὑπεδέχθη τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μᾶτς Φόρσνθ - Χάντελσον σὰ μ ἄ ν ν α ἔ ξ ο ὑ ρ α ν ῶ ν. "Ὁλος ὁ κόσμος βρῆκε μιὰ ποθητὴ εὐκαιρία νὰ στήση κανυὰ καὶ ἡ πόλη ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ διαιρῆται σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Στὸ ἀναμεταξύ πλησίαζε ἡ μέρα τοῦ γάμου. Ἡ κυρία Χάντελσον, ἡ Τζέννη καὶ ἡ Λοὺ ἅπ' τὸ ἓνα μέρος, ὁ Φράνσις Γκόρντον καὶ ἡ Μίτς ἅπ' τ' ἄλλο, ζοῦσαν σὲ ἀνησυχία πού μεγάλωνε μέρα μὲ τὴ μέρα. Φοβοῦνταν διαρκῶς μιὰ ἐκρηκτικὴ συνάντηση μεταξὺ τῶν δύο ἀνταγωνιστῶν, σὰν τὴ συνάντηση δυο νεφῶν φορτωμένων μὲ ἀντίθετα ἠλεκτροδραστικά (θετικὸ καὶ ἀρνητικὸ) πού καταλήγει σὲ ἀστραπὲς καὶ κεραυνούς. "Ἦξεραν ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ κατευνασθῇ ὁ θυμὸς τοῦ Ντὴν Φόρσνθ κι ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ Χάντελσον ζητοῦσε εὐκαιρία για νὰ ξεσπάσῃ.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν πιά φωτεινός, ἡ ἀτμόσφαιρα καθαρὴ, οἱ ὀρίζοντες τοῦ Οὐάστον πέρα για πέρα ἀσυννέφιαστοι. Οἱ δυὸ ἀστρονόμοι μπορούσαν, λοιπόν, νὰ πληθαίνουν τὶς ἀνιχνεύσεις τους. Δὲν τοὺς ἔλειπαν οἱ εὐκαιρίες, ἀφοῦ ὁ ἀερολίθος ξαναφαινόταν στὸν ὀρίζοντα παραπάνω ἀπὸ δεκατέσσερες φορὲς τὸ εἰκοσιτετράωρο. "Ἄλλωστε, τώρα πιά γνώριζαν, χάρη στοὺς προσδιορισμοὺς τῶν ἀστεροσκοπείων, τὸ ἀκριβὲς σημεῖο ὅπου ἔπρεπε νὰ κατευθύνουν τὰ τηλεσκόπιά τους σὲ κάθε πέρασμα τοῦ ἀερολίθου.

Βέβαια, ἡ ἐπιτυχία τῶν παρατηρήσεών τους, ἐξαρτιόταν ἅπ' τὸ ὕψος τοῦ ἀερολίθου ἐπάνω ἅπ' τὸν ὀρίζοντα. Δεδομένου, ὅμως, ὅτι τὰ περάσματα τοῦ ἀερολίθου ἦταν τόσο πικνά, ἡ ἀναποδιὰ αὐτὴ δὲν εἶχε καθόλου σημασία. Κι ἂν ἀκόμα δὲν ξαναγύριζε στὸ μαθηματικὸ ζενιθ τοῦ

Ουάστον, όπου κατὰ καταπληκτικὴ τύχη τὸν εἶχαν πρωτοδεῖ, τὸ πλησίαζε πάντως κάθε μέρα τόσο κοντὰ πού τὸ ἀποτελεσμα δὲν ἄλλαξε.

Πραγματικά, οἱ δυὸ φανατισμένοι ἀστρονόμοι μποροῦσαν νὰ νιώθουν ἀφάνταστη ἡδονή, καμαρώνοντας τὸν ἀερόλιθο πὺ ἀυλάκωνε τὸ διάστημα πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, στολισμένος μ' ἓνα ὀλόλαμπρο φωτοστέφανο!

Τὸν κατὰτρωγαν μὲ τὸ βλέμμα. Τὰ μάτια τους τὸν χάιδευαν. Καθένας τους τὸν καλοῦσε μὲ τ' ὄνομα τὸ δικό του: ἀερόλιθο Φόρσνυθ, ἀερόλιθο Χάντελσον. Ἦταν τὸ παιδί τους, σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τους. Τοὺς ἀνῆκε ὅπως ὁ γιὼς στοὺς γονεῖς του, ἀκόμα πιὸ πολὺ: ὅπως μιὰ ὑπαρξη στὸ δημιουργό της. Ἡ θεὰ του δὲν ἔπαυε ν' αὐξάνη τὴν ὑπερένταση τῶν νεύρων τους. Τὶς παρατηρήσεις τους, τὰ συμπεράσματά τους ἀπ' τὴν μετακίνησή του, ἀπ' τὸ φαινόμενο του σχῆμα, τ' ἀνάφεραν ὁ ἓνας στὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Τσινστιννάτι, ὁ ἄλλος στὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Πίτσμπουργκ. Κι ὑπενθύνιζαν πάντα, καθένας γιὰ λογαριασμό του, ὅτι κατεῖχαν τὴν πατρότητα τῆς ἀνακάλυψης.

Σὲ λίγο, ἡ ἔχθρα τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον, ἔπαψε νὰ ικανοποιεῖται μόνο μ' ἓναν εἰρηνικὸ ἀνταγωνισμό. Δὲν τοὺς ἦταν ἀρκετὴ ἡ διακοπὴ τῶν διπλωματικῶν τους σχέσεων καὶ κάθε προσωπικὴ τους ἐπαφὴ — ἤθελαν καὶ νὰ κηρύξουν ἐπίσημα τὸν πόλεμο, ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ ν' ἀρχίσουν τὶς ἐχθροπραξίες.

Μιὰ μέρα δημοσιεύτηκε στὴ Οὐάστον Στάνταρντ ἓνα σημείωμα ἀρκετὰ προκλητικὸ ἐναντίον τοῦ γιαιτροῦ Χάντελσον — σημείωμα πὺ ἀποδιδόταν στὸ Ντὴν Φόρσνυθ. Ἐλεγε ὅτι: «μερικοὶ μερικοὶ ἔχουν στ' ἀλήθεια πολὺ δυνατὴ ὄραση ὅταν κοιτάζουν ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς φακούς ἐνὸς ἄλλου, κι ὅτι διακρίνουν πάρα πολὺ εὐκολὰ κάτι πὺ ἔχει ἤδη παρατηρηθῇ».

Ἡ ἀπάντηση δημοσιεύθηκε τὴν ἐπομένη στὴν Οὐάστον Ἡβνινγκ: «...μερικοὺς φακοὺς δὲν τοὺς καθορίζουν καλὰ καὶ τὰ στίγματα πὺ ὑπάρχουν ἀκόμα ἐπά-

νω τους δὲν πρέπει νὰ τὰ παίρνη κανεὶς γι' ἀερόλιθους».

Ταυτόχρονα, ἡ Π ὦ ν τ ς δημοσίευε τὶς πολὺ ἐπιτυχημένες φάτσες τῶν δυὸ ἀνταγωνιστῶν, ποὺ ἦταν ἐφοδιασμένοι μὲ γιγάντια φτερὰ κι ἀγωνίζονταν ποῖος θὰ γ ρ α π ὶ σ η πρῶτος τὸν ἀερόλιθό τους, ποὺ εἶχε τὴν εἰκόνα ἑνὸς ζέμπρου (ὀνάγρου) ποὺ τοὺς κοροΐδευε... βγάζοντας τὴ γλῶσσα του!

Ἄν, ὅμως, ἐξαιτίας αὐτῶν τῶν ἄρθρων καὶ εἰρωνικῶν σχολίων, οἱ διαπληκτισμοὶ μεταξὺ τῶν δυὸ ἀνταγωνιστῶν ἐπιδεινώνονταν μέρα μὲ τὴ μέρα, πάντως δὲν εἶχαν ἀκόμα καμιά ἐπέμβαση στὸ θέμα τοῦ γάμου. Βέβαια, δὲν ἀνέφεραν τίποτα γι' αὐτόν, μὰ ἄφιναν τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους καὶ τίποτα δὲν ἀπόκλειε, τὴν καθορισμένη ἡμερομηνία, ὁ Φράνσις Γκόρντον καὶ ἡ Τζέννη Χάντελσον....

... νὰ δένονταν μὲ τὰ χρυσὰ
δεσμά, ἓνα πρῶτ',
ποὺ ἐνωμένους τοὺς κρατοῦν
σ' ὅλη τους τὴ ζωή!

Κανένα ἐπεισόδιο δὲ σημειώθηκε τὶς τελευταῖες ἀπριλιάτικες μέρες. Βέβαια, ἡ κατάσταση δὲν ἐπιδεινώθηκε, ἀλλὰ οὔτε καὶ καλυτέρευσε. Τὶς ὥρες τοῦ φαγητοῦ, στὸ σπίτι τοῦ Χάντελσον, δὲ γινόταν πιὰ ὁ παραμικρὸς ὑπαινιγμὸς γιὰ τὸν ἀερόλιθο καὶ ἡ Λοὺ—διαταγὴ τῆς μαμᾶς... καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα! — ἦταν ὅλη φούρκα ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὰ πῇ... χ ὺ μ α! Ὅπως ἔκοβε κομματάκια κομματάκια τὴν κοτολέττα της, ἔτσι ἤθελε νὰ κομματιάσῃ καὶ τὸν ἀναθεματισμένο ἀερόλιθο... γιὰ νὰ τὸν καταπιῇ ἡ γῆ! Ὅσο γιὰ τὴν Τζέννη, δὲν ἔκρυβε τὴ λύπη της — ἂν καὶ ὁ γιατρὸς ἔκανε πῶς δὲν τὴν πρόσεχε. Δὲν ἀποκλειόταν, ὅμως, ὁ γιατρὸς νὰ μὴν τὴν ἀντιλαμβανόταν π ρ α γ μ α τ ι κ ᾶ, καθὼς ἦταν βυθισμένος διαρκῶς στὶς ἀστρονομικὲς του σκοτούρες.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Φράνσις Γκόρντον δὲν ἐρχόταν σ' αὐτὰ τὰ γεύματα. Μόνο μιὰ ἐπίσκεψη ἔκανε κάθε μέρα, ἀφοῦ πρῶτα ἀνέβαινε ὁ γιατρός Χάντελσον στὸν πύργο του.

Στὸ σπίτι τῆς Ἐλίζαμπεθ στρέψτε, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, βασίλευε ἡ ἴδια ἀκεφιά. Ὁ Ντὴν Φόρσνθ δὲ μιλοῦσε καθόλου, κι ὅταν ἀπευθυνόταν στὴ γριὰ Μίτς, ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἓνα ναι ἢ ἓνα ὄχι, ξερὰ ξερά, γιατί καὶ τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο σημείωνε: καιρὸς ξ η ρ σ.

Μόνο μιὰ φορὰ στὶς 28 Ἀπριλίου, ὁ Ντὴν Φόρσνθ, τὴ στιγμὴ ποὺ σηκωνόταν ἀπ' τὸ γεῦμα, εἶπε στὸν ἀνεψιὸ του:

— Ἐξακολουθεῖς νὰ πηγαίνεις στοὺς Χάντελσον;

— Βεβαίωτατα, θεῖε μου, ἀπάντησε ὁ Φράνσις μὲ σταθερὴ φωνή.

— Καὶ γιατί νὰ μὴν πηγαίνη στοὺς Χάντελσον; ρώτησε προκλητικὰ ἡ Μίτς.

— Δὲ μίλησα σὲ σένα, Μίτς! μουρμούρισε ὁ Φόρσνθ.

— Ἐγώ, ὅμως, σᾶς ἀπαντῶ, κύριέ μου! Ὅπως λέει καὶ ἡ πα ρ α μ ί α :

« Τὴν ἀλήθεια ἂν θέλῃς, ρῶτα
τὸ πιστὸ σκυλί σου, πρῶτα ».

— Κι ἐγὼ σᾶς ἀπάντησα, θεῖε μου. Πηγαίνω κάθε μέρα.

— Ὅσοτερ' ἀπ' ὅλα ὅσα μοῦκανε ὁ γιατρός! φώναξε ὁ Ντὴν Φόρσνθ.

— Τί σᾶς ἔκανε;

— Εἶχε τὸ θάρος ν' ἀνακαλύψῃ...

— ...ὅ,τι ἀνακαλύψατε κι ἐσεῖς, ὅ,τι ὁ καθένας εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀνακαλύψῃ... Καί, τὸ κάτω κάτω τί ἦταν αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις; Ἕνας ἀερόλιθος σὰν τὶς χιλιάδες τοὺς ἀερόλιθους ποὺ εἶναι ὁρατοὶ ἀπ' τὸ Οὐάστον!

— Τὸ σα π ο ῦ ν ι νὰ λευκάνῃς ἄδικα Ἀ-
ρ ά π η χ ά ν ε ις, γιόκα μου, ἐπενέβη καγχάζοντας ἡ

Μίτς. Δὲ βλέπεις πὼς ὁ θεῖος σου παρατᾶ τὸ γάμο γιὰ... λιθάρια;

Ἔτσι ἐξηγιώταν ἐπιγραμματικὰ ἡ Μίτς. Κι ὁ Ντὴν Φόρσνθ, πὺν αὐτὴ ἡ ἐπίθεσή της τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν, ξεφώνησε:

— Ἐ λοιπόν! Φράνσις, ἐγὼ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ξαναπατήσης στοῦ γιατροῦ.

— Λυποῦμαι πὺν δὲ θὰ σᾶς ὑπακούσω, θεῖε μου, εἶπε ὁ Φράνσις Γκόρντον, πὺν συγκρατιόταν μὲ δυσκολία, ἀλλὰ θὰ πηγαίνω.

— Ναί, θὰ πηγαίνη, φώναξε ἡ γριὰ Μίτς, ἀκόμα κι ἂν μᾶς κόψετε ὅλους κομματάκια κομματάκια!

Ὁ Ντὴν Φόρσνθ δὲν τῆς ἔδωκε σημασία.

— Ἐπιμένεις, λοιπόν, στὸ σκοπὸ σου; ρώτησε τὸν ἀνεψιό του.

— Ναί, θεῖε μου.

— Ἐννοεῖς νὰ παντρευτῆς τὴν κόρη αὐτοῦ τοῦ κλέφτη;

— Ναί, καὶ τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ!

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!

Καὶ μ' αὐτὰ λόγια, πὺν μαρτυροῦσαν τὴν ἀπόφασή του νὰ ἐναντιωθῇ στὸ γάμο, ὁ Ντὴν Φόρσνθ, βγαίνοντας ἀπ' τὴν τραπεζαρία, ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ τοῦ πύργου, βροντώντας πίσω του τὴν πόρτα.

Ὅπως δὴποτε, ὁ Φράνσις Γκόρντον ἦταν ἀποφασισμένος νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐπισκέψεις του στὴν οἰκογένεια Χάντελσον. Ἄν, ὅμως, ὁ γιατρός, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Ντὴν Φόρσνθ, δὲν τὸν δεχόταν; Ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένουν ἀπὸ δυὸ θανάσιμους ἐχθρούς, πὺν τοὺς τύφλωνε τὸ πάθος τους, ἓνα μίσος μεταξὺ δυὸ ἐφευρετῶν, τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα τὰ μίσῃ!

Ἐκεῖνη τὴ μέρα, πόσο δυσκολεύτηκε ὁ Φράνσις Γκόρντον νὰ κρύψῃ τὴ στενοχώρια του, ὅταν συναντήθηκε ξανά μὲ τὴν κυρία Χάντελσον καὶ τὶς δυὸ κόρες της. Δὲν τοὺς εἶπε λέξη γιὰ τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸ θεῖο του. Γιατὶ νὰ τοὺς

κάνη νὰ στενοχωρηθοῦν, ἀφοῦ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑπακούσῃ στὸν κύριο Ντὴν Φόρσνθ;

Ποιὸς λογικὸς ἄνθρωπος θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ παραδεχθῇ πὼς ἓνας γάμος ἦταν δυνατὸν νὰ ματαιωθῇ ἢ καὶ ἀπλῶς ν' ἀναβληθῇ ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς ἀερόλιθου; Ἀκόμα κι ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον δὲν ἤθελαν νὰ βρεθοῦν ἀντιμέτωποι στὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ἔλοιπόν, δικαίωμά τους ἦταν νὰ μὴν παραστοῦν. Τὸ κάτω κάτω, ἡ παρουσία τους δὲν ἦταν ἀπαραίτητη. Τὸ πᾶν ἦταν νὰ μὴν ἀρνηθοῦν τὴ συγκατάθεσή τους... Τουλάχιστον ὁ γιατρός, γιατί, ἂν ὁ Φράνσις Γκόρντον ἦταν ἀπλῶς ἀνεπιὸς τοῦ Ντὴν Φόρσνθ, ἡ Τζέννη ἦταν κόρη τοῦ Σύντεϋ Χάντελσον καὶ δὲν μπορούσε νὰ παντρευτῇ παρὰ τὴ θέλησή του. Μετὰ τὸ γάμο στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέα, οἱ δυὸ λυσσασμένοι εἶχαν ὅλον τὸν καιρὸ ν' ἀλληλοφωθοῦν!

Οἱ λίγες μέρες πὺν πέρασαν χωρὶς ν' ἀλλάξῃ καθόλου ἡ κατάστασις, δικαιολογοῦσαν αὐτοὺς τοὺς αἰσιόδοξους συλλογισμοὺς. Ἡ καλοκαιρία συνεχιζόταν καὶ ποτὲ ὁ οὐρανὸς τοῦ Οὐάστον δὲν εἶχε φανῇ τόσο φωτεινός. Ἐξὸν ἀπὸ μερικὰ πρωινὰ καὶ βραδινὰ συννεφάκια πὺν σκορποῦσαν μετὰ τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, κανένας ἀτμὸς δὲ θόλωνε τὴν καθαρότητα τῆς ἀτμόσφαιρας, ἀνάμεσα στὴν ὁποία ὁ ἀερόλιθος ἀκολουθοῦσε τὸν κανονικὸ του δρόμο.

Εἶναι περὶ τὸ νὰ ἐπαναληφθῇ ὅτι οἱ Φόρσνθ καὶ Χάντελσον ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν τρώνε μὲ τὰ μάτια, ν' ἀπλώνουν τὰ χέρια σὰ νὰ ἤθελαν νὰ τὸν ἀδράξουν, νὰ τὸν ρουφοῦν σὰν τὸν ἀέρα πὺν ἀνάπνεαν! Θᾶταν προτιμότερο ὁ ἀερόλιθος νὰ κρυβόταν πίσω ἀπὸ πικνὰ σύννεφα, γιατί ἡ θεὰ του τοὺς ἔφερεν μεγαλύτερη ἔξαισι. Γι' αὐτὸ κι ἡ Μίτς, προτοῦ κοιμηθῇ, ἔδειχνε κάθε βράδι τὴ γροθιά της στὸν οὐρανό. Μάταια ἀπειλή, ὅμως. Ὁ ἀερόλιθος ἐξακολουθοῦσε νὰ χαράσσει τὴ φωτεινὴ καμπύλη του πάνω στὸ ἑναστρο στερέωμα.

Ἐκεῖνο πὺν ἔκανε νὰ χειροτερεύῃ ἡ κατάστασις, ἦταν ἡ ἐπέμβασις τοῦ λαοῦ σ' αὐτὴ τὴν ἰδιωτικὴν φιλονικίαν, πὺν γενικευόταν μέρα μὲ τὴ μέρα. Οἱ ἐφημερίδες, ἄλλες μὲ ζωηρότητα, ἄλλες μὲ ὀρμή, τάσσονταν ὑπὲρ τοῦ Ντὴν Φόρσνθ ἢ τοῦ γιατροῦ Χάντελσον. Καμιὰ δὲν τηροῦσε οὐδέτερον στάσις. Ἄν καὶ δὲν μπορούσε, οὔτε ἔπρεπε, καλόπιστα, νὰ τεθῇ ζήτημα προτεραιότητος, κανένας δὲν ἐνοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοὺς δυὸ πύργους ἡ φιλονικία κατέβαινε ὥς στὰ γραφεῖα τῆς σύνταξης καὶ ἔπρεπε νὰ προβλεφθοῦν σοβαρὲς περιπλοκές. Εἶχαν ἀρχίσει κιόλας ν' ἀναγγέλωνται συλλαλητήρια, στὰ ὁποῖα θὰ συζητιόταν ἡ ὑπόθεσις. Καὶ ἡ συζήτησις θὰ γινότανε ἔξω ἀπ' τὰ δόντια, φυσικά, γιατί εἶναι γνωστὸ πόσον ὀρμητικὸς εἶναι ὁ χαρακτήρας τῶν πολιτῶν τῆς χώρας τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ κυρία Χάντελσον καὶ ἡ Τζέννη ἀνησυχοῦσαν πολὺ διαπιστώνοντας αὐτὸ τὸν ἐκνευρισμὸν. Μάταια ἡ Λοὺ πάσχισε νὰ καθησυχάσῃ τὴ μητέρα της καὶ ὁ Φράνσις τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του. Ἦταν φανερὸ πὺς οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς κουρδίσονταν ὀλοένα καὶ πὺς πολὺ, πὺς ἐπηρεάζονταν ἀπ' τὸν ἀναβρασμὸν πὺς καλλιεργοῦνταν στὰ πλήθη. Οἱ διαδόσεις — ἀληθινὲς ἢ ψεύτικες — γιὰ τὸ τί ἔλεγε ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἐναντίον τοῦ γιατροῦ Χάντελσον καὶ τ'ἀνάπαλιν, ἔπαιρναν καὶ ἔδιναν, καὶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα, ἡ κατάστασις γινόταν πὺς ἀπειλητικὴ!

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἔσκασε ἡ μπόμπα καὶ ἀκούστηκε ὁ κρότος στὰ δυὸ ἡμισφαίρια.

Μήπως εἶχε ἐκραγῇ ὁ ἀερόλιθος, καὶ ὁ οὐράνιος θόλος μετέδωκε ἀντανεκλαστικὰ τὴν ἡχὴν τῆς ἐκρηξης;

Ὅχι, ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιὰ τὴν πὺς παράξενη εἶδησις, πὺς ὁ τηλεγράφος καὶ τὸ τηλέφωνο μετέδωσαν μὲ ἡλεκτρικὴ ταχύτητα σὲ ὅλες τὶς δημοκρατίες καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἡ εἶδησις αὐτὴ δὲν προερχόταν ἀπ' τὸν πύργον τοῦ Χάντελσον, οὔτε ἀπ' τὸ παρατηρητήριον τοῦ Φόρσνθ, οὔτε

ἀπ' τ' ἀστεροσκοπεῖα τοῦ Πίτσμπουργκ, τοῦ Μπρόστον ἢ τοῦ Τσιντσιννάτι. Αὐτὴ τῇ φορᾷ, τὸ ἀστεροσκοπεῖο τῶν Παρισίων ἀναστάτωνε τὸν πολιτισμένο κόσμον, δημοσιεύοντας στὸν τύπον, στὶς 2 Μαΐου, τὴν κατωτέρω ἀνακοίνωση:

«Ὁ ἀερόλιθος, ὁ τεθεὶς ὑπ' ὄψιν τῶν ἀστεροσκοπεῖων τοῦ Τσιντσιννάτι καὶ τοῦ Πίτσμπουργκ ἀπὸ δύο εὐπολήπτους κατοίκους τῆς πόλεως Οὐάστον, τῆς πολιτείας Βιρτζίνιας καὶ τοῦ ὁποίου ἡ μετακίνησις περὶ τὴν γήινην σφαῖραν συντελεῖται μέχρι στιγμῆς μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν, μελετᾶται ἤδη, νυχθημερόν, εἰς ὅλα τὰ ἀστεροσκοπεῖα τοῦ κόσμου ἀπὸ συνεργεῖα ἐξεχόντων ἐπιστημόνων.

»Μολονότι, παρὰ τὴν προσεκτικὴν αὐτὴν μελέτην, πολλὰ μέρη τοῦ προβλήματος μένουσιν ἀκόμῃ ἄλυτα, τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων ἐπέτυχε τουλάχιστον νὰ προσδιορίσῃ τὴν φύσιν, τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαρτίζοντα τὸν ἀερόλιθον.

»Αἱ ἐκπεμπόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀερόλιθου ἀκτῖνες ὑπεβλήθησαν εἰς φασματικὴν ἀνάλυσιν καὶ ἡ διάταξις τῶν ἀκτινοβολιῶν ἐπέτρεψε νὰ καθορισθοῦν ἐπακριβῶς τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ φωτεινοῦ σώματος.

»Ὁ πυρὴν του, ὁ ὁποῖος περικλείεται μέσα εἰς ἀκτινοδόλον οὐράν, ἀπὸ ὅπου ἐκπέμπονται αἱ μελετηθεῖσαι ἀκτῖνες, δὲν εἶναι φύσεως ἀεριώδους ἀλλὰ στερεᾶς. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀμιγῆ σίδηρον ὅπως πολλοὶ ἄλλοι ἀερόλιθοι, οὔτε ἀπὸ χημικὰ μίγματα, ἀπαρτίζοντα, συνήθως, αὐτὰ τὰ ἀστεροειδῆ.

»Ὁ ἀερόλιθος αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ χρυσόν, ἀπὸ ἀμιγῆ χρυσόν. Μέχρις ὥρας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπολογισθῇ ἡ ἀξία του, διότι δὲν κατέστη ἐφεκτὴ ἡ ἀκριβὴς καταμέτρησις τῶν διαστάσεων τοῦ πυρῆνος του».

Ἡ ἀνακοίνωση αὐτὴ κοινοποιήθηκε σὲ ὅλη τὴ γῆ. Εἶναι πῶς εὐκόλῳ νὰ φαντασθῇ κανεὶς παρὰ νὰ περιγράψῃ τὴν ἐντύπωση ποὺ προκάλεσε. Μιὰ χρυσὴ σφαῖρα, μιὰ μάζα πολυτίμου μετάλλου, ποὺ ἡ ἀξία της ξεπερνοῦσε πολ-

λά δισεκατομμύρια φράγκα, κυκλοφοροῦσε γύρω ἀπ' τὴ γῆ! Πόσα ὄνειρα θὰ γεννοῦσε ἓνα τόσο σημαντικό γεγονός! Πόσες πλεονεξίες δὲ θὰ ξυπνοῦσε σ' ὅλη τὴ γῆ, καὶ ιδιαίτερα στὴν μικρὴ πόλιν Οὐάστον, στὴν ὁποίαν ἀνῆκε ἡ τιμὴ τῆς ἀνακάλυψης τοῦ χρυσοφόρου ἀερόλιθου! Πρὸ παντὸς μέσα στὶς καρδιὲς τῶν δυὸ πολιτῶν τῆς πού τὰ ὀνόματά τους θὰ δοξάζονταν στοὺς αἰῶνες: τοῦ Ντὴν Φόρ-σνθ καὶ τοῦ Σύντνεϋ Χάντελσον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Μαθηματικοὶ ὑπολογισμοὶ

ῬΑπὸ χρυσάφι!... ῬῬταν ἀπὸ χρυσάφι!

Στὴν ἀρχή, ὅλοι διάβασαν τὴν ἀνακοίνωση μὲ δυσπιστία. ῬῬλλοι τὴν ἀπέδιδαν σὲ πλάνη πού δὲ θ' ἀργοῦσε ν' ἀποκαλυφθῇ. ῬῬλλοι πίστευαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ φάρσα ὀργανωμένη ἀπὸ ἀριστοτέχνες φαρσέρ.

ῬῬν, ὅμως, αὐτὸ συνέβαινε, τὸ ἀστεροσκοπεῖο τῶν Παρισίων δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ διαψεύσῃ τὴν ἀνακοίνωση πού ὀφειλόταν, ἐνδεχομένως, σὲ φαρσέρ.

Κι ὅμως, καμιά διάψευση δὲ δόθηκε στὸν τύπο. ῬῬπεναντίας, οἱ ἀστρονόμοι ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ πειράματα τῶν Γάλλων συναδέλφων τους, ἐπεβεβαίωσαν ὁμόφωνα τὰ συμπεράσματά τους. ῬῬναγκαστικά, ἔγινε λοιπὸν δεκτὴ ἡ ἀναμφισβήτητη διαπίστωση ὅτι: ὁ ἀ ε ρ ὀ λ ι θ ο ς ἦ τ α ν ὁ λ ὅ χ ρ υ σ ο ς.

Τότε... τρελλάθηκε ὁ κόσμος!

ῬῬταν παρατηρεῖται ἔκλειψις ἡλίου, εἶναι γνωστὸν ὅτι ματογυάλια καὶ κιάλια γίνονται ἀνάρπαστα. Βάλτε μὲ τὸ νοῦ σας, λοιπὸν, πόσοι φακοί, τηλεσκόπια καὶ τηλεφακοὶ πουλήθηκαν μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτοῦ τοῦ ἀξιωμαθμόνευτου γεγονότος! Ποτὲ δὲν κ ι α λ ἄ ρ α ν ε βασιλιά ἢ βασίλισσα, κορυφαία πριμαντόνα ἢ διάσημη μπαλαρίνα, ὅσο αὐ-

τὸν τὸν ὑπέροχο ἀερόλιθο πὺν συνέχιζε, μεγαλοπρεπῆς κι ἀκατάδεκτος, τὴν κανονικὴν τοῦ διαδρομῆ στοῦ ἄπειρο τοῦ διαστήματος!

Ἡ καλοκαιρία πὺν συνεχιζόταν ἦταν εὐνοϊκὴ γιὰ τὶς παρατηρήσεις. Γι' αὐτό, ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον δὲν ἐγκατέλειπαν οὔτε λεπτὸ τοὺς πύργους τους. Κι οἱ δύο τους ἔβαζαν τὰ δυνατὰ τους γιὰ νὰ προσδιορίσουν τὰ τελευταῖα στοιχεῖα τοῦ ἀερολίθου, τὸν ὄγκο, τὴ μάζα του. Ἀφοῦ ἦταν ὀριστικὰ ἀδύνατο νὰ διεκδικήσῃ ὁ ἓνας τους τὴν ἀποκλειστικὴ πατρότητα τῆς ἀνακάλυψης, φαντασθῆτε τί δόξα θὰ ἦταν γιὰ ἐκείνον πὺν θ' ἀποκάλυπτε μερικὰ ἀπ' τὰ μυστικὰ τοῦ ἀερολίθου! Μήπως ὁ ἀερόλιθος δὲν εἶχε γίνοι τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἡμέρας; Ἀντίθετα, ὅμως, μὲ τοὺς Γαλάτες, πὺν φοβόνταν μονάχα μὴν τοὺς ἔρθῃ ὁ οὐρανὸς κατακέφαλα, τώρα ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε μιὰ καὶ τὴν ἴδια ἐπιθυμία: ἡ ἔλξι τῆς γῆς νὰ πιάσῃ ἀπ' τ' αὐτὶ — ἡ μᾶλλον ἀπ' τὴν οὐρὰ — τὸν ἀλητεύοντα ἀερόλιθο καὶ νὰ ἐξαναγκάσῃ σὲ προσγείωση κι αὐτὸν καὶ τὰ δισεκατομμύρια τῆς ἀξίας του!

Πόσοι ὑπολογισμοὶ ἔγιναν γιὰ νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἀξία του μὲ βάση τὰ ἐννιὰ μηδενικά! Ποῦ νὰ στηριχθοῦν, ὅμως, οἱ ὑπολογισμοὶ ὅταν οἱ διαστάσεις τοῦ πυρήνα παρέμεναν ἄγνωστες;

Ἡ ἀξία αὐτοῦ τοῦ πυρήνα, ὅπωςδήποτε, θὰ ἦταν τεράστια, κι ἔτσι ἐπαιρνε φωτιὰ ἡ φαντασία τοῦ καθενός.

Στὶς 3 Μαΐου, ἡ Οὐάστον Στάνταρντ δημοσίευσε ἓνα σημείωμα πού, κατόπιν ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἐκδοχῶν, κατέληγε στὰ ἑξῆς:

«Ἄν παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ πυρήνας τοῦ ἀερολίθου Φόρσνθ - Χάντελσον ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σφαῖρα διαμέτρου μόνο δέκα μέτρων, ἡ σφαῖρα αὐτή, ἂν ἦταν ἀπὸ σίδερο, θὰ ζύγιζε τρεῖς χιλιάδες ἑπτακόσιους ἑβδομήντα τρεῖς τόννους. Ἡ ἴδια, ὅμως σφαῖρα, ἂν ἀποτελεῖται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ ἀμιγῆ χρυσόν, θὰ ζυγίζει δέκα χιλιάδες

ὀγδόντα τόννους, ἀξίας τριάντα δισεκατομμυρίων φράγκων».

Καθὼς βλέπετε, ἡ Οὐάστον Στάνταρντ, ἀκολουθώντας τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, προτιμοῦσε τὸ δεκαδικὸ σύστημα ὡς βάση τῶν ὑπολογισμῶν της.

Ὡστε, παρὰ τὸν σχετικῶς μικρὸ ὄγκο του, ὁ ἀερόλιθος εἶχε τόσο μεγάλη ἀξία!...

— Εἶναι ποτὲ δυνατόν, κύριε; τραύλισε ὁ Ὁμικρον ἀφοῦ διάβασε τὸ ἀποκαλυπτικὸ σημείωμα.

— Δὲν εἶναι ἀπλῶς δυνατόν: εἶναι βέβαιον, ἀπάντησε σχολαστικά, μὲ στόμφο, ὁ Ντὴν Φόρσνθ. Γιὰ νὰ βρεθῇ αὐτὸ τὸ ποσόν, ἀρκεῖ νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸν ὄγκο μὲ τὴν μέσσην ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ, ποὺ εἶναι 3.100 φράγκα τὸ κιλό. Ἴδου καὶ ὁ μαθηματικὸς τύπος:

$$\text{Ὁγκος} = \frac{\pi \Delta^3}{6}.$$

— Πραγματικά!... συμφώνησε ὁ Ὁμικρον ποὺ δὲν εἶχε ιδέαν ἀπὸ μαθηματικά.

— Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ εἶναι φοβερὸ κι ἀπαράδεκτο, συνέχισε ὁ Ντὴν Φόρσνθ, εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα ἐπιμένει νὰ βάζει τ' ὄνομά μου κολλητὸ μὲ αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου!

Εἶναι πολὺ πιθανὸν κι ὁ γιατρός, ἀπὸ μέρους του, νὰ εἶχε τὴν ἴδια σκέψη.

Ὅσο γιὰ τὴ Λού, διαβάζοντας τὸ σημείωμα τῆς Οὐάστον Στάνταρντ, ἔκανε τὸν ἐξῆς περιφρονητικὸ συλλογισμό:

«Τριάντα δισεκατομμύρια φράγκα... πεταμένα στὸν ἀέρα!»

Εἶναι γνωστὴ ἡ τάση ποὺ ἔχουν οἱ δημοσιογράφοι νὰ ὑπερθεματίζουν τὸ καθετί! Ὅταν ὁ ἓνας τους λέει «δυν», ὁ ἄλλος λέει ἀμέσως «τρία», χωρὶς καμιὰ σκέψη. Γι' αὐτό, τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Οὐάστον Ἡβνινγκ ἀπαντοῦσε ὡς ἐξῆς — μεροληπτώντας ὑπὲρ τοῦ γιατροῦ:

«Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε γιατί ἡ Οὐάστον Στάνταρντ ἔκανε τόσο μετριόφρονες ὑπολογισμούς. Ἐμεῖς θὰ φανοῦμε πιὸ τολμηροί. Χωρὶς διάθεση νὰ βγοῦμε ἀπ' τὰ λογικῶς παραδεκτὰ ὄρια, ὑπολογίζομεν ὅτι ὁ πυρήνας τοῦ ἀερολίθου Χάντελσον εἶναι διαμέτρου ἑκατὸ μέτρων. Βασιζόμενοι σ' αὐτὴ τὴν διάσταση, βρίσκομε ὅτι τὸ βάρος μιᾶς τοιαύτης σφαίρας ἀμιγῶς χρυσοῦ ἀνέρχεται εἰς δέκα ἑκατομμύρια ὀγκόντα τρεῖς χιλιάδες τετρακοσίους εἴκοσι ὀχτῶ τόννους κι ὅτι ἡ ἀξία του ξεπερνᾷ τὰ τριάντα ἕνα τρισεκατομμύρια διακόσια ἑξήντα δισεκατομμύρια φράγκα — δηλαδὴ ἕνα δεκατετραψήφιο ἀριθμὸς: 31.260.000.000.000!»

«Βάλε καὶ κάτι δεκάρες... γιὰ νᾶσαι μέσα!» πρόσθεσε μὲ χιοῦμορ ἡ Οὐάστον Πῶντς, ἀναφερόμενη σ' αὐτοὺς τοὺς καταπληκτικοὺς ἀριθμούς, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χωρέση ὁ νοῦς του ἀνθρώπου!

Στὸ ἀναμεταξύ, καθὼς συνεχιζόταν ἡ καλοκαιρία, ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἐπέμεναν στὶς διερευνήσεις τους, μὲ τὴν ἐλπίδα, τουλάχιστον, καθένας γιὰ λογαριασμό του, νὰ καθορίσουν τὶς ἀκριβεῖς διαστάσεις τοῦ πυρήνα τοῦ ἀερολίθου. Δυστυχῶς, ὅμως, ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ γίνη ἀκριβὴς ὑπολογισμός, γιατί κάλυπτε ἡ ἀκτινοβολία τῆς οὐρᾶς τὴν περίμετρο τοῦ πυρήνα.

Μόνο μιὰ φορὰ, τὴ νύχτα τῆς 5 πρὸς τὴν 6 Μαΐου, ὁ Ντὴν Φόρσνθ πίστεψε ὅτι ἦταν στὸ σημεῖο νὰ ἐπιτύχη, καθὼς γιὰ μιὰ στιγμή εἶχε ἐξασθενήσει ἡ ἀκτινοβολία, ἀφήνοντας νὰ φαίνεται μιὰ σφαῖρα ἐντατικὰ λαμπερή.

— «Ὁμικρον! φώναξε ὁ Ντὴν Φόρσνθ, μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση.

— Κύριε;

— «Ὁ πυρήνας!

— Ναί... τὸν βλέπω!

— Ἐπιτέλους! τὸν τσακώσαμε!

— Μά, κύριε, ἔπαψε κιόλας νὰ διακρίνεται!

— Ἀδιάφορο, ἐγὼ τὸν εἶδα... Ἡ δόξα μοῦ ἀνήκει!...

Αὔριο κιόλας, τὰ ξημερώματα, θὰ στείλω τηλεγράφημα στὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Πίτσμπουργκ... κι ὁ ἀναθεματισμένος Χάντελσον δὲ θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἰσχυρισθῇ, τούτη τὴ φορά!...

Ἄράγε, ὁ Ντὴν Φόρσνθ φαντασιοκοποῦσε; Ἡ μήπως ὁ γιατρὸς Χάντελσον τὸν εἶχε προσπεράσει στὸν δρόμο πρὸς τὴν δόξα; Πάντως, τὸ γράμμα δὲν στάλθηκε τὴν ἄλλη μέρα στὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Πίτσμπουργκ.

Γιατί, τὸ πρωὶ τῆς 6 Μαΐου τὸ κατωτέρω σημεῖωμα δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες τοῦ κόσμου ὅλου:

«Τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γκρήνουϊτς λαμβάνει τὴν τιμὴ νὰ φέρῃ εἰς γνώσιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν καὶ πλήθους ἱκανοποιητικῶν παρατηρήσεων, ὁ ἐπισημανθεὶς ὑπὸ δύο εὐνυπολήπτων πολιτῶν τῆς πόλεως Οὐάστον ἀερόλιθος, καὶ ὁ ὁποῖος, ὡς διεπιστώθη ὑπὸ τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τῶν Παρισίων, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄμιγῃ χρυσόν, ἀπαρτίζεται ἐκ σφαίρας διαμέτρου ἑκατὸν δέκα μέτρων καὶ ὄγκου ἐξακοσίων ἐνενηκοντα ἑξ χιλιάδων κυβικῶν μέτρων περίπου.

»Χρυσὴ σφαῖρα, τῶν ἀνωτέρω διαστάσεων ὥφειλε νὰ ζυγίζῃ πλεόν τῶν δεκατριῶν ἑκατομμυρίων τόννων. Οἱ μαθηματικοὶ ὑπολογισμοὶ ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ἔχει αὐτὸ τό βάρος. Τὸ πραγματικὸ βάρος τοῦ ἀερόλιθου ἀνέρχεται εἰς μόλις τὸ ἑβδομον τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ, δηλαδή εἰς ἓνα ἑκατομμύριο ὀκτακοσίους ἐξήντα ἑπτὰ τόννους, βάρος ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἓναν ὄγκο περίπου ἐνενηντα ἑπτὰ χιλιάδες κυβικὰ μέτρα καὶ διάμετρο πενήντα ἑπτὰ μέτρα κατὰ προσέγγιση.

»Ἐὰν ληφτοῦν ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτά, ὀφείλομεν, κατ' ἀνάγκην, νὰ συμπεράνωμεν ὅτι: ἐφόσον δὲν τίθεται ὑπὸ ἀμφισβήτηση ἡ χημικὴ σύνθεσις τοῦ ἀερόλιθου, ἢ ὑφίστανται εὐρεῖαι κοιλότητες ἐντὸς τοῦ μετάλλου πού ἀποτελεῖ τὸν πυρήνα, ἢ ὅ,τι, πιθανότερον, τὸ μέταλλον εὐρίσκεται εἰς κονιορτώδη κατάστασις, ὅποτε ὁ πυρὴν ἔχει πορώδη σύστασις, ἀνάλογο μὲ τὸ σφουγγάρι.

«Όπωςδήποτε, οί ύπολογισμοί καί οί παρατηρήσεις επιτρέπουν νά προσδιορισθῇ ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον ἡ ἀξία τοῦ αερολίθου. Ἡ ἀξία αὐτή, μὲ τῇ σημερινῇ χρηματιστηριακῇ τιμῇ τοῦ χρυσοῦ, δὲν εἶναι κατώτερη ἀπὸ πέντε χιλιάδες ἑπτακόσιες ὀγδόντα ὀχτὼ δισεκατομμύρια φράγκα (5.788.000.000)».

Ἄρα, ἡ διάμετρος δὲν ἦταν ἑκατὸ μέτρων, ὅπως εἶχε ὑποθέσει ἡ Ο ὕ ά σ τ ο ν Ἡ β ν ι ν γ κ, οὔτε δέκα μέτρων, ὅπως εἶχε συμπεράνει ἡ Ο ὕ ά σ τ ο ν Σ τ ά ν τ α ρ ν τ. Ἡ ἀλήθεια βρισκόταν ἀνάμεσα στὶς δυὸ εἰκασίες. Μὰ ὅπως ἦταν, ἔφθανε γιὰ νὰ ικανοποιήσῃ καὶ τοὺς μεγαλύτερους πλεονέκτες, ἂν ὁ αερόλιθος, ἐννοεῖται, δὲν ἦταν προορισμένος νὰ γ υ ρ ο θ ο λ ᾱ αἰώνια στὰ ψηλὰ τῆς γήινης σφαίρας!

Ὅταν ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἔμαθε τὴν ἀξία τοῦ αερολίθου του:

— Ἐγὼ τὸν ἀνεκάλυψα, φώναξε, κι ὄχι ἐκεῖνος ὁ κατεργάρας! Ἀνήκει σὲ μένα κι ἂν πέσῃ στὴ γῆ, θὰ γίνω ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου μὲ μιὰ περιουσία πέντε χιλιάδων ὀκτακοσίων δισεκατομμυρίων φράγκων!

Κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον, ὅμως, δὲν ἔπαυε νὰ λήη, κουνώντας τὸ δάχτυλό του ἀπειλητικὰ πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ πύργου Φόρσνθ.

— Εἶναι ἡ περιουσία μου... εἶναι ἡ κληρονομιά τῶν παιδιῶν μου, πού τριγυρνᾷ στὸ διάστημα. Ἄν πέσῃ στὴ σφαῖρα μας θὰ μοῦ ἀνήκει ἀποκλειστικά, καὶ θὰ εἶμαι πέντε χιλιάδες ὀκτακόσιες φορές δισεκατομμυριοῦχος!

Εἶναι βέβαιο ὅτι οἱ Βάντερμπιλτ, οἱ Ἄστορ, οἱ Ροκφέλλερ, οἱ Μόργκαν, οἱ Μακαίη, οἱ Γκούλντ καὶ ἄλλοι Ἀμερικανοὶ Κροῖσοι, χωρὶς ν' ἀναφέρουμε τοὺς Ρότσιλντ, δὲ θὰ λογαριάζονταν πιά, στὴν περίπτωση αὐτὴ παρὰ σὰν μικροεισοδηματίες μπροστὰ στὸν γιατρὸ Χάντελσον ἢ τὸν Ντὴν Φόρσνθ!

Ὡς ἐκεῖ εἶχαν φθάσει οἱ δυὸ ἀνταγωνιστές! Ἄν, ὅμως, δὲν εἶχαν ἀκόμα τρελλαθῇ ὁλωσδιόλου, αὐτὸ ὀφει-

λόταν στὸ ὅ,τι δὲν ἀποφάσιζε ὁ ἀερόλιθος νὰ προσγειωθῇ!

Ὁ Φράνσις καὶ ἡ κυρία Χάντελσον καταλάβαιναν πολὺ καλὰ πῶς θὰ τέλειωναν ὅλ' αὐτά. Πῶς νὰ συγκρατηθοῦν, ὅμως, οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς σ' ἓνα τόσο ὀλισθηρὸ πεδίο; Ἀδύνατο νὰ συζητήσῃ κανεὶς λογικὰ μαζί τους. Φαίνονταν νᾶχαν ξεχάσει ὁλωσδιόλου τὸ γάμο καὶ δὲν συλλογίζονταν παρὰ τὸν ἀνταγωνισμό τους, πού τὸν ὑποδαύλιζαν τόσο ἀξιοκατάκριτα οἱ ἐφημερίδες τοῦ Οὐάστον.

Τ' ἄρθρα αὐτῶν τῶν ἐφημερίδων, πού συνήθως ἦταν φιλειρηνικά, γίνονταν πολεμοχαρῇ κι ἐπιθετικά — κι ἔφερναν σὲ σύγκρουση φιλησύχους ἀνθρώπους καλῆς κοινωνικῆς τάξης.

Ἡ Οὐάστον Πῶντς, μὲ τὰ ἐπιγράμματα καὶ τὶς γελοιογραφίες της, δὲν ἔπαυε νὰ ἐρεθίζῃ τοὺς ἀνταγωνιστές.

Ὑπῆρχε φόβος μὴν τυχὸν μονομαχήσουν οἱ Φόρσνθ — Χάντελσον, διεκδικώντας τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητας τοῦ ἀερολίθου, καθέννας γιὰ λογαριασμό του. Αὐτό, βέβαια, δὲ θὰ εὐνοοῦσε τὰ σχέδια τῶν ἀρραβωνιασμένων!

Εὐτυχῶς, ὅμως, γιὰ τὴν παγκόσμια γαλήνη, ἐνῶ οἱ δυὸ φανατισμένοι ἔχαναν, μέρα μὲ τὴ μέρα, ἀργὰ ἀλλὰ σίγουρα, τὰ λογικά τους — τὸ κοινὸ ἄρχισε νὰ ἡρεμῇ σιγὰ σιγά. Μιὰ ἀπλή, λογικὴ σκέψη κατέληγε νὰ ἐπιβληθῇ στὴν κρίση τοῦ λαοῦ: τί σημασία εἶχε ἂν ὁ ἀερόλιθος ἦταν ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἄξιζε χιλιάδες δισεκατομμύρια, ἐφόσον δὲν μπορούσαν νὰ τὸν ἀδράξουν;

Γιατὶ ἦταν βέβαιο πῶς δὲν μπορούσαν νὰ τὸν ἀδράξουν. Σὲ κάθε περιστροφή του, ὁ ἀερόλιθος ἐμφανιζόταν καὶ πάλι ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ πού ἔδειχναν οἱ μαθηματικοὶ ὑπολογισμοί. Ἄρα, ἡ ταχύτης του ἦταν ἀμετάβλητη κι ὅπως εἶχε γράφει ἀρχικὰ ἡ Οὐάστον Στάνταρντ, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐλαττωθῇ. Συνεπῶς, ὁ ἀερόλιθος θὰ περιστρεφόταν αἰώ-

νίως γύρω ἀπ' τὴ γῇ στὸ μέλλον, ὅπως κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔκανε καὶ στὸ παρελθόν.

Αὐτὰ τὰ συμπεράσματα, ποὺ τὰ δημοσίευσαν κατὰ κόρον ὅλες οἱ ἡφμερίδες τοῦ κόσμου, συνέτειναν νὰ κάνουν νὰ ἡρεμήσουν τὰ πνεύματα. Μέρα μετ' ἡμέρας ἀρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸν ἀερόλιθο καὶ καθέννας ξαναγύρισε στὴν ἐργασία του, πικραναστενάζοντας μόνο γιατί δὲν μποροῦσε νὰ βάλῃ χέρι στὸν ἀσύλληπτο θησαυρό.

Στὸ φύλλο τῆς 9 Μαΐου, ἡ Οὐάστον Πῶντς διαπίστωνε τὴν αὐξανόμενη ἀδιαφορία τοῦ κοινοῦ γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ τοῦ εἶχε ἐξάψει τὴ φαντασία λίγες μέρες πρὶν, καὶ κατέληγε σὲ χιουμοριστικὴ ἐπίθεση κατὰ μέτωπον ἐναντίον τῶν δυὸ ἐρασιτεχνῶν ἀστρονόμων ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν ἀερόλιθο.

«Ὡς τότε —ἔγραφε μετ' ἱερὴ ἀγανάκτηση— θὰ μένουν ἀτιμώτεροι οἱ δυὸ κακοποιοὶ ποὺ ἔχουμε ἤδη καταγγεῖλει στὴν κοινὴ γνώμη καὶ παραδώσει στὴν περιφρόνηση τοῦ λαοῦ; Δὲν τοὺς ἔφθανε ὅτι ἐπεξήτησαν νὰ καταστρέψουν ἐκ θεμελίων τὴ γενέτειρά τους, τώρα γίνονται καὶ αἰτία νὰ καταστραφοῦν εὐνυπόληπτες οἰκογένειες. Τὴν περασμένη ἐβδομάδα, ἓνας φίλος μας, ποὺ ξεγελάστηκε ἀπ' τὶς πανοῦργες κι ἀπατηλὲς διαδόσεις τους, κατασπατάλησε μέσα σὲ σαράντα ὀχτῶ ὥρες μιὰ σημαντικὴ πατρικὴ κληρονομιά. Ὁ δυστυχὴς ἔδινε βάση στὰ δισεκατομμύρια τοῦ ἀερολίθου! Τί θὰ ἀπογίνουν τὰ καημένα τὰ παιδάκια τοῦ φίλου μας, τώρα ποὺ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ δισεκατομμύρια τοῦ ἀερολίθου ἔχουν στενὴ σχέση μόνο... μετὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ἀρλεκίνου; Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ φίλος μας αὐτὸς εἶναι συμβολικὸ πρόσωπο ποὺ συμβολίζει τὰ πλήθη τῶν θυμάτων. Προτείνουμε στοὺς κατοίκους τῆς γῆς νὰ ὑποβάλουν ἐν σώματι μήνυση κατὰ τῶν Φόρσυθ - Χάντελσον, ἀπαιτοῦντες πέντε χιλιάδες ἑπτακόσια ὀγδόντα ὀχτῶ δισεκατομμύρια φράγκα γιὰ ζημίαι καὶ ψυχικὴ ὀδύνη. Καὶ

τὸ δικαστήριο πρέπει νὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς δυὸ λαοπλά-
νους νὰ πληρώσουν!».

Οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι δὲν ἔλαβαν ποτὲ γνώση
τῆς καταπληκτικῆς μήνυσης πού, σὰν καινούργια Δαμό-
κλειος σπάθη, κρεμόταν πάλι πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀσχολοῦνται μὲ ὅ,τι γινό-
ταν στὴ γῇ, οἱ Ντὴν Φόρσνθ καὶ Σύντνεϋ Χάντελσον ἐ-
ξακολουθοῦσαν νὰ αἰθεροβατοῦν, ἐπιμένοντες νὰ διερευ-
νοῦν τὸ στερέωμα μὲ τὰ τηλεσκόπιά τους!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Ὁ Ζεφυρίνος Εἰρντάλ καὶ οἱ ιδέες του

Ὁχι μόνο στὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση ἀλλὰ καὶ
στὶς συνήθειές του, ὁ Ζεφυρίνος Εἰρντάλ ξεχώριζε ἀπ' τὴν
πλειονότητα τῶν κοινῶν θνητῶν: ἦταν ἓνας τ ὅ π ο ς.

Ψηλέας, μὲ ποικάμισο συνήθως χωρὶς κολάρο καὶ
μανικέτια, πανταλόνι στραπατσαρισμένο σὰν φουσαρμόνι-
κα, γιλέκο πὺ τοῦ ἔλειπαν τὰ δυὸ τρίτα τῶν κουμπιῶν,
σακκάκι πὺ μέσα του χωροῦσε κι ἄλλος ἓνας, μὲ τὶς τσέ-
πες παραφουσκωμένες ἀπὸ λογιῶν λογιῶν ἀντικείμενα,
ὅλ' αὐτὰ πολὺ βρώμικα καὶ παρμένα στὴν τύχη ἀπὸ μιὰ
στίβα παράταιρα κοστούμια, αὐτὴ ἦταν ἡ γενικὴ ἀνατο-
μία τοῦ Ζεφυρίνου Εἰρντάλ πὺ εἶχε ὀλωσδιόλου ἀτομι-
κὴ ἀντίληψη τῆς κομψότητος. Ἀπ' τοὺς ὧμους του, καμ-
πουριασμένος σὰν τὸ ταβάνι ἐνὸς ὑπογείου, κρέμονταν
μπράτσα... χιλιομετρικὰ πὺ κατέληγαν σὲ πελώρια τρι-
χωτὰ χέρια —ἐξαιρετικὰ εὐκίνητα, ὅμως— πὺ ὁ κάτο-
χός του σὲ πολὺ ἀκαθόριστα διαστήματα, ἔφερνε σ' ἐπα-
φὴ μὲ τὸ σαποῦνι.

Ἄν ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς
ἀσκήμιας προσώπου, ὁ Ζεφυρίνος Εἰρντάλ, θᾶπαιρνε ὁ-
πωσδήποτε παμψηφεὶ τὸ πρῶτο βραβεῖο. Πηγούνι τετρά-

γωνο τευτονικοῦ τύπου, μεγάλο στόμα μὲ παχειὰ χεῖλια, ἐπιπλωμένο, ὅμως, μὲ στιλπνὴ ὀδοντοστοιχία, μύτη γυρισμένη πρὸς τὰ ἑπάνω, αὐτιά κακοπλασμένα πού ἀπέφευγαν μὲ φρίκη κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ κρανίον, — ὅλ' αὐτὰ ἀπεδείκνυαν σαφέστατα πὼς ὁ κάτοχός τους δὲ διεκδικοῦσε δάφνες Ἄδωνη ἢ ὠραίου Ἀντινόου. Εἶχε, ὅμως, ἓνα μέτωπο ὑπέροχα λαξευμένο μὲ ἀρμονικότερες λεπτὲς γραμμὲς πού στόλιζε αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο πρόσωπο ὅπως ἓνας καλλιγράμμος ναὸς στολίζει ἓνα λόφο. Καὶ γιὰ νὰ συμπληρωθῇ αὐτὴ ἡ περιγραφὴ, προσθέστε δυὸ γουρλωμένα μάτια, πού πότε πότε ἔλαμπαν ἀπὸ καταπληκτικὴ ἐξυπνάδα — μὰ καὶ ὥρες ὥρες, φανέρωναν ὑπέρμετρη βλακεία.

Εἶχε πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας πού τὸν ἔκανε νὰ μὴν ὑποτάσσεται στοὺς καθιερωμένους κανόνες τῆς ζωῆς τῶν κοινῶν θνητῶν. Ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία εἶχε ἀποφασίσει νὰ μορφωθῇ μόνος του κι οἱ γονεῖς του ἀναγκάστηκαν νὰ συγκατατεθοῦν σ' αὐτὸ πού τοὺς ἐπέβαλε ἡ ἀδάμαστη θέλησή του. Δέ βγῆκαν ζημιωμένοι μ' αὐτό. Στὴ μαθητικὴ του ἡλικία, ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ εἶχε διαγωνισθῇ — ἀπλῶς γιὰ γοῦστο, ὅπως ἔλεγε — σὲ ὅλες τὶς σχολές, φθάνοντας ὡς τὶς ἀνώτερες, καὶ σ' ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς ἐρχόταν πρῶτος!

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιτυχία του, ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ ξεχνοῦσε ὅτι εἶχε βραβευθῇ! Κι οἱ σχολές ἀναγκάζονταν νὰ διαγράφουν ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τοὺς αὐτὸν τὸν ὑποψήφιο, πού παρέλειπε νὰ παρουσιασθῇ στὴν ἐπανάληψη τῶν παραδόσεων.

Ὁ θάνατος τῶν γονέων του τὸν εἶχε καταστήσει, σὲ ἡλικία δεκαοχτὼ χρονῶν, ἀνεξάρτητο μ' ἓνα ἐτήσιο εἰσόδημα δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων. Ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ ἔσπευσε νὰ ὑπογράψῃ ἓνα πληρεξούσιο στὸν κηδεμόνα καὶ νονό του, τὸν τραπέζίτη Ρομπέρ Λεκέρ, πού τὸν ἔλεγε «θεῖο» ἀπὸ μικρός, κι ἐγκαταστάθηκε σὲ δυὸ μικρο-

σκοπικά δωμάτια, στο ἕκτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ρὺ Κασέτ, στὸ Παρίσι.

Σὲ ἡλικία τριάντα ἑνὸς χρονῶν, ἔξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ ἴδιο διαμερισμάτι.

Στὸ ἀναμεταξύ, εἶχαν στιβαχθῇ ἐκεῖ, σὲ μεγάλη ποσότητα, τὰ πιὸ ἐτερόκλητα πράγματα: μηχανήματα καὶ στήλες ἡλεκτρικές, γεννήτριες, ὀπτικά ἐργαλεῖα, κερατοειδῆ ἀγγεῖα καὶ λογίων λογίων ἄλλες μηχανές. Ὀλόκληρες πυραμίδες βιβλίων καὶ χειρογράφων ἔφθαναν ὥς στὸ ταβάνι, ἢ στιβαζόνταν πάνω στὸ τραπέζι καὶ τῇ μοναδικῇ καρέκλᾳ καί, πολλὰς φορές, ὁ Ζεφυρίνος καθόταν πάνω σ' αὐτά, ἐνῶ ἔγραφε, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι εἶχε ψηλώσει τὸ κάθισμά του! Ὅταν εἶχαν μαζευτῇ πολλὰς στίβες χειρογράφων καὶ εἶχε τὸ λόγο ὁ νόμος περὶ ἀδιαχωρήτου, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ μὲ μιὰ χειρονομία πετοῦσε μερικὰ ἀπ' αὐτὰ σὲ μιὰ γωνιά. Καὶ μὲ ἀναπαυμένη συνείδηση, ξανάπιανε δουλειά, ὥσπου νὰ στιβαχθοῦν ξανά τὰ χειρόγραφα καὶ ν' ἀκολουθήσουν κατόπιν τὴν τύχη τῶν προηγούμενων.

Μὲ τί καταγινόταν, ὅμως, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ;

Κατὰ κανόνα, ὀνειροπολοῦσε ἀνάμεσα στὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ μιᾶς ἄσθηστης πίπας. Κάπου κάπου, ὅμως, τοῦ κατέβαινε μιὰ ἰδέα. Τῇ μέρᾳ τῆς ἐμπνεύσεως, συγύριζε τὸ τραπέζι του κατὰ τὸ δικό του σύστημα, δηλαδὴ σαρώνοντας ὅλα τὰ χειρόγραφα μὲ μιὰ γροθιά, καθόταν πάνω στὴν ἀνιψωμένη, ἀπὸ τὰ βιβλία καρέκλα του, καὶ δὲ σηκώνοταν προτοῦ τελειώσει τὴν ἐργασίαν του πὺν μποροῦσε νὰ διαρκέσῃ ἀπὸ σαράντα λεπτὰ... ὥς σαράντα ὥρες! Ἀφοῦ τελείωνε, ἄφινε τὸ χειρόγραφο μὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὑπολογισμῶν ἢ ἐρευνῶν του πάνω στὸ τραπέζι, γιὰ ν' ἀποτελέσῃ τῇ βάσει μιᾶς καινούργιας στίβας πὺν θὰ σαρωνόταν ὅπως ἡ προηγούμενη μὲ τὴν καινούργια ἐμπνευση πὺν θὰ τοῦ ἐρχόταν.

Αὐτὲς οἱ διαδοχικὲς ἐμπνεύσεις του, πὺν συνελάμβανε κατὰ ἀκατάστατα διαστήματα, τὸν ἔκαναν νὰ καταπιά-

νεται μ' ἓνα σωρὸ προβλήματα: ἀνωτέρων μαθηματικῶν, φυσικῆς, χημείας, φυσιολογίας, φιλοσοφίας, θεωρητικῶν καὶ ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν. Ὅ,τι πρόβλημα τὸν ἀπασχολοῦσε, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ τὸ μελετοῦσε μὲ ὀρμή, μὲ πάθος καὶ δὲν τὸ ἐγκατέλειπε ἄλτο, ἐκτὸς ἂν...

Ἐκτὸς ἂν μιὰ καινούργια ιδέα ξεπετιόταν ξαφνικά, κεντριζοντας τὸ ἐρευνητικὸ του δαιμόνιο. Τότε αὐτὸς ὁ ξωφρενὸς χιμαιροκυνηγός, ὄνειροπαρμένος ἀπ' τὶς πολύχρωμες, λαμπρὲς πεταλοῦδες τῆς ἔμπνευσῆς του, ξεχνοῦσε κάθε προηγούμενη ἀπασχόλησή του γιὰ νὰ δοθῇ μὲ φούρια στὸ μεθύσι τῆς καινούργιας ιδέας.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς ἐγκατέλειπε ὀριστικὰ τὴν παλιὰ ἔμπνευση. Κάποτε, ξαναβρίσκοντας ἀναπάντεχα μιὰ ἀρχισμένη ἐργασία, στρωνόταν πάλι μὲ φούρια στὴ δουλειὰ κι ἔβρισκε τὴ λύση, ἔστω καὶ μὲ δυὸ τρεῖς διαδοχικὲς διακοπές.

Τί ἔξυπνες ἢ βαθυστόχαστες κρίσεις, τί τέλεια σημειώματα, ἐπάνω στὰ πιὸ ἀγκαθερὰ προβλήματα τῶν πρακτικῶν ἢ ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν, βρισκόνταν μέσα στίς στίβες τῶν χειρογράφων ποὺ ἦταν σπαρμένα μέσα στὸ δωμάτιο! Ποτέ, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ δὲ σκέφθηκε ν' ἀξιοποιήσῃ αὐτὸ τὸν θησαυρό, ἐκτὸς ἂν κανένας ἀπ' τοὺς λιγοστοὺς φίλους του παραπονιόταν σ' αὐτὸν γιὰ τὸ μάταιο τῆς ἀναζήτησης μιᾶς λύσης στὸ τάδε ἢ δεῖνα πρόβλημα.

— Γιὰ σταθῇτε μιὰ στιγμή, ἔλεγε τότε ὁ Ζεφυρίνος. Κάτι θᾶχω πάνω σ' αὐτό.

Κι ἀπλώνοντας τὸ χέρι, ἔβρισκε ἀμέσως, μὲ ὄσφρηση λαγωνικοῦ ποὺ ἀνακαλύπτει τὸ κυνήγι, κάτω ἀπὸ χίλιες κόλες τσαλακωμένες, ἐκεῖνο τὸ σημείωμα ποὺ ἀφοροῦσε τὸ πρόβλημα τοῦ φίλου του, καὶ τὸ παραδίδε μὲ ἐξουσιοδότηση νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ χωρὶς κανένα περιορισμό. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό, πὼς, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐνεργοῦσε ἐναντίον τοῦ συμφέροντός του.

Λεφτά; Τί νὰ τὰ κάνῃ; Ὅταν εἶχε ἀνάγκη χρημάτων, περνοῦσε ἀπ' τὸν νονὸ του, τὸν Ρομπέρ Λεκέρ. Ἄν

καὶ εἶχε πάψει νὰ εἶναι πὰ κηδεμώνας του, ὁ Λεκέρ ἦταν πάντα τραπεζίτης του, κι ὁ Ξιρντάλ, ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὴν ἐπίσκεψή του, εἶχε πάντα ἓνα ποσὸ στὴν τσέπη. Δὲ θὰ ἐπισκεπτόταν τὸν τραπεζίτη του παρὰ μόνο ὅταν εἶχαν ξοδευτῇ μέχρι τελευταίας πεντάρας τὰ διακόσια φράγκα ποὺ συνήθως ἔπαιρνε. Ἀφότου ἔμεινε στὴν ὁδὸ Κασέτ αὐτὸ τὸ γενικὸ πρόγραμμα ἀκολουθοῦσε στὴ ζωὴ του κι ἦταν ὀλωσδιόλου ἱκανοποιημένος. Γιὰ τὸν καθένα εὐτυχία σημαίνει νᾶχη διάφορες ἐπιθυμίες, διαρκῶς ἀνανεούμενες, καὶ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ τὶς πραγματοποιήσῃ. Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἦταν, ὅμως, ἀπόλυτα εὐτυχισμένος χωρὶς νὰ νιώσῃ ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία.

Τὸ πρωὶ τῆς 10 Μαΐου, ὁ εὐτυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος, καθισμένος ἀναπαυτικὰ στὸ μοναδικὸ κάθισμά του, μὲ τὰ πόδια του ἀπλωμένα ξεκούραστα στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου, κάπνιζε τὴν ὀνείροπλέχτρα — ὅπως θᾶλεγε ὁ ποιητὴς — πίπα του, λύνοντας κάτι αἰνίγματα καὶ λεξιγρίφους ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει πάνω στὸ χαρτὶ ποὺ ὁ μπακάλης τοῦ εἶχε τυλίξει κάτι ψώνια του. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴν σοβαρὴ αὐτὴ ἀπασχόλησή του βρίσκοντας τὴ λύση, πέταξε τὸ χαρτὶ πάνω στ' ἄλλα, κι ἄπλωσε τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος τοῦ τραπεζιοῦ, μὲ σκοπὸ κάτι νὰ πάρῃ, ὅ,τιδήποτε.

Τὸ χέρι του ἦρθε μ' ἓνα δέμα ἐφημερίδες, ἀδιάβαστες ἀκόμα. Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ πῆρε στὴν τύχη ἓνα φύλλο τῆς Ζορνάλ, τῆς περασμένης ἐβδομάδας. Μὴν πιστέψετε ὅτι ὁ Ζεφυρίνος ἦταν παλιοσημερολογίτης: ἀπλῶς ζοῦσε πάντα ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου.

Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ στὴν πρώτη σελίδα, φυσικά, χωρὶς νὰ τὴ διαβάσῃ. Τὸ ἴδιο ἔκανε γιὰ ὅλες τὶς σελίδες, ὡς στὴν τελευταία. Ἐκεῖ ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς μικρὲς ἀγγελίες. Κατόπιν, νομίζοντας ὅτι γύριζε τὴν παρακάτω σελίδα, ξαναγύρισε ἀφελέστατα στὴν πρώτη.

Ἡ ματιὰ του ἔπese ἀφηρημένα στὴν ἀρχὴ τοῦ κυρίου ἄρθρου — καὶ τότε μιὰ λάμψη ἐξυπνάδας ἄστραψε

στά μάτια του πού ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ εἶχαν τὴν πιὸ ἡλίθια ἔκφραση.

Ἡ λάμψη ζωήρεψε, ἔγινε φλόγα ὅσο συνεχιζόταν ἡ ἀνάγνωση.

— Μπα!... Μπα!... Μπα!... ἔκανε σὲ τρεῖς διαφορετικοὺς τόνους ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ, πού ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ γιὰ δεύτερη φορὰ.

*Ἐτσι συνήθιζε: νὰ μιᾷ δυνατὰ μέσα στὴ μοναξιὰ τοῦ δωματίου του. Κατὰ προτίμηση, μάλιστα, μιλοῦσε στὸν πληθυντικό, γιὰ νὰ δημιουργῇ, σίγουρα, τὴν ψευδαίσθηση ἑνὸς ἀκροατηρίου πού κρεμόταν στὰ χεῖλη του — ἀκροατηρίου πού ἔπρεπε νὰ ἦταν καὶ πολυπληθές, γιὰτὶ περιλάμβανε ὅλους τοὺς μαθητές, ὅλους τοὺς θαυμαστές, ὅλους τοὺς φίλους πού ὁ Ζεφυρίνος οὔτε εἶχε ποτέ, οὔτε ἐπρόκειτο ν᾿ἀχῇ.

Αὐτὴ τῇ φορὰ, στάθηκε πιὸ λακωνικὸς κι ἀρκέστηκε στὸ τριπλὸ ἐπιφώνημα. Τὸ ἄρθρο τῆς Ζ ο υ ρ ν ἄ λ τοῦ εἶχε κινήσει ζωηρὰ τὸ ἐνδιαφέρον, γιὰτὶ συνέχισε σιωπηλὰ τὸ διάβασμα.

Τί διάβαζε, λοιπόν, τὸ τόσο συγκλονιστικό;

Τελευταῖος σὲ ὅλη τῇ γῇ, ἀνακάλυπτε ἀπλούστατα τὸν ἀερόλιθο τοῦ Οὐάστον καὶ ταυτόχρονα μάθαινε γιὰ τὴν ἀσταμάτητη διαστημικὴ κρουαζιέρα τῆς χρυσοῦς σφαίρας.

— Ἀστεῖο πράμα!... εἶπε στὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ τέλειωσε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ διάβασμα τοῦ ἁρθρου.

*Ἐμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός, ὕστερα ἀπάλλαξε τὸ περβάζι τοῦ παραθύρου ἀπ' τὸ βάρος τῶν ποδιῶν του, καὶ πλησίασε στὸ τραπέζι. Ἦταν ἡ στιγμὴ τῆς ἐμπνευσης καὶ θὰ ἀκολουθοῦσε ἡ φούρια τῆς ἐργασίας.

Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ, βρῆκε, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, τὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ πού ἤθελε κι ἀνοίγοντάς το ἔπεσε, μὲ τὸ πρῶτο, στὴ σελίδα πού ἔπρεπε.

*Ἐνα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ εἶναι πολὺ πιὸ καταρτισμένο τεχνικὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ ἐφημερίδα. Ἐτσι, τὰ στοι-

χειά τοῦ ἀερολίθου — τροχιά, ταχύτητα, ὄγκος, μάζα, φύση — δίνονταν μὲ λίγες μόνο λέξεις ἀλλὰ μὲ ἀρκετὲς σελίδες σοφῶν καμπυλῶν καὶ ἀλγεβρικῶν ἐξισώσεων.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ εὐκόλα μπῆκε στὸ νόημα ὁλῶν αὐτῶν τῶν δυσκολοχώνευτων μαθηματικῶν. Ὅστερα, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸν οὐρανό, διαπίστωσε ὅτι κανένα συννεφάκι δὲ σκίαζε τὴ γαλάζια λαμπρότητά του.

— Τώρα θὰ δοῦμε!... ψιθύρισε, ἐνῶ τὸ χέρι του χάραζε ἀνυπόμονα λίγους βιαστικὸς ὑπολογισμούς.

Κατόπιν, ἄδραξε μιὰ στίβα χαρτιά ἀπὸ μιὰ γωνιὰ καὶ τὰ πέταξε σὲ μιὰν ἄλλη.

— Εἶναι καταπληκτικὴ ἡ τάξη πὺν ἔχω ἐπιβάλει σὲ ὅλα ἐδῶ μέσα! εἶπε μὲ φανερὴ ἱκανοποίηση, διαπιστώνοντας ὅτι αὐτὸ τὸ «συγῦρσιμα», σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις του, ἔφερε σὲ φῶς ἓνα τηλεσκόπιο, σκεπασμένο μὲ παχύτατο στρώμα σκόνης.

Μονομιᾶς τοποθέτησε τὸ τηλεσκόπιο μπροστὰ στὸ παράθυρο, τὸ γύρισε πρὸς τὸ σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ πὺν εἶχε προσδιορίσει σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς του, καὶ κόλλησε τὸ μάτι στὸ φακό.

— Ἀκριβῶς ὅπως τὸ ὑπολόγισα, εἶπε, ἀφοῦ διερεῖνησε λίγα λεπτὰ τὸν οὐράνιο χῶρο.

Σκέφτηκε ἄλλα λίγα λεπτὰ κι ὕστερα, βάζοντας τὸ καπέλο του, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὰ ἔξι πατώματα, γιὰ νὰ κατευθυνθῇ στὴν ὁδὸ Ντρούω, ὅπου ἦταν τὰ πολυτελῆ γραφεῖα τῆς τραπέζης Λεκέρ.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ εἶχε ἓνα μοναδικὸ τρόπο γιὰ νὰ πηγαίνει ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος στ' ἄλλο. Ποτὲ δὲ χρησιμοποιοῦσε λεωφορεῖο, τραμ ἢ ἀμάξι. Ὅσο μακρινὴ κι ἂν ἦταν ἡ ἀπόσταση, πῆγαινε πάντα μὲ τὰ πόδια.

Στὸ σπὸρ, ὅμως, τῆς πεζοπορίας, ἐπιδιδόταν μ' ἓνα ιδιόρρυθμο τρόπο. Μὲ τὴ ματιὰ πρὸς τὰ κάτω, κουνώντας τοὺς πλατιοὺς ὤμους του, δεξιὰ ἀριστερά, περπατοῦσε ἀνάμεσα στὴν πόλη, σὰ νὰ βρισκόταν μέσα σὲ μιὰν ἔρημο. Ἀγνοοῦσε καὶ πεζοὺς κι ὀχήματα χωρὶς καμιά διάκριση. Κι

ἄκουγε, κάθε τόσο τὶς λέξεις: «Βλάκα!» «Ζῶον!» «Χωριάτη!» ἀπ' τοὺς διαβάτες πὺν εἶχε τρακάρει ἢ πὺν τοὺς εἶχε πατήσει τοὺς κάλους! Καθῶς καὶ τὸν ἐξάσφαλμο ἀπ' τοὺς ἀμαξάδες πὺν σταματοῦσαν ἀπότομα τὸ ἀμάξι τους, γιὰ νὰ μὴ συμπεριληφθοῦν στὸ «τμήμα δυστυχημάτων» τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δελτίου, μὲ τὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ θύμα τῶν τροχῶν!

Δὲν ἔδινε προσοχὴ σὲ ὅλ' αὐτά. Χωρὶς ν' ἀκούῃ τὸ
 ἄ ν α θ ε μ α τ ο λ ό γ ι ο πὺν τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ, συνέχιζε ἀπαθέςτατα τὸ δρόμο του μὲ μεγάλα βήματα.

Σὲ εἴκοσι λεπτὰ ἔφθανε στὴν τράπεζα Λεκέρ.

— Εἶναι μέσα ὁ θεῖος μου; ρώτησε τὸν κλητῆρα πὺν σηκώθηκε μόλις τὸν εἶδε.

— Μάλιστα, κύριε Ξιρντάλ.

— Μόνος;

— Μόνος.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ τραπεζίτη.

— Μπα!.. ἐσὺ εἶσαι; ρώτησε μηχανικὰ ὁ Λεκέρ, βλέποντας τὸν αὐτοκαλούμενο ἀνεψιό του.

— Ἀφοῦ μὲ βλέπετε μὲ σάρκα κι ὀστά, ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, ἡ ἐρώτηση εἶναι περιττὴ καὶ ἡ ἀπάντηση ἄσκοπη.

Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, συνηθισμένος στὶς παραξενιὲς τοῦ βαφτιστικοῦ του — πὺν τὸν θεωροῦσε, ἄλλωστε, δίκαια, σὰν ἀνισόρροπο μὰ καὶ μεγαλοφυὴ σὲ ὀρισμένα ζητήματα— γέλασε μὲ ὅλη τὴν καρδιά του.

— Ἐχεις δίκιο, παραδέχτηκε, μὰ ἓνα «ναί», θὰ ἦταν πὺν σύντομο ἀπάντησε. Κι ἂν μοῦ ἐπιτρέπης νὰ σὲ ρωτήσω: Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σου;

— Σᾶς ἐπιτρέπω, γιατί...

— Περιττό! διέκοψε ὁ Λεκέρ. Καὶ ἡ δεύτερη ἐρώτησή μου εἶναι περιττὴ σὰν τὴν πρώτη, ἀφοῦ γνωρίζω ἐκ πείρας ὅτι σὲ βλέπω μόνο ὅταν ἔχῃς ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά.

— Βέβαια! 'Αφού εἰσθε ὁ τραπεζίτης μου.

— Σύμφωναι, παραδέχτηκε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, μὰ εἶσαι πολὺ παράξενος πελάτης! 'Αλήθεια... μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή;

— "Αν αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῇ, γιατίι ὄχι;

— Νὰ εἶσαι λιγότερο οἰκονόμος. Τί διάβολο, δὲ θὰ γλεντήσης τὰ νιάτα σου; "Εχεις τουλάχιστον ἰδέα τοῦ πιστωτικοῦ ὑπολοίπου σου;

— Οὔτε τὴν παραμικρή.

— Εἶναι τεράστιο τὸ ποσὸ πού ἔχεις νὰ παίρνης, ἀπλούστατα. Οἱ γονεῖς σου σοῦ ἄφησαν παραπάνω ἀπὸ δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα ἐτήσιο εἰσόδημα... κι ἐσὺ δὲν κατορθώνεις νὰ ξοδέψης οὔτε τέσσερεις χιλιάδες!

— 'Αλήθεια!; ἔκανε ὁ Ξιρντάλ, πού φάνηκε παραξενεμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρατήρηση πού τὴν ἄκουγε τὸ λιγότερο γιὰ εἰκοστὴ φορὰ.

— Κι ἔτσι μαζεύονται οἱ τόκοι σου. Δὲν ξέρω πόση ἀκριβῶς εἶναι ἡ τωρινὴ πίστωσή σου, ἀσφαλῶς, ὅμως ξεπερνᾷ τὰ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Ποῦ θέλεις νὰ διατεθῇ ὅλο αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Θὰ μελετήσω τὸ ζήτημα, εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ. "Αν, ὅμως, σᾶς ἐνοχλοῦν τόσα λεφτά, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῇτε.

— Πῶς;

— Δῶστε τα. 'Απλούστατα.

— Σὲ ποιόν;

— Σὲ ὁποιονδήποτε. Τί μὲ νοιάζει ἐμένα;

'Ο Λεκέρ σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ πόσα χρειάζεσαι σήμερα; ρώτησε. Διακόσια φράγκα ὅπως συνήθως;

— Δέκα χιλιάδες φράγκα, ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα! ἀπόρησε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ. Πρώτη φορὰ ἀκούω τέτοιο πράγμα! Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνης μ' αὐτὰ τὰ δέκα χιλιάδες φράγκα;

- Ένα ταξίδι
 — Πρώτης τάξεως ιδέα. Σὲ ποιά χώρα;
 — Δὲν ἔχω ιδέα, εἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ.
 Ὁ Λεκέρ γέλασε.
 — Ὡραῖος τόπος, εἶπε σοβαρά. Πάρε τὰ δέκα χιλιάδες φράγκα. Θέλεις ἄλλο τίποτα;
 — Χρειάζομαι κι ἓνα οἰκόπεδο, ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ.
 — Ένα οἰκόπεδο; εἶπε κατάπληκτος ὁ Λεκέρ. Τί εἶδους οἰκόπεδο;
 — Ὅπως ὅλα τὰ οἰκόπεδα. Ἐκτάσεις δυὸ τριῶν χιλιομέτρων τετραγωνικῶν.
 — Ένα οἰκοπεδάκι, σὰ νὰ λέμε. Καὶ ποῦ τὸ θέλεις, στὸ μπουλβάρ ντεξ Παλιέν;
 — Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ. Δὲν τὸ θέλω στὴ Γαλλία.
 — Ποῦ ἀλλοῦ; Πέσμου.
 — Δὲν ἔχω ιδέα, εἶπε γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ συγκίνηση.
 Ὁ Λεκέρ συγκρατοῦσε μὲ δυσκολία τὰ γέλια του.
 — Έτσι, τουλάχιστον, μ' ἀφήνεις ἐλεύθερο νὰ διαλέξω. Μὰ δὲ μοῦ λές, ἀγαπητέ μου Ζεφυρίνε, τί λόξα εἶν' αὐτὴ πού σ' ἔπιασε; Γιατὶ θέλεις τὸ οἰκόπεδο;
 — Έχω ὑπ' ὄψη μου μιὰ ἐπιχείρηση, εἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ στοχαστικά!
 — Ἐπιχείρηση! φώναξε κατάπληκτος ὁ Λεκέρ.
 — Ναί, ἐπέμενε ὁ βαφτιστικός του.
 — Σοβαρὴ ἐπιχείρηση;
 — Ἀρκετά. Πέντε ὥς ἑξὶ δισεκατομμυρίων φράγκων. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ Λεκέρ κοίταξε ἀνήσυχτα τὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ. Ἄν δὲν ἀστειευόταν, σίγουρα ἦταν τρελὸς γιὰ δέσιμο.
 — Πῶς εἶπες; Ξαναρώτησε.
 — Πέντε ὥς ἑξὶ δισεκατομμυρίων φράγκων, ξαναεἶπε ἥρεμα ὁ βαφτιστικός.

— Μὰ εἶσαι στὰ καλά σου, Ζεφυρίνε; ἐπέμενε ὁ Λεκέρ. Τὸ ξέρεις πὼς ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς δὲν φτάνει γιὰ νὰ καλύψῃ τὸ ἓνα ἑκατοστὸν τοῦ μυθώδους αὐτοῦ ποσοῦ;

— Συμφωνῶ γιὰ τὸ χρυσάφι τ ῆ ς γ ῆ ς. Μὰ ὑπάρχει κι ἄλλοῦ χρυσάφι.

— Ἀλλοῦ; Ποῦ;

— Σὲ ἀπόσταση τετρακοσίων χιλιομέτρων, καθέτως.

Σὰν ἀστραπή, πέρασε μιὰ σκέψη ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ τραπεζίτη. Καθὼς εἶχε παρακολουθήσει, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, τὰ καθέκαστα ἀπ' τὶς ἐφημερίδες, κατάλαβε.

— Ὁ ἀερόλιθος; τραύλισε — καὶ ἄθελα χλώμιασε.

— Ὁ ἀερόλιθος, παραδέχτηκε ἥρεμα ὁ Ζεφυρίνος Εἰρντάλ.

Τὰ λεπτὰ τῶν πελατῶν ποὺ διαχειρίζεται εἶναι πολύτιμα γιὰ κάθε τραπεζίτη. Ἀκόμα πιὸ πολύτιμο, ὅμως, εἶναι κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας ποὺ περνᾷ. Ἄν ὁποιοσδήποτε ἄλλος τολμοῦσε νὰ τὸν χασομερήσῃ ἔτσι, ὁ Λεκέρ θὰ τὸν ἔδιωχνε χωρὶς καμιὰ συζήτηση. Ὁ Ζεφυρίνος Εἰρντάλ, ὅμως, δὲν εἶχε τὸ ταίρι τοῦ στὸν κόσμο. Μπορεῖ νὰ μὴν τοῦ ἔλειπε μιὰ δόση λ ό ξ α ς, μὰ τὸ μυαλό του κάπου κάπου εἶχε μεγαλοφυεῖς ἐμπνεύσεις.

— Ἐννοεῖς νὰ ἐκμεταλλευθῇς τὸν ἀερόλιθο; ρώτησε ὁ Λεκέρ, κοιτάζοντάς τον κατάματα.

— Γιατὶ ὄχι; Σᾶς φαίνεται παράξενο;

— Μὰ ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶπες ὅτι ὁ ἀερόλιθος βρίσκεται σὲ ἀπόσταση τετρακοσίων χιλιομέτρων ἀπ' τὸ ἔδαφος. Δὲν ἔχεις τὴν ἀπαίτηση νὰ ὑψωθῇς ὥς ἐκεῖ πάνω;

— Γιατὶ νὰ ὑψωθῶ... καὶ νὰ μὴ τὸν ρίξω κάτω;

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Ἔχω τὸ μέσον — κι αὐτὸ φτάνει.

— Τῶχεις!.. Καὶ πὼς θὰ ἐνεργήσῃς πάνω σ' ἓνα σῶμα τόσο μακρινό; Καὶ ποῦ θὰ βρῇς τὸ ὑπομόχλιό σου; Ποιὰ δύναμη θὰ θέσῃς σ' ἐνέργεια;

— Θὰ ἠθελα ὥρες καὶ ὥρες γιὰ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλ' αὐτά, ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Εἰρντάλ. Κι ὁ κόπος

μον θὰ πῆγαινε χαμένος, γιατί δὲ θὰ καταλαβαίνατε τίποτα.

— Εὐγένεια νὰ σοῦ πετύχη! εἶπε ὁ Λεκέρ, χωρὶς νὰ θυμώσει.

Κι ἐπειδὴ ἐπέμενε, ὁ βαπτιστικὸς τοῦ ἐξήγησε ἐν περιλήψει.

Γιὰ τὸν Ζεφυρίνο Ξιωντάλ, ἡ ὕλη δὲν εἶναι παρὰ μόνο φαινόμενο. Δὲν ἔχει πραγματικὴ ὕ π ό σ τ α σ η. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴν οὐσιώδη σύστασίν της. Ἀκόμα κι ἂν ἀποσυντεθῇ σὲ ἀπειροελάχιστα ἄτομα, μόρια, θὰ περισσεύῃ ἓνα τελευταῖο κλάσμα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ὑφίσταται πάντα τὸ πρόβλημα στὸ ἀκέραιο, καὶ θὰ πρέπει αἰωνίως νὰ ξαναγίνεται αὐτὴ ἡ ἀποσύνθεση, ὥσπου νὰ παραδεχθοῦμε ἓνα ἀρχικὸ στοιχεῖο πὺ δὲ θὰ εἶναι ὅμως ὕλη. Αὐτὸ τὸ ἀρχικὸ ἄνλο στοιχεῖο, εἶναι ἡ ἐ ν έ ρ γ ε ι α.

Τί εἶν' ἡ ἐ ν έ ρ γ ε ι α ; Ὁ Ζεφυρίνος Ξιωντάλ ὁμολογεῖ ἄγνοια. Καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον μόνο μὲ τὶς αἰσθήσεις του, κι οἱ αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητες σ' ἐρεθισμοὺς ὕλικῆς φύσεως, ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ καθετὶ πὺ δὲν εἶναι ὕ λ η. Ἄν ἡ ἀπλὴ λογικὴ τὸν ὀδηγεῖ νὰ παραδεχθῇ τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς ἄνλου κόσμου, τοῦ εἶναι, πάντως, ἀδύνατον, νὰ συλλάβῃ τὴ φύσιν τοῦ ἐλλείψει ὄρου συγκρίσεως. Κι αὐτὴ ἡ ἄγνοια θὰ συνεχίζεται ὥσπου ν' ἀποκτήσῃ ἡ ἀνθρωπότητα νέες αἰσθήσεις, πρᾶγμα πὺ κατ' ἀρχὴν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ὅπωςδήποτε, ἡ ἐνέργεια — κατὰ τὸν Ζεφυρίνο Ξιωντάλ — καλύπτει τὸ σύμπαν καὶ ταλαντεύεται αἰωνίως ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὅρια: τὴν ἀπόλυτη ἰσορροπία, πὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ παρὰ μόνο μὲ τὴν ὁμοειδῆ κατανομή της στὸ διάστημα, καὶ τὴν ἀπόλυτη συγκέντρωσίν της σ' ἓνα σημεῖο ὅπου θὰ τὴν περιέβαλλε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν ἓνα ὁλοκληρωτικὸ κενό. Καθὼς τὸ κενὸ εἶναι ἀπέραντο, καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ὅρια τυγχάνουν ἀπρόσιτα. Ἀ-

ποτέλεσμα: ἡ ἐνυπάρχουσα ἐνέργεια βρίσκεται σὲ κατάστασι αἰωνίου *κ ι ν η μ α τ ι σ μ ο ὤ*. Γιατὶ τὰ ὑλικά σώματα ἀπορροφοῦν ἀδιάκοπα τὴν ἐνέργεια, κι αὐτὴ ἡ συγκέντρωση προκαλεῖ ἀναγκαστικὰ ἓνα σχετικὸ κενό: κι ἔτσι ἡ ὕλη ἐκπέμπει τὴν ἐνέργεια ποὺ κρατεῖ φυλακισμένη.

Ἄρα, ἀντίθετα μὲ τὸ κλασικὸ ἀξίωμα «Τίποτα δὲ χάνεται, τίποτα δὲ δημιουργεῖται», ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ διαλαλεῖ ὅτι «Τὰ πάντα χάνονται, τὰ πάντα δημιουργοῦνται». Ἡ ὕλη συνεχῶς καταστρέφεται καὶ συνεχῶς ἀνασυντίθεται. Καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μεταβολὲς συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ ἐκπομπὴ ἐνεργείας καὶ μιὰν ἀντίστοιχη καταστροφὴ ὕλης.

Ἄν αὐτὴ ἡ καταστροφὴ δὲ διαπιστοῦται μὲ τὰ μηχανήματά μας, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι πάρα πολὺ ἀτελὴ, δεδομένου ὅτι μιὰ τερασσία ποσότης ἐνεργείας βρίσκεται κλεισμένη μέσα στὸ πιὸ ἀστάθμητο μόριο ὕλης πράγμα ποὺ ἐξηγεῖ —κατὰ τὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ— γιατί τὰ ἄστρα ἀπέχουν τὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλο σὲ ἀφάνταστα μακρινὲς ἀποστάσεις ἐν συγκρίσει μὲ τὸ μέτριον μέγεθός τους.

Ἡ μὴ ἐξακριβωμένη καταστροφὴ, πάντως, δὲν παύει νὰ ὑφίσταται. Ἐμμεση ἀπόδειξις: ἤχος, θερμότης, ἡλεκτρισμός, φῶς. Αὐτὰ τὰ φαινόμενα εἶναι ἀκτινοβόλος ὕλη κι ἀπ' αὐτὰ ἐκδηλώνεται ἡ ἀπελευθερουμένη ἐνέργεια, μολονότι βρίσκεται ἀκόμα σὲ χοντροκομμένη καὶ μισοῦλική μορφή. Ἡ ἀμιγῆς ἐνέργεια μόνο πέρα ἀπ' τὰ ὅρια τῶν ὑλικῶν κόσμων εἶναι δυνατόν νὰ ὑφίσταται. Περιβάλλει τοὺς κόσμους αὐτοὺς μὲ μιὰν *δ υ ν α μ ό σ φ α ι ρ α* σὲ κατάστασι ἔντασις σὲ εὐθεία ἀναλογία μὲ τὸν ὄγκο τους κι ἐλαττωμένη ὅσο περισσότερο ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά τους. Ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς τῆς ἐνεργείας καὶ ἡ τάσις τῆς πρὸς αὐξομένη συμπίκνωσις εἶναι ἡ *ἐ λ ξ η*.

Τέτοια θεωρία ἀνέπτυξε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ στὸν κάπως σαστισμένο Ρομπέρ Λεκέρ.

—Τοῦτου δοθέντος, συμπέρανε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ,

σὰ νὰ εἶχε ἐκθέσει τὶς ἀπλούστερες προτάσεις, ἀρκεῖ νὰ ἐλευθερώσω μιὰ μικρὴ ποσότητα ἐνεργείας, καὶ νὰ τὴν κατευθύνω σὲ ὅποιοδήποτε σημεῖο τοῦ διαστήματος, κατὰ τὴν κρίση μου, γιὰ νὰ εἶμαι σὲ θέση νὰ ἐπηρεάσω ἕνα γειτονικὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ σημείου, πρὸ παντὸς ἂν αὐτὸ τὸ σῶμα εἶναι ἡσσυτος σημασίας, καὶ τοῦτο, μὲ μιὰ σημαντικὴ ποσότητα ἐνεργείας. Εἶναι παιδαριῶδες!

— Ἐχεις τὸν τρόπο νὰ ἐλευθερώσης αὐτὴ τὴν ἐνέργεια; ρώτησε ὁ Λέκερ.

— Ἐχω τὸν τρόπο νὰ τῆς ἀνοίξω ἕνα πέρασμα, ἀπομακρύνοντας ἀπὸ μπροστά της κάθε οὐσία καὶ ὕλη.

— Τότε, φώναξε ὁ Ρομπέρ Λέκερ, εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάνης νὰ παραλύσῃ ὅλος ὁ μηχανισμὸς τοῦ σύμπαντος!

Ὁ Ζεραφίνος Εἰρντάλ δὲ φάνηκε νὰ ταράχθηκε καθόλου ἀπ' τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ ἐνδεχόμενο.

— Πρὸς τὸ παρόν, παραδέχθηκε, τὸ μηχανήμα ποὺ κατασκεύασα πολὺ πῶ ἀσήμαντα ἀποτελέσματα μπορεῖ ν' ἀποδώσῃ. Εἶναι ἀρκετό, ὅμως, γιὰ νὰ ἐπηρεάσῃ ἕναν παλιοαερόλιθο μερικῶν χιλιάδων τόννων.

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημά σου, συμπέρανε ὁ Λέκερ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνει στὰ σοβαρὰ τὴν ἐφεύρεση. Ποῦ σκοπεύεις, ὅμως, νὰ καταρρίψῃς τὸν αερόλιθό σου;

— Μέσα στὸ οἰκόπεδό μου.

— Ποιὸ οἰκόπεδο;

— Ἐκεῖνο ποὺ θὰ μοῦ ἀγοράσετε, μόλις τελειώσω τοὺς ὑπολογισμούς μου. Θὰ σᾶς γράψω σχετικὰ μ' αὐτό. Φυσικά, θὰ διαλέξω μιὰ σχεδὸν ἔρημη περιοχὴ ὅπου τὸ ἔδαφος δὲν ἔχει καθόλου ἀξία. Μπορεῖ, μόνο, νὰ δυσκολευθῇτε κάπως στὴν ὑπογραφή τοῦ συμβολαίου τῆς πώλησης. Δὲν ἔχω ἀπόλυτη ἐλευθερία ἐκλογῆς κι ἴσως νὰ εἶναι κοπιαστικὴ ἡ μετάβαση στὴ χώρα ὅπου θ' ἀγοράσετε τὸ οἰκόπεδο.

— Αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ, εἶπε ὁ τραπεζίτης. Ὁ τηλεγράφος ἔχει ἐφευρεθῇ γιὰ τοῦτο τὸ σκοπὸ. Σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ παραγγελία σου κατὰ γράμμα.

Μὲ τὴν βεβαίωση τοῦ νονοῦ του καὶ δέκα χιλιάδες

φράγκα στην τσέπη, ο Ζεφυρίνος Ξιντράλ γύρισε σπίτι του. Κάθισε μπροστά στο τραπέζι του.

Τὸν εἶχε πιάσει ὁ πυρετὸς τῆς ἐργασίας.

Ὅλη νύχτα, βυθίστηκε στοὺς ὑπολογισμοὺς του, τὸ πρῶι, ὅμως, εἶχε βρῆ τὴ λύση. Εἶχε προσδιορίσει τὴ δύναμη ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμόσῃ γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν ἀερόλιθο, πόσες ὥρες τὴν ἡμέρα ἔπρεπε νὰ κινητοποιῇ αὐτὴ τὴ δύναμη, τίς κατευθύνσεις ποὺ ἔπρεπε νὰ τῆς δώσῃ, τὸν τόπο καὶ τὴν ἡμερομηνία τῆς πτώσης τοῦ ἀερόλιθου.

Ἐγγραψε ἀμέσως στὸ Λεκέρ τὸ γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ, πῆγε νὰ τὸ ταχυδρομήσῃ, καὶ ξανανέβηκε τὰ ὀχτὼ πατώματα γιὰ νὰ κλεισθῇ στὸ δωμάτιό του.

Τότε, πλησίασε σὲ μιὰ γωνιά, ὅπου εἶχε ἐξαποστείλει τὴν προηγούμενη μέρα τὴ στίβα τῶν χαρτιῶν ποὺ σκέπαζε τὸ τηλεσκόπιο. Ἐχῶσε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὰ χαρτιά καὶ τὰ ἐξαπέστειλε καὶ πάλι ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ τὰ εἶχε μετακινήσει στὴν ἀρχή.

Τὸ δεύτερο αὐτὸ σ υ γ ὑ ρ ι σ μ α εἶχε γι' ἀποτέλεσμα νὰ φέρῃ στὴν ἐπιφάνεια μιὰ μαυριδερὴ κάσα ποὺ ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ σήκωσε χωρὶς καθόλου πόπο, καὶ τὴ μετέφερε στὸ κέντρο τοῦ δωματίου, ἀντίκρου στὸ παράθυρο.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάσας βρῖσκονταν μιὰ σειρὰ γυάλινες ἀ μ π ο ὕ λ ε ς ποὺ οἱ ἄκρες τους ἦταν ἐνωμένες δυὸ δυὸ μὲ χάλκινο σύρμα κι ἀνάμεσά τους εἶχαν μ π ο μ π ί ν ε ς. Ἐπάνω ἀπ' τὴν κάσα ἦταν τοποθετημένη σὲ στροφέα, μέσα στὴν ἐστία ἐνὸς μετάλλινου ἀντανакλαστήρα, μιὰ τελευταία ἀ μ π ο ὕ λ α δίπλα ἀτρακτοειδῆς ποὺ δὲν εἶχε καμιὰ ὑλικὴ σύνδεση μὲ τίς ἄλλες ἀ μ π ο ὕ λ ε ς.

Χρησιμοποιώντας μηχανήματα ἀπόλυτης ἀκριβείας, ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ κατεύθυνε τὸν μετάλλينو ἀντανакλαστήρα στὸ ἀκριβὲς σημεῖο ποὺ τοῦ εἶχαν ἀποδείξει οἱ τελευταῖοι ὑπολογισμοί του. Κι ἀφοῦ διαπίστωσε πῶς ὅλα ἦταν σὲ τάξη, τοποθέτησε μέσα στὸ κάτω μέρος τῆς κάσας ἓνα σωληνάριο ποὺ ἀκτινοβολοῦσε. Ταυτόχρονα, μιλοῦσε,

κατὰ τὴ συνήθειά του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ θαυμάσῃ τὴν εὐφράδειά του ἓνα πολυπληθὲς ἄκροατήριον:

— Αὐτό, κύριοι, εἶναι τὸ Ξιρντάλιον, σῶμα ἑκατὸ χιλιάδες φορὲς πῶς ραδιενεργὸ ἀπὸ τὸ ράδιο. Μεταξύ μας, ὁμολογῶ πὼς τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦ γιὰ νὰ κάνω ἐντύπωση στὸν κοσμάκη. Δὲν εἶναι βλαβερό, ἡ γῆ, ὅμως, ἐκπέμπει ἐνέργεια παραπάνω ἀπὸ ὅση χρειαζόμαστε. Εἶναι σὰν κόκκος ἀλατιοῦ μέσ' στὴ θάλασσα. Πάντως, κατὰ τὴ γνώμη μου, σ' ἓνα πείραμα αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἐπιβάλλεται μιὰ μικρὴ σκηνοθεσία.

Ἐνῶ μιλοῦσε, εἶχε ξανακλείσει τὴν κάσα, πὺν τὴν ἔνωσε μὲ δυὸ σύρματα στὰ στοιχεῖα μιᾶς στήλης τοποθετημένης πάνω σ' ἓνα ράφι.

— Τὰ σὺνδετεροελικοειδῆ ρεύματα, κύριοι, συνέχισε, ἔχουν, φυσικά, σὰν σὺνδέτερα, τὴν ιδιότητα ν' ἀπωθοῦν ὅλα τὰ σώματα χωρὶς καμιὰν ἐξαιρέση, ἄσχετα ἂν τὰ σώματα κατὰ λίγο ὥς πολὺ εἶναι ἠλεκτρισμένα. Ἐξάλλου, ἐφόσον εἶναι ἐλικοειδῆ κι ἓνα παιδί ἀκόμα καταλαβαίνει ὅτι παίρνουν σχῆμα ἐλικοειδές... Εὐτυχῶς πὺν εἶχα τὴν ἔμπνευση καὶ τὴν τύχη νὰ τὰ ἀνακαλύψω... Ὅλα χρησιμεύουν στὴ ζωή!

Ὅταν ἔκλεισε τὸ ἠλεκτρικὸ κύκλωμα, ἀκούστηκε ἓνα ἀπαλὸ βοῦισμα μέσ' ἀπ' τὴν κάσα, κι ἡ ἀμπούλα πάνω ἀπ' τὸν στροφέα, ἄρχισε νὰ ἐκπέμπῃ μιὰ κυανωπὴ λάμψη. Σχεδὸν ἀμέσως ἄρχισε τὶς στροφές, ἀργὰ στὴν ἀρχή, ἐπιταχύνοντας ὀλοένα, ὥσπου στρεφόταν πὰ μὲ ἱλιγυῶδη ταχύτητα.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ κοίταξε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν ἀμπούλα νὰ χορεύῃ ἓνα δαιμονισμένο βάλς, ὥστε τὸ βλέμμα του, ἀκολουθώντας μιὰ κατεύθυνση παράλληλη πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ μεταλλικοῦ ἀντανάκλαστήρα, χάθηκε μέσα στὸ διάστημα.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, κανένα ὑλικὸ σημεῖο δὲν ἀπεκάλυπτε τὴν ἐνέργεια τοῦ μηχανήματος. Ἕνας προσεκτικὸς, ὅμως, παρατηρητὴς θὰ διέκρινε ἓνα παράξενο φαι-

νόμενο: μόρια σκόνης, πού αιώρουνταν στην ατμόσφαιρα, ἐρχόμενα σ' ἐπαφή μὲ τὶς ἄκρες τοῦ μετάλλινου ἀντανακλαστήρα, φαίνονταν πῶς δὲν μπορούσαν πιά νὰ περάσουν τὰ ὄριά του καὶ στριφογύριζαν ὀρμητικά, σὰ νὰ εἶχαν συγκρουσθῇ μ' ἓνα ἀόρατο ἐμπόδιο. Στὸ σύνολό τους, αὐτὲς οἱ σκόνες σχημάτιζαν ἓνα εἶδος κώνου πού ἡ βάση του ἐφάρμοζε πάνω στην περίμετρο τοῦ ἀντανακλαστήρα. Σὲ ἀπόσταση δυὸ τριῶν μέτρων ἀπ' τὸ μηχανήμα, αὐτὸς ὁ κῶνος, καμωμένος ἀπὸ ἀψηλάφητα μόρια πού στροβιλίζονταν, μετατρεπόταν σταδιακὰ σ' ἓνα κύλινδρο μὲ διάμετρο λίγα ἑκατοστά, κι αὐτὸς ὁ κύλινδρος τῆς σκόνης ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχει ἔξω, στὸ ὑπαιθρο — ἂν καὶ φυσοῦσε δροσερὸ ἀεράκι—ὥς τὴ στιγμή πού χανόταν μακριά.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴ, κύριοι, νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω ὅτι ὅλα βαδίζουν κατ' εὐχὴν, εἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, ἀφοῦ κάθισε στὸ μονάκριβο κάθισμά του καὶ γέμισε ἀριστοτεχνικὰ τὴν πίπα του.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, διέκοπτε τὴ λειτουργία τοῦ μηχανήματός του πού τὸ ξανάβαλε σὲ κίνηση πολλὲς φορὲς τὴν ἴδια μέρα καθὼς καὶ τὶς ἐπόμενες, φροντίζοντας μόνο νὰ κατευθύνῃ, σὲ κάθε πείραμα, τὸν ἀντανακλαστήρα πρὸς ἓνα ἄλλο σημεῖο τοῦ διαστήματος. Δεκαεννιά ὁλόκληρες μέρες ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά, μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια.

Τὴν εἰκοστὴ μέρα, εἶχε βάλει σὲ λειτουργία τὸ μηχανήμά του, ἀνάβοντας τὴν πιστὴ του πίπα, ὅταν τὸ ἐφευρετικὸ δαιμόνιο εἰσεχώρησε ξανὰ στὸν ἐγκέφαλό του. Ἡ μιὰ ἀπ' τὶς συνέπειες τῆς θεωρίας τῆς ἀένης καταστροφῆς τῆς ὕλης, πού εἶχε ἀναπτύξει περιληπτικὰ στὸν κύριο Ρομπέρ Λεκέρ, ἐπεβλήθη, ἀστραφτερή, στὸ μυαλό του. Μονομιᾶς, ὅπως τοῦ συνέβαινε συνήθως, εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέα μιᾶς ἡλεκτρικῆς στήλης ἱκανῆς ν' αὐτοανανεώνεταί, μὲ συνεχεῖς ἀντιδράσεις, πού ἡ τελευταία θὰ ξανάφερνε τὰ ἀποσυντιθεμένα σώματα στὴν ἀρχικὴ τους κατάσταση. Μιὰ τέτοια στήλη θὰ λειτουργοῦσε φυσικὰ ὥς πού νὰ ἐξαφανισθοῦν ὁλότελα οἱ χρησιμοποιοῦ-

μενες ούσιες και ὥς πού νά μετατραποῦν σέ ἐνέργεια. Ἦταν, μὲ λίγα λόγια, ἡ πραγματοποίηση τῆς ἀέναης κίνησης: τὸ ἀ ε ι κ ί ν η τ ο ν !

— “Οχι, δά!.. “Οχι, δά!.. τραύλισε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, κατασυγκινημένος.

Σκέφθηκε, κατὰ τὴ δική του μέθοδο, δηλαδή συγκεντρώνοντας πρὸς ἓνα καὶ μόνο σημεῖο κι ὅλο μαζί τὸν ὄγκο του, τὸ σύνολο τῶν ζωτικῶν δυνάμεων τοῦ ὁργανισμοῦ του. Ἡ συμπεπικνωμένη σκέψη πού κατεύθυνε πάνω στίς κρυφές πλευρές ἐνὸς προβλήματος, ἦταν σὰν ἓνα φωτεινὸ πινέλο μέσα στὸ ὁποῖο θὰ εἶχαν συγκεντρωθῇ ὅλες οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

— Καμιὰ ἀντίρρηση, εἶπε στὸ τέλος, ἐρμηνεύοντας ὑψηλόφωνα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς του προσπάθειας. Πρέπει νὰ τὸ δοκιμάσω ἀμέσως.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ πῆρε τὸ καπέλο του, κατρακύλησε τὰ ὀχτὼ πατώματα κι ὄρμησε σ’ ἓναν μαραγκό, πού τὸ μαγαζάκι του βρισκόταν στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο. Ἐξήγησε θετικὰ μὲ λίγα λόγια στὸν ἐπαγγελματία αὐτὸν τί ἐπιθυμοῦσε, ἓνα εἶδος ρόδας μὲ σιδερένιο ἄξονα πού νὰ σηκώνη ὀλόγυρα εἴκοσι ἐπτὰ κ ο υ β α δ ἄ κ ι α, τῶν ὁποίων ἔδωσε τὶς διαστάσεις. Τὰ κ ο υ β α δ ἄ κ ι α θὰ εἶχαν μέσα τους ἰσάριθμα μπουνκάλια πού ἔπρεπε νὰ παραμένουν κάθετα ἐνόσω θὰ περιστρέφονταν τὰ ὑποστηρίγματά τους.

Ἀφοῦ συνέστησε νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως τὴν παραγγελία του, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ τράβηξε, πεντακόσια μέτρα παραπέρα, σ’ ἓναν ἔμπορο χημικῶν προϊόντων, τοῦ ὁποίου ἦταν τακτικὸς πελάτης. Ἐκεῖ, διάλεξε εἴκοσι ἐπτὰ μπουνκάλια, πού τοῦ παρεδόθησαν μέσα σ’ ἓνα δέμα.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του, ὅταν στὴν πόρτα τοῦ καταστήματος, συναντήθηκε μ’ ἓναν ἀπ’ τοὺς λιγοστοὺς φίλους του, βακτηριολόγο μεγάλης πείρας. Ὁ Ξιρντάλ χαμένος μέσα στὸ ὄνειρό του δὲν εἶδε τὸν βακτηριολόγο, ὁ βακτηριολόγος, ὅμως εἶδε τὸν Ξιρντάλ!

—'Ο Ξιρντάλ! εἶπε μὲ ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο. Βουνὸ μὲ βουνὸ δὲ σμίγει!

Μονομιᾶς, ὁ Ζεφυρίνος ἐγκατέλειψε τὴ σφαῖρα τῆς φαντασίας του·

— Μαρσέλ Λερού! φώναξε.

— Παρών.

— Πῶς τὰ πᾶς;... Χαίρομαι πολὺ πὺν σὲ συναντῶ.

— Πάω νὰ πάρω τὸ τραῖνο. Ὅπως μὲ βλέπεις, μὲ τὸ σακκίδιο στὴν πλάτη, πὺν περιέχει τρία μαντήλια καὶ ὅ,τι τὸ ἀπαραίτητο, τρέχω στὴν ἀκροθαλασσιὰ νὰ μεθύσω ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα κι ἀρμύρα, μιὰ ἐβδομάδα.

— Τυχεράκια! εἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ.

—'Απὸ σένα καὶ μόνο ἐξαρτᾶται νὰ κάνης τὸ ἴδιο. Ἄν σφιχτοῦμε λιγάκι, θὰ χωρέσουμε κι οἱ δυὸ μέσα στὸ τραῖνο.

—'Αλήθεια... ἄρχισε ὁ Ζεφυρίνος.

—'Εξὸν ἂν δὲν μπορεῖς νὰ λείψης τώρα ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Κάθε ἄλλο.

— Μήπως ἔχεις καμὶαν ἀπασχόληση; Κανένα πείραμα; Ὁ Ξιρντάλ ἔφαξε τὸ μνημονικὸ του.

— Τίποτ' ἀπολύτως, ἀπάντησε καλόπιστα.

— Τότε, ἐτοιμάσου κι ἐσύ. Μιὰ ἐβδομάδα διακοπὲς θὰ σὲ ὠφελήσουν πάρα πολὺ. Τί κουβεντολόγι θὰ στήσουμε, ξαπλωμένοι στὴν ἄμμο!

—'Εξὸν ἀπ' αὐτό, διέκοψε ὁ Ξιρντάλ, θὰ ἐπωφεληθῶ γιὰ νὰ λύσω ἓνα πρόβλημα π α λ ί ρ ρ ο ι α ς καὶ ἄ μ π ω τ η ς. Αὐτὸ συνδέεται μὲ ἄλλα προβλήματα πὺν ἔχω γιὰ μελέτη. Αὐτὰ εἶχα στὸ νοῦ μου τὴ στιγμή πὺν συναντηθήκαμε, βεβαίωσε μὲ συγκινητικὴ εἰλικρίνεια.

— Σύμφωνοι, λοιπόν;

— Σύμφωνοι.

— Πᾶμε, λοιπόν!... Πρῶτα, ὅμως, πρέπει νὰ περάσουμε ἀπ' τὸ σπίτι σου καὶ δὲν ξέρω ἂν ἡ ὥρα τοῦ τραίνου...

— Περιττόν! ἀπάντησε μὲ πεποίθηση ὁ Ξιρντάλ, ἔχω μαζί μου ὅλα τ' ἀπαιτούμενα.

Κι ὁ ἀφηρημένος ἔδειχνε τὸ δέμα μὲ τὰ εἰκοσι ἑπτὰ μπουκάλια.

— Λαμπρά! συμπέρανε χαρούμενα ὁ Μαρσέλ Λερού.
Οἱ δυὸ φίλοι προχώρησαν πρὸς τὸ σταθμὸ.

— Θὰ συμφωνῇς, ἀγαπητέ μου Λερού, πὼς ἡ ἐπιφανεῖακὴ ἔνταση...

Ἐνα ζευγάρι τοὺς ἔκοψε τὸ δρόμο, ἀναγκάζοντάς τους νὰ χωριστοῦν καὶ ἡ συνέχεια τῆς ὁμιλίας χάθηκε μέσα στὸ θόρυβο τῶν ἀμαξιῶν. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἐμπόδισε τὸν Ζεφυρίνο Ξιντράλ νὰ συνεχίσῃ, ἀπτόητος, τὴν ἐξήγησίν του, ἀπευθυνόμενος διαδοχικὰ στοὺς διαβάτες ποὺ περνοῦσαν... καὶ τὸν ἄκουγαν μὲ κατάπληξη. Ὁ ὁμιλητὴς δὲν τὸ πρόσεχε αὐτὸ κι ἐπέμενε ἀναπτύσσοντας τὸ θέμα του μὲ ρητορικὴ δεινότητα, ἐνῶ διέσχιζε τ' ἀνθρώπινα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ τοῦ Παρισιῦ.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐνῶ ὁ Ξιντράλ, ὀλωσδιόλου κυριευμένος ἀπ' τὴν καινούργια λόξα του, ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὸν ὀδηγοῦσε μακριὰ ἀπ' τὴν πόλιν, στὴν ὁδὸ Κασέτ, σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ ἔκτου πατώματος, μιὰ μαυριδερὴ κάσα ἐξακολουθοῦσε νὰ βουίξῃ διακριτικά, ἓνας μετάλλινος ἀντανακλαστήρας ἔρριχνε πάντα μιὰ κυανωπὴ λάμψη, ὁ κύλινδρος συνέχιζε τὸ στροβίλισμά του καὶ βυθιζόταν μέσα στὸ ἄγνωστο τοῦ διαστήματος.

Τὸ μηχανήμα, ποὺ ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ εἶχε παραλείψει νὰ σταματήσει — γιὰτὶ ξέχασε ὀλωσδιόλου ὥς καὶ τὴν ὑπαρξή του! — συνέχιζε τυφλὰ τὸ σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδες ἔργο του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ Χάντελσον συγκινούνται

Ὁ ἀερόλιθος ἦταν πιά σὲ ὅλους γνωστός. Εἶχαν προσδιορισθῇ ἡ τροχιά του, ἡ ταχύτητά του, ὁ ὄγκος του,

ή φύση του, ή αξία του. Τὰ πλήθη δὲν ἀνησυχούσαν πιά γιὰ τοὺς καθημερινοὺς ὑψηλοὺς περιπάτους του, ἀφοῦ ἦταν ἐξακριβωμένο πῶς, μὲ τὴν τροχιά πού ἀκολουθοῦσε ἀδιάλειπτα, δὲν ἐπρόκειτο νὰ πέση ποτὲ στὴ γῆ. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ νὰ πάψῃ πιά ν' ἀσχολῆται μὲ τὸν ἀσύλληπτο ἀερόλιθο πού δὲ σκέπαζε πιά ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου.

Φυσικά, στ' ἀστεροσκοπεῖα, μερικοὶ ἀστρονόμοι ἔρριχναν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μιὰ βιαστικὴ ματιὰ πρὸς τὴ χρυσὴ σφαῖρα πού ἔκανε τὶς βόλτες της πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους... γρήγορα, ὅμως, ἔστρεφαν τὴν προσοχή τους σ' ἄλλα προβλήματα τοῦ διαστήματος.

Ἀπλούστατα, ἡ γῆ εἶχε ἀποκτήσει καὶ δεύτερο δορυφόρο. Κι ἂν ὁ δορυφόρος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ σίδηρο ἢ ἀπὸ χρυσάφι, δὲν ἦταν ζήτημα πού μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς ἐπιστήμονας γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μιὰ μαθηματικὴ ἐξίσωση.

Εἶναι λυπηρό, ὅμως, ὅτι ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον δὲν εἶχαν τόσο αἰθῶες ψυχές. Ἡ ἀδιαφορία πού μεγάλωνε ὁλόγυρά τους δὲν καταπράυνε τὴν ἐρεθισμένη φαντασία τους καὶ παρακολουθοῦσαν ἄγρυπνα τὶς κινήσεις τοῦ ἀερολίθου — τοῦ δικοῦ τους ἀερολίθου! — μὲ μανία πού ἔφθανε μέχρι λύσσας! Σὲ ὅλα τὰ περάσματά του, βρίσκονταν ἐν ἐπιφυλακῇ, μὲ τὸ μάτι στὸ τηλεσκόπιο, ἀκόμα καὶ τὶς ὥρες πού ὁ ἀερόλιθος ὑψωνόταν μόνο λίγες μοῖρες ἐπάνω ἀπ' τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ καιρὸς, πὺν διατηριόταν θαυμάσιος, εὐνοοῦσε δυστυχῶς τὴ μανία τους, ἐπιτρέποντάς τους νὰ διακρίνουν τὸ περιπλανώμενο ἀστὲρι καμιὰ δωδεκαριὰ φορὲς τὸ εἰκοσιτετράωρο. Ἀσχετα ἂν ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ ἢ ὄχι στὴ γῆ, οἱ ιδιότροπες συνθῆκες τῆς ἐμφάνισης τοῦ ἀερολίθου καὶ τῆς περιεκτικότητάς του τὸν καθιστοῦσαν μοναδικὸ στὸν κόσμον, κι αὐτὴ ἡ διασημότητά του θέρεινε τὸν πόθο τοῦ καθενὸς ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀποκλειστικὴ πατρότητα τῆς ἀνακάλυψης τοῦ ἀστεροειδοῦς.

Ἐπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, θὰ ἦταν παραφροσύνη νὰ ἐλπίζη κανεὶς πὼς οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς θὰ μποροῦσαν νὰ συμφιλιωθοῦν. Ἀντίθετα, ἓνα φράγμα μίσους πὺν ὀγκοῦνταν ὀλοένα, τοὺς χωρίζε. Ἡ κυρία Χάντελσον κι ὁ Φράνσις Γκόρντον τὸ καταλάβαιναν αὐτό, βλέποντάς το ὀλοφάνερο. Ὁ Φράνσις δὲν εἶχε πιά καμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ θεῖος του θ' ἀντιτασσόταν μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις στὸ γάμο. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Χάντελσον δὲν εἶχε πεποίθηση ὅτι ὁ γιατρὸς θὰ ὑπάκουε σ' αὐτή, ὅταν θὰ ἔφθανε ἡ κρίσιμη στιγμή. Αὐταπάτες δὲ χωροῦσαν πιά. Πρὸς μεγάλη ἀπελπισία τῶν δυὸ ἀρραβωνιασμένων, παρὰ τοὺς θυμὸς τῆς Λοῦ καὶ τῆς Μίτς, ὁ γάμος ἄν καὶ δὲ ματαιωνόταν ὀριστικά, ἀναβαλλόταν πάντως ὁμως ὅπωςδὴποτε.

Ἡ τόσο μπερδεμένη αὐτὴ κατάσταση ἦταν γραφτὸ νὰ περιπλακῇ ἀκόμα πιὸ πολύ.

Τὸ βράδι τῆς 11 Μαΐου, ὁ Ντὴν Φόρσυθ, πὺν εἶχε ὅπως συνήθως τὸ μάτι κολλημένο στὸ τηλεσκόπιο, τραβήχτηκε μονομιᾶς ἀπ' τὸ φακό, μπήγοντας μιὰ φωνή! Ξαναγύρισε, ἀφοῦ ἔλαβε μερικὲς σημειώσεις πάνω σ' ἓνα χαρτί, ξανατραβήχτηκε καὶ γύρισε καὶ πάλι. Κι αὐτὸ τὸ πηγαινε ἔλα συνεχίστηκε ὥς τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἀερολίου στὸν ὀρίζοντα.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ Ντὴν Φόρσυθ ἦταν χλωμὸς σὰν τὸ κερὶ κι ἀνέπνεε μὲ δυσκολία: ὁ Ὁμικρον, νομίζοντας πὼς ὁ κύριός του εἶχε ἀρρωστήσει, ὄρηψε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Αὐτὸς ὁμως, τὸν παραμέρισε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ τρικλίζοντας σὰ μεθυμένος, χώθηκε μέσα στὸ γραφεῖο του, ὅπου κλειδαμπαρώθηκε.

Ἀπὸ τότε, δὲν ξανάειδαν πιά τὸ Ντὴν Φόρσυθ. Ἐμεινε τριάντα ὥρες χωρὶς νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ. Μόνο μιὰ φορὰ, ὁ Φράνσις κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὸν θεῖο του νὰ τοῦ μισανοῖξῃ τὴν πόρτα: εἶδε τὸν Φόρσυθ τόσο καταβεβλημένο, μὲ τὰ μάτια πὺν γυάλιζαν μ' ἓνα βλέμμα τρέλλας, πὺν σταμάτησε ἀποσβολωμένος στὸ κατώφλι.

— Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα; ρώτησε ὁ Φόρσυθ.

— Μά, θείε μου, είσθε κλεισμένος όλόκληρο είκοσιτε-
τράωρο! Δε βάλατε μπουκιά στο στόμα! Νά σᾶς φέρουμε,
τουλάχιστον, κάτι νά φᾶτε!

— Δε χρειάζομαι τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ ἐρασιτέχνης
ἀστρονόμος, παρὰ μόνο σιωπὴ καὶ ἡσυχία καὶ σοῦ ζητῶ
μεγάλῃ ἐξυπηρέτησι νά μὴ διαταράξης τὴ μοναξιά μου.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἦταν δοσμένη μὲ τόση ἀμετάπι-
στη ἐπιμονὴ μὰ καὶ τόση τρυφερότητα, πού ὁ Φράνσις ὑπο-
χώρησε. Ἄλλωστε, θὰ ἦταν δύσκολο νά ἐπιμένῃ γιατί ὁ
ἀστρονόμος εἶχε κλείσει ξανὰ τὴν πόρτα. Ὁ ἀνεπιός του
λοιπὸν ἔφυγε χωρὶς νά μπορέσῃ νά πληροφορηθῇ τίποτα.

Τὸ πρῶτὸ τῆς 13 Μαΐου, προπαραμονὴ τοῦ γάμου, ὁ
Φράνσις ἀνέφερε γιὰ εἰκοστὴ φορὰ αὐτὲς τὶς καινούργιες
σκοτοῦρες στὴν κυρία Χάντελσον, πού τὸν ἄκουγε ἀναστε-
νάζοντας.

— Εἶναι ἀκατανόητο! τοῦ ἀπάντησε στὸ τέλος. Ἀρχίζω
νά πιστεύω πὼς ὁ ἄνδρας μου κι ὁ κύριος Φόρσνθ ἔχουν
τρελλαθῇ ὀλωσδιόλου!

— Τί ἔκανε λέει; Μήπως συνέβη τίποτα στὸ γιατρό;

— Ναί, ὁμολόγησε ἡ κυρία Χάντελσον. Οὔτε συνεννοη-
μένοι νά ἦταν οἱ δύο τοὺς δὲ θὰ φέρονταν ἔτσι! Ὁ ἄν-
δρας μου, ὅμως ἔπαθε κλονισμό λίγο ἀργότερα. Χθές, τὸ
πρῶτὸ κλειδώθηκε μέσ' στὸ γραφεῖο του. Κι ἀπὸ τότε κανεὶς
δὲν τὸν ξανάειδε... καὶ φαντάζεστε τὴν ἀνησυχία μου!

— Πᾶνε νά μᾶς τρελλάνουν ὅλους μας! φώναξε ὁ Φράν-
σις.

— Αὐτὰ πού μοῦ λέτε γιὰ τὸν κύριο Φόρσνθ, συνέχισε
ἡ κυρία Χάντελσον, μὲ κάνουν νά πιστεύω πὼς θὰ ἔκαναν
καὶ οἱ δύο τοὺς ταυτόχρονα καμιά παρατήρησι στὸ πῆγαινε
ἔλα τοῦ ἀναθεματισμένου ἀερολίθου τους! Κι εἶναι ἱκα-
νοὶ νά φθάσουν μέχρι τρέλλας!

— Ἄχ καὶ νά εἶχα τὴ δύναμη... ἐπενέβη ἡ Λού.

— Τί θᾶκανες, ἀδελφούλα μου; ρώτησε ὁ Φράνσις
Γκόρντον.

— Ἀπλούστατα, θᾶστελνα περίπατο αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ

χρυσή σφαίρα τόσο μακριά!... πού τὰ πιὸ δυνατὰ τηλεσκόπια δὲ θὰ μπορούσαν νὰ τὴ διακρίνουν!

Ἡ ἐξαφάνιση τοῦ ἀερολίθου δὲν ἀποκλείεται νὰ ξανάφερνε τὴ γαλήνη στὸ Φόρσνθ καὶ στὸ γιατρὸ Χάντελσον. Ἴσως, ἂν ὁ ἀερόλιθος ἔπαιρνε τὸν ἀγύριστο... νὰ θεραπεύονταν μονομιᾶς ὁ ἀνταγωνισμὸς κι ὁ παράλογος φθόνος πού τοὺς χώριζε σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Ἡ πιθανότης αὕτῃ, ὅμως, μᾶλλον ἔπρεπε ν' ἀποκλεισθῇ. Ὁ ἀερόλιθος θὰ βρισκόταν ἐκεῖ τὴ μέρα τοῦ γάμου, κι ὕστερα, καὶ γιὰ πάντα, ἴσως συνέχιζε ἀσταμάτητα τὸν συνεφιασμένο περίπατό του.

— Ἐπιτέλους! συμπέρανε ὁ Φράνσις, βλέποντας καὶ κάνοντας. Μέσα σὲ σαρανταοχτὼ ὥρες θ' ἀναγκασθοῦν ν' ἀποφασίσουν ὀριστικά.

Ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι τῆς Ἐλίζαμπεθ στρήτ, μπόρεσε ἄλλωστε νὰ πιστέψῃ πὼς τὸ περιστατικὸ πού εἶχε ἀναστατώσει τὸν θεῖο του, δὲ θὰ εἶχε ἐπακόλουθα. Ὁ Ντὴν Φόρσνθ, πραγματικά, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν ἀπομόνωσή του, εἶχε καταβροχθίσει ἓνα λουκούλλειο γεῦμα χωρὶς νὰ πῇ λέξη — καὶ κατὰκοπος, χορτάτος, ἀποχαυνωμένος κοιμόταν μακάρια, ἐνῶ ὁ Ὁμικρον εἶχε πάει στὴν πόλῃ γιὰ κάποια παραγγελία τοῦ κυρίου του.

— Εἶδες τὸ θεῖο μου πρὶν κοιμηθῇ; ρώτησε ὁ Φράνσις τὴ γριὰ ὑπηρετρία.

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις, γιόκα μου. Ἐγὼ τοῦ ἔβαλα νὰ φάῃ.

— Πεινοῦσε;

— Σὰ λιμασμένο ἀγρίμι. Κατάπιε τὸν περὶδρομο: αὐτὰ τηγανιτά, κρύο ροσμίφ, πατάτες, πουτίγκα φρούτου. Μόνο πού δὲν ἔφαγε καὶ τὰ πιάτα.

— Πῶς τὸν βρῆκες;

— Ὅχι κι ἄσχημα, μόνο πού ἦταν κίτρινος σὰ φλουρί, μὲ μάτια κόκκινα σὰν παντζάρια. Τοῦπα νὰ πλύνῃ τὰ μάτια του μ' ἐμπερικὸ (βορικό). Μὰ ἔκανε πὼς δὲ μᾶ-

κουσε: Στου̐ κουφοῦ τῇ βρόντα ὅσο θέλεις πόρτα!

— Δὲν εἶπε τίποτα γιὰ μένα;

— Οὔτε γιὰ σένα οὔτε γιὰ κανέναν. Κατάπτε μονορούφι τὸν ἀγλῆορα κι ὕστερα πῆγε νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ πρῶτα ἔστειλε τὸν Μικρὸν στὴν Οὐάστον Στάνταρντ.

— Στὴν Οὐάστον Στάνταρντ! φώναξε ὁ Φράνσις. Στοιχηματίζω πὼς ἦταν ἀνακοίνωση γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν διερευνήσεων τοῦ ἀερολίθου! Πάλι θ' ἀρχίσῃ ὁ ἐφημεριδοπόλεμος! Μόνο αὐτὸς μᾶς ἔλειπε!

Τὴν ἀνακοίνωση τοῦ κυρίου Ντὴν Φόρσνθ στὴν Οὐάστον Στάνταρντ, ὁ Φράνσις τὴ διάβασε τὴν ἐπομένη μὲ βαθειὰ λύπη, καταλαβαίνοντας πὼς καινούργιο λάδι ριχνόταν στὴ φωτιὰ ποὺ κατὰκαιγε τὴν εὐτυχία του. Κι ἡ ἀπελπισία του μεγάλωσε ὅταν διαπίστωσε ὅτι οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς πάλι ἔρχονταν ἰσόπαλοι στὸν ἀγῶνα. Ἐνῶ ἡ Οὐάστον Στάνταρντ δημοσίευε τὸ σημείωμα τοῦ κυρίου Ντὴν Φόρσνθ, παρόμοιο σημείωμα τοῦ γιατροῦ Χάντελσον δημοσιευόταν στὴν Οὐάστον Μόρνινγκ. Συνεχιζόταν λοιπὸν ὁ ἀδυσώπητος ἀγῶνας στὸν ὁποῖο κανένας ἀπ' τοὺς δυὸ ἀγωνιστὲς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ σημειώσῃ μιὰ νίκη καταβάλλοντας τὸν ἀντίπαλό του!

Ὅμοια συντεταγμένα στὴν ἀρχή, τὰ σημειώματα τῶν δυὸ ἀστρονόμων παρουσίαζαν βασικὴ διαφορὰ στὰ τελικὰ τους συμπεράσματα. Αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἀντίληψης ἴσως νὰ χρησίμευε ἀργότερα γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ νίκη ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἐρασιτέχνη ἀστρονόμου.

Ταυτόχρονα μὲ τὸν Φράνσις, ὅλη ἡ πόλη τοῦ Οὐάστον, καὶ ταυτόχρονα μὲ τὸ Οὐάστον, ὅλη ἡ γήινη σφαίρα — ποὺ οἱ πολιτεῖες τῆς συνδέονταν τηλεφωνικῶς ἢ τηλεγραφικῶς ἀναμεταξύ τους — πληροφοροῦνταν τὴν καταπληκτικὴ εἶδηση ποὺ εἶχαν κοινοποιήσει στὸν Τύπο οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ἐλίζαμπεθ στρεῖτ καὶ τῆς Μόρις στρεῖτ, εἶδηση ἡ ὁποία προκάλεσε τὰ πιὸ ποικίλα σχόλια μετὰξὺ τοῦ κοινοῦ τῶν δυὸ ἡμισφαιρίων.

Ὁ Ντήν Φόρσυθ κι ὁ γιατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον ἐξέθεταν στὴν ἀρχὴ ὅτι οἱ ἐπίμονες παρατηρήσεις τους εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα νὰ διαπιστώσουν μιὰν ἀταξία στὴν πορεία τοῦ ἀερόλιθου. Ἡ τροχιά του, πού ἦταν ἀπὸ βορρὰ πρὸς νότον, λοξοδρομοῦσε τώρα ἐλαφρὰ πρὸς βορρὰ - ἀνατολὴ - νότο - δύση. Ἐξάλλου, μιὰ τροποποίηση πολὺ πιὸ σοβαρὴ εἶχε διαπιστωθῇ στὴν ἀπόστασή του ἀπ' τὸ ἔδαφος, ἀπόσταση πού εἶχε ἐλαφρὰ ἐλαττωθῇ, χωρὶς νὰ ἔχη αὐξηθῇ ἡ μεταβατικὴ ταχύτητα. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς πού προέκυψαν, οἱ δυὸ ἀστρονόμοι συμπέραναν ὅτι ὁ ἀερόλιθος, ἀντὶ ν' ἀκολουθῇ μιὰν αἰωνία τροχιά, θὰ ἔπεφτε ἀναγκαστικὰ στὴ γῆ, σ' ἓναν τόπο καὶ σὲ μέρα πού ἦταν ἀδύνατον νὰ προσδιορισθοῦν πρὸς τὸ παρόν.

Ὡς τὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Φόρσυθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἦταν σύμφωνοι — διαφωνοῦσαν γιὰ τὰ ὑπόλοιπα.

Δηλαδή: ἐνῶ οἱ σοφὲς ἐξισώσεις τοῦ ἐνὸς τὸν ἔκαναν νὰ προβλέπη ὅτι ὁ ἀερόλιθος θὰ ἔπεφτε τὴν 28 Ἰουνίου στὴν νότια ἄκρῃ τῆς Ἰαπωνίας, οἱ ἐξίσου σοφὲς ἐξισώσεις τοῦ ἄλλου τὸν ἐξανάγκαζαν νὰ βεβαιώσῃ ὅτι αὐτὴ ἡ πτώση θὰ γινόταν στὶς 7 Ἰουλίου, σ' ἓνα σημεῖο τῆς Παταγωνίας.

Νὰ πῶς συμφωνοῦν μεταξὺ τους οἱ ἀστρονόμοι! Διαλέξτε καὶ πάрте ὅ,τι σᾶς ἀρέσει!

Πρὸς τὸ παρόν, ὁ κοσμάκης δὲν εἶχε στὸ νοῦ του ποιά ἀπ' τὶς δυὸ προβλέψεις νὰ διαλέξῃ. Μόνο ἓνα γεγονός τὸν ἐνδιέφερε, ὅτι ὁ ἀερόλιθος θὰ ἔπεφτε καὶ μαζὶ μ' αὐτόν, τὰ χιλιάδες δισεκατομμύρια πού περιέφερε στὸ διάστημα. Αὐτὸ ἦταν τὸ κύριο ζήτημα. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα: εἴτε στὴν Ἰαπωνία, εἴτε στὴν Παταγωνία, εἴτε ἄλλου ἔπεφταν, πάντα θὰ τὰ ἔβρισκαν τὰ δισεκατομμύρια!

Οἱ συνέπειες ἐνὸς τέτοιου γεγονότος, ἡ οἰκουμενικὴ ἀναστάτωση πού θὰ προέκυπτε ἀπὸ μιὰ τόσο ἀφάνταστη συσσώρευση χρυσοῦ ἀποτελοῦσαν βαθειὰ λύπη μὲ τὴ σκέψη ὅτι τὸ πληθωριστικὸ κύμα χρυσοῦ θὰ ἐξανέμιζε τὴν

περιουσία τους, ἐνῶ οἱ φτωχοὶ ἦταν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν πονηρὴ προοπτικὴ νὰ γλύψουν κι αὐτοὶ κανένα κοκκαλάκι σ' αὐτὸ τὸ οὐρανοκατέβατο τσιμπούσι!

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Φράνσις, ἦταν ἀπελπισμένος. Τί τὸν ἐνδιέφεραν αὐτὰ τὰ δισεκατομμύρια καὶ τὰ τρισεκατομμύρια; Τὸ μόνο πὺν ἐπιθυμοῦσε ἦταν ἡ ἀγαπημένη του Τζέννη, θησαυρὸς πολὺ πῶ ἀνεκτίμητος ἀπ' τὸν ἀερόλιθο μὲ τὰ σιχαμερά του πλούτη!

Ἔσπευσε στὸ σπίτι τῆς Μόρις στρήτ. Κι ἐκεῖ εἶχαν γίνει γνωστὰ τὰ «κακὰ μαντάτα» καὶ ὑπολόγιζαν τὶς δυσάρεστες συνέπειες. Ἦταν ἀναπόφευκτο νὰ βρεθοῦν στὰ μαχαίρια οἱ δυὸ τρελλοὶ πὺν διεκδικοῦσαν δικαιώματα πάνω σ' ἓνα οὐράνιο σῶμα, τώρα μάλιστα πὺν πρόσθεταν καὶ τὸ ὑλικὸ ἐνδιαφέρον στὴν ἀρχικὴ ἐπαγγελματικὴ ἀντιζηλία.

Πόσους ἀναστεναγμοὺς ἀντάλλαξαν ὁ Φράνσις μὲ τὴν κυρία Χάντελσον καὶ τὶς κόρες τῆς! Ἡ Λοὺ ἦταν ἔξω φρενῶν... ἡ Τζέννη ἐκλαιγε χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὴν παρηγορήσουν ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἡ μητέρα τῆς κι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς! Ὁ Φράνσις δὲν ἔπαυε νὰ τῆς δίνει ὄρκους αἰώνιας πίστεως: θὰ τὴν περιμένε, ἐν ἀνάγκη, ὥσπου νὰ ξοδευτοῦν ὥς τὴν τελευταία πεντάρα, τὰ πέντε χιλιάδες ἑπτακόσια ὀγδόντα ὀκτῶ δισεκατομμύρια ἀπ' τὸν ὀριστικὸ κάτοχο τοῦ θρυλικοῦ ἀερόλιθου — ἂν καὶ αὐτὴ ἡ προοπτικὴ τὸν κατεδίκαζε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐργένης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Ἡ ἀνυπομονησίᾳ τῆς κυρίας Στάνφορντ

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ὁ δικαστὴς Τζὼν Πρὸθ βρισκόταν στὸ παράθυρό του ἐνῶ ἡ ὑπερέτριά του Κάθριν πηγαινοερχόταν μέσ' στὸ δωμάτιο. Δὲν τοῦ καιγόταν καρφὶ ἂν ὁ ἀερόλιθος θὰ περνοῦσε ἢ ὄχι πάνω ἀπ' τὸ Οὐάστον. Ξέ-

νοιαστος παρακολουθοῦσε τὴν κίνησι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ δὲν εἶχε καμιά σημασία γιὰ τὸν κύριον Πρῶθ — κινοῦσε ἀντίθετα τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κάθρην.

— Ὡστε, κύριέ μου, εἶναι ἀπὸ χρυσάφι; ρώτησε.

— Ἔτσι φαίνεται.

— Κι ὅμως δὲ σᾶς κάνει καθόλου ἐντύπωση, κύριέ μου.

— Καθὼς βλέπεις, Κάθρην.

— Ἄν εἶναι, ὅμως ἀπὸ χρυσάφι, θ' ἀξιίζει ἑκατομμύρια!...

— Ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια, Κάθρην... Στ' ἀλήθεια, τὰ δισεκατομμύρια κάνουν βόλτες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας.

— Καὶ θὰ πέσουν, κύριέ μου!

— Ἔτσι λένε, Κάθρην.

— Γιὰ σκεφθῆτε, κύριέ μου, θὰ πάψουν νὰ εἶναι πιὰ φουκαράδες στὴ γῇ!

— Πάντα θὰ ὑπάρχουν Κάθρην.

— Κι ὅμως κύριέ μου...

— Εἶναι δύσκολο νὰ στὸ ἐξηγήσω, Κάθρην... Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἔχεις ἰδέα τί εἶναι ἓνα δισεκατομμύριο;

— Ἐνα δισεκατομμύριο, κύριέ μου, εἶναι... εἶναι...

— Εἶναι χίλιες φορές ἓνα ἑκατομμύριο.

— Τόσα πολλά!

— Ναί, Κάθρην, κι ἑκατὸ χρόνια νὰ ζήσης, δὲ θὰ προλάβης, νὰ μετρήσης ἓνα δισεκατομμύριο, ἔστω κι ἂν καταπιάνεσαι δέκα ὥρες τὴ μέρα.

— Εἶναι ποτὲ δυνατόν, κυριέ μου;

— Εἶναι βέβαιον.

Παραζαλισμένη μ' αὐτοὺς τοὺς λογαριασμούς, ἡ ὑπηρετρία πῆρε τὴ σκούπα της καὶ τὸ φτερὸ καὶ ξανάπασε δουλειά. Κάπου κάπου, σταματοῦσε ὅμως, σὰ βυθισμένη σὲ σκέψεις.

— Πόσα θὰ πάρῃ ὁ καθέννας, κύριέ μου;

—'Απὸ τί, Κάθρην;

—'Απ' τὸν ἀερόλιθο, κύριέ μου, ἂν τὸν μοιράσουν τίμια σὲ ὅλο τὸν κόσμος;

— Πρέπει νὰ ὑπολογίσουμε, Κάθρην, ἀπάντησε ὁ Τζὼν Πρόθ, παίρνοντας μολύβι καὶ χαρτί.

Ἔκανε κάτι πρόχειρους λογαριασμούς.

— "Αν παραδεχθούμε ὅτι ἡ γῆ κατοικεῖται ἀπὸ ἐνάμισι δισεκατομμύριο ἄτομα, θὰ πάρῃ ὁ καθένας ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ὀχτακόσιες πενήντα ἐννιά φράγκα καὶ εἴκοσι ἑπτὰ λεπτά.

— Τόσα λίγα... ψιθύρισε ἀπογοητευμένη ἡ Κάθρην.

— Μόνο τόσα, βεβαίωσε ὁ Τζὼν Πρόθ, ἐνῶ ἡ Κάθρην κοίταζε ὀνειροπόλα τὸν οὐρανό.

"Οταν ἐδέησε νὰ προσγειωθῇ, εἶδε, στὴν ἀρχὴ τῆς Ἑξετερ στρήτ, δυὸ γυναῖκες πού περιμέναν ὄρθιες.

— Βλέπετε, κύριέ μου, τὶς δυὸ κυρίες πού περιμένουν.

— Ναί, Κάθρην, τὶς βλέπω.

— Κοιτάξτε τὴν πιὸ ψηλὴ... ἐκείνη .τὴν ἀνυπόμονη... πού χτυπᾷ τὸ τακούνι της...

— Ποιὰ εἶναι; Δὲν τὴν ξέρω.

— Ξεχάσατε ὅτι τὴν παντρεύσατε πρὶν δυὸ μῆνες, χωρὶς νὰ κατεβῇ ἀπ' τ' ἄλογο;

— Ἡ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ; ρώτησε ὁ Τζὼν Πρόθ.

— Τώρα ἐγινε κυρία Στάνφορτ.

— Ἀλήθεια... αὐτὴ εἶναι, παραδέχτηκε ὁ δικαστής.

— Τί ἐρχεται νὰ κάνῃ;

— Δὲν ἔχω ἰδέα, ἀπάντησε ὁ κύριος Πρόθ κι οὔτε σέντς θὰ ἔδιναν γιὰ νὰ μάθω τί γυρεύει ἐδῶ.

— Μήπως θέλει νὰ τὴν ἐξυπηρετήσετε καὶ πάλι, κύριέ μου;

— Δὲν τὸ πιστεύω γιατί ἡ διγαμία δὲν ἐπιτρέπεται σὲ πολιτεῖες τῆς Ἑνώσεως, εἶπε ὁ δικαστής, κλείνοντας τὸ παράθυρό του. Ἄλλωστε, εἶναι ὥρα νὰ πάω στὸ Δικαστήριο ὅπου ἐκδικάζεται σήμερα μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεση πού ἔχει σχέση μὲ τὸν ἀερόλιθο πού τόσο σὲ ἀποσχολεῖ. Ἄν

ἔρθουν νὰ μὲ ζητήσουν, λοιπόν, οἱ κυρίες νὰ τοὺς πῆς ὅτι λυποῦμαι πολὺ πὺν δὲν πρόλαβα νὰ τὶς ἐξυπηρετήσω.

Ὁ Τζὼν Πρὸθ κατέβηκε τὴ σκάλα, βγῆκε ἀπ' τὴν πορτοῦλα πὺν ἀνοίγε στὴν Ποτόμακ στρῆτ καὶ μπῆκε στὸ Δικαστήριον πὺν ἦταν ἀντίκρυ ἀπ' τὸ σπίτι του.

Ἡ ὑπηρετρια δὲν εἶχε κάνει λάθος: ἦταν πραγματικὰ ἡ Ἀρκάδια Στάνφορντ, πὺν βρισκόταν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ στὸ Οὐάστον μὲ τὴν καμαριέρα τῆς Βέρθα. Κι οἱ δύο τοὺς σουλάτσαραν ἀνυπόμονα, παρακολουθώντας μὲ τὰ μάτια τὴν κίνηση τῶν διαβατῶν τῆς Ἑξετερ στρῆτ.

Τὸ ρολοὶ τῆς Δημορχίας σήμανε δέκα ὥρες.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μὴν ἔρθῃ ἀκόμα! φώναξε ἡ κυρία Ἀρκάδια.

— Ἰσως νὰ ξέχασε πὺς εἶχατε σήμερον ραντεβού; εἶπε ἡ Βέρθα.

— Ἀδύνατον!

— Ἐκτὸς ἂν τὸ συλλογίστηκε καλύτερα, συνέχισε ἡ Βέρθα.

— Τί νὰ συλλογισθῇ, ἀπάντησε ἀγανακτισμένη ἡ κυρία τῆς.

Καὶ ξανάρχισε τὸ σουλάτσο στὴν Ἑξετερ στρῆτ μὲ τὴν καμαριέρα πὺν τὴν ἀκολουθοῦσε σὰ σκιά.

— Δὲν τὸν βλέπεις πουθενά; ρώτησε ἀνυπόμονα σὲ λίγα λεπτά.

— Ὁχι, κυρία μου.

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα!

Ἡ κυρία Στάνφορντ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας.

— Κανένας ἀκόμα!.. Κανένας!.. Ξαναεἶπε. Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μὲ κάνῃ νὰ περιμένω... ὕστερα ἀπὸ ὅσα συμφωνήσαμε! Κι ὅμως εἶναι σήμερον ἡ 18 Μαΐου!

— Βέβαια, κυρία μου.

— Καὶ πλησιάζουν δεκάμισι;

— Σὲ δέκα λεπτά.

— Ναὶ μὴ φαντάζεται πὺς θὰ βαρεθῶ νὰ τὸν περιμέ-

νω! Θα μείνω ἐδῶ κι ὅλη μέρα... καὶ θὰ ξεσυχτήσω ἀκόμα ἐν ἀνάγκῃ!

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου τῆς πλατείας Συντάγματος θάπρεπε νὰ εἶχαν προσέξει τὸν πηγαينوερχομὸ τῆς νέας αὐτῆς γυναίκας, ὅπως εἶχαν προσέξει, δυὸ μῆνες πρωτύτερα, τὴν ἀνυπομονησία τοῦ καθαλάρη πού τὴν περιμένε, τότε, γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστῆ. Τώρα, ὅμως, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ εἶχαν ἄλλοῦ τὸ νοῦ τους... Ὅλοι ἀσχολοῦνταν μὲ τὸν ὑπέροχο ἀερόλιθο, μὲ τοὺς πηγαينوερχομούς του στὸν οὐρανό... καὶ μὲ τὸ πέσιμό του στὶς δυὸ διαφορετικὲς ἡμερομηνίες πὺ εἶχαν προαναγγεῖλει οἱ δυὸ ἀστρονόμοι τῆς πόλης. Τὰ ἄτομα πὺ συγκεντρώνονταν στὴν πλατεία Συντάγματος, οἱ ὑπάλληλοι στὶς πόρτες τῶν ξενοδοχείων δὲν ἔδιναν σημασία στὴν παρουσία τῆς Ἀρκάδιας Στάνφορτ. Λένε ὅτι τὸ φεγγάρι ἔχει κάποια ἐπίδραση πάνω στὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου. Πάντως, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὸν ἀερόλιθο: ἐπιδροῦσε στὰ μυαλὰ τῶν ἀτόμων, τοὺς ἔκανε νὰ ξεχνοῦν νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν ἀκόμα, μὲ τὴ σκέψη ὅτι μιὰ ἀδέσποτη σφαῖρα, πὺ ἀξίζει ὁλόκληρα δισεκατομμύρια, ἔκανε βόλτες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους ὡς τὴ μέρα πὺ θὰ τσακιζόταν στὴ γῆ!

Ἦταν φανερὸ πὺς ἡ κυρία Στάνφορτ εἶχε ἄλλες ἔγνοιες στὸ νοῦ τῆς.

— Δὲν τὸν βλέπεις πουθενά, Βέρθα; Ξαναρώτησε σὲ λίγο.

— Ὁχι, κυρία μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φωνὲς ἀκούστηκαν στὴν πλατεία. Οἱ διαβάτες ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, μαζὶ μὲ ἄλλους πὺ ἔσπευσαν ἀπ' τοὺς γειτονικοὺς δρόμους. Μαζεύτηκε πολὺς κόσμος. Καὶ τὰ παράθυρα τῶν ξενοδοχείων γέμισαν ἀπὸ περιέργους.

— Νάτος!.. Νάτος!..

Καὶ ἡ Ἀρκάδια Στάνφορτ φώναξε:

— Ἐπιτέλους!

“Ολων τὰ μάτια εἶχαν καρφωθῇ στὸν οὐρανό.

Μήπως ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ὁ ἀερόλιθος πάνω ἀπ’ τὴν πόλη; Ἐξάγε οἱ κάτοικοι εἶχαν συγκεντρωθῇ γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὸ πέρασμά του;

“Οχι. Γιατὶ ἐκείνη τὴν ὥρα βρισκόταν πάνω ἀπ’ τὸ ἄλλο ἡμισφαίριο. Ἐξάλλου, κι ἂν ἀκόμα τύχαινε νὰ βρεθῇ πάνω ἀπ’ τὸ Οὐάστον, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν δοῦνε τὴ μέρα χωρὶς τηλεσκόπιο.

Τότε, σὲ ποὺ ἄπευθύνονταν οἱ ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους;

— Κυρία μου, εἰν’ ἓνα ἀερόστατο! εἶπε ἡ Βέρθα. Κοιτάξτε! Ἀπ’ τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέα!

Κατεβαίνοντας ἀργὰ ἀπ’ τὶς ψηλὲς περιοχὲς τῆς ἀτμόσφαιρας, ἓνα ἀερόστατο φαινόταν. Γιατί, ὅμως, αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμοὸς τοῦ πλήθους;

Γιατὶ τὸ βράδι τῆς προηγούμενης μέρας, τὸ ἀερόστατο εἶχε ἀνιψωθῇ ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ πόλη, μ’ ἐπιβάτη τὸν διάσημο ἀεροναῦτη Γουώλτερ Βράγκ, συνοδευόμενο ἀπὸ ἓνα βοηθό: σκοπὸς τους ἦταν νὰ μελετήσουν ἀπὸ πῶς κοντινὴ ἀπόσταση τὸν ἀερόλιθο. Γι’ αὐτὸ τὸ πλῆθος ἀνυπομονοῦσε νὰ πληροφορηθῇ τ’ ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ πρωτότυπου τολμήματος.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ἀποφασίσθηκε ἡ ἀνύψωση τοῦ ἀεροστάτου, ὁ Ντὴν Φόρσνθ, πρὸς μεγάλο φόβο τῆς γριᾶς Μίτς, εἶχε ζητήσῃ νὰ λάβῃ μέρος σ’ αὐτή. Μὰ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν γιατρὸ Χάντελσον πὺν εἶχε τὴν ἴδια ἀπαίτηση, πρὸς μεγάλο τρόμο τῆς γυναίκας του. Στὸ ἀερόστατο, ὅμως, ὑπῆρχε θέσις μόνο γιὰ ἓνα ἐπιβάτη, ἐκτὸς τοῦ Βράγκ. Κι ἔτσι οἱ δυὸ ἀνταγωνισταὶ ἔστησαν ἀτέλειωτο κανυγὰ, διεκδικώντας τὴν πατρότητα τοῦ ἀερόλιθου. Γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ, ὁ Βράγκ πῆρε μαζί του ἓναν ἄλλον, πὺν παρουσίαζε γιὰ βοηθό του.

Τώρα, ἓνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔφερε τὸ ἀερόστατο πάνω ἀπ’ τὸ Οὐάστον κι οἱ κάτοικοι τῆς πόλης ἐπεφύλασσαν στοὺς ἀεροναῦτες μιὰ θριαμβευτικὴ ὑποδοχή.

Τὸ ἀερόστατο, συνεχίζοντας τὴν κἀθοδό του, προσγειώθηκε στὴ μέση τῆς πλατείας Συντάγματος. Καὶ βγήκαν ὁ Βράγκ μὲ τὸ βοηθό του.

Ὁ «βοηθὸς» ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀρκάδιας Στάνφορτ.

— Στὰς διαταγὰς σας, εἶπε μ' ἐλαφρὴ ὑπόκλιση.

— Εἶναι δέκα καὶ τριάντα πέντε, διαπίστωσε ἡ Ἀρκάδια Στάνφορτ.

— Ἐνῶ τὸ ραντεβού μας εἶχε ὀρισθῇ γιὰ τὶς δεκάμισι. Μὲ συγχωρεῖτε, τὰ ἀερόστατα, ὅμως, δὲν ὑπακούουν στὴ θέληση τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ στὶς ἰδιοτροπίες τοῦ ἀνέμου...

— Ὡστε δὲν ἔκανα λάθος; Ἐσεῖς βρισκόσαστε μέσα στὸ ἀερόστατο μὲ τὸν Γουῶλτερ Βράγκ;

— Ἐγὼ ἤμουν.

— Μά... θὰ μοῦ ἐξηγήσετε;...

— Ἀπλούστατα. Μοῦ φάνηκε πρωτότυπο νὰ φθάσω μ' αὐτὸ τὸ μέσον στὸ ραντεβού μας. Ἀκριβοπλήρωσα τὴ θέση μου στὸ ἀερόστατο μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Γουῶλτερ Βράγκ νὰ μὲ κατεβάσῃ ἐδῶ στὶς δεκάμισι ἀκριβῶς. Πιστεύω πὼς πρέπει νὰ τοῦ συχωρεθῇ μιὰ καθυστέρηση πέντε λεπτῶν.

— Πρέπει, παραδέχθηκε ἡ Ἀρκάδια Στάνφορτ, ἀφοῦ ἤρθατε στὸ ραντεβού. Πιστεύω πὼς δὲν ἄλλαξαν οἱ προθέσεις σας;

— Καθόλου.

— Ἐξακολουθεῖτε νὰ ἔχετε τὴ γνώμη πὼς καλὰ κάνουμε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ συζυγικὴ συμβίωση;

— Βέβαια.

— Ἡ δική μου γνώμη εἶναι πὼς δὲν εἴμαστε καμωμένοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο.

— Τὴ συμμερίζομαι ἀπόλυτα.

— Ἐννοεῖται ὅτι, κύριε Στάνφορτ, δὲν παραγνωρίζω τὰ προτερήματά σας.

— Κι ἐγὼ ἐκτιμῶ τὰ δικά σας.

— Μπορεί νὰ ἐκτιμᾷ κανεὶς ἓνα πρόσωπο χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ζήσει μαζί του. * Ἄλλο πράγμα ἡ ἐκτίμηση κι ἄλλο ὁ ἔρωτας. Δὲν μποροῦν νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τέτοια ἀσυμφωνία χαρακτηριστῶν.

— Μιλᾶτε πολὺ σωστά.

— Εἶναι φανερὸ πῶς ἂν εἶχαμε ἀγαπηθῇ...

— ...ἡ κατάσταση θὰ ἦταν διαφορετικὴ.

— Δὲν ἀγαπιόμαστε, ὅμως.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα βέβαιον.

— Παντρευτήκαμε χωρὶς νᾶχουμε γνωριστῇ καλὰ κι εἶχαμε κι οἱ δυὸ ἀπογοητεύσεις. * Ἄν κανεὶς ἀπὸ μᾶς εἶχε κάνει κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ἢ ἐξυπηρετήσῃ τὸν ἄλλο κατὰ τρόπο πὺ νὰ τὸν ἐντυπωσιάσῃ, ἴσως ἡ κατάσταση τώρα νὰ ἦταν διαφορετικὴ.

— Δυστυχῶς, δὲ συνέβη αὐτό. Δὲν παρέστη ἀνάγκη νὰ θυσιάσετε τὴν παρουσία σας γιὰ ν' ἀποτρέψετε τὴν καταστροφὴ μου.

— Θὰ τὸ εἶχα κάνει, κύριε Στάνφορντ. Κι ἐσᾶς δὲ σᾶς ἔτυχε ἡ εὐκαιρία νὰ σώσετε τὴ ζωὴ μου μὲ κίνδυνον τῆς δικῆς σας.

— Δὲ θὰ δίσταζα στιγμὴ, κυρία Ἀρκάδια.

— Εἶμαι βέβαιη, μὰ δὲν παρουσιάσθηκε ἡ εὐκαιρία. Ξένοι ἤμαστε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο... καὶ ξένοι μέινουμε.

— Δυστυχῶς, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια.

— Πιστέψαμε πῶς ἔχουμε κοινὰ γούστα, πάντως ὅσον ἀφορᾷ τὰ ταξίδια...

— Καὶ ποτὲ δὲν συμφωνήσαμε ποῖα κατεύθυνση ν' ἀκολουθήσουμε!

— Πραγματικά, ὅταν ἐπιθυμοῦσα νὰ πάω πρὸς νότον, ἐπιθυμία σας ἦταν νὰ πᾶμε πρὸς βορρᾶν.

— Κι ὅταν σκόπευα νὰ πάω πρὸς τὴ δύση, θέλατε νὰ ταξιδεύσουμε στὴν ἀνατολή!

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση τοῦ ἀερολίθου ἔκανε νὰ ξεχειλίσῃ τὸ ποτήρι.

— Ἀκριβῶς.

— Γιατὶ εἰσθε πάντα ἀποφασισμένους νὰ ταχθῆτε μὲ τὸ μέρος τοῦ Ντὴν Φόρσνθ;

— Ἀπόλυτα.

— Καὶ νὰ ταξιδέψετε γιὰ τὴν Ἰαπωνία, γιὰ νὰ παραστήτε στὴν πώση τοῦ ἀερολίδου;

— Πραγματικά.

— Καθώς, λοιπόν, ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ συνταχθῶ μὲ τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ Σύντνεϋ Χάντελσον...

— Καὶ νὰ ταξιδέψετε στὴν Παταγωνία...

— Δὲ χωρεῖ κανένας συμβιβασμός.

— Κανένας.

— Καὶ δὲ μᾶς μένει νὰ κάνουμε παρὰ μόνο ἓνα πράγμα.

— Ἕνα καὶ μόνο!

— Νὰ παρουσιασθοῦμε στὸ Δικαστή.

— Σᾶς ἀκολουθῶ κυρία μου.

Κι οἱ δυὸ μαζὶ προχώρησαν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Πρόθ, ἐνῶ τοὺς ἀκολουθοῦσε σὲ ἱκανὴ ἀπόσταση ἡ καμαριέρα Βέρθα.

Ἡ γριὰ Κάρθην στεκόταν στὴν πόρτα.

— Ὁ κύριος Πρόθ; ρώτησαν μαζὶ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Στάνφορτ.

— Ἀπουσιάζει, ἀπάντησε ἡ Κάρθην

— Γιὰ πολλὴ ὥρα; ρώτησε ἡ κυρία Στάνφορτ.

— Ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

— Καὶ ποιά ὥρα εἶναι τὸ γεῦμα;

— Στὴ μία.

— Θὰ ξαναγυρίσουμε στὴ μία, εἶπαν ταυτόχρονα ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Στάνφορτ, φεύγοντας.

Φθάνοντας στὴ μέση τῆς πλατείας, ὅπου βρισκόταν ἀκόμα τὸ ἀερόστατο τοῦ Γουῶλτερ Βράγκ, σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμὴ.

— Μᾶς ὑπολείπονται δυὸ ὥρες, εἶπε ἡ Ἀρκάδια.

— Δυὸ ὥρες καὶ τέταρτο, πρόσθεσε ὁ Σέθ.

— Θέλετε νὰ τὶς περάσουμε μαζί;

— Ἄν συμφωνῆτε.

— Τί θὰ λέγατε γιὰ ἓναν περίπατο στὴν ὄχθη τοῦ Ποτόμακ;

— Ἐτοιμαζόμουν νὰ σᾶς τὸ προτείνω.

Τὸ ἀντρώγυνο ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν Ἑξετερ στρήτ, μὰ σὲ λίγο σταμάτησε.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ παρατήρηση; ρώτησε ὁ Σὲθ Στάνφορντ.

— Τὴν ἐπιτρέπω, ἀπάντησε ἡ Ἀρκάδια.

— Διαπιστώνω ὅτι συμφωνοῦμε σὲ κάτι! Γιὰ πρώτη φορά, κυρία Ἀρκάδια!

— Καὶ τελευταία! ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Γιὰ νὰ φθάσουν στὴν ἀρχὴ τῆς Ἑξετερ στρήτ, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Στάνφορντ δυσκολεύτηκαν ν' ἀνοίξουν δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ πύκνωνε ὁλοένα γύρω ἀπ' τὸ ἀερόστατο. Πάντως, ἂν δὲν εἶχαν συγκεντρωθῇ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐάστον γύρω ἀπ' τὴν πλατεία Συντάγματος, ἦταν γιὰτὶ ἄλλη ἀτραξιὸν, πολὺ πιὸ σπουδαία, κινουῖσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ.

Ἀπ' τὰ ξημερώματα, ὁλόκληρη ἡ πόλις εἶχε σχηματίσει ἀτέλειωτη οὐρὰ μπροστὰ στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο. Μόλις ἄνοιξαν οἱ πόρτες, ὅλοι ὄρμησαν πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου ὅπου μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καταργήθηκε ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀδιαχωρήτου. Ὅσοι ἦταν ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων νὰ χωθοῦν πὰ μέσ' τὴν αἴθουσα, βλέποντας νὰ προσγειοῦναι τὸ ἀερόστατο τοῦ Οὐῶλτερ Βράγκ, τὸ περικύκλωσαν δίνοντας μιὰ διέξοδο στὸ ἐνδιαφέρον τους.

Βέβαια, θὰ προτιμοῦσαν νὰ βρίσκονταν κι αὐτοὶ ἔστω καὶ πατεῖς με, πατῶ σε, μὲ τοὺς «τυχεροὺς» ποὺ εἶχαν στριμωχθῇ μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου, ὅπου ἐκδικαζόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πιὸ καταπληκτικὴ ὑπόθεσις ποὺ εἶχε ποτὲ ὑποβληθῇ στὴν κρίσιμην τῶν δικαστῶν!

Τὸ παραλήρημα τοῦ πλήθους εἶχε φανῇ νὰ φθάνη στὸ κατακόρυφο, ὅταν τὸ Ἀστεροσκοπεῖο τῶν Παρισίων γνωστοποίησε ὅτι ὁ ἀερόλιθος, ἦ, τουλάχιστον, ὁ πυρή-

νας του, ήταν από καθαρό χρυσάφι. Κι όμως, τὸ παραλήρημα ἐκεῖνο δὲν μπορούσε νὰ συγκριθῇ μ' αὐτὸ πὺν ἐκδηλώθηκε σ' ὅλες τὶς γωνιές τῆς γῆς, ὅταν ὁ Ντὴν Φόρσνυθ κι ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον βεβαίωσαν κατηγορηματικὰ ὅτι ὁ ἀερόλιθος θὰ ἔπεφτε στὴ γῆ. Ἀναρίθμητοι ὑπῆρξαν ἐκεῖνοι πὺν «τοὺς ἔστριψε ἡ βίδα» — κατὰ τὴν Μίτς — κι οἱ νευρολογικὲς κλινικὲς καὶ τὰ ψυχιατρεῖα ἔκαναν χρυσὲς δουλειές.

Ἀνάμεσα, ὅμως, σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς τρελλούς, οἱ πὺν τρελλοὶ ἦταν, ἀσφαλῶς, οἱ αὐτουργοὶ τῆς συγκίνησης πὺν συγκλόνιζε ὅλη τὴ γῆ.

Ὡς τότε, οὔτε ὁ Ντὴν Φόρσνυθ οὔτε ὁ γιατρὸς Χάντελσον εἶχαν προβλέψει αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο. Ἄν εἶχαν διεκδικήσει μὲ τόση μανία τὴν πατρότητα τῆς ἀνακάλυψης τοῦ ἀερόλιθου, δὲν τὸ ἔκαναν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀξίας του, αὐτῶν τῶν δισεκατομμυρίων πὺν δὲν θὰ περιέρχονταν σὲ κανέναν, ὅχι! μὰ γιὰ νὰ δοξάσουν, ὁ ἓνας τ' ὄνομα τῶν Φόρσνυθ, ὁ ἄλλος τ' ὄνομα τῶν Χάντελσον, μ' αὐτὸ τὸ μέγα ἀστρονομικὸ γεγονός.

Ἡ κατάσταση ἄλλαξε ὀλωσδιόλου, ἀφοῦ διαπίστωσαν, τὴ νύχτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου, τὴν ἀναστάτωση στὴ διαδρομὴ τοῦ ἀερόλιθου. Τότε, ἓνα πολὺ πὺν καντὸ ἐρώτημα ἐπεβλήθη στὸ μυαλό τους:

Σὲ ποιὸν θ' ἀνῆκε ὁ ἀερόλιθος ὕστερ' ἀπ' τὸ πέσιμό του; Σὲ ποιὸν θὰ περιέρχονταν τὰ τρισεκατομμύρια τοῦ πυρήνα πὺν περιβάλλονταν, τώρα, ἀπὸ ἓνα ἀκτινοδόλο φωτοστέφανο; Ὁ λαμπρὸς μανδύας θὰ χανόταν — μὰ ὁ πυρήνας θὰ ἔμενε. Καὶ δὲ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ μετατραπῇ παραχρῆμα... σὲ π α ρ ἂ καὶ σὲ χ ρ ῆ μ α!

Σὲ ποιὸν θ' ἀνῆκε;

— Σὲ μένα! εἶχε φωνάξει χωρὶς δισταγμὸ ὁ Ντὴν Φόρσνυθ, σὲ μένα πού, πρῶτος, ἐπεσήμανα τὴν παρουσία του στὸν ὀρίζοντα τοῦ Οὐάστον!

— Σὲ μένα! εἶχε φωνάξει μὲ τὴν ἴδια πεποίθηση ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἀφοῦ εἶμαι ἐκεῖνος πὺν τὸν ἀνακάλυψα!

Αὐτοὺς τοὺς ἀλληλοσυγκρουόμενους καὶ ἀδιάλλακτους ἰσχυρισμούς, οἱ δυὸ παλαβοὶ δὲν εἶχαν παραλείψει νὰ τοὺς ἀξιοποιήσουν διὰ τοῦ τύπου. Δυὸ ὁλόκληρες μέρες, οἱ ἐφημερίδες τοῦ Οὐάστον εἶχαν παραγεμισμένες τὶς στήλες τους μὲ τὴ μαρινώδη ἀρθρογραφία τῶν δύο ἀντιπάλων, ποὺ ἀλληλοβρίζονταν κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο — ἐνῶ ὁ ἀερόλιθος, σὲ ὕψος τετρακοσίων χιλιομέτρων, φαινόταν νὰ τοὺς κοροϊδεύῃ καὶ τοὺς δυό! Μεγάλῃ ἀσέβεια πρὸς ἐκείνους ποὺ διεκδικοῦσαν τὴν πατρότητά του!

Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, οὔτε λόγος μπορούσε νὰ γίνῃ περὶ γάμου. Γι' αὐτό, ἡ 15 Μαΐου πέρασε... κι ὁ Φράνσις μὲ τὴ Τζέννη ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀρραβωνιασμένοι.

Μποροῦσαν, ὅμως, νὰ βασίζονται καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἀρραβώνα; Στὸν ἀνεψιό του, ποὺ εἶχε ἀποτολμήσει ἓνα τελευταῖο διάβημα, ὁ Ντὴν Φόρσνθ εἶχε ἀπαντήσῃ ἐπὶ λέξει:

— 'Ο γιατρὸς εἶν' ἓνας παλιάνθρωπος καὶ ποτὲ δὲ θὰ συγκατατεθῶ νὰ παντρευτῇς τὴν κόρη ἐνὸς Χάντελσον!

Τὴν ἴδια ὥρα πάνω κάτω, ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἀπαντοῦσε κατηγορηματικὰ στοὺς κλαυθμούς καὶ ὀδυρμούς τῆς κόρης του:

— 'Ο θεῖος τοῦ Φράνσις εἶν' ἓνας κακοήθης καὶ ποτὲ ἡ κόρη μου δὲ θὰ παντρευτῇ τὸν ἀνεψιὸ ἐνὸς Φόρσνθ!

Οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουν ἀπόφαση!

Ἡ ἀεροστατικὴ ἀνύψωση τοῦ Γουῶλτερ Βράγκ ἦταν καινούργια εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ μίσος τοῦ ἐνὸς ἐρασιτέχνη ἀστρονόμου ἐναντίον τοῦ ἄλλου. 'Ο Τύπος, ποὺ διαθέτει πρόθυμα τὶς στήλες του πρὸς σκανδαλοθηρία, δημοσίευσε πρόθυμα ὅσες βρισιὲς ἔσυραν οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ὁ ἓνας στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου — κι αὐτὸ χειροτέρευσε τὴν κατάσταση.

Πάντως, οἱ βρισιὲς δὲν ἀποτελοῦν λύση. Ὅταν δὲν συμφωνεῖ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ καταφύ-

γουν κι οί δυο στή Δικαιοσύνη. Εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ δοθῇ τέλος σὲ μιὰ φιλονικία.

Οἱ δυο ἀνταγωνιστὲς ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ παραδεχθοῦν.

Γι' αὐτό, στὶς 17 Μαΐου, κλητεύονταν γιὰ τὴν ἐπομένη στὸ Δικαστήριο, ἀλληλομηνυόμενοι, ὁ Ντὴν Φόρσνυθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον. Καὶ στὶς 18 Μαΐου, ἓνα θορυβώδεις πλῆθος πλημμύριζε τὴν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου.

Ὁ Ντὴν Φόρσνυθ κι ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον ἦταν παρόντες, ὁ ἓνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο.

Πολλὲς ὑποθέσεις εἶχαν ἤδη ἐκδικασθῇ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς συνεδρίασης — κι οἱ ἀντίδικοι πού εἶχαν ἀρχικὰ ἐπιθετικὲς διαθέσεις ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, κατέληξαν νὰ φύγουν συμφιλιωμένοι, πρὸς μεγάλην ἱκανοποίηση τοῦ δικαστῆ Πρόθ. Ἄράγε θὰ συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς δυο λυσώδεις ἀντιδίκους πού θὰ παρουσιάζονταν τώρα ἐνώπιόν του;

— Φόρσνυθ κατὰ Χάντελσον καὶ Χάντελσον κατὰ Φόρσνυθ φώναξε ὁ γραμματέας.

— Νὰ πλησιάσουν οἱ κύριοι, εἶπε ὁ δικαστής.

Ὁ Ντὴν Φόρσνυθ κι ὁ γιατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον πλησίασαν, ἔξω ἀπ' τὰ πλήθη τῶν ὁπαδῶν τους πού τοὺς περιστοίχιζαν, Στέκονταν ἀντιμέτωποι ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, μὲ φλογερὲς ματιὲς καὶ σφιγμένες γροθιὲς σὰ δυο κανόνια μπουκωμένα ὥς πάνω, πού μιὰ μονάχα σπίθα ἐφθάνε γιὰ νὰ τὰ κάνη νὰ ἐκτυροσφοκροτήσουν.

— Περὶ τίνος πρόκειται, κύριοι; ρώτησε ὁ δικαστής — ἂν καὶ ἤξερε καλὰ τὴν ὑπόθεση.

Ὁ Ντὴν Φόρσνυθ ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγο.

— Ἔρχομαι νὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά μου...

— Κι ἐγὼ τὰ δικά μου! τὸν διέκοψε ἀμέσως ὁ Χάντελσον.

Κι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν οἱ δυο μαζί, χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν. Τὸ κακοφωνικὸ αὐτὸ ντουέττο διέκοψε ὁ δικαστής Πρόθ, χτυπώντας πάνω στὸ

ἔδρανο, σὰν τὸν διευθυντὴ ὀρχήστρας ποὺ ἐμποδίζει μιὰ φοβερὴ παραφωνία:

— Για τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριοι, ἐξηγηθῆτε ὁ ἓνας ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄλλο. Κατ' ἀλφαθητικὴ σειρὰ, δίνω πρῶτα τὸν λόγο στὸν κύριο Φόρσνθ. Κατόπιν, ὁ κύριος Χάντελσον θὰ μιλήσῃ ὅσο θέλει.

Ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἐξέθεσε λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν πρῶτος, ἐνῶ ὁ γιατρὸς ἔκανε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ. Διηγῆθηκε πῶς, στίς 16 Μαρτίου, στίς 7 καὶ 37' καὶ 20'' τὸ πρωί, ἐνῶ βρισκόταν στὸν πύργο τοῦ τῆς Ἐλίζαμπεθ στρεῖτ, εἶχε διακρίνει τὸν ἀερόλιθο νὰ διασχίζῃ τὸν οὐρανὸ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, πῶς παρακολουθοῦσε τὸ ἀστεροειδὲς καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἦταν ὁρατὸ καὶ πῶς, τέλος, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἔστειλε ἐπιστολὴν στοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Πίτσμπουργκ γιὰ ν' ἀνακοινώσῃ τὴν ἀνακάλυψή του, ἐξασφαλίζοντας τὰ πρωτεῖα.

Ὁ γιατρὸς Χάντελσον, ὅταν ἤρθε ἡ σειρὰ του νὰ μιλήσῃ, εἶπε κατ' ἀνάγκην τὰ ἴδια.

Ὁ δικαστὴς Πρόθ, στοῦ τέλος, ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασή του, ποὺ τὴν εἶχε συντάξῃ τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσαν οἱ δυὸ ἀντίπαλοι:

— Δεδομένου ὅτι ὁ κύριος Ντὴν Φόρσνθ δηλώνει ὅτι ἀνεκάλυψε ἓναν ἀερόλιθο ποὺ διέσχισε τὴν ἀτμόσφαιρα ἐπάνω ἀπ' τὸ Οὐάστον, στίς 16 Μαρτίου, στίς 7 καὶ 37' καὶ 20'' τὸ πρωί... Δοθέντος, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ κύριος Σύντνεϋ Χάντελσον δηλώνει ὅτι διέκρινε τὸν ἀερόλιθο κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς διάστημα...

— Ναί! Ναί! φώναξαν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ γιατροῦ.

— Ὁχι! Ὁχι! ξεφώνισαν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Φόρσνθ.

— Δεδομένου, ὅμως, ὅτι δὲν ὑφίσταται ἄρθερον νόμον ἐφαρμοστέον εἰς τὰ πρωτεῖα μιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀνακάλυψεως... Διὰ ταῦτα κηρύσσομεν ἀναρμόδιον τὸ παρὸν δικαστήριον, καταδικάζοντες τὰ δυὸ μέρη εἰς ἐξίσου καταβολὴν τῶν ἐξόδων.

Οὔτε οἱ ἀντίδικοι, ὅμως, οὔτε οἱ ὀπαδοὶ τοὺς θὰ ἄφι-

ναν νὰ τελειώσουν ἔτσι τὰ πράγματα. Ἄν ὁ κύριος Πρόθ εἶχε ἐλπῖσει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὶς φασαρίες μὲ μιὰ δήλωση ἀναρμοδιότητος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα.

Δυὸ φωνὲς ἀκούστηκαν, σκεπάζοντας τὸ μουρμούρισμα δυσारेσκείας πὺν εἶχε ὑποδεχθῇ τὴν ἀνάγκωσῃ τῆς ἀπόφασης.

— Ζητῶ τὸν λόγο! φώναξαν ταυτόχρονα ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον.

— Ἄν καὶ ἡ ἀπόφαση πὺν ἐξέδωκα εἶναι ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη ἀπάντησῃ ὁ δικαστῆς, δίνω εὐχαρίστως τὸ λόγο στὸν κύριο Ντὴν Φόρσυθ καὶ στὸ γιατρὸ Χάντελσον, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ μιλήσουν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ποῦ τᾶκουγαν ὅμως αὐτὰ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι! Ἀπάντησαν κι οἱ δυὸ ταυτόχρονα, χωρὶς ν' ἀφήνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο νὰ πῇ μιὰ λέξῃ παραπάνω!

Ὁ δικαστῆς Πρόθ κατάλαβε πὺς τὸ πῶς φρόνιμο ἦταν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ξεσπάσουν... καὶ προσπάθησε ν' ἀκούσῃ τί λέγαν. Ἔτσι κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ κάποιον νόημα ἀπ' τὰ καινούργια ἐπιχειρήματά τους. Δὲν ἔθεταν πῶς ἀστρονομικὸ ζήτημα ἀλλὰ ζήτημα συμφέροντος: πὺς νὰ κατοχυρωθῇ μιὰ ἰδιοκτησία πὺν καθέννας τους τὴ θεωροῦσε ἀποκλειστικὰ δική του. Κοντολογῆς, ὅταν στὸ τέλος ὁ ἀερόλιθος θὰ ἔπεφτε στὴ γῆ... σὲ ποιὸν θ' ἀνῆκε; Στὸν Ντὴν Φόρσυθ; Ἡ στὸν γιατρὸ Χάντελσον;

— Στὸ Ντὴν Φόρσυθ! φώναξαν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἐνός.

— Στὸ γιατρὸ Χάντελσον! ξεφώνισαν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἄλλου.

Ὁ δικαστῆς Πρόθ, μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπό του, ἀφοῦ τοὺς ζήτησε νὰ πάψουν τὶς ἐκδηλώσεις, εἶπε:

— Κύριοι, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. Στὴν περίπτωσῃ πὺν θὰ πέσῃ ὁ ἀερόλιθος...

— Θὰ πέσῃ! φώναξαν ὅλοι μαζί: Φόρσυθικοὶ καὶ Χάντελσονικοὶ.

— Ἔστω, παραδέχθηκε ὁ δικαστής. Δὲν ἔχω καμιὰ ἀντίρρηση... φτάνει νὰ μὴν πέση πάνω στὰ λουλούδια τοῦ κήπου μου!

Ἀρκετοὶ ἀκροατὲς χαμογέλασαν μ' αὐτὸ τὸ ἀστεῖο. Ὁ δικαστής Πρὸθ ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ ἀντιδίκων, γιὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ σ' ἓναν συμβιβασμό. Μάταια ὅμως! Θὰ ἦταν εὐκολώτερο νὰ ἐξημερώσῃς δυὸ τίγρεις διψασμένες γιὰ αἷμα παρὰ νὰ συμφιλιώσῃς τοὺς δυὸ φανατισμένους ἀντιπάλους!

— Ἐφόσον, συνέχισε ὁ δικαστής, πρόκειται γιὰ ἓναν αερόλιθο ἀξίας πέντε χιλιάδων ἑπτακοσίων ὀγδόντα ὀχτὼ δισεκατομμυρίων, θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ μοιρασθῇτε τὸ ποσόν!

— Ποτέ!

Ἡ λέξη αὐτὴ ἀκούστηκε ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὰς τῆς αἵθουσας. Ποτὲ ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον δὲ θὰ συμφωνοῦσαν στὴ μοιρασιά! Βέβαια, θὰ ἔπαιρναν πᾶνω κάτω ἀπὸ τρία τρισεκατομμύρια ὁ καθένας — μὰ τί ἀξία εἶχαν τὰ τρισεκατομμύρια... μπροστὰ στὸ φιλότιμο τοῦ ἀνθρώπου;

Γνωρίζοντας κατὰ βάθος ὅλες τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, ὁ δικαστής Πρὸθ δὲν παραξενεύθηκε καθόλου γιὰ τὴν ἐναντιώθηκε ὅλο τὸ ἀκροατήριον στὴν τόσο σοφὴ συμβουλή του.

— Ἀφοῦ ἀποκλείεται κάθε συμβιβασμός, εἶπε, τὸ Δικαστήριον θὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασή του.

Ἀμέσως ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπεκράτησε στὴν αἴθουσα κι ὁ δικαστής ὑπαγόρευσε στὸ γραμματέα του:

— Τὸ Δικαστήριον, ἄκουσαν ἀμφοτέρωθεν τὰ μέρη... Δεδομένου ὅτι ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς αερόλιθου δὲν κατοχυρώνει δικαίωμα ἰδιοκτησίας εἰς τὸν ἀνακαλύψαντα, μὴ ὑπαρχούσης σχετικῆς νομοθεσίας... Δεδομένου ὅτι ἡ ἀπαίτησις τῶν ἀντιδίκων στηρίζεται ἐπὶ ὑποθετικοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον δύναται κάλλιστα νὰ μὴ λάβῃ χώραν... Δεδομένου ὅτι ὁ αερόλιθος εἶναι δυνατόν νὰ πέσῃ εἰς τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν

πού καλύπτουν τὰ τρία τέταρτα τῆς γηίνης σφαίρας... Διὰ ταῦτα, τὸ Δικαστήριον ἐπιφυλάσσεται νὰ κρίνῃ μετὰ τὴν ἐξακριβώσιν τῆς ὀριστικῆς πτώσεως τοῦ διαφιλονικουμένου ἀερολίθου...

Ἡ συνεδρίασις εἶχε λήξει.

Τὸ ἀκροατήριον εἶχε ἐκτιμήσει δεόντως τὰ «Δεδομένα» τοῦ κυρίου Προϋ καὶ τὰ ἐξηγημένα πνεύματα ἄρχισαν νὰ ἡρεμοῦν.

Τὸ ἴδιο, ὅμως, δὲ συνέβη μὲ τὸ Ντὴν Φόρσνυ καὶ τὸ γιατρὸ Χάντελσον πού ἀπ' τὶς δυὸ ἄκρες τῆς αἰθούσης ἔδειχναν ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές τους ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, προσπαθώντας νὰ φανατίσουν τοὺς ὁπαδοὺς τους.

— Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις εἶναι ἄνω ποταμῶν! φώναζε ὁ Ντὴν Φόρσνυ.

— Εἶναι παράλογη ἀπόφασις! ξεφώνιζε ταυτόχρονα ὁ γιατρὸς Χάντελσον.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ λήθῃ ὅτι δὲ θὰ πέσῃ ὁ ἀερολίθος μ ο υ!

— Ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν πτώση τοῦ ἀερολίθου μ ο υ!

— Θὰ πέσῃ ἐκεῖ ὅπου ἀνήγγειλα!

— Καθώρισα τὸ σημεῖο πού θὰ πέσῃ!

— Κι ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τὸ δίκιο μου...

— Κι ἀφοῦ μοῦ ἀρνοῦνται τὸ δίκιο μου...

— Θὰ πάω νὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά μου μέχρις ἐσχάτων... Καὶ θὰ φύγω ἀπόψε μάλιστα...

— Θὰ ὑποστηρίξω τὰ δικαιώματά μου μέχρι τέλους... καὶ ξεκινῶ ἀμέσως...

— Γιὰ τὴν Ἰαπωνία! οὐρλιασε ὁ Ντὴν Φόρσνυ.

— Γιὰ τὴν Παταγονία! οὐρλιασε ὁ γιατρὸς Χάντελσον.

— Οὐρρά! ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ τὰ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ Δικαστήριον, τὸ πλῆθος χωρίστηκε σὲ δυὸ ομάδες, στὶς ὁποῖες προστεθήκανε ὅσοι δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ βροῦν θέσιν μέσα στὴν αἴθουσα μὲ λυσσώδη μανία! Καὶ δὲ θ' ἀργοῦσαν ν' ἀρπαχτοῦν μεταξύ τους, γιατί οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ντὴν Φόρσνυ ζητοῦσαν καλὰ

καὶ σώνει νὰ λυντσάρουν τὸν γιαντρὸ Χάντελσον κι οἱ ὅπαδοὶ τοῦ γιαντροῦ Χάντελσον δὲ θὰ ἡσύχαζαν ἂν δὲν λυντσάριζαν τὸν Ντὴν Φόρσνθ — δηλαδὴ νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους κατὰ τρόπον ὑπεραμερικανικό!

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ ἀστυνομία εἶχε λάβει τὰ μέτρα της. Οἱ ἀστυφύλακες μπῆκαν στὴ μέση καὶ χώρισαν τοὺς ἀντιμαχομένους πού, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ἄχτι τους, ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν, καθένας μὲ τὶς πεποιδήσεις του:

— Οὐρρὰ γιὰ τὸν Ντὴν Φόρσνθ!

— Οὐρρὰ γιὰ τὸν Χάντελσον!

Καὶ σὲ λίγο, ὅλοι μαζὶ οὐρλιασαν:

— Στὸ σταθμό!

Ἄμέσως τὸ πλῆθος διαιρέθηκε σὲ δυὸ συνοδεῖες. Ἐπικεφαλῆς τῆς μιᾶς καμάρωνε ὁ Ντὴν Φόρσνθ — τῆς ἄλλης προηγούνταν ὁ γιαντρὸς Χάντελσον.

Οἱ ἀστυφύλακες τοὺς ἄφηναν νὰ κάνουν τὸ κέφι τους, γιὰτι εἶχε πιὰ παραμερισθῇ κάθε κίνδυνος συμπλοκῆς. Κι ἔτσι ὁδηγήθηκαν θριαμβευτικά: ὁ Ντὴν Φόρσνθ στὸν δυτικὸ σταθμό, ἀπὸ ὅπου θὰ ἔπαιρνε τὸ τραῖνο γιὰ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο καὶ τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Ἰαπωνία ἐν συνεχείᾳ — κι ὁ γιαντρὸς Χάντελσον στὸν ἀνατολικὸ σταθμό, ἀπὸ ὅπου θὰ ἔπαιρνε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Νέα Ἱόρκη καὶ κατόπιν τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Παταγωνία.

Σιγὰ σιγὰ τὰ ξεφωνιτὰ λιγότεψαν, ὥσπου ἔσβησαν ὁλωσδιόλου.

Ὁ δικαστῆς Τζὼν Πρόθ, ποὺ διασκέδαζε παρακολουθώντας τὰ καμώματα τοῦ πλήθους ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, ἐτοιμαζόταν νὰ μπῇ μέσα γιὰ τὸ γεῦμα, ὅταν τὸν πλησίασαν ἕνας κύριος καὶ μιὰ κυρία.

— Δυὸ λόγια, ἂν ἐπιτρέπετε, κύριε δικαστά... εἶπε ὁ κύριος.

— Πολὺ εὐχαρίστως κύριε καὶ κυρία Στάνφορτ.

— Κύριε δικαστά, συνέχισε ὁ Σέθ Στάνφορτ, ὅταν παρουσιασθήκαμε σὲ σᾶς, πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἦταν γιὰ σύναψη γάμου...

— Κι εἴμ' εὐτυχῆς πού ἔτσι μοῦ ἔτυχε ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς γνωρίσω...

— Σήμερα, ὅμως, κύριε δικαστά, ἐρχόμαστε γιὰ διαζύγιο.

Μὲ τὴ μεγάλη του πείρα, ὁ δικαστὴς Πρόθ κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν περιττὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ.

— Εἶμαι πάλι εὐτυχῆς πού μοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ ξανακάνουμε γνωριμία, εἶπε... Περάστε μέσα, παρακαλῶ.

— Εἶναι ἀπαραίτητο; ρώτησε ὁ κύριος Σέθ Στάνφορντ, ὅπως εἶχε πῆ πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες.

Κι ὅπως τότε, ὁ δικαστὴς Πρόθ ἀπάντησε:

— Διόλου.

Στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ ἐκδοθῇ ἓνα διαζύγιο.

— Τὰ χαρτιά σας εἶν' ἐντάξει; ρώτησε ὁ δικαστὴς.

— Ὅριστε τὰ δικά μου, εἶπε ἡ κυρία Στάνφορντ.

— Καὶ τὰ δικά μου, πρόσθεσε ὁ κύριος Στάνφορντ.

Ὁ κύριος Πρόθ ἐξέτασε τὰ χαρτιά καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν νόμιμα συνταγμένα.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ διαζευκτήριο τυπωμένο. Θὰ γραφοῦν μόνο τὰ ὀνόματα κι οἱ ὑπογραφές σας. Δὲν ξέρω, ὅμως, ἂν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ γίνη αὐτὸ ἐδῶ...

— Θέλετε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ στυλό μου; ρώτησε ὁ κύριος Στάνφορντ.

— Κι αὐτὸ τὸ κουτὶ γιὰ τραπέζι; ἐπενέβη ἡ κυρία Στάνφορντ.

Ἡ καμαριέρα ἔδωκε τὸ κουτὶ στὸ δικαστή.

— Βλέπω πὼς εἰσθε καθ' ὅλα ἔτοιμοι, παραδέχθηκε ὁ κύριος Πρόθ, ἀρχίζοντας νὰ συμπληρώνῃ τὰ κενὰ τοῦ ἐντύπου.

Κατόπιν, ἔδωκε τὸ στυλὸ στὴν κυρία Στάνφορντ, πού ὑπέγραψε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ: Ἀρκάδια Γουῶκερ.

Μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία, ὁ κύριος Στάνφορντ ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του.

Κατόπιν, καθένας τους ἔδωκε στὸ δικαστή, ὅπως πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες ἓνα χαρτονόμισμα πεντακοσίων δολλαρίων:

— Γιὰ τὸν κόπο ρας, εἶπε ὁ Σὲθ Στάνφορντ.

— Γιὰ τοὺς φτωχοὺς, εἶπε ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ.

Τὰ ἴδια λόγια ποὺ εἶχαν πῆ καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ παρουσιάσθηκαν πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες.

Κι ἀφοῦ ὑποκλίθηκαν μπροστὰ στὸ δικαστή, ἀποχαιρέτησαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι ἔφυγαν ὁ ἓνας πρὸς τὸ προάστιο Οὐίλκοξ, ἡ Ἀρκάδια μὲ τὴν καμαριέρα της πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση.

Ὁ κύριος Πρὸθ μπῆκε στὸ σπίτι του ὅπου τὸ γεῦμα του τὸν περιμένε ἀπὸ πολλὴν ὥρα.

— Ξέρεις, Κάθριν, εἶπε, τί ἐπιγραφή πρέπει νὰ βάλω;

— Ὅχι, κύριέ μου.

— Αὐτήν: «Ἐδῶ παντρεύονται καθάλα καὶ χωρίζουνε πεζῇ!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Διεκδικοῦν κι ἄλλοι τὸν ἀερόλιθο

Καλύτερα νὰ μὴν περιγράψουμε τὸν βαθὺ σπαραγμὸ τῆς οἰκογενείας Χάντελσον καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ Φράνσις Γκόρντον! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Φράνσις δὲ θὰ δίσταζε νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸ μὲ τὸ θεῖο του, νὰ παντρευτῇ χωρὶς τὴ συγκατάθεσή του καὶ ν' ἀψηφήσῃ τοὺς θυμούς του μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθά τους. Ἀλλὰ πῶς νὰ μεταπείσῃ τὸν γιατρὸ Χάντελσον; Ἄδικα ἡ κυρία Χάντελσον προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸν ἄνδρα της ν' ἀλλάξῃ ἰδέα: οὔτε τὰ παρακάλια της, οὔτε τὰ παράπονά της μπόρεσαν νὰ μεταπείσουν τὸν πεισματάρη γιατρὸ! Οὔτε στὴ Λοὺ ἔδωκε τὴν παραμικρὴ σημασία παρὰ τὰ καλοπιάσματα καὶ τὰ δάκρυά της!

Στὸ ἐξῆς ἀποκλειόταν καινούργια ἀπόπειρα, ἀφοῦ κι ὁ θεῖος κι ὁ πατέρας, σὲ στιγμὲς τρέλλας, εἶχαν φύγει γιὰ μακρινὲς χῶρες!

Τί ἄσκοπο, αὐτὸ τὸ διπλὸ ταξίδι! Ὅσο ἄσκοπο ἦταν καὶ τὸ διαζύγιο ποὺ προκάλεσε, χωρίζοντας τὸν Σὲθ Στάνφορντ ἀπὸ τὴν Ἀρκάδια Γουῶκερ! Ἄν αὐτὰ τὰ τέσσερα ἄτομα εἶχαν διαθέσει ἓνα εἰκοσιτετράωρο γιὰ νὰ σκεφθοῦν ὥριμα, τὸ φέρεσίμὸ τους θὰ ἦταν διαφορετικό, γιὰτὶ θὰ εἶχαν ἐπακολουθήσει διάφορα γεγονότα ποὺ θὰ τοὺς ἔκαναν ν' ἀλλάξουν γνώμη.

Πραγματικά, τὸ πρῶτὶ τῆς ἐπομένης, οἱ ἐφημερίδες τοῦ Οὐάστον καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, δημοσίευσαν, μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ Τζ. Λόγουενταλ, διευθυντῆ τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον, ἓνα σημείωμα ποὺ ἔκανε ν' ἀλλάξουν ὀλωσδιόλου τὰ πράγματα!

Νὰ τί ἔλεγε περιληπτικὰ αὐτὸ τὸ δημοσίευμα ποὺ θὰ ξεσποῦσε σὰ βόμβα στὸ κεφάλι τῶν δυὸ ἐρασιτεχνῶν ἀστρονόμων:

Μιὰ ἀνακοίνωση, ποὺ ἔκαναν τελευταίως οἱ δυὸ ἐρασιτέχνες τοῦ Οὐάστον, συγκίνησε πολὺ τὸ κοινόν. Ὅφειλόμε νὰ βάλουμε τὰ πράγματα στὴ θέση τους.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσουμε τὴ λύπη μας ποὺ ἀνακοινώσεις τόσης σπουδαιότητος γίνονταν ἐπιτόλαια, χωρὶς νὰ τεθοῦν προκαταβολικῶς ὑπ' ὄψη πραγματικῶν ἐπιστημόνων. Δὲν ὑπάρχει ἔλλειψη σοβαρῶν ἐπιστημόνων. Ἡ ἐπιστήμη τους ἐγγυημένη μὲ διπλώματα καὶ τιμητικὲς διακρίσεις, ἀσκεῖται σὲ πολυάριθμα ἐπίσημα ἀστεροσκοπεῖα.

Ἀναμφισβήτητα εἶναι μεγάλη δόξα νὰ παρατηρήσης πρῶτος ἓνα οὐράνιο σῶμα ποὺ εὐαρεστεῖται νὰ φανῇ μπροστὰ στὸ φακὸ ἐνὸς τηλεσκοπίου, διασχίζοντας τὸν οὐρανό. Αὕτῃ ὅμως ἡ εὐτυχὴς σύμπτωση δὲν ἔχει καὶ τὴν ιδιότητα νὰ μετατρέπη ἀπλῶς ἐρασιτέχνες σὲ ἐπαγγελματίες μαθηματικούς. Ἄν, παραγνωρί-

ζοντας αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, καταπιάνονται ἀσυλλόγιστα μὲ προβλήματα ποὺ ἀπαιτοῦν εἰδικὴν ἀρμοδιότητα καὶ κατάρτιση, κινδυνεύουν νὰ παρασυρθοῦν σὲ πλάνες, ὅπως αὐτὴ ποὺ καθῆκον μας εἶναι νὰ ἐπανορθώσουμε.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ ἀερόλιθος, μὲ τὸν ὁποῖον ἀσχολεῖται πρὸς τὸ παρὸν ὅλη ἡ γῆ, ἔχει ὑποστῇ μιὰ διαταραχὴ. Οἱ κύριοι κύριοι ὅμως, Φόρσνθ καὶ Χάντελσον διέπραξαν τὸ μεγάλο λάθος ν' ἀρκεσθοῦν σὲ μιὰ καὶ μοναδικὴ παρατήρηση καὶ νὰ βασίσουν σ' αὐτὸ τὸ ἀτελὲς δεδομένον κάτι ὑπολογισμούς, πού, ἐξ ἄλλου, εἶναι λανθασμένοι. Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψη καὶ μόνον τὴ διαταραχὴ ποὺ μπόρεσαν νὰ διαπιστώσουν τὸ βράδι τῆς 11 ἢ τὸ πρωὶ τῆς 12 Μαΐου, ὁδηγούμεθα σὲ ἀποτελέσματα ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά τους. Δὲν εἶναι, ὅμως, μόνο αὐτό. Ἡ ἀταξία στὴν πορεία τοῦ ἀερολίθου οὔτε ἄρχισε οὔτε τελείωσε στὶς 11 ἢ 12 Μαΐου. Ἡ πρώτη διαταραχὴ ἔλαβε χώραν στὶς 10 Μαΐου καὶ συνεχίζεται ἀπὸ τότε.

Αὐτὴ ἡ διαταραχὴ, ἢ μᾶλλον αὐτὲς οἱ διαδοχικὲς διαταραχὲς εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα ἀφ' ἐνὸς νὰ φέρουν τὸν ἀερόλιθο πλησιέστερα πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἀφ' ἑτέρου νὰ τὸν κάνουν νὰ παρεκκλίνει ἀπ' τὴν τροχιά του. Στὶς 17 Μαΐου, ἡ ἀπόσταση τοῦ ἀερολίθου εἶχε ἐλαττωθῇ κατὰ 78 χιλιόμετρα περίπου καὶ ἡ παρέκκλιση ἀπὸ τὴν τροχιά του ἔφθανε τὰ 55 λεπτά.*

Αὐτὴ ἡ διπλὴ τροποποίηση τῆς ἐσωτερικῆς κατάρτασης δὲν πραγματοποιήθηκε σὲ μιὰ μόνο φορὰ. Εἶναι, ἀπεναντίας, τὸ σύνολο πολὺ μικρῶν ἀλλαγῶν ποὺ δὲν ἔπαψαν νὰ προστίθενται, ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, ἀπ' τὶς 10 τοῦ μηνὸς αὐτοῦ.

* Ἐνα λεπτὸν εἶναι τὸ ἑξήκοστὸν μέρος τῆς μοίρας στὴν μέτρηση τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου.

Ὡς τώρα, στάθηκε αδύνατο νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ αἰτία τῆς διαταραχῆς πού ὑπέστη ὁ ἀερολίθος. Γίνονται ἀναζητήσεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλομε ὅτι θὰ φέρουν συντόμως ἀποτέλεσμα.

Ὅπωςδήποτε εἶναι πρόωρον ν' ἀναγγελθῇ ἡ πτώση τοῦ ἀερολίθου κι ἀκόμα περισσότερο νὰ ὀρισθῇ ὁ τόπος καὶ ἡ ἡμερομηνία αὐτῆς τῆς πτώσης. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν ἡ μυστηριώδης αἰτία πού ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἀερολίθου ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπενεργῇ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση, θὰ καταλήξῃ νὰ πέσῃ, τίποτε, ὅμως, δὲ μᾶς ἐπιτρέπει ἀπὸ τώρα νὰ βεβαιώνουμε ὅτι αὐτὸ μέλλει νὰ συμβῇ. Πρὸς τὸ παρόν, ἡ σχετικὴ ταχύτητά του ἔχει αὐξηθῇ ἀναγκαστικά, ἀφοῦ διαγράφει μιὰ μικρότερη τροχιά. Δὲ θὰ εἶχε, λοιπόν, καμιὰ τάση γιὰ πτώση, στὴν περίπτωσιν πού ἡ δύναμις ἡ ὁποία τὴν ἐπιβάλλει ἔπαυε νὰ ἐπενεργῇ σ' αὐτόν.

Στὴν ἀντίθετη ὑπόθεσιν, οἱ διαταραχὲς πού διαπιστώνονται σὲ κάθε πέρασμα τοῦ ἀερολίθου ἐφόσον ὑπῆρξαν μέχρι ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα ἄνισες, κι οἱ ἀλλαγὲς ἔντασης φαίνονται νὰ μὴν ὑπακούουν σὲ κανένα κόσμον, δὲ θὰ εἶναι δυνατόν, ἔστω καὶ προοιωνίζοντας τὴν πτώση, νὰ καθαρίσουμε τὴν ἡμερομηνία τῆς καὶ τὸ σημεῖον ὅπου θὰ γίνῃ.

Περίληπτικά, συμπεραίνομε: ὅτι ἡ πτώση τοῦ ἀερολίθου φαίνεται πιθανή. Δὲν εἶναι, ὅμως, βεβαία. Πάντως, δὲν εἶναι ἄμεση.

Συμβουλευόμεν, λοιπόν, τὸ κοινὸ νὰ ἡρεμῇ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑποθετικὴν πιθανότητα καὶ πού ἡ πραγματοποίησίν της, ἄλλωστε, δὲν μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ σὲ κανένα πρακτικὸ ἀποτέλεσμα. Ἐξάλλου, θὰ φροντίσωμεν στὸ μέλλον νὰ κρατοῦμε ἐνήμερον τὸ κοινὸν μὲ καθημερινὰ σημειώματα γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων.

* Ἀράγε ὁ Σέθ Στάνφορντ κι ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ ἔ-

λαβαν γνώση τῶν συμπερασμάτων τοῦ Τζ. Λόγουενταλ; Αὐτὸ τὸ σημεῖο παραμένει σκοτεινόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ντὴν Φόρσνθ καὶ τὸ γιατρὸ Σύντνεϋ Χάντελσον, στὸ Σαϊντ - Λιούις τῆς πολιτείας τοῦ Μισουρί, ὁ πρῶτος, καὶ στὴ Νέα Ἱόρκη ὁ δεύτερος, ἔλαβαν γνώση τῆς «πανταχούσας» τοῦ διευθυντῆ τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον. Καὶ κοκκίνησαν, σὰ νὰ εἶχαν δεχτῇ ἓν' ἀληθινὸ χαστούκι!

Ὅσο σκληρὴ κι ἂν στάθηκε ἡ ταπείνωσή τους, ἐδέχσε νὰ τὸ πάρουν ἀπόφαση. Πῶς νὰ συζητήσουν μ' ἓνα σοφὸ ἐπιστήμονα ὅπως ὁ Τζ. Λόγουενταλ; Οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς γύρισαν ντροπιασμένοι στὸ Οὐάστον, ὁ πρῶτος θυσιάζοντας τὸ εἰσιτήριο πού εἶχε πληρώσει ὥς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκο, ὁ δεύτερος χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν τὰ ναῦλα πού εἶχε καταβάλει γιὰ νὰ πάη στὸ Μπουένος Ἀῖρες — σὰ νὰ λέμε ἄ ν α ν λ α !

Μόλις γύρισαν στὰ σπίτια τους, ἀνέβηκαν καθένας τους στὸν πύργο του. Δὲν κοπίασαν καθόλου γιὰ νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι ὁ Τζ. Λόγουενταλ εἶχε δίκιο, ἀφοῦ δυσκολεύτηκαν νὰ ξαναβροῦν τὸν ἀλητεύοντα ἀερόλιθό τους καὶ δὲν τοὺς ἔδωκε τὸ παρὸν στὸ ραντεβού πού οἱ ἐσφαλμένοι ὑπολογισμοὶ τους τοῦ εἶχαν ὀρίσει.

Ὁ Ντὴν Φόρσνθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον δὲν ἄργησαν νὰ ὑποστοῦν τὶς συνέπειες τῆς θλιβερῆς πλάνης τους. Τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ συνοδεῖες πού τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει θριαμβευτικὰ στὸ σταθμό; Ἦταν φανερὸ πῶς ἡ εὐνοια τοῦ κοινοῦ εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτούς. Κι εἶναι πολὺ ὀδυνηρὸ ὅταν τῇ μιᾷ μέρᾳ τὸ πλῆθος σὲ προσκυνᾷ σὰ θεό... τὴν ἄλλη νὰ σὲ πετᾷ στὰ σκουπίδια!

Ἐνίωσαν, ὅμως, καὶ μιὰ σοβαρότερη ἀνησυχία. Ἀπέναντί τους, ὀρθωνόταν τώρα ἓνας τρίτος διεκδικητής. Γιατὶ κυκλοφόρησε μιὰ διάδοσις — πού σύντομα ἔγινε ἐπίσημη ἀνακοίνωσις.

Ἡ ἀναγγελία μιᾶς διεθνoῦς διάσκεψης τοὺς ἤρθε κατακέφαλα σὰν κεραυνός.

Ἐσπευσαν νὰ ζητήσουν πληροφορίες. Ἡ εἶδησις ἦταν

ἀληθινή. Ἄλλωστε, ἀνέφεραν ἤδη τὰ μέλη τῆς μελλοντικῆς διάσκεψης πού θὰ λάβαινε χώρα στήν Οὐάσιγκτων. Ὑπὸ τὴν πίεση τῶν γεγονότων, οἱ κυβερνήσεις εἶχαν ἀποφασίσει ν' ἀρχίσουν προπαρασκευαστικὲς συνεδριάσεις μετὰ τὸν τῶν διαφόρων διπλωματῶν πού ἦταν διαπιστευμένοι πλησίον τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβέρνησης, χωρὶς νὰ περιμένουν τὴν ἀφίξη τῶν ἀντιπροσώπων. Κι ἔτσι, οἱ ἀντιπρόσωποι θὰ ἔβρισκαν, ἀπ' τὴν πρώτη συνεδρίαση, καθορισμένο τὸ πρόγραμμά της.

Μὴ ζητήσετε νὰ σᾶς δώσουμε κατάλογο τῶν Κρατῶν πού ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ μετᾶσχουν στὴ διάσκεψη. Θὰ περιλάμβανε, τότε, τὸ σύνολο τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Καμιὰ αὐτοκρατορία, κανένα βασίλειο, καμιὰ δημοκρατία, κανένα πριγκιπάτο δὲν εἶχε ἀδιαφορήσει γιὰ τὸ διαφιλονικούμενο ἀερόλιθο, κι ὅλοι εἶχαν ὑποδείξει ἀπεσταλμένους, ἀπὸ τὴ Ρωσία καὶ τὴν Κίνα, πού ἀντιπροσωπεύονταν ἀμοιβαίᾳ ἀπὸ τὸν Ἰβὸν Σαρατόφ, ἀπὸ τὴ Ρίγα, καὶ τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Λι - Μαιο - Τσί, ἀπ' τὴν Καντώνα, ὡς τὶς δημοκρατίες τοῦ Ἀγίου Μαρίνου καὶ τῆς Ἀνδόρρας, πού οἱ κύριοι Μπεβεράτζ καὶ Ραμόντσο ὑπεστήριζαν σθεναρὰ τὰ συμφέροντα.

Κάθε φιλοδοξία ἦταν ἐπιτρεπτή, κάθε ἐλπίδα ἦταν νόμιμη, ἀφοῦ κανεὶς μέχρι κεῖνη τὴν ὥρα δὲν ἤξερε ποῦ θὰ ἔπεφτε ὁ ἀερόλιθος, ἂν, φυσικά, ἐπρόκειτο νὰ πέση ὀριστικά.

Ἡ πρώτη προπαρασκευαστικὴ συνεδρίαση ἔγινε τὴν 25 Μαΐου, στὴ Οὐάσιγκτων: μέσα σὲ πέντε λεπτὰ ἔλυσε ὀριστικά καὶ ἀμετάκλητα τὸ ζήτημα Φόρσνθ - Χάντελσον, πού ἔκαναν ξεπότηδες τὸ ταξίδι ὡς ἐκεῖ καὶ μάταια ἐπέμεναν νὰ μιλήσουν. Τοὺς ἀπέβαλαν ὁμοφώνως... σὰν παρείσακτους! Φαντασθῆτε μὲ τί φούγκα γύρισαν στὸ Οὐάστον! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ διαμαρτυρίες τοὺς δὲν εἶχαν καμιά ἀπήχηση! Μέσ' στὸν Τύπο, πού τόσον καιρὸ τοὺς ἐρραρινε μὲ λουλούδια, δὲ βρέθηκε οὔτε μιὰ ἐφημερίδα νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ. Εἶχε περάσει πιά ὁ καιρὸς πού τοὺς στόλιζαν

μέ τίτλους: «ὁ ἔντιμος πολίτης τοῦ Οὐάστον», «ὁ μεγαλοφυῆς ἀστρονόμος», «ὁ διαπρεπὴς ἀλλὰ ταπεινόφρων μαθηματικὸς»! Τώρα, πιά, ὁ τόνος εἶχε ἀλλάξει.

«Τί γύρευαν στὴν Οὐάσιγκτων αὐτὰ τὰ δυὸ ἀνδρείκελα;... Εἶχαν ἐπισημάνει πρῶτοι τὸν ἀερόλιθο;... Καὶ τί μ' αὐτό;... Μήπως ἡ τυχαία αὐτὴ σύμπτωση τοὺς ἔδινε κανένα δικαίωμα;... Μήπως συντελοῦσαν στὴν πτώση του;... Στ' ἀλήθεια, τόσο γελοῖες ἀπαιτήσεις δὲ συζητοῦνταν κἀν!» Ἔτσι ἐκφραζόταν τώρα ὁ Τύπος.

Μόλις τακτοποιήθηκε αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἄρχισε σοβαρὴ ἐργασία.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πολλὲς συνεδριάσεις καθιερώθηκαν γιὰ νὰ συνταχθῇ ὁ κατάλογος τῶν κυριάρχων κρατῶν πού θὰ τοὺς ἀναγνωρίζοταν τὸ δικαίωμα νὰ μετὰσχουν στὴ διάσκεψη. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶχαν ἀντιπρόσωπο διαπιστευμένο στὴν Οὐάσιγκτων. Ἡ σύνταξη τοῦ καταλόγου στάθηκε δύσκολη κι οἱ συζητήσεις ὀξύνθηκαν τόσο πολὺ, πού τὸ μέλλον ἄρχισε νὰ διαγράφεται δυσοίωνα. Ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Φιλανδία, λόγου χάρη, εἶχαν τὴν ἀπαίτηση ν' ἀντιπροσωπευθοῦν ἀπευθείας: οἱ κυβερνήσεις, ὅμως, τῆς Βιέννης καὶ τῆς Πετρούπολης δὲ δέχονταν καμιὰ συζήτηση σ' αὐτὸ τὸ θέμα*. Ἐξάλλου, Γαλλία καὶ Τουρκία εἶχαν σφοδρὲς κι ἀτέρμονες συζητήσεις γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Τυνησίας — κι ἡ προσωπικὴ ἐπέμβαση τοῦ Μπέη τῆς Τυνηδός... ἔρριξε πιὸ πολὺ λάδι στὴ φωτιά! Ἡ Ἰαπωνία ἐπίσης ἐνοχλήθηκε πολὺ μὲ τὸ ζήτημα τῆς Κορέας. Κοντολογῆς, οἱ διαξιφισμοὶ κι οἱ ἀντεκλήσεις μεταξὺ διαφόρων κρατῶν ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ μὴ δοθῇ καμιὰ λύση παρ' ὅλο πού ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐπιτροπὴ εἶχε φθάσει στὴν ὁγδόη τῆς συνεδρίασης! Τότε, τὴν 1 Ἰουνίου, ἕνα ἀναπάντεχο περιστατικὸ ἤρθε νὰ φέρῃ τὴ σύγχυση καὶ τὴ διαταραχὴ.

Ὅπως τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ, ὁ Τζ. Λόγουενταλ ἔδινε κα-

* Ἡ Οὐγγαρία ἀποτελοῦσε, τότε, μέρος τῆς Αὐстро-ουγγρικῆς μοναρχίας — καὶ ἡ Φιλανδία ἐπαρχία τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας

θημερινῶς στὸν Τύπο ἀνακοινώσεις γιὰ τὸν ἀερόλιθο. Τὰ σημειώματα αὐτά, ὥς τότε, δὲν παρουσίασαν τίποτα τὸ ἐξαιρετικό. Ἀρκοῦνταν νὰ πληροφοροῦν τὴν Ἑφήλιο ὅτι ἡ πορεία τοῦ ἀερόλιθου ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑφίσταται πολὺ μικρὲς ἀλλαγές πού τὸ σύνολό τους καθιστοῦσε τὴν πώση ὀλοένα καὶ πὺλ πιθανή, χωρὶς ὅμως ἀκόμα νὰ ὑπάρξη δυνατότης νὰ θεωρηθῇ αὐτὴ βεβαία.

Ἡ ἀνακοίνωση, ὅμως τῆς 1 Ἰουνίου στάθηκε σημαντικὰ διαφορετικὴ ἀπ' τὶς προηγούμενες. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ διαταραχὴ τοῦ ἀερόλιθου ἦταν κολλητικὴ καὶ εἶχε... διαταράξει καὶ τὸν ἴδιο τὸν Τζ. Λόγουενταλ:

Μὲ πραγματικὴ συγκίνηση, φέρομεν σὲ γνώση τοῦ κοινοῦ τὰ παράξενα φαινόμενα τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν μάρτυρες. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ τείνουν οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, νὰ καταστρέψουν τὰ θεμέλια ὅπου στηρίζεται ἡ ἐπιστῆμη τῆς Ἀστρονομίας.

Οἱ προηγούμενες ἀνακοινώσεις μας πληροφοροῦσαν τὸ κοινὸν ὅτι ἡ πορεία τοῦ ἀερόλιθου ἔχει ὑποστῇ διαδοχικὰ καὶ ἀδιάκοπες διαταραχές, τῶν ὁποίων τὴν ἀφορμὴ δὲν κατορθώσαμε ἀκόμα νὰ προσδιορίσωμε — οὔτε τὸ φυσικὸ νόμο πού ὀφείλονται. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀντικανονικό. Γιατὶ ὁ ἀστρονόμος διαβάξει στὸν οὐρανὸ σὰ σὲ βιβλίον, ὅπου τίποτα συνήθως δὲν μπορεῖ νὰ συμβῇ τοῦ ὁποίου νὰ μὴν προβλεφθοῦν τὰ ἀποτελέσματα. Ἔτσι, οἱ ἐκλείψεις, πού ἀναγγέλλονται πρὶν ἀπὸ ἑκατοντάδες χρόνια, λαμβάνουν χώραν στὸ καθορισμένο δευτερόλεπτο, σὰ νὰ ὑπακούουν στὴ διαταγὴ τοῦ θνητοῦ πού τις προέβλεψε μέσ' τὴν καταχνιὰ τοῦ μέλλοντος κι ὥς ἀναπαύεται ἤδη τὸν αἰώνιον ὕπνον, πολλοὺς αἰῶνες πρὶν πραγματοποιηθῇ ἡ πρόβλεψή του.

Κι ὅμως, ἂν οἱ παρατηρηθεῖσες διαταραχές ἦταν ἀντικανονικὲς, δὲν ἦταν πάντως ἀντίθετες μὲ τὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης κι ἂν ἡ αἰτία τους παρέμενε

ἄγνωστη, αὐτὸ ὀφειλόταν στὶς ἀτελεῖς μεθόδους ἀνάλυσής μας.

Σήμερα, ὅμως, δὲν συμβαίνει αὐτό. Ἀπὸ προχθές, 30 Μαΐου, ἡ πορεία τοῦ ἀερόλιθου ἔχει ὑποστῇ νέες διαταραχές πὺν βρίσκονται σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεση μὲ τὶς πλέον σοφές θεωρητικὲς γνώσεις μας. Δηλαδή, δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ βροῦμε ποτὲ γι' αὐτὲς μιὰ ικανοποιητικὴ ἐρμηνεία, δεδομένου ὅτι οἱ ἀρχές, στὶς ὁποῖες στηρίζονται οἱ ὑπολογισμοὶ μας δὲν ἐφαρμόζονται στὴν προκειμένη περίπτωση.

Καὶ ὁ πιὸ κοινὸς παρατηρητὴς θ' ἀντελήφθη ὅτι, κατὰ τὸ δεύτερο πέρασμά του, τὸ ἀπόγευμα τῆς 30 Μαΐου, ὁ ἀερόλιθος, ἀντὶ νὰ ἐξακαλουθήσῃ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴ γῆ, ὅπως ἔκανε ἀδιαλείπτως ἀπὸ τῆς 10 Μαΐου, ἀπεναντίας ἀπομακρυνόταν ἀπὸ αὐτήν. Ἐξ ἄλλου, ἡ κλίση τῆς τροχιάς του, πὺν ἀπὸ 20 ἡμερῶν ἔτεινε πρὸς Βορρὰ - Ἀνατολὴ - Νότο - Δύση, ἔπαψε ν' ἀκολουθῇ αὐτὴ τὴν πορεία.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο εἶχε ἤδη κάτι τὸ ἀκατανόητο, ὥσπου, χθές, 31 Μαΐου, στὸ τέταρτο πέρασμα τοῦ ἀερόλιθου μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, διαπιστώσαμε ὅτι ἡ τροχία του εἶχε μεταβληθῇ σὲ βορρὰ - Νότο, ἐνῶ ἡ ἀπόστασή του ἀπ' τὴ γῆ, ἔμεινε ἀμετάβλητη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σημερινὴ κατάσταση. Ἡ ἐπιστῆμη εἶναι ἀνίκανη νὰ ἐξηγήσῃ γεγονότα πὺν παρουσιάζονται ἔτσι ἀσυνάρτητα.

Στὸ πρῶτο σημείωμά μας εἶχαμε ἀναφέρει ὅτι ἡ πτώση τοῦ ἀερόλιθου, μολοντὶ ἦταν ἀκόμα ἀβέβαιη, θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ θεωρηθῇ ὡς πιθανή. Δὲν τολμοῦμε, ὅμως, πὰ νὰ τὸ ὑποστηρίξουμε αὐτὸ μὲ τόση βεβαιότητα καὶ προτιμοῦμε νὰ ὁμολογήσουμε ταπεινὰ τὴν ἄγνοιά μας.

Καὶ μιὰ βόμβα ἀναρχικοῦ ἀκόμα νὰ εἶχε ἐκραγῇ στὸ μέσο τῆς ὀγδότης συνεδρίασης, δὲ θὰ ἔφερε τὸ ἀποτέλε-

σμα πού προκάλεσε ἡ ἀνακοίνωση τοῦ Τζ. Λόγουενταλ. Οἱ ἐφημερίδες πού τὴ δημοσίευσαν, ἔγιναν ἀνάρπαστες. "Ὁ-λη ἡ ἀπογευματινὴ συνεδρίαση γίνηκε μὲ συζητήσεις γεμάτες νευρικότητα, πρὸς μεγάλη ζημιὰ τοῦ ἄκρως ἀποδο-τικού ἔργου τῆς διάσκεψης.

Τὶ ἐπόμενες μέρες τὰ πράγματα χειροτέρεψαν. Τὰ σημειώματα τοῦ Τζ. Λόγουενταλ ἐνημέρωναν τακτικὰ τὸ κοινό, μὰ ἦταν τὸ ἓνα πιὸ καταπληκτικὸ ἀπ' τ' ἄλλο. Στὸ μέσον τοῦ θαυμάσια κανονισμένου μπαλέττου τῶν ἄστρων, ὁ ἀερόλιθος ἔμοιαζε νὰ χορεύῃ σωστὸ κὰν - κὰν, μὲ ὁλομό-ναχο ἓνα καβαλιέρο καὶ χωρὶς κανόνα ἢ μέτρο. Πότε ἡ τρο-χιά του ἔκανε κλίση τρεῖς μοῖρες ἀνατολικά καὶ πότε ἀνορ-θωνόταν κατὰ τέσσερες μοῖρες δυτικά. "Ἄν στὸ ἓνα πέρα-σμά του πλησίαζε λίγο περισσότερο τὴ γῆ, στὸ ἄλλο πέρα-σμά του ἀπομακρυνόταν κατὰ πολλὰ χιλιόμετρα ἀπ' αὐ-τὴν! Σὰ νὰ ἦταν ὁ ἀερόλιθος καβαλιέρος καὶ ἡ γῆ ντάμα του, στὶς καντρίλιες ἢ στοὺς λανσιέδες! Ἦταν νὰ τρελ-λαθῇ κανεῖς!

Αὐτὴ ἡ τρέλλα κυρίευε σιγὰ σιγὰ τὴ διεθνὴ διάσκεψη. Μὴ ἔχοντας πεποίθηση στὴν πρακτικὴ ὠφέλεια τῆς συζή-τησής τους, οἱ διπλωμάτες συνεδρίαζαν χωρὶς διάθεση καὶ δίχως σταθερὴ θέληση νὰ καταλήξουν κάπου.

Ὁ καιρὸς, ὅμως, περνοῦσε. Ἀπ' ὅλες τὶς γωνιές τῆς γῆς, οἱ ἀπεσταλμένοι ὅλων τῶν κρατῶν ἔσπευδαν νὰ πε-ράσουν τοὺς ὠκεανούς, γιὰ νὰ φθάσουν στὴν Ἀμερική. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἤδη, φθάσει καὶ σὲ λίγο ὁ ἀρι-θμὸς τους ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ μποροῦν νὰ συνεδριάξουν χωρὶς νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ περιμένουν νὰ ἔρθουν οἱ ὑπό-λοιποι συνάδελφοί τους.

Τὰ μέλη τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς φιλοτι-μήθηκαν, ἐργάσθηκαν σκληρὰ καί, μέσα σὲ ὀκτῶ συμπλη-ρωματικὲς συνεδριάσεις, κατόρθωσαν νὰ συντάξουν κα-τάλογο τῶν κρατῶν πού οἱ ἀπεσταλμένοι τους θὰ ἦταν δε-κτοὶ στὶς συνεδριάσεις. Ὁ ἀριθμὸς τους ὁρίσθηκε σὲ πε-νήντα δύο, δηλαδὴ εἰκοσιπέντε γιὰ τὴν Εὐρώπη, ἔξι γιὰ

τὴν Ἀσία, τέσσερεις γὰρ τὴν Ἀφρική καὶ δεκαεπτὰ γὰρ τὴν Ἀμερική. Περιλάμβανε δώδεκα αὐτοκρατορίες, δώδεκα κληρονομικὰ βασίλεια, εἴκοσι δύο δημοκρατίες, καὶ ἔξι πριγκηπάτα. Αὐτὰ τὰ πενήντα δυὸ κράτη (μοναρχίες, δημοκρατίες, καὶ πριγκηπάτα) ἀναγνωρίζονταν ὡς οἱ μόνοι κτήτορες τῆς γῆς.

Ἡ διεθνὴς διάσκεψις ἔλαβε χώραν γὰρ πρώτη φορὰ στὶς 10 Ἰουνίου, στὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πλέον ἡλικιωμένου, ποὺ ἦταν ὁ κύριος Σολιές, καθηγητὴς τῆς ὠκεανογραφίας καὶ ἀπεσταλμένος τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Μονακό. Κι ἀμέσως καταρτίσθηκε σὲ σῶμα.

Μὲ τὴν πρώτη ψηφοφορία, ἡ προεδρία ἀνετέθη, τιμῆς ἔνεκεν πρὸς τὴν φιλοξενούσα χώρα, στὸν κύριον Χάρβεϋ, ἐπιφανῆ νομομαθὴ ποὺ ἀντιπροσώπευε τὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖς. Μεσολάβησε μέγας παρασκηνιακὸς ἀγῶνας μὲ διαβουλεύσεις γὰρ τὴν ἀντιπροεδρία. Τελικὰ ἔλαχε στὴ Ρωσία ποὺ ἀντιπροσώπευε ὁ κύριος Σαρατόφ. Οἱ ἀπεσταλμένοι Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἰαπωνίας, ὑπεδείχθησαν κατόπιν ὡς γραμματεῖς.

Μετὰ ἀπ' αὐτὰς τὶς διατυπώσεις, ὁ πρόεδρος ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ὀρίζονταν τρεῖς ὑποεπιτροπὲς ποὺ θ' ἀνελάμβαναν τοὺς τρεῖς τομεῖς: δημοσιογραφικὸ, οἰκονομολογικὸ καὶ δικαστικόν.

Τῇ στιγμῇ ποὺ ἄρχιζε ἡ ψηφοφορία, ἔφεραν ἓνα τηλεγράφημα στὸν πρόεδρον Χάρβεϋ.

Ἀφοῦ διάβασε τὸ περιεχόμενό του, ὁ πρόεδρος σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους. Ὅστερα ἀπὸ σκέψιν, ὁμῶς, χτύπησε τὸ κουδούνι γὰρ νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ τῶν συναδέλφων του.

— Κύριοι, εἶπε ὁ Χάρβεϋ, σᾶς κάνω γνωστὸ ὅτι ἔλαβα ἓνα τηλεγράφημα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶναι σταλμένο ἢ ἀπὸ ἓνα φαρσὲρ ἢ ἀπὸ ἓναν τρελλόν. Εἶναι ἀνυπόγραφο, καὶ ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς διαβάσω τὸ μείμενό του:

«Κύριε Πρόεδρε,

»Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσω τὴ διεθνῇ διά-

σκεψη ὅτι ὁ ἀερόλιθος, γιὰ τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ ἀρχίσουν συζητήσεις, εἶναι ἀτομικὴ μου ἰδιοκτησία.

»Ἡ διεθνὴς διάσκεψη, συνεπῶς, δὲν ἔχει κανένα προορισμό.

»Μὲ τὴ θέλησή μου ὁ ἀερόλιθος πλησιάζει στὴ γῆ, θὰ πέση σὲ δική μου ἰδιοκτησία: συνεπῶς ἀνήκει σὲ μένα».

— Κι αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένο; ρώτησε ὁ Ἄγγλος ἀντιπρόσωπος.

— Ἀκριβῶς.

— Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, δὲν συντρέχει λόγος γιὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψη, δήλωσε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας.

— Συμφωνῶ, παραδέχτηκε ὁ πρόεδρος, καὶ προτείνω τὸ τηλεγράφημα νὰ κατατεθῇ στὸ Ἀρχεῖον. Καμιὰ ἀντίρρηση, κύριοι;... Ἡ συνδερίαση συνεχίζεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Οἱ ἀνησυχίες τοῦ τραπεζίτη Λεκέρ

Τὸ σιγῶνισμα τοῦ μικροσκοπικοῦ διαμερίσματος τοῦ Ζεφυρίνου Ξιωντὰλ εἶχε ἀναλάβει ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἡ χήρα Τιμπώ. Ἡ θέση αὐτὴ τῆς παραδουλεύτρας ἦτο μᾶλλον ἀργομισθία, γιὰ τὸ σιγῶνισμα τοῦ πρώτου δωματίου τέλειωνε ἄψε σβῆσε λόγῳ τοῦ ὅ,τι τὰ ἔπιπλα ἦταν λιγοστά. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο δωμάτιο, τῆς ἦταν ἀπαγορευμένο ν' ἀγγίξει τὰ χαρτιά ποὺ ἦταν σπαρμένα ὀλόγυρα καὶ ἡ σκούπα τῆς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καθαρῇ μόνον ἓνα μικρὸ τετράγωνο, στὸ μέσον, ὅπου τὸ πάτωμα ἦταν γυμνόν.

Ἡ χήρα Τιμπώ, ποὺ εἶχε μανία μὲ τὴν τάξη καὶ τὴν καθαριότητα, ἐπιθυμοῦσε ζωηρὰ νὰ συγυρίσῃ μιὰ καὶ καλὴ ὀλόκληρο αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Μιὰ φορὰ, ποὺ βρέθηκε ὀλομόναχη ἐκεῖ μέσα, θέλησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν

της. Μὰ ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ πὺν μπῆκε ἀναπάντεχα, θύμωσε τόσο πολὺ, τὸ συνήθως ἤρεμο πρόσωπό του ἔδειξε μονομιᾶς τόση ἀγριάδα, πὺν ἡ χήρα Τιμπὼ ἔπαθε νευρική κρίση κι ἔμεινε μιὰ ὁλόκληρη ἐβδομάδα ἄρρωστη, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο της! 'Απὸ τότε, πὺν νὰ ξανατολήμῃ νὰ συγυρίσῃ τὸν ἀπαγορευμένο χῶρο!

Ὅπως εἶπαμε, ἡ χήρα Τιμπὼ δὲ σκοτωνόταν στὴ δουλειά, νοικοκυρεύοντας, ὅσο τῆς ἦταν ἐπιτρεπτό, τὸν κύριό της. Αὐτό, ὅμως, δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ περνᾷ δυὸ ὥρες τὴ μέρα στοῦ ἀ φ έ ν τ η της — ἔτσι τὸν ἔλεγε, εὐγενικά — ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὰ ἑπτὰ τέταρτα ἦταν καθιερωμένα στὸ κουβεντολόι, ἢ, μᾶλλον, σ' ἓνα καθαρὸ μονόλογο.

Πολλοὶ τὴν ἔλεγαν φλύαρη, τὴ χήρα Τιμπὼ — καὶ μάλιστα στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Αὐτό, ὅμως, ἦταν κακογλωσσιὰ: ἀπλῶς τῆς ἄρρεσε νὰ μιᾷ.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, ἄρχιζε τὸν μόνολογο μὲ τὴ διαβεβαίωση ὅτι ἀνῆκε σὲ πολὺ κατῶς πρέπει οἰκογένεια. Κατόπιν, ἀπαριθμοῦσε μιὰν ἀτέλειωτη σειρὰ κακοτυχιῶν πὺν ἀπὸ γυναῖκα κρεοπώλου τὴν ἔκαναν παραδουλεύτρα. Στὴ συνέχεια, ἀνέφερε τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦσε κι ἔκανε τὴ σύγκρισή τους μὲ τὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ καὶ μοιράζοντας δεξιὰ κι ἀριστερὰ μομφές ἢ ἐπαίνους, δίκαια ὅμως.

Ὁ ἀ φ έ ν τ η ς της, χωρὶς νὰ τὶς δίνει ποτὲ ἀπάντηση, ἔδειχνε ἀφάνταστη ὑπομονή. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, ὄνειροπαρμένος ὅπως ἦταν διαρκῶς, δὲν ἀκούγε κὰν ὅλο αὐτὸ τὸ κουβεντολόι. Πάντως, ὅταν βρίσκονται μαζὶ δυὸ ἄτομα, δὲν εἶναι κακὸ νὰ μιᾷ μόνο ὁ ἓνας καὶ ν' ἀκούῃ — ἢ ἔστω, νὰ μὴν ἀκούῃ ὁ ἄλλος. Τὸ χειρότερο εἶναι ὅταν μιλοῦν οἱ δυὸ μαζὶ... καὶ τότε, πιά, πὺν ν' ἀκούσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο! Μὴν ξεχνᾷμε ὅτι «ἂν ὁ λόγος εἶναι ἄργυρος, ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσός». Κι ἔτσι, ἀ φ έ ν τ η ς καὶ παραδουλεύτρα ἦταν, κατὰ βάθος, πολὺ εὐχαριστήμενοι ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο.

Στις 30 Μαΐου, ἡ χήρα Τιμπώ, ὅπως ἔκανε κάθε μέρα, μπήκε στίς ἐννιά τὸ πρωὶ στὸ διαμέρισμα τοῦ Ζεφyrίνου Ξιρντάλ, πού εἶχε φύγει τὴν προηγούμενη μέρα μαζὶ μὲ τὸν φίλο του Μαρσέλ Λερού. Τὸ διαμέρισμα ἦταν ἀδειανό.

Ἡ χήρα Τιμπὼ δὲν παραξενεύτηκε μ' αὐτό. Πολλὲς φορὲς ὁ ἀφέντης της χανόταν ξαφνικὰ καὶ γύριζε ἐξίσου ξαφνικά. Ἐνοχλήθηκε μόνο πού δὲ θὰ εἶχε ἀκροατήριο.

Ἀφοῦ συγύρισε τὸ πρῶτο δωμάτιο, μπήκε στὸ «γραφεῖο». Ἐκεῖ, ὅμως, ἔνοιωσε ζωνερὴ συγκίνηση.

Ἐνα εἶδος μαυριδερῆς κάσας περιόριζε τὸ καθιερωμένο τετράγωνο ὅπου εἶχε δικαίωμα νὰ δράσῃ ἡ σκούπα της. Τί νὰ σήμαινε αὐτό; Ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀνεχθῇ αὐτὴ τὴν καταπάτηση τῶν δικαιωμάτων της, ἡ χήρα Τιμπὼ μετακίνησε τὸ ἀντικείμενο κι ἀφοσιώθηκε στὸ σκούπισμα.

Καθὼς βαρύναιγε λιγάκι, δὲν ἄκουσε ἓν' ἀπαλὸ βούισμα πού ξέφευγε ἀπ' τὴν κάσα. Κι ἦταν τόσο ἀδύνατη ἡ κυανωπὴ λάμψη τοῦ μετάλλινου ἀντανakλαστήρα, πού δὲν τὴν πρόσεξε ἡ ἀφηρημένη ματιά της. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ στὸν ἀντανakλαστήρα, μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ τὴν ἔρριξε κάτω. Τὸ βράδι, πού γδύθηκε, εἶδε πὼς εἶχε μελανιάσει ὁ δεξιὸς γοφός της: τί παράξενο, ἀφοῦ εἶχε πέσει ἀπ' τὸν ἀριστερὸ γοφό! Καθὼς ἡ τύχη δὲν τὴν ξανάφερε μπροστὰ στὸν ἄξονα τοῦ ἀντανakλαστήρα, τὸ φαινόμενο δὲν ἐπανελήφθη: κι ἔτσι δὲ σκέφθηκε νὰ συσχετίσῃ τὸ μελάνιασμα μὲ τὴ μετακίνηση τῆς κάσας. Ἐπόθεσε πὼς παραπάτησε — καὶ ξέχασε τὸ περιστατικόν.

Ἡ χήρα Τιμπὼ δὲν παρέλειψε, μόλις τέλειωνε τὸ σκούπισμα, νὰ ξαναβάλῃ τὴν κάσα στὴ θέση της καὶ μάλιστα ἀκριβῶς στὸ μέρος πού βρισκόταν ἀρχικά. Ἄσχετα ἂν δὲν τὰ κατάφερε ὁλωσδιόλου, ἐξαποστέλλοντας τὸν μι-

κρὸ κύλινδρο πὸν ἀποτελοῦσαν αἰωρούμενες σκόνες πρὸς μιὰ κατευθύνση κάπως διαφορετικὴ ἀπ' τὴν ἀρχικὴν.

Τὶ ἐπόμενες μέρες, ἡ χήρα Τιμπῶ, πὸν ἦταν πολὺ εὐσυνείδητη στὴ δουλειά της, ἔκανε τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συγύρισμα.

Μόνο ποῦ δὲν ἔδωκε μεγάλη σημασία στὸ νὰ ξαναβάλλῃ ἀ κ ρ ι β ῶ ς στὸ ἴδιο μέρος τὴ μαυριδερὴ κάσα, μετὰ τὸ σκούπισμα. Φυσικά, ἔσερνε πάντα τὴν κάσα μπροστὰ στὸ παράθυρο — ἀφοῦ ἐκεῖ τὴν εἶχε τοποθετήσει ὁ ἀ φ έ ν τ η ς, τὸ στόμιο, ὅμως, τοῦ ἀντανakλαστήρα βρισκόταν διαρκῶς σὲ διάφορες κατευθύνσεις. Μιὰ μέρα, ἔρριχνε τὰ μόρια τῆς σκόνης λίγο πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν ἄλλη μέρα λίγο πρὸς τὰ δεξιὰ! Ἡ χήρα Τιμπῶ οὔτε μπορούσε νὰ διανοηθῇ σὲ τί ἀγωνίες ἔβαζε, ἡ ιδιόρρυθμη αὐτὴ συνεργασία της, τὸν Τζ. Λόγονεταλ. Μιὰ φορὰ, μάλιστα, πὸν ἀπὸ ἀπροσεξία γύρισε τὸν ἀντανakλαστήρα πάνω στὸ στροφέα του, τὸν ἄφησε μὲ τὸ στόμιο πρὸς τὸ ταβάνι.

Ἔτσι, στημένο πρὸς τὸ ζενίθ, ξαναβρῆκε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ τὸ μηχανήμα του, ἐπιστρέφοντας στίς 10 Ἰουνίου, τὶς πρῶτες ἀπογευματινὲς ὥρες.

Εἶχε περάσει θαυμάσια στὴν ἀκροθαλασσιὰ μιὰ δωδεκαριὰ μέρες καὶ θᾶμενε παραπάνω, ἀλλὰ σκέφθηκε ν' ἀλλάξῃ ἀσπρόρουχα, τὴν δεκάτη τρίτη μέρα. Ἄνοιξε τὸ δέμα του... καί, πρὸς μεγάλη του ἐκπληξη, βρῆκε μέσα... τὰ μπουκάλια! Κι ἔτσι, σιγὰ σιγὰ, ξαναθυμῆθηκε τὸ σχέδιό του τῆς ἡλεκτρικῆς στήλης... πὸν τὸ εἶχε, ὡς τότε, ὀλωσδιόλου ξεχασμένο!

Φυσικά, ἔσπευσε νὰ πακετάρῃ ξανά τὰ εἴκοσι ἐπτὰ μπουκάλια, κι ἀφήνοντας σύζυλο τὸν φίλο του Μαροσέλ Λερού, πήδηξε στὸ τραῖνο πὸν τὸν ἔφερε κατ' εὐθείαν στὸ Παρίσι.

Ἦσως ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ του, νὰ ξεχνοῦσε γιατί βιαζόταν νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι. Αὐτὸ δὲ θὰ ἦταν καθόλου παράδοξο. Ἐνα πε-

ριστατικό, ὅμως, τοῦ φρεσκάρισε τὸ μνημονικό του, καθῶς πατοῦσε πόδι στὸν σταθμὸ Σαῖν - Λαζάρ.

Τὸ πακέτο μὲ τὰ εἴκοσι ἑπτὰ μπουνάλια τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια... καὶ τὸ περιεχόμενο ἔγινε θρύψαλα, πάνω στὴν ἄσφαλτο, μ' ἓνα φοβερὸ κρότο! "Ολοὶ οἱ διαβάτες κατατρόμαξαν, γιὰτὶ νόμισαν πὼς εἶχε σκάσει ἡ βόμβα κανενὸς ἀναρχικοῦ! Μὰ στὸν τόπο τῆς ἐκρηξης, εἶδαν μονάχα τὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ ποὺ κοίταζε σαστισμένος τὴ ζημιὰ... χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ πὼς εἶχαν γίνει ὅλα... γ υ α λ ι ἂ καρφιά!

Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ. Ἡ καταστροφὴ αὐτὴ θύμησε τουλάχιστον στὸν ἀφηρημένο τὸ σκοπὸ τοῦ ἐρχομοῦ του στὸ Παρίσι. Καὶ πρὶν γυρίσῃ στὸ σπίτι του, ξαναπῆγε στὸν ἔμπορο τῶν χημικῶν προϊόντων ὅπου ξαναγόρασε εἴκοσι ἑπτὰ ὀλοκαίνουργια μπουνάλια, καὶ στὸν ξυλουργὸ ὅπου ἡ παραγγελία του ἦταν ἑτοιμὴ ἐδῶ καὶ δέκα μέρες!

Φορτωμένος ὅλ' αὐτὰ τὰ δέματα, μὲ φλογερὴ ἐπιθυμία ν' ἀρχίσῃ τὰ πειράματά του, ἄνοιξε διαστικὰ τὴν πόρτα του. Στάθηκε, ὅμως, καρφωμένος στὸ κατώφλι ἀντικρύζοντας τὸν ἀντανακλαστήρα γυρισμένο πρὸς τὸ ζενίθ!

Μονομιᾶς, ἓνα κύμα ἀναμνήσεων κύκλωσε τὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ, ποὺ πάνω στὴ σαστιμάρα του, ἄφησε νὰ τοῦ ξαναπέσουν τὰ πακέτα του! Κι ὅλα ξανάγιναν γυαλιὰ καρφιά, μὲ διαβολικὸ θόρυβο! Σύνολο: πενήντα τέσσερα μπουνάλια μέσα σὲ μιὰ ὥρα πάνω κάτω! Μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ μετατρέψῃ τὸν λογαρισμὸ του στὴν Τράπεζα ἀπὸ πιστωτικὸ σὲ χρεωστικό!

Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ὑ α λ ο θ ρ α ὕ σ τ η ς δὲν εἶχε κὰν ἀντιληφθῇ τὴν ἐκατόμβη. Ἀκίνητος στὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου, κοίταζε σκεπτικὸς τὸ μηχανήμα του.

— Τὰ καμώματα τῆς χήρας Τιμπώ! εἶπε, ἀποφασίζοντας νὰ μπῇ μέσα στὸ δωμάτιο.

Καὶ κοιτάζοντας ψηλά, ἀνεκάλυψε στὸ ταβάνι, καὶ πάνω ἀπ' τὸ ταβάνι, στὴ στέγη, μιὰ μικρὴ τρύπα ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς στὸν ἄξονα τοῦ μετάλλινου ἀντανakλαστήρα, στὴν ἐστία τοῦ ὁποίου ἡ ἀμπούλα ἐξακολουθοῦσε τὸν τρελλὸ χορὸ τῆς.

Ἐνα πλατὺ χαμόγελο στὸ πρόσωπο τοῦ Ζεφυρίνου Ξιρντάλ ἔδειξε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ διασκεδάζη.

— Λαμπρά!.. Λαμπρά!.. ψιθύρισε.

Ἐπρεπε, ὅμως, νὰ ἐπέμβῃ, Σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ μηχανήμα, διέκοψε τὴ λειτουργία του. Τὸ βούισμα διεκόπη ἀμέσως, ἡ κυανωτὴ λάμψη ἔσθῃσε, ἡ ἀμπούλα σιγὰ σιγὰ σταμάτησε τὸ κὰν - κὰν.

— Λαμπρά!.. Λαμπρά!.. Ξαναεἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, θάχῃ ἀναστατωθῇ τὸ σύμπαν!

Ἄνοιξε διαστικὰ τίς ἐφημερίδες, ποὺ ἦταν στιβαγμένες πάνω στὸ τραπέζι, καὶ διάβασε τὴ μιὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἄλλη, τίς ἀνακοινώσεις τοῦ Τζ. Λόγουενταλ γιὰ τὰ ἀκατάστατα πηγαινέ εἰς τοῦ ἀερολίθου τοῦ Οὐάστον.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἔσκασε στὰ γέλια.

Ἄλλες, ὅμως εἰδήσεις τὸν ἔκαναν νὰ κατσοφιᾶσῃ. Τί ἔννοια εἶχε αὐτὴ ἡ διεθνὴς διάσκεψη ποὺ ἡ πρώτη τῆς συνεδρίαση, ὕστερ' ἀπ' τὸ προπαρασκευαστικὸ ἔργο μιᾶς ἐπιτροπῆς ἀρχίξε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ μέρα; Ἦταν ἀνάγκη νὰ προκαθορισθῇ σὲ ποῖον θ' ἀνῆκε ὁ ἀερολίθος; Δὲν ἦταν δίκαιο ν' ἀνήκῃ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὴ γῆ ἀφοῦ χωρὶς αὐτόν — τὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ — ὁ ἀερολίθος θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ περιφέρεται αἰωνίως στὸ διάστημα;

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ σκέφτηκε, ὅμως, πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἐνημερωθῇ γιὰ τὴν ἐφεύρεσίν του. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ, γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὴν ὥρα τους οἱ ἄνθρωποι στὴ διεθνῇ διάσκεψη σὲ ἀτέλειωτες συζητήσεις ἐντελῶς ἄσκοπες.

Παραμερίζοντας μὲ τὸ πόδι του τὰ θρύψαλα τῶν εἰκοσι ἐπτὰ μπουκαλιῶν, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἔσπευσε στὸ

πὸ κοντινὸ τηλεγραφεῖο, ὅπου ἔστειλε τὸ τηλεγράφημα πὺν διάβασε ὁ κύριος Χάρβεϋ στοὺς συνέδρους. Μόνον πὺν ἡ παροιμιώδης ἀφηρημάδα τοῦ Ζεφυρίνου μπῆκε στὴ μέση... καὶ τὸ τηλεγράφημα ἐστάλη χωρὶς ὑπογραφή!

Κατόπιν, ὁ σοφὸς γύρισε σπῆτι του, μελέτησε σ' ἓνα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ τὰ πῆγαινε ἔλα τοῦ ἀερολίθου, κατέφυγε στὸ τηλεσκόπιό του καὶ ἔκανε πολλὰς ἀνιχνεύσεις πὺν χρησίμευσαν γιὰ βᾶση στοὺς νέους ὑπολογισμοὺς του.

Κοντὰ στὰ μεσάνυχτα, εἶχε λύσει ὅλα τὰ προβλήματα του. Ξανάβαλε σὲ λειτουργία τὸ μηχανήμα του, κατευθύνοντάς το πρὸς τὴ διεύθυνση πὺν ὄριζαν οἱ ὑπολογισμοὶ του καὶ δίνοντάς του τὴν ἔνταση πὺν ἔπρεπε. Ὅστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἀφοῦ διέκοψε τὴ λειτουργία του, κοιμήθηκε τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Δυὸ μέρες συνέχισε ὁ Ζεφυρίνος τὰ πειράματά του. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα εἶχε σταματήσει τὴ λειτουργία τοῦ μηχανήματός του γιὰ τρίτη φορὰ, ὅταν χτύπησαν στὴν πόρτα του. Ἀνοιξε καὶ ἀντίκρουσε τὸν τραπεζίτη Ρομπέρ Λεκέρ.

— Ἐπιτέλους, σὲ βρίσκω!

— Καθὼς βλέπετε.

— Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσες φορὲς ἀνεβοκατέβηκα χωρὶς ἀποτέλεσμα αὐτὰ τὰ ἔξι πατώματα. Ποῦ διάβολο βρίσκόσουν;

— Ἀπουσίαζα, εἶπε ὁ Ξιρντᾶλ καὶ ἔγινε κατακόκκινος.

— Δὲν εἶναι δικαιολογία αὐτή! φώναξε καταγανακτισμένος ὁ τραπεζίτης. Μ' ἔκανες ν' ἀνησυχῶ τόσο πολὺ!

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντᾶλ κοίταξε τὸν νονό του μ' ἐκπληξη. Βεβαίως, ἤξερε πῶς τὸν ἀγαποῦσε... μὰ ὅχι σὲ τέτοιο βαθμὸ!

— Καὶ τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς θεῖε μου; ρώτησε.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ... τί μὲ νοιάζει! Μὰ δὲν ξέρεις, δυστυχισμένε, ὅτι ὅλη ἡ περιουσία μου κρέμεται σὲ σένα;

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντᾶλ, πὺν

κάθισε στὸ τραπέζι καὶ πρόσφερε τὸ μοναδικὸ κάθισμα στὸν ἐπισκέπτη του.

— Ὅταν ἦρθες καὶ μοῦ ἔκανες λόγο γιὰ τὰ φανταστικὰ σχέδιά σου, συνέχισε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, ὁμολογῶ πῶς κατόρθωσες νὰ μὲ πείσης.

— Ὅχι δά!

— Κι ἔτσι ποντάροντας στὴν τύχη σου, ἔπαιξα μὲ τὰ κάτω.

— Μὲ τὰ κάτω;

— Δηλαδή, βγῆκα πωλητής.

— Τί πούλησατε;

— Χρυσωρυχεῖα. Γιατί, καταλαβαίνεις, ἂν πέση ὁ ἀερόλιθος, θὰ πέσουν καὶ τὰ χρυσωρυχεῖα... κι ἔτσι...

— Πῶς θὰ πέσουν; Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, διέκοψε ὁ Ξιρντάλ. Τί ἐπίδραση μπορεῖ νάχη τὸ μηχανήμά μου πάνω στὴν ἐπιφάνεια ἐνὸς χρυσωρυχείου;

— Ἐχει ἐπίδραση στὴν τιμὴ, τῶν μετοχῶν τῶν χρυσωρυχείων.

— Ἔστω, παραδέχθηκε ὁ Ξιρντάλ. Πούλησατε, λοιπόν, μετοχὲς χρυσωρυχείων. Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο σοβαρό. Ἀφοῦ τίς ἔχετε... τίς πουλάτε.

— Ἀπεναντίας... δὲν ἔχω οὔτε μιὰ!

— Πῶς! ἔκανε ἀποσβολωμένος ὁ Ξιρντάλ. Μεγάλῃ ἐξυπνάδα νὰ πουλᾷ κανεὶς κάτι πὺν δὲν τῶχει! Ἐγὼ δὲν τὰ καταφέρνω αὐτά!

— Αὐτὸ τὸ λένε «κερδοσκοπία ἐπὶ προθεσμίας», ἀγαπητέ μου Ζεφυρίνε, ἐξήγησε ὁ Τραπεζίτης. Ὅταν θὰ πρέπει νὰ παραδώσω τίς μετοχὲς, θὰ τίς ἀγοράσω, ἀπλούστατα.

— Γιὰ ποιὸ σκοπὸ;... Νὰ πουλᾷς γιὰ ν' ἀγοράσης, δὲν μοῦ φαίνεται ἔξυπνη ἐπιχείρηση.

— Κάνεις λάθος: ὥς τότε οἱ μετοχὲς τῶν χρυσωρυχείων θὰ εἶναι πῶς φτηνές.

— Καὶ γιατί θὰ φτηνήνουν;

— Γιατί ὁ ἀερόλιθος θὰ ρίξη στὴν κυκλοφορία περισ-

σότερο χρυσάφι ἀπὸ ὅσο ἔχει τώρα ὅλη ἡ γῆ. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ, λοιπόν, θὰ ἐλαττωθῇ τουλάχιστον κατὰ πενήντα τοῖς ἑκατό, καὶ γι' αὐτὸ οἱ μετοχές τῶν χρυσοφυλάγων θὰ φθάσουν πάρα πολὺ χαμηλά. Τώρα, κατάλαβες;

— Βέβαια, εἰτε ὁ Ξιρντάλ, χωρὶς πεποίθησι ὁμοῦ.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὁ τραπεζίτης, καλὰ ἔκανα καὶ ἐμπιστεύθηκα στὴν κρίσι σου. Οἱ διαταραχὲς ποὺ παρατηρήθηκαν στὴν πορεία τοῦ ἀερόλιθου, ἡ πτώσι του ποὺ ἀναγγέλθηκε σὰ βέβαιη, προκάλεσαν ἀρχικὰ ξεπεσμό εἰκοσι πέντε τοῖς ἑκατό στὰ χρυσοφυλάγια. Ἐγώ, παίρνοντας φόρα, πεπεισμένος πὼς ὁ ξεπεσμός θὰ συνεχισθῇ ραγδαίᾳ, πούλησα ἀκόμα πιὸ πολλὰς μετοχές.

— Πάντα χωρὶς νὰ τίς ἔχετε;

— Ἐννοεῖται... φαντάζεσαι, λοιπόν, τὴν ἀγωνία μου ὅταν ἐσὺ ἐξαφανίζεσαι, καὶ ὁ ἀερόλιθος ἀρχίζει τίς βόλτες του σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα! Ἀποτέλεσμα: τὰ χρυσοφυλάγια ἀνέβηκαν καὶ πάλι καὶ χάνω τεράστια ποσά...

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ κοίταξε τὸν νονὸ του μὲ περιέργεια. Ποτὲ δὲν εἶχε δῆ αὐτὸ τὸν ψυχραῖμο ἄνθρωπο, τόσο συγκινημένο.

— Δὲν κατάλαβα καλὰ τὴν κομπίνα σας, εἶπε. Τέτοια κόλπα δὲν χωροῦν στὸ μυαλό μου. Πίστεψα μόνον πὼς θὰ ἦσαστε εὐχαριστημένος ἂν πέσι ὁ ἀερόλιθος. Ἐ λοιπόν, μείνετε ἥσυχος, θὰ πέσι.

— Μοῦ τὸ βεβαιώνεις;

— Σᾶς τὸ βεβαιώνω

— Ἀπόλυτα;

— Ἀπόλυτα... Ἐσεῖς, ὁμοῦ, ἀγοράσατε τὸ οἰκόπεδό μου;

— Βέβαια. Ἐχω στὴν τσέπη μου τοὺς τίτλους ιδιοκτησίας.

— Τότε, ὅλα εἰν' ἐντάξει, συμφώνησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ. Μπορῶ καὶ ἀπὸ τώρα νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω πὼς τὸ πείραμά μου θὰ εἶναι τελειωμένο στὶς 5 Ἰουλίου. Τῇ μέρᾳ ἐκείνῃ θὰ φύγω ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ νὰ πάω σὲ συνάντησι τοῦ ἀερόλιθου.

— Πού θὰ πέση;

— Ναί, θὰ πέση!

— Θὰ ἔρθω μαζί σου! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Ρομπέρ Λεκέρ.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε! εἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ.

Φαίνεται ὅτι τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης του ἔναντι τοῦ τραπεζίτου ἢ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον ποὺ τὸν κυρίευσε ὁλόκληρο, ἐμπόδισε τὸν Ζεφυρίνο νὰ κἀνῃ τίς συνηθισμένες του ἀνοησίες.

Τὸ πείραμα συνεχίστηκε μεθοδικὰ καὶ τὸ μυστηριῶδες μηχανήμα βούιξε ὥς τίς 5 Ἰουλίου κάτι παραπάνω ἀπὸ δεκατέσσερις φορές τὸ εἰκοσιτετράωρο.

Κάπου κάπου, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἔκανε ἀστρονομικὲς παρατηρήσεις πάνω στὸν ἀερόλιθο. Κι ἔτσι, μπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ πὼς ὅλα πηγαιναν ρολοὶ καὶ σύμφωνα μὲ τίς προβλέψεις του.

Τὸ πρωὶ τῆς 5 Ἰουλίου, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν οὐρανὸ, μὲ τὸ τηλεσκόπιό του.

— Ἐντάξει, εἶπε, τώρα ἀκολουθεῖ πιά τὸ δρόμο του.

Κι ἀμέσως ἀσχολήθηκε μὲ τίς ἀποσκευές του.

Πρῶτα πακετάρισε, μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα, τὸ μηχανήμά του μὲ μερικὲς ἀνταλλακτικὲς ἀμποῦλες. Κι ὕστερα, φρόντισε γιὰ τίς ἀτομικὲς του ἀποσκευές.

Θυμήθηκε ὅτι εἶχε μιὰ ξεχαρβαλωμένη βαλίτσα.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ διαλέξω τί θὰ πάρω μαζί μου.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τοποθέτησε μέσα σ' αὐτήν... τρία παπούτσια! (Ἀργότερα, φθάνοντας στὸν προορισμό του, θ' ἀντιλαμβανόταν ὅτι εἶχε πάρει δυὸ παπούτσια τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ... καὶ μιὰ παντόφλα!) Πῆρε στὴν τύχη ροῦχα ἀπ' τὰ συρτάρια του καὶ μπουκώσε τὸ ἓνα μέρος τῆς βαλίτσας ὥς ἐπάνω, ξεχνώντας πὼς τὸ ἄλλο ἦταν ὁλωσδιόλου ἀδειανό!

Κατόπιν ἔδωσε τῇ βαλίτσα μ' ἓνα σωρὸ κόμπους ποὺ θὰ ἦταν, ἴσως πολὺ δύσκολο ἢ ἀκατόρθωτο νὰ τὴν λύσῃ πιά. Καὶ καμάρωνε τὸ ἔργο του, ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος.

Τώρα, ἔπρεπε νὰ πάη στὸ σταθμό. Ὅσο ἀκούραστος πεζοπόρος κι ἂν ἦταν, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ δὲν μπορούσε νὰ μεταφέρει πεζῇ τὸ μηχανήμά του, τὸ τηλεσκόπιό του καὶ τὴ βαλίτσα του. Νὰ μιὰ ἀναποδιά!

Εὐτυχῶς πὺν ὁ Ρομπέρ Λεκέρ φάνηκε στὸ κατώφλι.

— Ἔ λοιπόν, ρώτησε, εἶσαι ἔτοιμος, Ζεφυρίνε;

— Βλέπετε ὅτι σᾶς περίμενα, ἀποκρίθηκε, ἀθῶα, ὁ ἀφηρημένος, πὺν εἶχε ὀλωσδιόλου ξεχάσει ὅτι ὁ νονός του θὰ ἔφευγε μαζί του.

— Πᾶμε, λοιπόν! Πόσες ἀποσκευές ἔχεις;

— Τρεῖς: τὸ μηχανήμά μου, τὸ τηλεσκόπιό μου καὶ τὴ βαλίτσα μου.

— Δῶσε μου τὸ τηλεσκόπιο καὶ πάρε ἐσὺ τίς ἄλλες δυὸ ἀποσκευές. Τὸ ἀμάξι μου περιμένει κάτω.

— Λαμπρὴ ἰδέα! θαύμασε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

Προτάσεις γιὰ τὴ μοιρασιά τοῦ ἀερολίθου

Ἀφότου εἶχαν κάνει τὸ λάθος, πὺν τοὺς ἐπесήμανε στὴν αὐστηρὴ ἀνακοίνωσή του ὁ Τζ. Λόγουενταλ, καὶ τὸ πρῶτο πάθημά τους ἐπακολούθησε ἡ ταπείνωσή τους στὴ διεθνὴ διάσκεψη, ὁ Ντὴν Φόρσνυθ κι ὁ γιατρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον, δὲν ἐβρισκαν πιά καμιὰ εὐχαρίστηση στὴ ζωή: Ξεχασμένοι, χωρὶς καμιὰ ὑπόστασι πιά, ἀσήμαντα ἀνθρωπάκια, δὲν μπορούσαν νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἀδιαφορία τοῦ λαοῦ, αὐτοὶ πὺν εἶχαν γνωρίσει τὴ μέθη τῆς δόξας.

Στὶς συνομιλίες τους μὲ τοὺς τελευταίους πιστοὺς ὁπαδούς τους καταφέρονταν ὀρμητικὰ ἐναντίον τοῦ τυφλωμένου πλήθους κι ὑποστήριζαν τὴν ὑπόθεσή τους μ' ἓνα σωρὸ ἐπιχειρήματα. Κι ἂν πλανήθηκαν σ' ἓνα ὑπολογισμό τους, ἦταν λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ τοὺς κατηγοροῦν; Κι ὁ αὐ-

στηρὸς κριτικὸς τους, ὁ Τζ. Λόγουενταλ δὲν εἶχε πλανηθῇ κι ὁ ἴδιος κι ἀναγκάσθηκε, στὸ τέλος, νὰ δηλώσῃ ἀδυναμία; Τὸ μόνο συμπέρασμα ποὺ ἔμενε ἦταν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἓναν ἀερόλιθο ἐξαιρετικὸ καὶ ἀκανόνιστο. 'Τπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ ὑποπέσῃ κανεὶς σὲ πλάνη πάνω στοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ σχετίζονταν μὲ τὸν ἀερόλιθο;

— Βέβαια! παραδέχονταν οἱ τελευταῖοι πιστοί.

Ὅσο γιὰ τὴ διεθνῇ διάσκεψη πόσο ἄδικη ἦταν ἡ ἀρνησιδικία της! Σωστὸ ἦταν νὰ λάβῃ μέτρα γιὰ νὰ διαφυλάξῃ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα τῆς ὕδρογείου. Πῶς, ὅμως, μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ τὰ δικαιώματα ἐκείνου ποὺ ἀνακάλυψε τὸν ἀερόλιθο; Μήπως ὁ ἀερόλιθος δὲ θᾶμενε στὴν ἀφάνεια, κι ἂν στερνὰ ἔπεφτε στὴ γῆ, πῶς θὰ προβλεπόταν ἡ πτώση του ἂν αὐτὸς ποὺ τὸν ἀνακάλυψε δὲν ἐπεσήμανε τὴν παρουσία του στοὺς λαοὺς τῶν πέντε ἡπείρων;

— Ἐγὼ τὸν ἀνακάλυψα! βεβαίως ζωηρὰ ὁ Ντὴν Φόρσνθ.

— Ἐγώ! βεβαίως μὲ τὴν ἴδια ζωηρότητα κι ὁ γιατρὸς Σύντενϋ Χάντελσον.

— Βέβαια! παραδέχονταν οἱ τελευταῖοι πιστοί.

Κατὰ τὴ λαϊκὴ παροιμία: «Παρηγοριὰ στὸν ἄρρωστο ὥσπου νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ του».

Καθὼς, ὅμως, καθένας ἀπ' τοὺς δυὸ πεισματάρηδες ἐπέμενε στὴν κατ' ἀποκλειστικότητα ἰδιοκτησίᾳ τοῦ ἀερόλιθου, ἀδύνατο νὰ γίνῃ λόγος γιὰ συμφιλίωσή τους. Καὶ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, χῶριζε πιὸ πολὺ τοὺς δυὸ δυστυχημένους ἀρραβωνιασμένους.

Οἱ Φόρσνθ καὶ Χάντελσον δὲν ἔπαιναν νὰ δηλώσουν ὅτι εἶχαν πρόθεση νὰ διαμαρτύρωνται μέχρι τελευταίας πνοῆς ἐναντίον τοῦ σφετερισμοῦ τῆς ἰδιοκτησίας τους, ἐξαντλώντας ὅλα τὰ ἔνδिका μέσα γιὰ νὰ βροῦν τὸ δίκιο τους. Ἔτσι προμηνύotan μιὰ ὠραία παράσταση: ἀπ' τὸ ἓνα μέρος ὁ Φόρσνθ, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Χάντελσον κι ἐναντίον τους

ὅλος ὁ ὑπόλοιπος γήινος κόσμος! Τί ὑπέροχη δίκη! Ἄν μπορούσε, φυσικά, νὰ βρεθῇ τὸ ἀρμόδιο δικαστήριο.

Στὸ ἀναμεταξύ, οἱ πρώην φίλοι καὶ τώρα λυσσώδεις ἀντίπαλοι δὲν ἔβγαιναν πιά ἀπ' τὰ σπίτια τους. Ἐρρημοὶ κι ἀμίλητοι, περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους καθένας στὸν πυργίσκο του. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιτηροῦν τὸν ἀερόλιθό τους, πού κατὰ τὴ Μίτς, εἶχε πάρει τὰ σ υ λ λ ο ῖ κ á τους, καὶ νὰ βεβαιώνωνται, πολλές φορές τὴ μέρα, ὅτι ἔξακολουθοῦσε νὰ χαράζει τὴ φωτεινὴ καμπύλη του στὰ βάθη τοῦ στερεώματος. Δὲν κατέβαιναν, οἱ δυὸ ἑξαλλοὶ, ἀπ' τὰ παρατηρητήριά τους μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τους, πού τοὺς πότιζαν φαρμάκι τηρώντας ἐχθρική στάση ἐναντίον τους.

Ὁ Φράνσις Γκόρντον, πού χίλιες παιδικὲς ἀναμνήσεις τὸν κρατοῦσαν στὸ σπίτι τῆς Ἑλίζαμπεθ στρήτ, δὲ μιλιόταν πιά μὲ τὸ θεῖο του. Στὸ πρωινὸ καὶ στὸ γεῦμα δὲν ἀντάλλασσαν οὔτε λέξη. Ὡς καὶ ἡ Μίτς δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα της γιὰ ν' ἀκουσθῇ τὸ ἀπολαυστικὸ καὶ «παροιμιώδες» λεξιλόγιό της κι ἔτσι τὸ σπίτι ἦταν σιωπηλὸ καὶ θλιμμένο σὰ μοναστήρι.

Στοῦ γιатροῦ Χάντελσον οἱ ἐνδοοικογενειακὲς σχέσεις δὲν ἦταν πὺ ἐυχάριστες. Ἡ Λοὺ δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι μουντρωμένη παρὰ τίς παρακλητικὲς ματιὲς τοῦ πατέρα της. Ἡ Τζέννη δὲ σταματοῦσε τὸ κλάμα, παρὰ τίς συστάσεις τῆς μητέρας της. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Χάντελσον, ἀρκοῦνταν ν' ἀναστεναῖ, ἐλπίζοντας ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ βρισκόταν μιὰ λύση σ' αὐτὴ τὴν γελοία μὰ καὶ φρικτὴ κατάσταση.

Ἡ κυρία Χάντελσον εἶχε δίκιο, ἀφοῦ λένε ὅτι ὁ χρόνος ἐπουλῶνει ὅλες τίς πληγές. Πρέπει, ὅμως, νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ χρόνος δὲ βιαζόταν καθόλου, τούτη τὴ φορὰ, νὰ βελτιώσῃ τίς σχέσεις μεταξὺ τῶν δυὸ αὐτῶν δυστυχημένων οἰκογενειῶν.

Ἡ ἔμμονη ιδέα τῶν Φόρσον καὶ Χάντελσον τοὺς

ὄπλιζε μὲ ἀδιαφορία γιὰ καθετὶ πὺν δὲν εἶχε σχέσηη μὲ τὸν ἀερόλιθό τους. Αὐτὸς ἦταν πιά ἡ μοναδικὴ ἀγάπη τους, αὐτὸς συγκέντρωνε ὅλες τὶς σκέψεις τους, σ' αὐτὸν στήριζαν ὅλες τὶς ἐλπίδες τους!

Μὲ τί φλογερὸ πάθος διάβαζαν τὰ καθημερινὰ σημειώματα τοῦ Τζ. Λόγουενταλ καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῆς διεθνοῦς διασκέψεως! Ἐκεῖ βρῖσκονταν οἱ κοινοὶ ἐχθροὶ τους κι ἐναντίον αὐτῶν τοὺς ἔνωνε ἐπιτέλους τὸ πιὸ ἄσπονδο μῖσος!

Γι' αὐτὸ μὲ ζωερὴ εὐχαρίστηση πληροφορήθηκαν πόσο μεγάλες δυσκολίες κι ἐμπόδια εἶχε συναντήσει ἡ παρασκευαστικὴ ἐπιτροπὴ καὶ μὲ τί «βήματα χελώνας» προχωροῦσε ἡ καταρτισθεῖσα — ἐπὶ τέλους! — σὲ σῶμα διεθνῆς διάσκεψης, πρὸς μιὰ προβληματικὴ καὶ ἀβέβαιη συμφωνία.

Ἀὐτὸ τοὺς παρηγοροῦσε κάπως καὶ γιὰ τὸ «ξετίναγμα» πὺν τοὺς εἶχε κάνει ὁ Τζ. Λόγουενταλ, πὺν στάθηκε ἀφορμὴ νὰ γίνουν τὰ παιδήματά τους... χιουμοριστικὸ τραγουδάκι, ἐπάνω στὸ γνωστὸ σκοπὸ:

*Τὸν ἀερόλιθο, σὰ γιό σας
 πὺν λατρεύατε κι οἱ δυό σας
 κι ἦταν πλάσμα τ' οὐρανοῦ...
 Ἄλλοι, πὺν ἔξυπνοι, σὰς πῆραν —
 καὶ παρ' ὅλην σας τὴν πείραν
 τοῦ ἀστρονόμου τοῦ τρανοῦ!
 Φταίει τὸ πείσμα τὸ δικό σας
 ἦ, ἀράγε, τὸ ριζικό σας
 πὺν ὅλα γίναν ρημαδιό;
 Πάντως — ὅπως κι ἂν τὸ πάρης —
 δὲν μπορεῖ ἓνας κανακάρης
 νᾶχη... πατεράδες δυό!*

Ἄπ' τῇ δεύτερῃ συνεδριάσει της, ἡ διεθνὴς διάσκεψη εἶχε ἀφίσει τὴν ἐντύπωση πὺς θὰ δυσκολευόταν πολὺ νὰ

τελειώση τὸ θεάρεστο ἔργο της. Παρὰ τὶς ἐμβρυεῖς μελέτες ποὺ εἶχαν συνταχθῇ ἀπ' τὶς ὑποεπιτροπές, τὰ μέλη της φάνηκαν πῶς δὲ θὰ συμφωνοῦσαν μεταξύ τους.

Ἡ πρώτη πρόταση ποὺ ὑπεβλήθη ἦταν ν' ἀνήκη ὁ ἀερόλιθος στὴ χώρα ὅπου θὰ ἔπεφτε. Σὰ νὰ λέμε, νὰ κληρωνόταν σὰ λαχεῖο... μ' ἓνα μόνο λαχνό! Μ' ἓνα μόνο... ἀλλὰ τί λαχνό! Γκρο - λό!

Αὐτὴ τὴν πρόταση ὑπέβαλε ἡ Ρωσία καὶ τὴν ὑποστήριξαν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Κίνα, κράτη μὲ ἀπέραντες ἐκτάσεις, ποὺ λογάριαζαν ὅτι ἔτσι συγκέντρωναν τὶς περισσότερες πιθανότητες νὰ βάλουν χέρι στὸ οὐρανοκατέβατο αὐτὸ χρυσάφι. Τὰ ὑπόλοιπα, ὅμως, κράτη ἦταν ἀναποφάσιστα. Ἀναγκαστικὰ διεκόπη ἡ συνεδρίαση. Ἐπακολούθησαν οἱ λεγόμενες διαβουλεύσεις: τελικά, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐκδοση μιᾶς ἀνεπιθύμητης — γιὰ τοὺς μεγάλους — ἀπόφασης, ἡ Ἑλβετία πρότεινε ἀναβολή, ποὺ ὅλοι τὴν δέχθηκαν πρόθυμα.

Δὲ θὰ συζητοῦσαν λοιπὸν αὐτὴ τὴ λύση παρὰ μόνο ἂν δὲ συμφωνοῦσαν γιὰ μιὰ δίκαια κατανομή.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ὅμως, ποιά κατανομή μπορούσε νὰ θεωρηθῇ δίκαιη; Τὸ πρόβλημα ἦταν τόσο λεπτὸ ποὺ μὲ συνεδριάσεις ἐπὶ συνεδριάσεων, μὲ λογομαχίες καὶ διαξιφισμούς, δὲ στάθηκε δυνατόν νὰ λυθῇ. Καὶ τὰ πράγματα ἀγρίεψαν τόσο πολὺ, ποὺ ὁ κύριος Χάρβεϋ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προεδρικὴ ἔδρα.

Ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ ἐπικρατοῦσε μεταξὺ τῶν συνέδρων ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐξελιχθῇ σὲ ἀκρότητες, ὅπου θὰ παρίστατο ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ ἡ τάξι μὲ ἀστυνομικὴ ἐπέμβαση πού, ἀσφαλῶς, θὰ ὑπενόμεινε τὴ διάσκεψη, προκαλώντας ἴσως καὶ τὴν διάλυσή της.

Κι ὅμως, αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ λογικὴ συνέπεια τῶν γεγονότων. Δὲν ὑπῆρχε κανένα δεδομένον ἢ καμιὰ φόρμουλα ποὺ νὰ καταπραῦνῃ τὴν ἐξαλλοσύνη τῶν συνέδρων. Ἀπεναντίας, αὐτὴ μεγάλωνε μέρα μὲ τὴ μέρα, ἀφοῦ τὰ σημειώ-

ματα τοῦ Τζ. Λόγουενταλ θεωροῦσαν πιά ὁλοένα καὶ πιο πιθανή τὴν πτώση τοῦ ἀερολίθου.

Ἔστερ' ἀπὸ καμιά δεκαριά πολὺ συγκινητικὲς ἀνακοινώσεις, πού ἀνέφεραν τὸν τρελλὸ χορὸ τοῦ ἀερολίθου καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ παρατηρητῆ του, ὁ Τζ. Λόγουενταλ φάνηκε ἀπότομα, τὴ νύχτα τῆς 11 πρὸς 12 Ἰουνίου, νὰ ξαναβρίσκη τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του, διαπιστώνοντας πῶς τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει ὁλωςδιόλου. Ὁ ἀερολίθος διέκοψε τὰ ἄτακτα πηγαινε ἔλα του, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση μιᾶς ἄγνωστης δυνάμεως. Ἀπὸ τούτῃ τῇ στιγμή, ὁ Τζ. Λόγουενταλ γαλήνεψε, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐρευνήσῃ ἀργότερα τὴν αἰτία τῆς «παροδικῆς τρέλλας» τοῦ ἀερολίθου, πού εἶχε διαρκέσει δέκα μέρες.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον, ἀφοῦ ἀνακοίνωσε ἀμέσως στοὺς λαοὺς τῆς ὑψηλίου αὐτὴ τὴν ἐπάνοδο στὴν τάξη τοῦ ἀερολίθου, σημείωνε συνεχῶς ἀπὸ ἐκείνῃ τὴ μέρα, μιὰν ἀργὴ διαταραχὴ τοῦ ἀστεροειδοῦς πού ἡ τροχιά του ἄρχισε πάλι μιὰ κλίση Βορρᾶ - Ἀνατολῆς - Νότου - Δύσης. Ἡ ἀπόστασή του ἀπ' τὴ γῆ ἐλαττωνόταν ἀκολουθώντας μιὰ πρόοδο τῆς ὁποίας ὁ Τζ. Λόγουενταλ δὲν εἶχε ἀκόμα κατορθώσει νὰ καθορίσῃ τὸ νόμο. Ἡ πτώση λοιπὸν γινόταν ὁλοένα καὶ πιο πιθανή. Μέρα μὲ τὴ μέρα, πλησίαζε πρὸς τὴν βεβαιότητα.

Τί εὐσχημὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐπισπεύσῃ ἡ διεθνὴς διάσκεψη τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν της!

Ὁ σοφὸς ἀστρονόμος, στὶς τελευταῖες ἀνακοινώσεις του, ἀπὸ τῆς 5 ὥς τὴ 14 Ἰουλίου φαινόταν ἀκόμα πιο τολμηρὸς στὰ προγνωστικά του. Ἀνάγγειλε πῶς ἡ πορεία τοῦ ἀερολίθου εἶχε ὑποστῇ μιὰ νέα πολὺ σοβαρὴ ἀλλαγὴ καὶ πῶς τὸ κοινὸν θὰ πληροφοριοῦταν λίαν προσεχῶς τὰ συμπεράσματα πού ἔπρεπε νὰ ἐξαχθοῦν ἀπὸ αὐτήν.

Στὶς 14 Ἰουλίου ἀκριβῶς, ἡ διεθνὴς διάσκεψη ἔφθανε σὲ ἀδιέξοδο. Ὅλες οἱ συμβιβαστικὲς φόρμουλες πού εἶχαν συζητηθῇ, ἀπερρίφθησαν διαδοχικά. Οἱ ἀπεσταλμένοι κοίταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ ἀμηχανία. Ἀπὸ ποιὰν

ἄκρη νὰ ξαναρχίσουν τὴ συζήτηση τῶν θεμάτων πού εἶχαν ἤδη ἐξετασθῇ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές... κι ἀπορριφθῇ;

Ἀπ' τὶς πρώτες συνεδριάσεις, εἶχε ἀπορριφθῇ ἡ κατανομὴ τῶν δισεκατομμυρίων τοῦ ἀερολίθου μεταξὺ τῶν κρατῶν, ἀνάλογα μὲ τὴν ἔκτασή τους. Κατόπιν ἔγινε πρόταση νὰ γίνῃ ἡ κατανομὴ ὅχι βάσει τῶν τετραγωνικῶν χιλιομέτρων κάθε χώρας, ἀλλὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων της. Αὐτὴ ἡ πρόταση πού ἦταν πολὺ λογικὴ καὶ δίκαιη, καταπολεμήθηκε ἀπ' τὴ Ρωσία, τὴ Βραζιλία, τὴν Ἀργεντινὴ Δημοκρατία καὶ πολλὰς χώρες ἀραιὰ κατοικημένες. Ὁ πρόεδρος Χάρβεϋ, φανατικὸς ὁπαδὸς τῆς θεωρίας τοῦ Μόνροε, τάχθηκε μὲ τὸ μέρος τῶν δυὸ ἀμερικανικῶν δημοκρατιῶν καὶ ἡ ἐπιρροή του στάθηκε ἀποφασιστικὴ: δέκα ἀποχές καὶ δεκαεννιὰ ἀρνητικὰς φήφαι ἀπέρριψαν τὴν πρόταση.

Κράτη μὲ στενόχωρα οἰκονομικά — πού εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν ἀναφερθοῦν ὀνομαστικά — πρότειναν σὰν πιὸ δίκαιο νὰ μοιρασθῇ τὸ οὐρανοκατέβατο χρυσάφι κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἐξισορροπήσουν τὰ μέσα εἰσοδήματα ὅλων τῶν κατοίκων τῆς ὑδρογείου. Ἡ σοσιαλιστικὴ αὐτὴ πρόταση δὲν ἐνεκρίθη μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι θὰ ἦταν σὰν προμυροδότηση τῆς τεμπελιάς κι ὅτι ἡ κατανομὴ θὰ ἦταν πολὺ πλοκή ἂν ὅχι ἀπραγματοποιήθη. Αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε κι ἄλλους ὁμιλητὲς νὰ περιπλέξουν ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν κατάσταση, ὑποστηρίζοντας πὼς ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψη τρεῖς παράγοντες: ἔκταση, πληθυσμὸς καὶ πλοῦτος, γιὰ νὰ βρεθῇ σχετικῶς δίκαιη μέση λύση.

Δίκαιη λύση! Ὅλοι αὐτὴ τὴ λέξη εἶχαν στὸ στόμα τους... ὅχι ὅμως καὶ στὶς καρδιές τους! Ἀποτέλεσμα: ν' ἀπορριφθοῦν ὅλες οἱ λύσεις, πού προτάθηκαν γιὰτὶ κάθε ἀντιπρόσωπος εἶχε ὁδηγίες ἀπ' τὴ χώρα του ν' ἀναζητήσῃ προσωπικὰ ὀφέλη.

Κι ἔτσι, στὶς 14 Ἰουλίου, ἡ μὲν Γαλλία πανηγύριζε γιὰ τὴν ἐθνικὴ της ἐορτὴ — ἡ δὲ διεθνὴς διάσκεψη σιμείωνε πανηγυρικῶς... ἀποτυχία!

Τότε, ἡ Ρωσία καὶ ἡ Κίνα θεώρησαν κατάλληλη τὴ στιγμή γιὰ νὰ ξεθάψουν τὴν πρότασή τους πὺ ἀπορρίφθηκε στὴν ἀρχή, τροποποιώντας τὴν κάπως πὺ δελεαστικά. Πρότειναν νὰ κληρωθῇ ὁ ἀερόλιθος κι ὅποιο κράτος εὐνοήσει ἡ τύχη, νὰ ἀναλάβῃ νὰ καταβάλῃ στὰ ὑπόλοιπα χίλια φράγκα γιὰ κάθε κάτοικό τους.

Ἰσως, πάνω στὴ μεγάλη κόπωσή τους, οἱ ἀντιπρόσωποι νὰ ψήφιζαν ἀμέσως τὴν πρόταση, ἂν δὲν εἶχε ἀντιρρήσεις ἡ δημοκρατία τῆς Ἀνδόρρας... πού, ὡς γνωστόν, ἔχει ἐλάχιστο πληθυσμό! Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λιλιπούτειου αὐτοῦ κρατιδίου, κύριος Ραμόντσο, ἄρχισε ἕναν ἀτέλειωτο λόγο πὺ δὲ θὰ σταματοῦσε ποτὲ ἂν δὲν ἄδειαζε ἡ αἴθουσα, ὁπότεν ὁ πρόεδρος ἀναγκάσθηκε νὰ λύσῃ τὴ συνεδρίαση γιὰ τὴν ἐπομένη.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, ἕνα σημεῖωμα τοῦ Τζ. Λόγου-ενταλ στὸν Τύπο ἔκανε περιττὴ αὐτὴ τὴν κλήρωση:

Ἦδη, ἔγραφε ὁ σοφὸς διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον, σὰς μιλήσαμε γιὰ τὴν σημαντικὴ ἀλλαγὴ πὺ ἔχει ἐπέλθει στὴν πορεία τοῦ ἀερόλιθου. Ἀπὸ τῆς 5 Ἰουλίου, ἡ δύναμη πὺ ἐπιδρῶσε πάνω στὸ ἀστεροειδές, ἔπαψε πια νὰ ἐπιδρᾷ. Δὲν παρατηρήθηκε πια ἡ παραμικρὴ παρέκκλιση ἀπὸ τὴν τροχιά του κι ὁ ἀερόλιθος πλησιάζει στὴν γῆ σύμφωνα μὲ τοὺς κανονικοὺς μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς μας, πὺ ἔχουν γιὰ βάση τους τὶς συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες αὐτὸς κινεῖται. Σήμερα ἀπέχει ἀπ' τὴ γῆ περὶπου πενήντα χιλιόμετρα.

Ἡ ταχύτητα τοῦ ἀερόλιθου, πὺ ἐλαττώνεται μὲ τὴν τριβὴ πάνω στὰ πυκνότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας, εἶναι τώρα ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ στὴν τωρινὴ τροχιά του. Θὰ συνέχιζε ἔτσι αἰωνίως, ἂν ἡ αἰτία γιὰ τὴν ἐλάττωση τῆς ταχύτητάς του, δηλαδὴ ἡ ἀντίσταση τοῦ ἀέρα, δὲν ὑπῆρχε. Καθὼς ὅμως, ἡ ἀντίσταση τοῦ ἀέρα εἶναι διαρκῆς, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ βέβαιο ὅτι ὁ ἀερόλιθος θὰ πέσῃ.

Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ ἀντίσταση τοῦ ἀέρα ἀποτελεῖ γνωστὸ καὶ μελετημένο φαινόμενο, εἶναι δυνατόν ἀπὸ σήμερα νὰ χαραχθῇ ἡ καμπύλη τῆς πτώσης τοῦ ἀερόλιθου. Ἐκτὸς ἀπροόπτων περιπλοκῶν, πὺν τὰ προηγηθέντα γεγονότα μᾶς κάνουν νὰ μὴν τὶς ἀποκλείουμε, μποροῦμε ἀπὸ τώρα νὰ βεβαιώσουμε ὅτι:

1ον Ὁ ἀερόλιθος θὰ πέσῃ.

2ον Ἡ πτώση θὰ γίνῃ στὶς 19 Αὐγούστου μεταξὺ δευτέρας καὶ ἐνδεκάτης πρωινῆς ὥρας.

3ον Θὰ γίνῃ σὲ μιὰ ἀκτίνα δέκα χιλιομέτρων γύρω ἀπὸ τὸ Οὐπερνίβικ, πρωτεύουσα τῆς Γροιλανδίας.

Ἄν ὁ τραπεζίτης Ρομπέρ Λεκέρ ἐγνώριζε τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἀνακοίνωση τοῦ Τζ. Λόγουενταλ, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶν' εὐχαριστημένος. Γιατὶ μόλις διαδόθηκε ἡ εἶδηση, οἱ μετοχῆς τῶν χρυσωρυχείων τῶν δυὸ ἡπείρων ἔχασαν στὰ χρηματιστήρια τὰ τέσσερα πέμπτα τῆς ἀξίας τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

Τουριστικὸ κύμα στὴ Γροιλανδία

Τὸ πρωὶ τῆς 27 Ἰουλίου, τὰ πλήθη παρακολουθοῦσαν τὸν ἀπόπλου τοῦ «Μοζίκ», στὸ λιμάνι τοῦ Τσάρλεστον, τῆς Νοτίου Καρολίνας. Οἱ πολυάριθμοι τουρίστες πὺν ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Γροιλανδία εἶχαν γεμίσει αὐτὸ τὸ βαπόρι τῶν χιλίων πεντακοσίων τόννων, μὴ ἀφήνοντας ἀδειανὴ οὔτε μιὰ καμπίνα. Κι ἄλλα πολλὰ πλοῖα διαφόρων ἐθνικοτήτων ἐτοιμάζονταν νὰ ταξιδέψουν στὸν Ἀτλαντικὸ ὥς τὸν πορθμὸ τοῦ Νταϊήβις καὶ ὥς τὴ θάλασσα τοῦ Μπάφφιν, ἔξω ἀπ' τὰ ὄρια τοῦ Βορείου Πολικοῦ Κίκλου.

Αὕτῃ ἡ ἐξόρμηση δικαιολογιόταν μὲ τὴν ἔξαψη τῶν

πνευμάτων, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐντυπωσιακὴ ἀνακοίνωση τοῦ Τζ. Λόγουενταλ.

Ὁ σοφὸς ἀστρονόμος δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶχε γελασθῇ. Ἀφοῦ «ξετίναξε» τοὺς Φόρσνυ καὶ Χάντελσον, δὲ θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ ἐκθέσῃ τὸ ἐπιστημονικὸ κύρος του, ὑποπίπτοντας κι αὐτὸς στὰ σφάλματα τῶν δυὸ ἐξάλλων ἐρασιτεχνῶν ἀστρονόμων. Σὲ τόσο ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται ἀνεύθυνες ἀνακοινώσεις πού, ὅταν διαψευστοῦν, ἐκθέτουν ἀνεπανόρθωτα ἐκείνον πὺ τὶς ἔκανε.

Ἄρα, τὰ συμπεράσματά του ἔπρεπε νὰ θεωρηθοῦν σὰ βέβαια. Ὁ ἀερολίθος δὲν κινδύνευε νὰ πέσῃ στὶς ἀπρόσιτες πολικὲς ἐκτάσεις οὔτε μέσα στ' ἀπύθμενα βάθη τῶν ὠκεανῶν ἀπὸ ὅπου καμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸν τραβήξῃ. Ὁχι! θὰ τσακιζόταν πάνω στὸ ἔδαφος τῆς Γροιλανδίας.

Ἦταν μιὰ ἀπέραντη χώρα, πὺ ἄλλοτε ἀνῆκε στὴν Δανία — καὶ λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ ἀερολίθου, τὸ βασίλειο τῆς Δανίας τῆς εἶχε χαρίσει τὴν ἀνεξαρτησία. Σ' αὐτὸ τὸν χῶρο, ἡ τύχη εἶχε ὀρίσει νὰ πέσουν τὰ δισεκατομμύρια τοῦ ἀερολίθου, πὺ τὰ εἶχαν στὸ μάτι ὅλα τὰ κράτη τῆς ὕδρογειοῦ!

Εἶναι τόσο ἀπέραντη στ' ἀλήθεια αὐτὴ ἡ χώρα, πὺ δὲν μπορεί νὰ ξεχωρίσῃ κανένας ἂν εἶναι ἡπειρος ἢ νησί. Δὲν ἀποκλειόταν ἡ χρυσὴ σφαῖρα νὰ πέσῃ σ' ἓνα σημεῖο πὺ ν' ἀπέχη πολὺ ἀπ' τὴν παραλία, ἑκατοντάδες λεῦγες μέσ' στὸ ἐσωτερικόν, ὁπότεν οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ δυσκολεύονταν πολὺ νὰ τὴ φθάσουν. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ὑπερνηκοῦσαν ὅλες αὐτὲς τὶς δυσκολίες, θ' ἀψηφοῦσαν τὸ ἀρκτικὸ ψυχρὸς καὶ τὶς χιονοθύελλες, θὰ ἔφθαναν στὴν ἀνάγκη καὶ ὥς τὸ βόρειο Πόλο, προκειμένου νὰ γίνουν κάτοιχοι τῶν δισεκατομμυρίων τοῦ ἀερολίθου!

Εὐτυχῶς, ὅμως, πὺ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ὑποστοῦν τόσες ταλαιπωρίες, ἀφοῦ τὸ σημεῖο ὅπου θὰ ἔπεφτε ὁ ἀερολίθος, εἶχε ὑποδειχθῇ μὲ τόση ἀκρίβεια.

Ἄν ὁ ἀναγνώστης ταξίδευε μὲ τὸ «Μόζικ», ἀνάμεσα στὶς ἑκατοντάδες τῶν ἐπιβατῶν θὰ ξεχώριζε πέντε ἄτομα, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἄγνωστα. Ἡ παρουσία τῶν τεσσάρων ἀπὸ αὐτὰ δὲ θὰ τοῦ φαινόταν καθόλου παράξενη.

Ἦταν ὁ Ντὴν Φόρσουθ μαζὶ μὲ τὸν Ὁμικρον. Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον — ποὺ τὸν συνόδευε ἡ κόρη του Τζέννη.

Μόλις οἱ ἀτμοπλοῖκὲς ἐταιρίες ὀργάνωσαν ταξίδια στὴ Γροιλανδία, οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς δὲ δίστασαν οὔτε στιγμή ν' ἀγοράσουν εἰσιτήρια μετ' ἐπιστροφῆς. Στὴν ἀνάγκη, θὰ ναύλωναν βαπόρι γιὰ νὰ φθάσουν στὸ Οὐπερνιβίκ. Βέβαια, δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ βάλουν στὸ χέρι τὸν χρυσὸ ἀερόλιθο, νὰ τὸν κάνουν κτῆμα τους καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Οὐάστον. Πάντως, ἐννοοῦσαν νὰ παρעו-ρίσκωνται στὴν πτώση του.

Ποὺς ξέρεи ἄν, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἡ κυβέρνηση τῆς Γροιλανδίας, παίρνοντας στὴν κατοχὴ τῆς τὸν ἀερόλιθο, δὲν τοὺς ἔδινε ἓνα μέρος ἀπ' αὐτὰ τὰ οὐρανοκατέβαρα δισεκατομμύρια;

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Φόρσουθ κι ὁ Χάντελσον φρόντισαν νὰ μὴν εἶναι κοντὰ ἢ μιὰ στὴν ἄλλη, οἱ καμπίνες τους πάνω στὸ «Μόζικ». Ὅπως καὶ στὸ Οὐάστον, οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς ἐπιθυμοῦσαν νὰ μὴ βλέπουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο... οὔτε ζωγραφιστό!

Ἡ κυρία Χάντελσον δὲν εἶχε ἀποτρέψει τὸν ἄντρα της νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι. Οὔτε ἡ Μίτς προσπάθησε νὰ τὸν μεταπείσῃ. Μόνο ἡ Τζέννη ἐπέμενε νὰ τὸν συνοδεύσῃ κι ἐπειδὴ ὁ γιατρὸς συναισθανόταν κάπου κάπου πόσο τὴν εἶχε συγχύσει, δέχθηκε νὰ τὴν πάρῃ μαζὶ του.

Ἡ Τζέννη εἶχε τὸν σκοπὸ της, ἀκολουθώντας τὸν πατέρα της. Χωρισμένη ἀπ' τὸν Φράνσις Γκόρντον κατόπιν ἀπ' τὶς βίαιες σκηνὲς ποὺ ἔφεραν ἀντιμέτωπους τοὺς δυὸ ἀνταγωνιστὲς, διακόπτοντας τὶς οἰκογενειακὲς σχέσεις τους, ὑπέθετε πῶς ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της θὰ συνόδευε τὸν θεῖο του. Στὴν περίπτωση αὐτὴ θὰ εἶχαν τὸ εὐ-

τύχημα οί δυο άγαπημένοι να ζουν τόσο κοντά ο ένας με τον άλλο πού δέ θα έλειπαν οί εύκαιρίες να συναντώνται και να λένε τὰ γλυκόλογά τους κατά τή διάρκεια του ταξιδιού.

Τὰ γεγονότα τή δικαίωσαν. 'Ο Φράνσις Γκόρντον είχε αποφασίσει πραγματικά ν' ακολουθήσῃ τὸ θεῖο του. Κατὰ τὴν άπουσία του γιατροῦ, δὲν ἤθελε νὰ παραβῇ τὶς αὐστηρὲς διαταγές του, συχνάζοντας στὸ σπίτι τῆς Μόρις στρήτ. Ἦταν προτιμότερο, λοιπόν, νὰ λάβῃ μέρος στὸ ταξίδι, ὅπως ἔκανε κι ὁ Ὁμικρον, ἐπεμβαίνοντας ἴσως γιὰ νὰ διαχωρίσῃ τοὺς δυο ἀντιπάλους ἢ ἐπωφελούμενος ἀπὸ κάθε εύκαιρία πού θα παρουσιαζόταν γιὰ νὰ καλυτερέψουν τὰ πράγματα. Ἴσως αὐτὴ θα ἦταν ἡ φυσικὴ συνέπεια ἂν ὁ ἀερόλιθος, πέφτοντας γινόταν κτῆμα τοῦ κράτους τῆς Γροιλανδίας ἢ ἀκόμα κι ἂν χανόταν στὰ βάθη τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὤκεανοῦ. Ὁ Τζ. Λόγουενταλ, ἐπιτέλους, ἄνθρωπος ἦταν καὶ μπορεῖ νὰ πλανιόταν. Μήπως ἡ Γροιλανδία δὲ βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ δυο θάλασσες; Ἔφτανε μιὰ παρέκκλιση πού μπορεῖ νὰ ὀφειλόταν σὲ ἀτμοσφαιρικὰ αἷτια, γιὰ νὰ κἀνῃ αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο πού συγκέντρωνε τὶς πλεονεξίες ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη ἀπληστία.

Ἐνα πρόσωπο, πού ἡ λύση αὐτὴ δὲ θα ἱκανοποιούσε, ἦταν ὁ Ἐβαλντ ντὲ Σνάκ, ἀντιπρόσωπος τῆς Γροιλανδίας στὴ διεθνὴ διάσκεψη, πού βρισκόταν μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Μόζικ». Ἡ χώρα του ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ πλουσιότερο Κράτος τοῦ κόσμου. Δὲ θα ἔφθαναν ὅλα τὰ κρατικὰ χρηματοκιβώτια γιὰ νὰ φυλάξουν τόσα τρισεκατομμύρια!

Εὐτυχισμένη χώρα ὅπου θα ἔξαφανιζόταν στὸ ἐξῆς καὶ ἡ φορολογία καὶ ἡ φτώχεια! Εἶναι γνωστὴ ἡ σωφροσύνη τῆς σκανδιναυικῆς φυλῆς, ὥστε δὲ χωροῦσε ἀμβιβολία ὅτι ἡ ἀξιοποίηση ὅλου αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ θα γινόταν μὲ μεγάλη περίσκεψη. Ἐπῆρχαν ἐλπίδες, δηλαδή, ὅτι ἡ νο-

μισματική αγορά δὲ θὰ πάθαινε μιὰ πολὺ μεγάλη ἀναστάτωση ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ «χρυσοῦ πληθωρισμοῦ».

Ὁ ντὲ Σνάκ θὰ ἦταν ἥρως τοῦ ταξιδιοῦ. Τὶς προσωπικότητες τοῦ Ντὴν Φόρσνθ καὶ τοῦ γιατροῦ Χάντελσον εἶχε ἐξαλείψει ἡ παρουσία τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Γροιλανδίας. Κι οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς ἐνοιώθαν κοινὸ μίσος γιὰ ἐκεῖνον ποὺ δὲν τοὺς ἄφηνε οὔτε δημοτικότητα νὰ χαροῦν, οὔτε τὸν ἀερόλιθό τ ο υ ς ν' ἀπολαύσουν μαζί μὲ τ' ἀφάνταστα πλούτη του.

Ἡ ἀπόσταση ἀπὸ Τσάρλστον ὥς τὴν πρωτεύουσα τῆς Γροιλανδίας ὑπολογιζόταν σὲ τρεῖς χιλιάδες τριακόσια ναυτικά μίλια, δηλαδὴ περίπου ἑξὶ χιλιάδες χιλιόμετρα. Θὰ διαρκοῦσε τὸ ταξίδι καμιά δεκαπενταριά μέρες, μαζί μὲ τὴ στάθμευση στὸ Μπόστον, ὅπου τὸ «Μόζικ» θὰ ἐπαιρνε κάρβουνο. Ὅσο γιὰ τροφίμα εἶχε ἄφθονα γιὰτὶ με τὴν ἐξόρμηση τοῦ τουριστικοῦ κύματος πρὸς τὴ Γροιλανδία, τὸ Οὐπερνιδικ δὲ θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ συντηρήσῃ τόσα πλήθη.

Τὸ «Μόζικ» ἀνέβηκε πρῶτα πρὸς βορρὰν, πρὸς τὴν ἀνατολικὴ παραλία τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν. Τὴν ἐπομένῃ τοῦ ἀπόπλου, ὅμως, ἀφοῦ ἄφησε πίσω τὸ ἀκρωτήριο Χαττεράς, τελευταία ἄκρη τῆς Βόρειας Καρολίνας, τράβηξε στ' ἀνοιχτά.

Τὸν Ἰούλιο, εἶναι συνήθως καλοκαιρία στὰ παράλια τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κι ὅσο φυσοῦσε ὁ ἄνεμος ἀπ' τὰ δυτικά, τὸ βαπόρι, προστατευόμενο ἀπ' τὴν ἀκτὴ, κιλοῦσε πάνω σὲ μιὰ γαληνεμένη θάλασσα. Κάπου κάπου, ὅμως, ὅταν φυσοῦσε ἀπ' τ' ἀνοιχτά, ἀρχίζαν τὰ σκαμπανεβάσματα.

Ἄν ὁ ντὲ Σνάκ, μὲ τὴ σκέψη ἴσως τῶν τρισεκατομμυρίων, δὲν ἐνοιώθε καθόλου τὴ ζάλῃ ποὺ προκαλοῦν τὰ παιχνιδίσματα τῶν κυμάτων, τὸ ἴδιο δὲ συνέβαινε στοὺς Ντὴν Φόρσνθ καὶ Σύντνεϋ Χάντελσον.

Ταξιδεύοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὴ θάλασσα, πλῆρωναν ἀκριβὰ τὸν φόρο τους στὸν Ποσειδῶνα. Ἡ ναυ-

τία, ὅμως, δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ μὴ μετανοοῦν γιατί ῥίχθηκαν — μὲ τὰ μοῦτρα! — σὲ μιὰ τέτοια περιπέτεια.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τὰ καμώματα τῆς θάλασσας, πού ἔβγαλε τοὺς δυὸ ἀντιπάλους νῆκ - ἄντ, ἐπωφελοῦνταν οἱ ἄρραβωνιασμένοι! Αὐτοί, ποῦ νὰ νοιώσουν τὴ ναντία! Κι ἔτσι δὲν ἔχαναν τὸν καιρό τους, τὴν ὥρα πού ὁ πατέρας κι ὁ θεῖος στέναζαν ἀπ' τ' ἀηδιαστικά πλήγματα τῆς πανούργας Ἀμφιτρίτης! Χωρίζονταν μόνο κάπου κάπου γιὰ νὰ παρασταθοῦν στοὺς δυὸ ἄρρώστους. Μόνο πού ἔχαν μοιραστῇ τὶς «βάρδιες» μὲ πολλὴ πονηρία. Ἐνῶ ἡ Τζέννη παρηγοροῦσε τὸν Ντὴν Φόρσνυθ, ὁ Φράνσις Γκόρντον ἀναπτέρωνε τὸ πεσμένο ἡθικὸ τοῦ γιατροῦ Χάντελσον.

Ὅταν δὲν ἦταν πολὺ ἀγριεμένα τὰ κύματα ἡ Τζέννη κι ὁ Φράνσις ὀδηγοῦσαν ἔξω ἀπ' τὶς καμπίνες τοὺς τοὺς δυὸ θαλασσόπληκτους ἀστρονόμους γιὰ ν' ἀναπνεύσουν στὸ κατὰστροφμα. Τοὺς κάθιζαν σὲ μιὰ ξαπλωτὴ πολυθρόνα, ὅχι πολὺ μακριὰ τὸν ἕναν ἀπ' τὸν ἄλλο, φροντίζοντας νὰ λιγοστεύουν σταδιακὰ αὐτὴ τὴν ἀπόσταση.

— Πῶς αἰσθάνεσθε; ἔλεγε ἡ Τζέννη, προφυλάσσοντας μ' ἕνα σκέπασμα τὰ πόδια τοῦ Φόρσνυθ.

— Χάλια! στέναζε ὁ ἄρρωστος χωρὶς κὰν νὰ ξέρη σὲ ποιὰν μιλοῦσε.

Κι ὁ Φράνσις, βάζοντας μαξιλαράκια γιὰ ν' ἀκουμπήσῃ ὁ γιατρός:

— Πῶς τὰ πᾶμε, κύριε Χάντελσον; ἔλεγε — σὰν νὰ μὴν τοῦ εἶχαν ποτὲ ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδο στὸ σπῖτι τῆς Ἑλίζαμπεθ στρήτ.

Οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς ἔμειναν ἔτσι μερικὲς ὥρες, χωρὶς νὰ ἔχουν συναίσθηση γύρω τους. Μόνο ὅταν ἔβλεπαν τὸν ντὲ Σνάκ νὰ περνᾷ κοντὰ τους, στηλὸς σὰ θαλασσόλυκος πού δὲ φοβάται τρικυμίες, χαμογελαστὸς γιατί ὀνειρευόταν τὸ χρυσάφι τοῦ ἀερόλιθου — ὄνειρα χρυσά!, — τότε ζωήρευαν κι οἱ δυὸ τους! Ἡ ματιὰ τῶν Φόρσνυθ

καὶ Χάντελσον ἀγρίευε μονομιᾶς καὶ μουρμούριζαν ἀπὸ μέσα τους.

— Σφετεριστὴ τῶν ἀερολίθων! ψιθύριζε ὁ Φόρσνθ.

— Κλέφτῃ τῶν ἀστεροειδῶν! ψιθύριζε ὁ Χάντελσον.

Ὁ ντὲ Σνάκ δὲν ἔδινε σημασία σ' αὐτά. Οὔτε κὰν ἔδειχνε πὼς ἀντελήφθη τὴν παρουσία τους στὸ βαπόρι. Πηγαينوερχόταν ἀκατάδεχτα, μὲ τὸ τουπέ ἐνὸς ἀνθρώπου πού θὰ βρῇ στὸν τόπο του παραπάνω λεφτὰ ἀπὸ ὅσα χρειάζονταν γιὰ νὰ πληρωθοῦν στὸ ἑκατονταπλάσιο τὰ δημόσια χρέη ὅλων τῶν κρατῶν τῆς ὑδρογείου!

Στὸ ἀναμεταξύ, τὸ ταξίδι συνεχιζόταν ὑπὸ καλύτερες συνηθῆκες. Κι ἀσφαλῶς κι ἄλλα πλοῖα θὰ εἶχαν ἀποπλεύσει ἀπ' τ' ἀνατολικά παράλια γιὰ νὰ περάσουν τὸν πορθμὸ τοῦ Νταίηβις, κατευθυνόμενα πρὸς τὴ Γροιλανδία.

Τὸ «Μόζικ» πέρασε στ' ἀνοιχτὰ τῆς Νέας Ὑόρκης χωρὶς νὰ σταματήσει καί, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὰ βορειο-ανατολικά, συνέχισε τὴν πορεία του πρὸς τὸ Μπόστον. Τὸ πρωὶ τῆς 30 Ἰουλίου, ἄραξε μπροστὰ στὴν πρωτεύουσα τῆς πολιτείας Μασαχουσέτης. Γι' ἀνθράκευση, μιὰ μέρα τοῦ ἦταν ἀρκετὴ, γιὰτὶ δὲ θάβρισκε καύσιμα στὴ Γροιλανδία.

Ἄν καὶ τὸ ταξίδι δὲν ἦταν πολὺ τρικυμισμένο, πολλοὺς ἐπιβάτες, ὅμως, τοὺς εἶχε πιάσει ἡ θάλασσα. Πεντέξι ἀπ' αὐτοὺς θεώρησαν καλὸ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν τουρισμὸ καὶ τ' ἀγαθὰ του καὶ ξεμπάρκαραν στὸ Μπόστον. Ἐξαιροῦνται, φυσικά, οἱ Φόρσνθ καὶ Χάντελσον ποὺ ἀκόμα κι ἂν ἔφθαναν στὸν προορισμὸ τους ἐτοιμοθάνατοι... βλέποντας τὸν ἀερόλιθο θὰ ξαναζωντανεύουν μονομιᾶς!

Ἡ ἀποβίβαση αὐτῶν τῶν ἐπιβατῶν ἄφηνε ἐλεύθερες μερικὲς καμπίνες τοῦ «Μόζικ». Καινούργιοι τουρίστες ἔσπευσαν νὰ τὶς καταλάβουν, στὸ Μπόστον.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ἦταν ὁ Σέθ Στάνφορντ ποὺ εἶ-

χε πάρει διαζύγιο ἀπ' τὴ μὲς Ἀρκάδια Γουῶκερ, μὲ τὴν ἔγκριση τοῦ δικαστοῦ Πρόθ, στὸ Οὐάστον.

Μετὰ τὸν χωρισμὸ —πέρασαν δυὸ μῆνες ἀπὸ τότε — ὁ Σὲθ Στάνφορτ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ Μπόστον. Τὸ χόμπυ του ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι τὰ ταξίδια. Καθὼς τὸ σημείωμα τοῦ Τζ. Λόγουενταλ τοῦ εἶχε ματαιώσει τὸ ταξίδι στὴν Ἰαπωνία ἐπεσκέφθηκε τὶς κυριότερες πόλεις τοῦ Καναδᾶ: Κεμπέκ, Τορόντο, Μόντρεαλ, Ὀττάβα. Ἀράγε ἐπιζητοῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν Ἀρκάδια; Αὐτὸ δὲ φαινόταν πιθανό, γιατί κι οἱ δυὸ τους εἶχαν νιώσει στὴν ἀρχὴ συμπάθεια ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο — πὺ ἀργότερα ἐξελιχθὴ σὲ ἀντιπάθεια. Τὸ διαζύγιο, τόσο παράξενο ὅσο κι ὁ γάμος τους, τοὺς εἶχε χωρίσει. Ἡ ἱστορία σταματοῦσε ὡς ἐκεῖ. Δίχως ἄλλο δὲ θὰ ξαναβλέπονταν ποτὲ ἢ, ἂν ξαναβλέπονταν, ἴσως νὰ μὴν ἀναγνώριζε πιά ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Σὲθ Στάνφορτ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ Τορόντο, ὅταν ἔμαθε τὴν καταπληκτικὴ ἀνακοίνωση τοῦ Τζ. Λόγουενταλ. Ἀκόμα καὶ στὶς πὺ μακρινὲς χῶρες τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς νὰ ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ ὁ ἀερόλιθος, ὁ Σὲθ Στάνφορτ θὰ ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ παραστῇ στὴν πτώση του. Στὴν πραγματικότητα, οὔτε ὁ ἀερόλιθος οὔτε ἡ πτώση του τὸν ἐνδιέφεραν. Ἀπλῶς, ἐφόσον ἦταν πλούσιος, θεωροῦσε ὑποχρέωσή του νὰ παραστῇ σ' ἓνα θέαμα πὺ πολὺ λίγοι θὰ εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ παρακολουθήσουν, σ' ἀντίθεση μὲ πολλὰ ἑκατομμύρια ἄτομα πὺ δὲ θὰ εἶχαν τὰ οἰκονομικὰ μέσα γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσουν.

Πάντως, τὸ ταξίδι δὲν ἦταν μακρινό. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτὴ παράσταση θὰ δινόταν στὶς πόλεις τοῦ Καναδᾶ.

Ὁ Σὲθ Στάνφορτ πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Κεμπέκ. Δεύτερο τραῖνο τὸν μετέφερε στὸ Μπόστον.

Σαράντα ὀχτῶ ὥρες μετὰ τὴν ἐπιβίβαση αὐτοῦ τοῦ τζέντλεμαν, τὸ «Μόζικ», χωρὶς ν' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴ στεριά, περνοῦσε στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Πόρτσμουθ κι ὕστερα

τοῦ Πόρτλαντ. Στὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανό, ὁ ἀερόλιθος ἦταν τῶρα ὁρατὸς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Τί ἀτυχία γιὰ τοὺς ἐπιβάτες πού ὁ μικρὸς κόλπος τοῦ Φάουντυ, ἀνάμεσα στὴ Νέα Σκωτία καὶ στὸ Νέο Μπράουνσβιγκ, δὲν εἶχε ἔξοδο πρὸς βορρὰν ἢ ἀνατολικά! Θὰ γλύτωναν ἀπ' τὴ δυνατὴ φουσκοθαλασσιὰ πού τοὺς ἀναστάτωσε ὥς τὸ ἀκρωτήριο Μπρετόν.

Ὁ καπετάνιος τοῦ «Μόζικ» λυπήθηκε τοὺς Φόρσυθ καὶ Χάντελσον πού ἡ θαλασσοταραχὴ ἦταν μεγάλη δοκιμασία γι' αὐτοὺς. Ἀκολούθησε τὸν κόλπο τοῦ Σαὶν Λωρὰν γιὰ νὰ βγῇ στ' ἀνοιχτὰ ἀνάμεσα ἀπ' τὸν πορθμὸ Μπέλ - Ἴλ. Περνώντας κατὰ μῆκος τῆς παραλίας τῆς Νέας Γῆς, τράβηξε μετὰ γιὰ τὴ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Γροιλανδίας, διασχίζοντας τὸν πορθμὸ τοῦ Νταϊήβις· σὲ ὅλο τὸ μῆκος του. Κι ἔτσι, τὸ ταξίδι συνεχίστηκε χωρὶς φουσκοθαλασιές.

Τὸ τμήμα τῆς ἀκτῆς τῆς Γροιλανδίας, ἀπ' τὸ ἀκρωτήριο Φάργουελ ὥς τὴ νῆσο Ντίσκο, τριγυρίζεται ἀπὸ ψηλοὺς βράχους πού ἀποτελοῦν φράγμα στοὺς δυνατοὺς ἀνέμους, πού ἔρχονται ἀπ' τ' ἀνοιχτά. Καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμα, αὐτὴ τὴν παραλία δὲν μποροῦν νὰ τὴν κλείσουν στὴ ναυσιπλοΐα οἱ πάγοι, πού κατεβάζουν τὰ ρεύματα ἀπ' τὸ βόρειο παγωμένο ὠκεανό.

Τὸ «Μόζικ», μπαίνοντας στὸ μικρὸ κόλπο Τζίλμπερτ, ἔρριξε ἄγκυρα γιὰ λίγες ὥρες στὸ Γκοντθάμπ, ὅπου ὁ μάγερας προμηθεύτηκε φρέσκα ψάρια σὲ μεγάλη ποσότητα. Εἶναι ἡ κυριότερη τροφὴ τῶν Γροιλανδῶν. Κατόπιν πέρασε ἀπ' τὰ λιμάνια Χολσταϊνμπόργκ καὶ Κριστιανσάμπ, ἀπὸ ὅπου ἐξορμοῦν οἱ φαλαινοθῆρες.

Ἡ νῆσος Ντίσκο, ὅπου τὸ βαπόρι ἔφθασε στὶς 9 Αὐγούστου, εἶναι ἡ κυριότερη τῆς Γροιλανδικῆς ἀκτῆς κι ἔχει γιὰ πρωτεύουσα τὸ Γκοντχάβν.

Τὴν ἐπομένη, 10 Αὐγούστου, τὸ «Μόζικ» ἔρριχνε ἄγκυρα, στὶς ἑξὶ τὸ ἀπόγευμα, στὸ λιμάνι τοῦ Οὐπερνιδίκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

‘Ο αερόλιθος πέφτει στη γῆ

Γκρόελαντ σημαίνει «Πράσινη Γῆ». Μᾶλλον «Λευκή Γῆ» θὰ ταίριαζε σὲ μιὰ χώρα ποὺ σκεπάζουν τὰ χιόνια. Ἔτσι εἰρωνικὰ τὰ βάφτισε ὁ νονός της Ἔρικ ὁ Κόκκινος, κάποιος ναυτικός τοῦ 10ου αἰώνα — ποὺ ὅσο αὐτὸς ἦταν κόκκινος, ἄλλο τόσο ἡ Γροιλανδία ἦταν πράσινη! Φαίνεται, ὅμως, πὼς μὲ τὴν ὀνομασία αὕτη ὁ Σκανδιναυὸς ἤθελε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς συμπατριῶτες του γιὰ νὰ πᾶνε ν’ ἀποικίσουν τὴν ὑπερβόρεια αὕτη περιοχὴ. Δὲν τὰ κατάφερε, γιατί φαίνεται πὼς οἱ πατριῶτες του τὸν ἤξεραν ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ δὲ δελεάστηκαν μὲ ὑποσχέσεις...
 κ α ἰ π ρ ά σ ι ν α ἄ λ ο γ α ! Ἀπόδειξις πὼς ὕστερ’ ἀπὸ τόσους αἰῶνες, ὁ πληθυσμὸς τῆς Γροιλανδίας, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἰθαγενῶν δὲν ξεπερνᾷ τοὺς 10.000 κατοίκους.*

Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τῆς ἔπεφτε πάρα πολὺ αὐτῆς τῆς ὑπερβόρειας χώρας νὰ δεχτῇ οὐρανοκατέβατο ἓναν αερόλιθο ἀξίας ἑπτακοσίων ὀγδόντα ὀχτὼ δισεκατομμυρίων. Κι αὕτη τὴ σκέψη ἔκαναν ὅλοι οἱ ταξιδιωτὲς ποὺ ἡ περιέργεια εἶχε ὀδηγήσει ὥς τὰ προπύλαια τοῦ Βορείου Πόλου. Δὲν θὰ ἦταν βολικὸ στὸν αερόλιθο νὰ πέσῃ στὸν Καναδᾶ ἢ στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, ἀφοῦ ἡ ἀποστασὴ τοὺς ἀπ’ τὴ Γροιλανδία δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλη; Γιατὶ ἔπρεπε, καλὰ καὶ σώνει, νὰ συμβῇ σ’ αὐτὸν τὸν πρωτόγονο κι ἀφιλόξενο τόπο ἓνα τόσο ἀξιομνημόνευτο γεγονός;

* Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ γράφτηκε πρὶν ἐξήντα χρόνια. Σήμερα ὁ πληθυσμὸς τῆς Γροιλανδίας ἔφθασε τοὺς 35.000 κατοίκους.

Εἰν' ἀλήθεια ὅτι ἀερόλιθοι εἶχαν πέσει κι ἄλλοτε στὴ Γροιλανδία. Ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς Νορντενσκιόλντ εἶχε βρεῖ τρεῖς ὄγκους σιδήρου, πού καθέννας ζύγιζε εἴκοσι τέσσερεις τόννους — καὶ τώρα ἔχουν ἐκτεθῇ στὸ Μουσεῖο τῆς Στοκχόλμης.

Εὐτυχῶς πού ὁ Τζ. Λόγουενταλ δὲν εἶχε γελαστῇ: ὁ ἀερόλιθος θὰ ἔπεφτε σὲ μιὰ περιοχὴ ἀρκετὰ προσιτὴ καὶ μάλιστα τὸν Αὐγουστο πού δὲν εἶναι παγερὴ ἢ θερμοκρασία. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ βρίσκει κάποια δικαίωση ἢ ὀνομασία τῆς Γροιλανδίας: γιὰτὶ ποῦ καὶ ποῦ φντρώνουν κάτι χορταρικὰ στοὺς λαχανόκηπους, ἀκόμα καὶ σιτηρά. Στὴν παραλία, ἀφοῦ λυώσουν οἱ πάγοι, βρίσκει κανεῖς βοσκοτόπια πού εὐνοοῦν τὴν κτηνοτροφία. Βέβαια δὲν ὑπῆρχαν κοπάδια ἀπὸ βόδια καὶ ἀγελάδες, μονάχα κότες καὶ κατσίκες ἐξαιρετικὰ λιτοδίαιτες, καθὼς καὶ τάρανδοι καὶ πληθώρα σκυλιῶν.

Τὸ καλοκαίρι, ὅμως, διαρκεῖ μονάχα δυὸ ὥς τρεῖς μῆνες. Ἔρχεται κατόπιν ὁ χειμώνας μὲ τὶς ἀξημέρωτες νύχτες του, μὲ τὰ δυνατὰ ἀτμοσφαιρικὰ ρεύματα πού ξεκινοῦν ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ Βορείου Πόλου καὶ τοὺς παγεροὺς ἀνέμους πού φέρνουν τὶς χιονοθύελλες. Πάνω στὸ ὄστρακο πού σκεπάζει τὸ ἔδαφος, ἀπλώνεται μιὰ γκριζὰ σκόνη πού λέγεται παγόσκηνη, γεμάτη μικροσκοπικὰ φυτά, πού ὁ Νορντενσκιόλντ μάζεψε τὰ πρῶτα δείγματά της.

Ἡ Γροιλανδία λογάριαζε νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὸν ἀερόλιθο, μὰ λογάριαζε χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Τὸ Οὐπερνιβὶκ δὲ βρίσκεται μονάχα στὴν παραλία: ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς τὸ τριγυρίζει ἡ θάλασσα. Εἰν' ἓνα νησὶ ἀνάμεσα σὲ ὁλόκληρο ἀρχιπέλαγος ἀπὸ νησάκια σπαρμένα κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς. Κι αὐτὸ τὸ νησὶ πού ἡ περίμετρός του δὲν περνᾷ τὰ σαράντα χιλιόμετρα, προσφέρει πολὺν περιορισμένο στόχο σὲ μιὰ ἐναέρια βολίδα. Ἄν λοξοδρομοῦσε λίγο στὴν πτώση του, ὁ ἀερόλιθος ἔπεφτε μέσα στὴ θάλασσα τοῦ Μπάφιν — πού ἔχει βάθος χίλια ὥς δυὸ χιλιάδες μέτρα σὲ κείνα τὰ μέρη. Πῶς ν' ἀνελκυ-

σθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄβυσσο ἓνας ὄγκος ἐννιακοσίων χιλιάδων τόννων;

Ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο ἀνησυχοῦσε ζωηρὰ τὸ ντὲ Σνάκ, πὺ εἶχε συνδεθῆ κατὰ τὸ ταξίδι μὲ τὸ Σέθ Στάνφορντ καὶ τοῦ ἐκμισθηρευόταν τὶς ἀνησυχίες του. Ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κινδύνου, ὅμως, δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀσφαλίσθῃ κανεὶς καὶ δὲν τοὺς ἔμενε παρὰ νὰ βασισθῶν στουὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ σοφοῦ Τζ. Λόγουενταλ.

Τὴ συμφορὰ αὐτὴ πὺ φοβόταν ὁ ντὲ Σνάκ, ὁ Φράνσις Γκόρντον καὶ ἡ Τζέννη Χάντελσον, ἀντίθετα θὰ τὴν θεωροῦσαν σὰν τὴν πὺ εὐτυχισμένη λύση. Ἄν χανόταν ὀριστικὰ ὁ ἀερόλιθος, οἱ δυὸ ἀνταγωνιστὲς δὲ θὰ εἶχαν πὰ νὰ διεκδικήσουν τίποτα, οὔτε κὰν τὴν τιμὴ νὰ τοῦ δώσουν τ' ὄνομά τους. Κι ἔτσι θὰ ἔκαναν ἓνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὴν τόσο ἐπιθυμητὴ συμφιλίωση.

Αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία τῶν δυὸ νέων, εἶναι ἀμφίβολο ἂν τὴν συμμερίζονταν οἱ πολυπληθεῖς ἐπιβάτες τόσο τοῦ «Μόζικ», ὅσο καὶ τῶν ἄλλων δέκα βαποριῶν πὺ εἶχαν ρίξει ἄγκυρα στὸ λιμάνι τοῦ Οὐπερνιβίκ. Ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς ἐπέμεναν κάτι νὰ δοῦν, ἀφοῦ αὐτοὺς ἦταν ὁ λόγος τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Ἡ νύχτα, πάντως, δὲ θὰ ἐμπόδιζε τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἐπιθυμίας τους. Ὅγδόντα ὁλόκληρες μέρες, τὶς μισὲς πρὶν καὶ τὶς μισὲς κατόπιν ἀπ' τὸ καλοκαιρινὸ ἡλιοστάσιο, ὁ ἥλιος οὔτε ἀνατέλλει, οὔτε δύει, σ' αὐτὸ τὸ πλάτος. Συνεπῶς θὰ εἶχαν τὴ μεγάλη τύχη νὰ παρακολουθήσουν καθαρὰ κι ὁλόφωτα τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἀερόλιθου ἂν ἔβγαινε ἀληθινὸ τὸ ραντεβού του μὲ τὴ γῆ, πὺ εἶχε ἀνακοινώσει ὁ Τζ. Λόγουενταλ, γιὰ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Τὴν ἐπομένη ἀπὸ τὴν ἄφιξη τοῦ βαποριοῦ, ἓνα ἑτερόκλητο πλῆθος ξεχυνόταν γύρω στὰ λίγα ξύλινα σπιτάκια τοῦ Οὐπερνιβίκ, πὺ τὸ κυριότερο εἶχε τὴ σημαία τῆς Γροιλανδίας: λευκὴ μὲ κόκκινο σταυρό. Ποτὲ οἱ κάτοικοι τῆς Γροιλανδίας δὲν εἶχαν δῆ τόσο πολὺν κόσμον στὰ μακρινὰ παράλιά τους.

Παράξενοι τύποι αὐτοὶ οἱ Γροιλανδοί, πρὸ παντὸς οἱ κάτοικοι τῆς δυτικῆς παραλίας. Κοντοὶ ἢ μέσου ἀναστήματος, χοντροὺλοί, γεροδεμένοι, μὲ ἄσπρη, κιτρινωπὴ ἐπιδερμίδα, πρόσωπο πλατὺ καὶ πατηκωμένο, σχεδὸν δίχως μῦτη, μάτια καστανὰ μὲ τεντωμένα βλέφαρα, μαῦρα, σκληρὰ μαλλιά πὺν τοὺς μισοσκέπαζαν τὸ πρόσωπο, μοιάζουν κάπως μὲ τὶς φώκιες τους, τῶν ὁποίων διατηροῦν τὴν ἡμερὴ φυσιογνωμία, καθὼς καὶ παχὺ στρῶμα ἀπὸ λίπος πὺν τοὺς προφυλάσσει ἀπ' τὸ κρύο. Τὰ ἴδια φορέματα ντύνουν τὰ δυὸ φύλα: μπότες, παντελόνια καὶ κουκούλα. Οἱ γυναῖκες γελαστές, χαριτωμένες, χτενίζουν πρὸς τὰ πάνω τὰ μαλλιά τους, ντύνονται μὲ μοντέρνα ὑφάσματα καὶ στολίζονται μὲ πολύχρωμες κορδέλλες. Ἡ μόδα τοῦ τ α τ ο υ ἄ ξ, πὺν ἄλλοτε ἦταν πολὺ διαδεδομένη, ἐξαφανίστηκε χάρις στὶς διδασκαλίας τῶν ἱεραποστόλων, οἱ λαοί, ὅμως αὐτοὶ διατήρησαν ἓνα φλογερὸ πάθος γιὰ τὸ τραγούδι καὶ τὸ χορό, πὺν εἶναι οἱ μόνες τους διασκέδασεις. Πίνουν μόνο νερό. Τρῶνε κρέας φώκιας καὶ σκύλου, ψάρια καὶ θαλασσινὰ χόρτα. Δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη, κατὰ βάθος, ἡ ζωὴ τῶν Γροιλανδῶν.

Ἡ ἄφιξη τόσο μεγάλου ἀριθμοῦ ξένων στὸ Οὐπερβινίκ ἦταν μεγάλη ἐκπληξη γιὰ τὶς λίγες ἑκατοντάδες τῶν ἰθαγενῶν πὺν κατοικοῦν τὸ νησί. Φαντασθῆτε τὴν κατάπληξή τους ὅταν πληροφορήθηκαν τὴν αἰτία τῆς ἄφιξης τοῦ πλήθους τῶν ἐκδρομέων! Βέβαια, οἱ φουκαράδες ἤξεραν καλὰ τὴν ἀξία τοῦ χρυσοῦ. Τὰ πλούτη, ὅμως, δὲν ἦταν γι' αὐτούς. Ἄν τὰ δισεκατομμύρια ἔπεφταν στὴ δική τους περιοχὴ, δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὰ καρπωθοῦν οἱ ἴδιοι. Τὰ δισεκατομμύρια — τί πλούσια λέξη! — θὰ καταχωνιαζόνταν μέσα στὰ κρατικὰ χρηματοκιβώτια, ἀπ' ὅπου δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ βγοῦν. Πάντως, δὲν ἔπρεπε οἱ ἰθαγενεῖς ν' ἀδιαφορήσουν γι' αὐτὴ τὴν «ἐπιχείρηση». Ποιὸς ξέρει ἂν λὲν ὀφελοῦνταν κάτι ἀπὸ αὐτὰ κι οἱ φουκαράδες Γροιλανδοί;

‘Οπωσδήποτε, καιρὸς ἦταν πιά νὰ δοθῇ τὸ τέρμα αὐτῆς τῆς «ἐπιχείρησης».

“Αν ἔφθαναν κι ἄλλα βαπόρια, τὸ λιμάνι τοῦ Οὐπερνιβίκ δὲ θὰ ἦταν πιά σὲ θέση νὰ τὰ χωρέσῃ. “Αλλωστε, πλησίαζε ὁ Αὐγουστος καὶ τὰ πλοῖα δὲν μπορούσαν νὰ καθυστερήσουν σ’ αὐτὴ τὴν πολικὴ περιοχὴ. Τὸ Σεπτέμβριο ἔρχεται ὁ χειμώνας, ἀφοῦ κατεβαίνουν πάγοι ἀπ’ τοὺς πορθμούς καὶ τὰ κανάλια τοῦ Βορρᾶ, κι ἡ θάλασσα τοῦ Μπάφφιν παύει πιά νὰ εἶναι ἀνοικτὴ γιὰ τὴ ναυσιπλοῖα. Πρέπει ν’ ἀποπλεύσουν ἀπ’ αὐτὰ τὰ παράλια, ν’ ἀφήσουν πίσω τους τὸ ἀκρωτήριο Φάργουελ, γιὰ νὰ μὴν ἀποκλεισθοῦν ἀπ’ τοὺς πάγους τοὺς ἑπτὰ ὥς ὀχτὼ μῆνες πὺν διαρκεῖ ὁ βαρὺς χειμώνας τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὶς ὥρες τῆς ἀναμονῆς, οἱ τολμηροὶ τουρίστες ἔκαναν μακρινούς περιπάτους, διασχίζοντας τὸ νησί. Ἡ βραχώδης ἀλλὰ ἐπίπεδη ἐπιφάνειά του ἦταν κατάλληλη γιὰ πεζοπορία. Ἐδῶ κι ἐκεῖ ἀπλώνονταν πεδιάδες, ὅπου, πάνω ἀπὸ ἓνα τάπητα μούσकुλες καὶ κιτρινοπράσινα χόρτα, φυτρώνουν δεντράκια πὺν δὲν μεγαλώνουν ποτέ, κάτι καχεχτικὲς σημύδες: ἀπ’ τὰ λιγοστὰ δειγματολόγια τοῦ πράσινου πὺν βρῖσκει κανεῖς πέραν τοῦ ἑβδομηκοστοῦ δευτέρου παραλλήλου.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν τακτικὰ συννεφιασμένος: συχνά, πυκνά χαμηλὰ σύννεφα τὸν διέσχίζαν, πὺν τὸν κινούσαν οἱ ἑλαφροὶ ἄνεμοι ἀπ’ τ’ ἀνατολικά. Ἡ θερμοκρασία δὲν ξεπερνοῦσε τοὺς δέκα βαθμούς πάνω ἀπ’ τὸ μηδέν. Γι’ αὐτὸ οἱ ταξιδιωτὲς ἦταν εὐχαριστημένοι πὺν ἔμεναν πάνω στὸ πλοῖο μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις τους καὶ τὴν τροφή τους, ἐνῶ τὸ χωριὸ δὲ θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ τοὺς προσφέρῃ σχεδὸν τίποτα, ὅπως, ἄλλωστε κι ὅλα τᾶλλα μέρη τῆς παραλίας.

Πέντε μέρες εἶχαν περάσει ἀπ’ τὴν ἀφίξη τοῦ «Μόζικ»: τὸ πρωινὸ τῆς 16 Αὐγούστου, ἓνα βαπόρι φάνηκε στ’ ἀνοικτὰ τοῦ Οὐπερνιβίκ. Ξεγλιστροῦσε ἀνάμεσα στὰ νησιὰ καὶ στὰ φιώρντ τοῦ ἀρχιπελάγους γιὰ νὰ ἔρθῃ νὰ ρίξῃ ἄγκυρα. Πάνω στὸ κατάρτι του κυμάτιζε ἡ ἀστερό

εσσα — τὸν καιρὸ ἐκεῖνο εἶχε πενήντα ἓνα ἄστρα — τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Σίγουρα, τὸ βαπόρι αὐτὸ ἔφερε καινούργιο πλῆθος τουριστῶν καὶ περιέργων στὸν τόπο ὅπου θὰ γινόταν τὸ ἐξαιρετικὸ μετεωρολογικὸ φαινόμενο. Οἱ καθυστερημένοι, πάντως πρόλαβαν νὰ παρακολουθήσουν ὅλες τὶς ἐξελίξεις του, γιατί ἡ χρυσὴ σφαῖρα συνέχιζε τὴν τροχιά της στὴν ἀτμόσφαιρα.

Κατὰ τὶς ἑντεκα τὸ πρωί, τὸ «Ὁρεγκον» ἀγκυροβολοῦσε ἀνάμεσα στ' ἄλλα βαπόρια. Μιὰ βάρκα ἄρχισε ἀμέσως νὰ ξεμπαρκάρη τοὺς βιαστικοὺς ἐπιβάτες ποὺ δὲν εἶχαν τὴν ὑπομονή νὰ περιμένουν τοὺς συνεπιβάτες τους.

Διαδόθηκε ἀμέσως ἡ εἶδηση ὅτι ἓνας ἀπ' τοὺς ἀστρονόμους τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μπόστον, κάποιος κύριος Γουώρφ, πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸ διοικητὴ. Αὐτὸς εἰδοποίησε ἀμέσως τὸ ντὲ Σνάκ κι ὁ ἀντιπρόσωπος ἔτρεξε στὸ σπιτάκι ὅπου φαινόταν νὰ κυματίζει ἡ ἐθνικὴ σημαία τῆς Γροιλανδίας.

Ὅλοι οἱ τουρίστες ἐνίωσαν ζωερὴ ἀνησυχία. Μὴ τυχὸν ὁ ἀερόλιθος τὸ ἔσκαζε ἀλὰ γαλλικά, πρὸς ἄλλους οὐρανοὺς, ὅπως ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ Φράνσις Γκόρντον;

Μὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχοῦν. Οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Τζ. Λόγουενταλ ἦταν ἀκριβεῖς. Καὶ μόνο γιὰ νὰ παραστῇ στὴν πτώση τοῦ ἀερόλιθου, γιὰ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν ἀνώτερό του στὴν ἱεραρχία, ὁ κύριος Γουώρφ εἶχε ἀναλάβει αὐτὸ τὸ μακρινὸ ταξίδι.

Ἦταν ἡ 16 Αὐγούστου. Ἐπρεπε, νὰ περάσουν ἀκόμα τρεῖς εἰκοσιτετράωρα, γιὰ ν' ἀναπανθῇ τελικὰ ὁ ἀερόλιθος πάνω στὴ γῆ τῆς Γροιλανδίας.

— Ἐκτὸς ἂν φουντάρῃ στὸν πάτο!... ψιθύριζε ὁ Φράνσις Γκόρντον.

Μόνος αὐτὸς ὅμως, ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του αὐτὴ τὴν ἐλπίδα.

Ἄν ἡ περιπέτεια αὐτὴ θὰ εἶχε τέτοια λύση, δὲ θὰ μπορούσαν νὰ τὸ μάθουν πρὶν περάσουν τὰ τρεῖς εἰκοσιτε-

τρώωρα. Οἱ τρεῖς μέρες, ὅμως, φαίνονται ἀτέλειωτες στη Γροιλανδία ὅπου οἱ λέξεις «διασκέδαση» καὶ «ψυχαγωγία», ἔχουν ὁλωσδιόλου διαφορετικὴ ἔννοια ἀπ' αὐτὴ πού τοὺς δίνεται σ' ὅλες τὶς ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου. Ἡ πλήξη, λοιπόν, ἦταν στὴν ἡμερησία διάταξη, τὰ χασμουρητὰ ἔπαιρναν κι ἔδιναν, μὲ κίνδυνο νὰ ἐξαρθρωθοῦν οἱ μασέλες τῶν τουριστῶν.

Ἕνας ἀπὸ ἐκείνους πὺ δὲν τοὺς στενοχωροῦσε καθόλου ἡ ἀναμονή, ἦταν ἀσφαλῶς ὁ Σέθ Στάνφορτ. Πάντα ἀναζητώντας ἐξαιρετικὰ γεγονότα, συνηθισμένος σὲ μακρινὲς περιηγήσεις, εἶχε βρῆ ἓνα πρωτότυπο τρόπο νὰ μὴ στενοχωριέται καὶ νὰ μὴν πλήττει ὅταν τύχαινε νὰ εἶναι ὁλομόναχος: κρατοῦσε συντροφιά... στὸν ἑαυτό του!

Κι ὅμως ἦταν γραπτὸ νὰ καταλήξει σὲ ὄφελός του ἀποκλειστικά, ἡ πληκτικὴ μονοτονία τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀναμονῆς.

Ὁ Σέθ Στάνφορτ ἔκανε βόλτες στὴν παραλία, γιὰ νὰ παραστῇ στὸ ξεμπαρκάρισμα τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Ὁρεγκον» ὅταν σταμάτησε ἀπὸτομα, βλέποντας μιὰ κυρία νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ βάρκα.

Κατάπληκτος, ἀλλὰ κι εὐχαριστημένος, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της.

— Ἡ κυρία Ἀρκάδια Γουῶκερ, ἂν δὲν κάνω λάθος; εἶπε.

— Κύριε Στάνφορτ! ἀποκρίθηκε ἡ ταξιδιώτρια.

— Δὲν περίμενα ποτέ, κυρία Ἀρκάδια, νὰ σᾶς ξαναδῶ σ' αὐτὸ τὸ μακρινὸ νησί.

— Οὐτ' ἐγώ, κύριε Στάνφορτ.

— Πῶς τὰ περνάτε, κυρία Ἀρκάδια;

— Λαμπρά, κύριε Στάνφορτ... Κι ἐσεῖς;

— Μιὰ χαρά... θαυμάσια!

Καὶ χωρὶς διατυπώσεις, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν, σὰν δυὸ παλαιοὶ γνῶριμοὶ πὺ συναντήθηκαν ὁλωσδιόλου στὴν τύχη.

Ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ ρώτησε πρώτη, δείχνοντας τὸν οὐρανό:

— 'Ακόμα δὲν ἔπεσε;

— "Οχι ἀκόμα, μὴν ἀνησυχῆτε... Δὲν θ' ἀργήσῃ, ὅμως, νὰ πέσῃ.

— Θὰ παρευρεθῶ στὴν πτώση του! Εἶπε ἡ κυρία 'Αρκάδια Γουῶκερ μὲ ὀλοφάνερη εὐχαρίστηση.

— Κι ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Σέθ Στάνφορντ.

'Ορισμένως ἦταν μιὰ κυρία κι ἓνας κύριος πολὺ καθῶς πρέπει, πολὺ κοινωνικοί, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε δυὸ παλαιοὶ φίλοι πού ἡ μεγάλη περιέργεια καὶ λίγος σνομπισμὸς τοὺς ἔφεραν νὰ κάνουν παρέα στὴν πλᾶζ τοῦ Οὐπερνιβίκ.

Βέβαια, ἡ 'Αρκάδια Γουῶκερ δὲν εἶχε βρῆ στὸ Σέθ Στάνφορντ τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων της — ἴσως, ὅμως, ἓνας τέτοιος ἰδανικὸς ἄντρας νὰ μὴν ὑπῆρχε, ἀφοῦ δὲν τὸν εἶχε συναντήσει πουθενά. Ποτὲ ἡ 'Αρκάδια δὲν εἶχε νιώσει τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα πού ἀνάβει μ' ἓνα σπίνθισμα τῶν ματιῶν — καθὼς γράφουν στὰ μυθιστορήματα — ἢ ἀπ' τὴν εὐγνωμοσύνη, ἢ ἀπ' τὸν θαυμασμό, πού ὀφείλονται σὲ μιὰν πολὺ μεγάλη ἐξυπηρέτησι. Δοκίμασαν τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου, μὰ δὲν ταίριαξαν οὔτε στὴν 'Αρκάδια οὔτε στὸν Σέθ. Ἐκείνη πάντως δὲν ἔπαυε νὰ νιώθῃ μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸν τέως σύζυγό της — ὅπως κι ὁ Στάνφορντ ἐκτιμοῦσε πάντα τὰ προσόντα της, παρ' ὅλο πού ἡ κοινὴ λογικὴ τοὺς ὑπέδειξε ν' ἀκολουθήσουν καθένας τὸ δικό του δρόμο.

Εἶχαν χωρίσει, χωρὶς παράπονα ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, χωρὶς φιλονικίες. Ὁ Σέθ Στάνφορντ ταξίδευε στὴ μιὰ ἡπειρο, ἡ 'Αρκάδια Γουῶκερ στὴν ἄλλη, ἀκολουθώντας τὸ κέφι τους. Ἀράγε τὰ παράξενα γοῦστα τους ἦ ἡ ἰδιοτροπία τῆς μοίρας τοὺς ὀδήγησαν καὶ τοὺς δυὸ σ' αὐτὸ τὸ μακρινὸ νησὶ τῆς Γροιλανδίας; Γιατὶ νὰ φερθοῦν σὰ νὰ ἦταν ἄγνωστοι ὁ ἓνας στὸν ἄλλο; Γιατὶ νὰ δεχτοῦν νὰ σκλαβωθοῦνε ἀπ' τὶς κουτὲς προλήψεις πού κάνουν τὴ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων; Ἀμέσως μετὰ τὴ συνάντησή τους, ὁ Σέθ Στάνφορντ προθυμοποιήθηκε νὰ τεθῇ στὴ διάθεσις τῆς 'Αρκάδιας Γουῶκερ, γεγονὸς πού τῆς προξένησε με-

γάλη εὐχαρίστηση. Καὶ ἡ συζήτησή τους ἄρχισε νὰ περιστρέφεται μονάχα στὸ μετεωρολογικὸ φαινόμενο πὺν θὰ λάβαινε χώρα σὲ λίγο.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ ὥρες, ὁ ἐκνευρισμὸς τῶν περιέργων πὺν εἶχαν συγκεντρωθῇ σ' αὐτὴ τὴ μακρινὴ παραλία, δὲν ἔπαυε νὰ μεγαλώνῃ. Καὶ προπαντὸς τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων, δηλαδὴ τοῦ Ντὴν Φόρσυθ, τοῦ Σύντνεϋ Χάντελσον καὶ τοῦ Γροιλανδοῦ ἐπισήμου.

— Φτάνει νὰ πέσῃ πάνω στὸ νησί! σκέπτονταν οἱ Φόρσυθ - Χάντελσον.

— Κι ὄχι κοντὰ σ' αὐτό! σκεπτόταν ὁ διοικητής.

— Ὅχι, ὅμως πάνω στὰ κεφάλια μας! ἔλεγαν ἀπὸ μέσα τους μερικοὶ φοβητσιαῖρες.

Πραγματικά, τὰ μόνὰ ἀνησυχητικὰ σημεῖα ἦταν νὰ μὴν πέσῃ ὁ ἀερολίθος πολὺ κοντὰ ἢ πολὺ μακριά.

Καὶ ἡ 16 Αὐγούστου καὶ ἡ 17 πέρασαν χωρὶς κανένα ἀναπάντεχο. Ὁ καιρὸς, ὅμως, ἄρχισε νὰ χειροτερεύῃ γιατί ἡ θερμοκρασία κατέβαινε αἰσθητά. Ἴσως νὰ εἶχαν πρόωρο χειμῶνα ἐκείνῃ τὴ χρονιά. Τὰ βουνὰ τῆς παραλίας, εἶχαν κιόλας σκεπασθῇ μὲ χιόνι κι ὁ ἄνεμος πὺν φυσοῦσε ἦταν τόσο δριμύς καὶ διαπεραστικός, πὺν οἱ τουρίστες ἀναγκάζονταν νὰ προφυλαχθοῦν μέσα στὰ σαλόνια τῶν βαποριῶν. Δὲν εἶχε κανένας σκοπὸ νὰ ξεχειμωνιάσῃ σ' αὐτὲς τὶς παγωμένες περιοχές. Καὶ μόλις ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά τους, οἱ θεαταὶ τῆς τελευταίας παραστάσεως τοῦ ἀερολίθου εἶχαν σκοπὸ νὰ πάρουν τὸ δρόμο τοῦ νότου, γυρίζοντας στὰ σπίτια τους.

Ἴσως μονάχα οἱ δυὸ πεισματάρηδες νὰ ἐπέμεναν νὰ μείνουν ἄγρυπνοι φρουροὶ τοῦ θησαυροῦ, διεκδικώντας τὰ ὑποθετικὰ δικαιώματά τους. Ὅλα μπορούσε νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «λυσσασμένους» — ἡ ἔκφραση ἦταν τῆς Μίτς — κι ὁ Φράνσις Γκόρντον, πὺν εἶχε στὸ νοῦ του τὴν ἀγαπημένη του Τζένη, ἀντιμετώπιζε μὲ ἀγωνία τὸ ἐνδεχόμενο νὰ περάσουν ἓνα παγερὸ χειμῶνα, στὰ προσύλαια τοῦ Βορείου Πόλου.

Τὴ νύχτα τῆς 17 πρὸς τὴν 18 Αὐγούστου, ξέσπασε φοβερὴ θύελλα στὸ ἀρχιελάγος. Εἴκοσι ὥρες πρωτότερα, ὁ ἀστρονόμος τοῦ Μπόστον εἶχε ἀνακοινώσει τὶς τελευταῖες παρατηρήσεις του. Ἡ ταχύτης τοῦ ἀερολίθου λιγότευε ἀδιάκοπα. Τόση, ὅμως, ἦταν ἡ μαγία τῆς τρικυμίας, πὺ οἱ τουρίστες ἀγωνιοῦσαν μὴν τυχὸν καὶ παρὰσύρει τὸν ἀερόλιθο!

Ὁ καιρὸς δὲ βελτιώθηκε καθόλου τὴ μέρα τῆς 18 Αὐγούστου. Μόλις βράδιασε, ἀγρίεψε τόσο πολὺ ἡ τρικυμία, πὺ οἱ καπετάνιοι ὅσων βαποριῶν εἶχαν ἀγκυροβολήσει στὸ λιμάνι, ἀνησύχησαν σοβαρά.

Κοντὰ στὰ μεσάνυχτα, ὅμως, τῆς 18 πρὸς τὴν 19 Αὐγούστου, ἡ τρικυμία κόπασε αἰσθητά. Γι' αὐτό, ἀπ' τὶς πέντε τὸ πρωί, ὅλοι οἱ ἐπιβάτες κατέβηκαν στὴ στεριά. Γιατὶ ἡ 19 Αὐγούστου ἦταν ἡ ἡμερομηνία πὺ εἶχε ὑπολογισθῇ γιὰ τὴν πτώση τοῦ ἀερόλίθου.

Μόλις πρόλαβαν νὰ βρεθοῦν ἐπὶ τόπον. Στὶς ἑπτὰ, ἀκούστηκε ἓνας ὑπόκωφος κρότος, τόσο ἀπότομος, ὅμως, πὺ τραντάχτηκε συνθέμελα τὸ νησί!

Σὲ λίγο, ἓνας ἰθαγενὴς ἔσπευσε στὸ σπίτι πὺ ἔμενε ὁ ντὲ Σνάκ. Ἐφερνε τὴ μεγάλη εἶδηση...

Ὁ ἀερόλιθος εἶχε πέσει στὸ βορειοδυτικὸ ἀκρωτήριο τοῦ Οὐπερνιβίκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ

« Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος »

Στὸ λεπτό, ἄρχισε ἡ ἐξόρμηση!

Γιατὶ ἡ εἶδηση μαθεύτηκε μονομιᾶς, ἀναστάτωσε τοὺς τουρίστες καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς, τὰ πληρώματα ἐγκατάλειψαν τὰ πλοῖα τους, κι ὁλόκληρος ἀνθρώπινος χείμαρρος ξεχύθηκε πρὸς τὴν κατεύθυνση πὺ εἶχε ὑποδείξει ὁ ἀγελιαφόρος.

“Αν ἡ προσοχὴ ὅλων τῶν παρευρισκομένων δὲν ἦταν ἀποκλειστικὰ καρφωμένη στὸν ἀερόλιθο, θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν ἀντιληφθῇ, ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἓνα ἀνεξήγητο περιστατικό. Σὰ νὰ εἶχε ὑπακούσει σ’ ἓνα μυστηριώδες σινιάλο, ἓνα ἀπ’ τὰ βαπόρια ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένα στὸν κόλπο, καὶ ποὺ ἀπ’ τὸ πρωὶ ἦταν ὑπ’ ἀτμόν, σηκώνοντας ἄγκυρα πῆρε κατεύθυνση ὀλοταχῶς πρὸς τ’ ἀνοιχτά. Φαινόταν γοργοτάξιδο πλοῖο. Καὶ σὲ λίγα λεπτά, χάθηκε πίσω ἀπ’ τοὺς βράχους.

Γιατί, ὅμως, νὰ ἐρθῇ ὥς τὸ Οὐπερνιδικ καὶ νὰ φύγῃ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεφτε ὁ ἀερόλιθος; Κανένας μέσ’ στὰ πλήθη, πάνω στὴ γενικὴ ἀναστάτωση, δὲν πρόσεξε αὐτὴ τὴν ἀρκετὰ παράξενη ἀναχώρηση.

Νὰ φθάσουν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα στὸν τόπο τοῦ θεάματος, αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ἔγνοια εἶχε αὐτὴ ἡ ἀνθρωποθάλασσα ἀπ’ τὴν ὁποία δὲν ἔλειπαν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα! Σπρώχνεις με, σπρώχνω σε καὶ πατεῖς με, πατῶ σε, ἦταν τὸ γενικὸ πρόσταγμα — κι ὅλοι πρόθυμα φιλοτιμοῦνταν νὰ ὑπακούσουν σ’ αὐτό. Ἕνας μονάχα φαινόταν νὰ εἶχε διατηρήσει τὴν ψυχραιμία του μέσα στὴ γενικὴ ταραχὴ. Ὁ Σέθ Στάνφορντ, ποὺ δὲν καταδεχόταν νὰ λάβῃ μέρος σὲ τέτοιες ἐκδηλώσεις ποὺ θύμιζαν λαϊκὸ ὄρα τῶν πολὺ κατωτέρων στρωμάτων! Γι’ αὐτό, ἀπ’ τὴν ἀρχή, γυρίζοντας τὶς πλάτες πρὸς τὴν ἀνθρωποθάλασσα, πλησίασε τὴν Ἀρκάδια Γουῶκερ, γιὰ νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά. Ἦταν τόσο φυσικό, μὲ τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς ποὺ τοὺς ἔνωσαν, νὰ πάνε μαζὶ ν’ ἀνακαλύψουν τὸν ἀερόλιθο.

— Ἐπείσε, ἐπιτέλους, κύριε Στάνφορντ! ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τῆς Ἀρκάδιας.

— Ἐπιτέλους, ἔπεσε! ἀπάντησε ὁ Σέθ.

— Ἐπιτέλους, ἔπεσε! δὲν ἔπαυε νὰ οὐρλιάζῃ τὸ πλῆθος, προχωρώντας πρὸς τὸ βορειοδυτικὸ ἀκρωτήριο τοῦ νησιοῦ.

Πέντε ἄτομα εἶχαν κατορθώσει νὰ βρῖσκωνται στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πλήθους. Πρῶτος ὁ ντὲ Σνάκ, σὰν

ἀντιπρόσωποι τῆς Γροιλανδίας στὴ διεθνή διάσκεψη, στὸν ὁποῖο, δικαιωματικά, ὅλοι παραχώρησαν τὸ τιμητικὸ προβάδισμα.

Κοντὰ σ' αὐτόν, μαζεύτηκαν ἀμέσως οἱ Φόρσνθ - Χάντελσον, πού προχωροῦσαν ἔτσι ἐπικεφαλῆς, ἀκολουθούμενοι πιστὰ ἀπ' τὸ Φράνσις καὶ τὴν Τζένη. Οἱ δυὸ νέοι συνέχιζαν τὸ διπλωματικὸ παιχνίδι πού εἶχαν ἐγκαινιάσει ἐπάνω στὸ «Μόζικ». Ἡ Τζένη προθυμοποιούνταν νὰ περιποιῇται τὸν Ντὴν Φόρσνθ, ἐνῶ ὁ Φράνσις Γκόρντον βρισκόταν διαρκῶς στὸ πλευρὸ τοῦ γιатρου Σύντνεϋ Χάντελσον. Ἡ ὑποδοχὴ πού τοὺς ἔκαναν οἱ δυὸ ἀδιάλλακτοι δὲν ἦταν τόσο καλή, αὐτὴ, ὅμως, τὴ φορὰ, πάνω στὴ μεγάλη ἀναστάτωση, δὲν πρόσεξαν τὴν παρουσία τῶν δύο νέων στὸ πλευρὸ τους. Αὐτὸ πού ἤθελαν ὁ Φράνσις καὶ ἡ Τζένη, γιὰ νὰ συμπτύξουν ἓνα πυρήνα ὁμαλῶν σχέσεων πού θὰ κατέληγαν — ἂν ἦταν Θεοῦ θέλημα — σὲ καλὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν Φόρσνθ καὶ Χάντελσον.

— Πρῶτος ὁ ἀντιπρόσωπος θὰ λάβῃ κατοχὴ τοῦ ἀερολίδου, μουρμούρισε ὁ Φόρσνθ.

— Καὶ θὰ τὸν βάλλῃ στὸ χέρι, πρόσθεσε ὁ Χάντελσον, νομίζοντας πὼς ἀπαντοῦσε στὸν Φράνσις Γκόρντον.

— Αὐτό, ὅμως δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά μου! διαλάλησε ὁ Φόρσνθ, ἀπευθυνόμενος στὴ Τζένη.

— Ὅχι, βέβαια! παραδέχτηκε ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον, πού εἶχε στὸ νοῦ του τὰ δικά του δικαιώματα.

Πρὸς μεγάλη εὐχαρίστηση τῆς κόρης τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ἄλλου, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ξεχνώντας τὶς μεταξὺ τους διαφορές, ἔστρεψαν τὰ πυρὰ τοῦ μίσους τους ἐναντίον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ.

Εὐτυχῶς πού ἡ μετεωρολογικὴ κατάσταση εἶχε σημειώσει μεταβολή. Ἡ θύελλα εἶχε πάψει ὁ ἄνεμος γύριζε πρὸς τὸ νότο. Βέβαια, ὁ ἥλιος ἀνυψωνόταν μόνο λίγο πάνω ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, φαινόταν, ὅμως, νὰ λάμπῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύννεφα, πού ἡ ἀκτινοβολία του τοὺς ἔδινε κάποια

διαφάνεια. Ἀντίο βροχή, αντίο τρικυμίες, καθαρή ἀτμόσφαιρα, μὲ θερμοκρασία ὅχτῳ ὥς ἑννέα βαθμοὺς πάνω ἀπ' τὸ μηδέν.

Ἡ ἀπόσταση ὥς τὸ ἀκρωτήριο ἦταν περίπου τέσσερα χιλιόμετρα πού ἔπρεπε νὰ τὰ διανύσουν μὲ τὰ πόδια. Μεταφορικὰ μέσα δὲν ὑπῆρχαν στὸ Οὐπερνιβίκ. Εὐτυχῶς πού τὸ ὁμαλὸ ἔδαφος διευκόλυνε τὴν πεζοπορία. Ὑψηλοὶ βράχοι κι ἀπόκρημνοι τριγύριζαν μόνο τὴν ἀκτὴ.

Πέρα ἀπ' τοὺς βράχους εἶχε πέσει ὁ ἀερόλιθος. Γι' αὐτό, ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ δοῦν τὸν ἀερόλιθο.

Ὁ ἰθαγενής, πού πρῶτος εἶχε ἀναγγεῖλει τὸ μεγάλο γεγονός, χρησίμευε σὰν ὁδηγός. Ἀπὸ κοντά, τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ ντὲ Σνάκ, Φόρσνθ, Χάντελσον, Τζέννη, Φράνσις. Κατόπιν, ἔρχονταν ὁ Ὁμικρον, ὁ ἀστρονόμος τοῦ Μπόστον κι ὅλο τὸ κοπάδι τῶν τουριστῶν.

Λίγο πιὸ πίσω, ὁ Σὲθ Στάνφορτ βάδιζε στὸ πλευρὸ τῆς Ἀρκάδια Γουῶκερ. Τὸ τέως ἀντρώγνυο εἶχε πληροφορηθῇ τῇ ρήξει μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν — καὶ τὸ μαρτυρικὸ χωρισμὸ τῆς Τζέννης ἀπ' τὸν Φράνσις, πού μόνο ἓνας νέος Σαίξπηρ θὰ μποροῦσε νὰ ἱστορήσῃ σὲ μιὰ νέα διασκευὴ τοῦ «Ρωμαίου καὶ Ἰουλιέττας».

Ὁ Φράνσις εἶχε συνδεθῇ φιλικά, κατὰ τὸ ταξίδι, μὲ τὸν Σὲθ Στάνφορτ καὶ τοῦ εἶχε ἐκθέσει μὲ τὸ νὶ κοὶ τὸ σίγμα τὴν ἀφορμὴ καὶ τὰ πιθανὰ ἐπακόλουθα αὐτῆς τῆς ρήξης.

— Ὅλα θὰ διαρθωθοῦν, πρόβλεψε ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ, ὅταν πληροφορήθηκε τὶς ἀνησυχίες τῶν ἀρραβωνιασμένων.

— Θὰ εἶναι εὐχῆς ἔργον, συμφώνησε ὁ Σὲθ Στάνφορτ.

— Βέβαια, εἶπε ἡ Ἀρκάδια, ὅλα θὰ ἔχουν χάπτu ἔντ. Γιατί, κύριε Στάνφορτ, χρειάζονται μερικὰ ἐμπόδια καὶ λίγες ἀνησυχίες πρὶν ἀπ' τὸ γάμο. Αὐτὲς εἶναι πού κάνουν τὴν ἔνωση πιὸ ἐπιθυμητή. Οἱ πολὺ εὐκολοὶ γάμοι, πού δὲν

συναντοῦν τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο, κινδυνεύουν νὰ καταλήξουν σὲ ἀποτυχία!... Δὲ συμφωνεῖτε;

— Συμφωνῶ ἀπόλυτα, κυρία Ἀρκάδια. Ἀπόδειξη ἡ δική μας περίπτωση. Μέσα σὲ πέντε λεπτά... καβάλα στὸ ἄλογο...

— Καὶ ἄψε σθῆσε ὁ χωρισμὸς μέσα σ' ἕξι μῆνες! διέκοψε χαμογελώντας ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ. "Ε λοιπόν! ἂν ὁ Φράνσις Γκώρντον μὲ τὴν Τζένη Χάντελσον δὲν παντρευτοῦν στὰ γρήγορα — καβάλα στὸ ἄλογο — θὰ εἶναι πὶο σίγουροι πὼς θὰ βροῦν τὴν εὐτυχία.

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι, μέσα στὸ πλῆθος τῶν περιέργων, ὁ Σὲθ Στάνφορντ καὶ ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ ἦταν οἱ μόνοι, ἐξαιρουμένων τῶν ἀρραβωνιασμένων, ποὺ δὲν ἀσχολοῦνταν αὐτὴ τῇ στιγμῇ μὲ τὸν ἀερόλιθο, οὔτε ἔκαναν λόγον γι' αὐτόν. Τοὺς ἀπασχολοῦσε φιλοσοφικὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου ποὺ τοὺς θύμιζε τὸ γεμάτο καλωσύνη χαμόγελο τοῦ δικαστῆ Τζὼν Πρόθ, ποὺ τὸν εἶχαν ἐπισκεφθῇ μόνο δυὸ φορές, ὑπὸ διαφορετικὲς περιστάσεις τὴν κάθε μιὰ.

Μέσα σὲ μισὴ ὥρα, εἶχαν διανύσει τὰ τρία χιλιόμετρα — καὶ ὑπολείπονταν ἄλλο ἓνα γιὰ νὰ φθάσουν ὥς τὸν ἀερόλιθο, ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπ' τοὺς βράχους. Ὁ Γροιλανδὸς ὁδηγὸς τοὺς εἶχε βεβαιώσει ὅτι, ἐνῶ ἔσκαβε, εἶχε δεῖ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τοῦ ἀερολίθου καὶ τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ πέφτη μὲ τρομακτικὸ κρότο, ὅπως τὸν εἶχαν ἀκούσει κι ἄλλοι ποὺ βρισκόνταν μακρύτερα.

"Ενα παρὰδοξο περιστατικὸ, ἀσυνήθιστο γι' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, ὑποχρέωσε τοὺς τουρίστες ν' ἀναπαυθοῦν λίγο. Ἔκανε ζέστη. Ὅσο ἀπίστευτο κι ἂν μπορῇ αὐτὸ νὰ σᾶς φανῇ, σφόγγιζαν τὸν ἰδρώτα ἀπ' τὸ μέτωπό τους σὰ νὰ βρισκόνταν σὲ μιὰ ζώνη πὶο εὐκρατῆ. Μήπως τοὺς εἶχε κάνει νὰ ἰδρώσουν ἡ βιαστικὴ πεζοπορία τους; Ἴσως νὰ συντελοῦσε κι αὐτή, ὅμως, ἡ θερμοκρασία, ἔδειχνε τάσεις πρὸς ὑψωμό. Στὸ βορειοδυτικὸ ἀκρωτήριο τοῦ νησιοῦ, τὸ θερμόμετρο σίγουρα σημείωνε πολλοὺς βαθμοὺς διαφορὰ

μέ τὸ κέντρο τοῦ Οὐπερνιβίκ. Καὶ ἡ ζέστη φαινόταν ν' αὐξάνη ὅσο πλησίαζαν πρὸς τὸ ἀκρωτήριο.

— Ἐχει γοῦστο ἡ ἀφιξη τοῦ ἀερολίθου νὰ ἔκανε ν' ἀλλάξη τὸ κλίμα τοῦ ἀρχιπελάγους; ρώτησε γελώντας ὁ Στάνφορντ.

— Θὰ ἦταν μεγάλο εὐτύχημα γιὰ τοὺς Γροιλανδούς! ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο ἡ Ἀρκάδια.

— Εἶναι πιθανὸν ὁ χρυσὸς ὄγκος, πὺν τὸν θέρμαινε ἡ τριβὴ τοῦ πάνω στὰ στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας, νὰ εἶναι ἀκόμα πυρακτωμένος, ἐξήγησε ὁ ἀστρονόμος τοῦ Μπόστον, καὶ ἡ ἀκτινοβολὸς θερμότητά του νὰ εἶναι αἰσθητὴ ὡς ἐδῶ.

— Μήπως πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ κρυώσει; φώναξε ὁ Σὲθ Στάνφορντ.

— Θὰ κρύωνε πολὺ πιὸ γρήγορα ἂν ἔπεφτε ἔξω ἀπ' τὸ νησί, ἀντὶ νὰ ἔρθη ἐδῶ! σκέφθηκε ὁ Φράνσις Γκόρντον, πὺν ἐπέμενε στὴν ἀρχικὴ του ιδέα.

Κι αὐτὸς ζεσταινόταν, μὰ δὲν ἦταν ὁ μόνος. Ἀπ' τὸ μέτωπο τοῦ ντὲ Σνάκ καὶ τοῦ Γουώρφ ἔτρεχε ποτάμι ὁ ἰδρώτας. Ἦταν μούσκεμα κι ὅλοι οἱ Γροιλανδοί, πὺν ποτὲ δὲν εἶχαν βρεθῇ σὲ τέτοιο πανηγύρι!

Ἀφοῦ ἀνάσαναν γιὰ λίγο, ὅλοι συνέχισαν τὴν πεζοπορία. Ἐμεναν πεντακόσια μέτρα καὶ στὴν καμπὴ τοῦ ὄροπεδίου, θὰ ἔβλεπαν τὸν ἀερόλιθο νὰ κάνη τὴν θαμπωτικὴ του ἐμφάνιση.

Δυστυχῶς, στὰ διακόσια βήματα, ὁ ντὲ Σνάκ, πὺν ἦταν ἐπικεφαλῆς, ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει ξανὰ καὶ πίσω του οἱ Φόρσνυθ - Χάντελσον μαζὶ μὲ ὅλο τὸ πλῆθος ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τοὺς ἐξανάγκαζε ἡ ζέστη νὰ κάνουν τὴ δεύτερη στάση, ἀλλὰ τὸ ἀναπάντεχο ἐμπόδιο πὺν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια χώρα.

Μὲ καρφωμένα παλούκια στὴ γῆ, τριγυρισμένα ἀπὸ σύρμα, ἦταν φτιαγμένος ἓνας φράχτης πὺν ἐμπόδιζε τὸ πέρασμα ἀπὸ ὅλες τὶς μεριεὶς ὡς τὴν παραλία. Κατὰ δια-

στήματα, ήταν τοποθετημένα πὺ ψηλὰ παλούκια πὺ ἔφεραν τὴν ἴδια ἐπιγραφὴ σὲ τρεῖς γλῶσσες: ἀγγλικά, γαλλικά καὶ δανέζικα. Ὁ κύριος ντὲ Σνάκ διάβασε μὲ κατάπληξη: «ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ» — «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ».

Ἰδιοκτησία σ' αὐτὰ τὰ μακρινὰ παράλια... νὰ κάτι τὸ ὁλωσδιόλου ἀσυνήθιστο! Στὶς ἡλιόλουστες πλάς τῆς Μεσογείου ἢ ἀκόμα καὶ στὶς λιγότερο συννεφιασμένες παραλίες τοῦ ὠκεανοῦ, ἔχει τὸ νόημά της μιὰ παραθαλάσσια ἰδιοκτησία. Ὅχι ὅμως καὶ στὶς ἀκτὲς τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὁκεανοῦ!... Τί χρησιμότητα μπορούσε νὰ ἔχη γιὰ τὸν ἰδιοκτήτη του ἓνα ἄγονο καὶ βραχῶδες οἰκόπεδο;

Αὐτὸ δὲν ἦταν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ντὲ Σνάκ νὰ τὸ κρίνῃ. Παράλογη ἢ ὄχι, μιὰ ἰδιοκτησία τοῦ ἐμπόδιζε τὸ δρόμο... κι ἡ ἔννοια τοῦ νόμου τοῦ ἔκοβε τὴ φόρα. Ἐνας ἐπίσημος ἀπεσταλμένος ὀφείλει νὰ σέβεται τοὺς νόμους πὺ προστατεύουν καὶ κατοχυρώνουν τὶς πολιτισμένες κοινωνίες κι ὁ σεβασμὸς τῆς ἰδιοκτησίας ἀποτελεῖ ἀξίωμα ἀναμφισβήτητο.

Αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, ἄλλωστε, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ οἰκοπέδου εἶχε λάβει τὴν πρόνοια νὰ τὸ ὑπενθυμίσῃ σὲ ὅσους εἶχαν διάθεση νὰ τὸν ξεχάσουν. «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ», τόνιζαν ἐπιγραφές σὲ τρεῖς γλῶσσες.

Ὁ ντὲ Σνάκ ἦταν διστακτικός. Νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ, τοῦ φαινόταν σκληρό. Τί νὰ κάνῃ, ὅμως; Νὰ παραβιάσῃ τὴν ξένη ἰδιοκτησία περιφρονώντας ὅλους τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρώπινους νόμους;

Ἀκούστηκαν μουρμουρίσματα ἀπ' τὴν οὐρὰ τῆς φάλαγγας κι ἔφθασαν σὲ λίγο ὥς τὴν πρώτη σειρὰ. Τὰ πλήθη διαμαρτύρονταν γιὰτὶ δὲν προχωροῦσαν οἱ πρώτες γραμμὲς κι ἀνυπομονοῦσαν — χωρὶς νὰ ξέρουν τί ἐμπόδια εἶχαν συναντήσει οἱ ἐπικεφαλῆς. Ὅταν ἔμαθαν τὴν αἰτία, οἱ τουρίστες ἄρχισαν ὅλοι μαζὶ νὰ συζητοῦν, κάνοντας διαβολικὸ θόρυβο!

Ὡστε θὰ χρόνιζαν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ φράχτη; Εἰ-

χαν διανύσει χιλιάδες μίλια για να φθάσουν ὡς ἐκεῖ καὶ τώρα θὰ ἐμποδίζονταν ἀπὸ ἓνα συρματοπλέγμα; Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὁποίου δὲν μπορούσε νὰ ἔχη τὴν τρελλὴ ἀπαίτηση νὰ εἶναι καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀερολίθου. Δὲν εἶχε λοιπὸν κανένα λόγο νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ περάσουν. Κι ἂν ἀκόμα τοὺς ἐμπόδιζε... θὰ περνοῦσαν χωρὶς τὴν ἄδειά του!

Ἀράγε νὰ κλονίσθηκε ὁ ντὲ Σνάκ ἀπὸ αὐτὰ τὰ θορυβώδη ἐπιχειρήματα; Πάντως, παρέβη τὶς ἀρχές του. Ἀκριβῶς ἀπέναντί του, ἡ πόρτα τοῦ φράχτη ἦταν κρατημένη ἀπὸ ἓνα σπάγγο. Μὲ τὸ σουγιά του, ὁ ντὲ Σνάκ ἔκοψε τὸ σπάγγο, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι αὐτὸ ἰσοδυναμοῦσε μὲ διάρρηξη... Καὶ χώθηκε σὰ διαρρήκτης μέσ' τὸ ἀπαγορευμένο οἰκόπεδο.

Ξαφνικά, ὅμως, σχόλια καὶ φωνές σταμάτησαν μονομιᾶς.

Σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ μέτρων ἀπ' τὸ φράχτη βρισκόταν μιὰ μικρὴ ξύλινη καλύβα, πού ἡ πόρτα τῆς ἀνοίχτηκε μονομιᾶς. Καὶ φάνηκε ἓνα ἄτομο, μὲ πολὺ ἀλλόκοτη ἐμφάνιση, πού φώναξε στοὺς εἰσβολεῖς, σὲ γαλλικὴ γλῶσσα:

—Ἔ, σεῖς! Σὰ στὸ σπίτι σας!

Ὁ ντὲ Σνάκ ἤξερε γαλλικά. Γι' αὐτὸ σταμάτησε μονομιᾶς, καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν σταμάτησαν κι οἱ τουρίστες, πού στράφηκαν ὅλοι μὲ ἀπορία πρὸς τὸν παράδοξο αὐτὸν ἰδιοκτήτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ ἀντιπαθεῖ τὸν ἀερόλιθο

Ἄν ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ εἶχε ταξιδέψει μόνος του, θᾶφθανε, ἄραγε στὸν προορισμό του; Ἴσως ναί, γιατί ὅλα μποροῦν νὰ συμβοῦν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Πάντως, φρονιμότερο θὰ ἦταν νὰ στοιχηματίσῃ κανεὶς γιὰ τὸ ἀντίθετο.

“Οπως είχαν, όμως τὰ πράγματα, χάθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μποῦν στοιχήματα πάνω σ’ αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιατί φύλαξ ἄγγελος τοῦ ιδιότροπου σοφοῦ ἦταν ὁ τραπεζίτης - νονός του, προικισμένος μὲ πρακτικὸ κι ἐπιχειρηματικὸ δαιμόνιο. Ἔτσι ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ ταξίδεψε μὲ ὅλη τὴν ἀνεσή του, χάρη στὸ Ρομπέρ Λεκέρ πὺν ἐπωμίσθηκε — εὐτυχῶς! — ὅλες τὶς εὐθύνες τοῦ ταξιδιοῦ.

Στὴ Χάβρη, ὅπου τὸ τραῖνο τοὺς μετέφερε μέσα σὲ λίγες ὥρες, οἱ δυὸ ταξιδιώτες ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ὅλες τὶς τιμὲς πάνω σ’ ἓνα ὑπέροχο βαπόρι, πὺν ξεκίνησε ἀμέσως χωρὶς νὰ περιμένη ἄλλους ἐπιβάτες.

Πραγματικά, τὸ «Ἀτλάντικ» δὲν ἦταν ἐπιβατικὸ, ἀλλὰ γιὼτ ἐξακοσίων τόννων, γαυλωμένο ἀπὸ τὸ Ρομπέρ Λεκέρ γι’ ἀποκλειστικὴ του χρῆση. Ἐξαιτίας τῶν μεγάλων χρηματικῶν ποσῶν πὺν ριψοκινδύνευε στὴν «ἐπιχείρηση Ἀερόλιθος», ὁ τραπεζίτης θεώρησε φρόνιμο νὰ ἔχη στὴ διάθεσή του κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ἓνα γρήγορο μεταφορικὸ μέσο. Τὰ κολοσσιαῖα κέρδη πὺν εἶχε εἰσπράξει ἀπ’ τὸ κερδοσκοπικὸ παιχνίδι του πάνω στὰ χρυσωρυχεῖα, τοῦ ἐπέτρεπαν πιά νὰ ξοδεύη ὅσα λεφτὰ ἤθελε γιὰ τὰ ταξίδια του. Γι’ αὐτὸ ναύλωσε ἓνα γιὼτ, πὺν τὸ διάλεξε μέσα σ’ ἓκατὸ ἄλλα πὺν τοῦ πρόσφεραν.

Τὸ «Ἀτλάντικ» εἶχε ναυπηγηθῇ γιὰ νὰ ικανοποιῇ τὶς ιδιοτροπίες ἑνὸς λόρδου πολυεκατομμυριούχου καὶ εἰδικὰ γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέση ν’ ἀναπτύσσει τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα. Εἶχε σχῆμα λεπτὸ καὶ μακρουλὸ καὶ μποροῦσε μὲ τὶς μηχανές του τῶν ὀγδόντα ἵππων, νὰ ξεπεράσῃ τοὺς εἴκοσι κόμβους. Ἡ ἐκλογὴ πὺν εἶχε κάνει ὁ Ρομπέρ Λεκέρ βασιζόταν στὴν ἀνάπτυξη μεγάλης ταχύτητας τοῦ «Ἀτλάντικ» πὺν, ἐνδεχόμενα, θὰ τοῦ χρησίμευε πολὺ.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ δὲν παραξενεύτηκε καθόλου βρίσκοντας ἓνα βαπόρι στὶς διαταγές του. Δὲν ἀποκλείεται καὶ νὰ μὴν τὸ ἀντελήφθῃ αὐτὸ κάν. Πάντως, ἐγκαταστάθηκε μέσα στὴν καμπίνα του χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ παρατήρηση.

Τὴν ἀπόσταση μεταξὺ Χάβρης καὶ Οὐπερνιδὶκ μποροῦσε νὰ καλύψῃ τὸ «Ἀτλάντικ» μέσα σ' ἔξι μέρες, ταξιδεύοντας ὁλοταχῶς. Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, ὅμως, πού δὲ βιαζόταν καθόλου, ὄρισε νὰ γίνη ἡ διαδρομὴ σὲ δώδεκα μέρες, κι ἔτσι τὸ «Ἀτλάντικ» ἀγκυροβόλησε τὴ βραδιὰ τῆς 18 Ἰουλίου στὸν κόλπο τοῦ Οὐπερνιδίκ.

Τὶς δώδεκα αὐτὲς μέρες εἶναι ζήτημα ἂν ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Στὰ γεύματα, ὅπου συναντιόνταν ἀναγκαστικά, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ μάταια προσπάθησε νὰ φέρῃ τὴ συζήτηση στὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τους. Ποτὲ δὲν κατόρθωσε νὰ λάβῃ ἀπάντηση. Τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἀερόλιθο, μὰ ὁ βαφτιστικὸς του φαινόταν νὰ μὴν θυμᾶται πιά καὶ καμιὰ λάμψη δὲν φώτιζε τὸ ἀφηρημένο βλέμμα του.

Γιατὶ ὁ Ξιρντάλ, ἐκεῖνο τὸ διάστημα, συγκεντρωμένος στὸν ἑαυτό του, ἀσχολιόταν μὲ τὴ λύση ἄλλων προβλημάτων. Δὲν ἔκανε λόγο γιὰ τὸ εἶδος τῶν προβλημάτων πού εἶχε στὸ νοῦ. Φαίνεται, ὅμως, πὼς θὰ εἶχαν σχέση μὲ τὴ θάλασσα, γιατί πότε στὴν πλώρη, πότε στὴν πρύμνη τοῦ γιῶτ, ὁ Ξιρντάλ περνοῦσε τὶς μέρες του κοιτάζοντας τὰ κύματα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ κι ὅτι συνέχιζε νοερὰ τὶς ἔρευνές του πάνω στὸ φαινόμενο τῆς ἐπιφανειακῆς πίεσης γιὰ τὴν ὁποία εἶχε κάνει λόγο, στὸ δρόμο, σὲ πολλοὺς ἀγνώστους διαβάτες, νομίζοντας ὅτι μιλοῦσε στὸ φίλο του Μαρσέλ Λερού. Ἴσως, μάλιστα, οἱ συλλογισμοὶ πού ἔκανε τότε νὰ τὸν ὀδήγησαν σὲ μερικὲς καταπληκτικὲς ἐφευρέσεις του πού, ἀργότερα, προκάλεσαν μεγάλη ἐντύπωση στὸν κόσμο.

Ἦταν δυὸ μέρες πού βρισκόνταν στὸ Οὐπερνιδὶκ κι ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, πού εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται, προσπάθησε νὰ κάνῃ τὸν βαφτιστικὸ του νὰ π ρ ο σ γ ε ι ω θ ἦ, δείχνοντάς του τὸ μηχανήμα του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἄμεσο: βλέποντας τὸ μηχανήμα του, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ τινάχτηκε σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἓνα ὄνειρο, κι ἔρ-

ριξε ολόγυρά του μιὰ ματιὰ ἀνθρώπου ολότελα π ρ ο σ -
γ ε ι ω μ έ ν ο υ .

— Ποῦ βρισκόμαστε; ρώτησε.

— Στὸ Οὐπερνίβικ, ἀπάντησε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ.

— Καὶ τὸ οἰκόπεδό μου;

— Σ' αὐτὸ πηγαίνουμε τώρα.

Πέρασαν πρῶτα ἀπ' τὸν Μπιὰρν Χόλντερσεν, προ-
ϊστάμενο τῆς Ἐποπτείας τοῦ Βορρά, πὺ τὴν κατοικία
του εὐκόλα τῇ βρῆκαν, χάρη στὴ σημαία πὺ κυμάτιζε πά-
νω της. Καὶ συζήτησαν μαζί του, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς διερ-
μηνέως πὺ εἶχε φροντίσει νὰ ἐξασφαλίσῃ ὁ Ρομπέρ
Λεκέρ.

Παρουσιάστηκε ἀμέσως ἡ πρώτη δυσκολία. Ὁ Μπι-
ὰρν Χόλντερσεν δὲν ἀμφισβήτησε τὴν ἐγκυρότητα τῶν τί-
τλων ιδιοκτησίας πὺ τοῦ παρουσίασαν. Ἡ ἐρμηνεία τους,
ὅμως δὲν ἦταν εὐκόλη, παρ' ὅλο πὺ ἔφεραν ὅλες τὶς ὑπο-
γραφές καὶ τὶς σφραγίδες πὺ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος. Ἡ κυδέρνη-
ση τῆς Γροιλανδίας, ἐκπροσωπούμενη ἀπὸ τὸν διπλωματι-
κὸν ἀπεσταλμένο της στὴν Κοπεγχάγη, ἐκχωροῦσε στὸν Ζε-
φυρίνο Ξιρντὰλ μιὰν ἐπιφάνεια ἐννέα τετραγωνικῶν χιλιο-
μέτρων, πὺ ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερεις πλευρές της εἶχε
μῆκος τρία χιλιόμετρα πὺ προσανατολίζονταν πρὸς ὅλα τὰ
σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα καὶ σχημάτιζαν ὀρθογώνια σὲ ἴση ἀπό-
σταση ἀπὸ ἓνα κεντρικὸ σημεῖο πὺ βρισκόταν μεταξὺ 72°
51'30'' βορείου πλάτους καὶ 55°35'18'' δυτικοῦ μήκους,
στὴν τιμὴ τῶν πεντακοσίων κορωνῶν Δανίας κατὰ τετρα-
γωνικὸ χιλιόμετρο, δηλαδὴ σύνολο ἑξὶ χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Μπιὰρν Χόλντερσεν δὲν εἶχε καμιὰν ἀντίρρηση
στὴν ἐκτέλεση τῶν ὄρων τοῦ ἐκχωρητηρίου. Ἐπρεπε, ὅ-
μως, νὰ καθορισθῇ πὺ ἀκριβῶς βρισκόταν αὐτὸ τὸ
κ ε ν τ ρ ι κ ὸ ν σ η μ ε ῖ ο ν. Βέβαια, εἶχε ἀκουστὰ
γιὰ π λ ά τ ο ς καὶ μ ῆ κ ο ς καὶ δὲν ἀγνοοῦσε
ὅτι ὑπῆρχαν κάτι τέτοια πράγματα. Ὡς ἐκεῖ, ὅμως, ἔ-
φθαναν οἱ γνώσεις τοῦ Μπιὰρν Χόλντερσεν. Τώρα, ἂν
τὸ π λ ά τ ο ς ἦταν... ζῶο ἢ φυτὸ καὶ τὸ μ ῆ κ ο ς...

όρυκτὸ ἢ κάτι διακοσμητικὸ — ὅλ' αὐτὰ τοῦ φαίνονταν ἐξίσου πιθανά.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ συμπλήρωσε μὲ λίγα λόγια τὶς κοσμογραφικὰς γνώσεις τοῦ προϊσταμένου τῆς Ἐποπτείας τοῦ Βορρά, διορθώνοντας ὅ,τι εἶχαν τὸ λανθασμένο. Προσφέρθηκε κατόπιν νὰ κάνῃ ὁ ἴδιος, μὲ τὸν ἐξάντα καὶ ἄλλα ὄργανα πού διέθετε τὸ «Ἀτλάντικ», τὶς παρατηρήσεις καὶ τοὺς ἀπαιτούμενους ὑπολογισμούς. Ἄλλωστε, ὁ πλοίαρχος ἐνὸς δανικοῦ πλοίου, πού ἦταν ἀγκυροβολημένο μέσ' στὸ λιμάνι, εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ ἐλέγξῃ τ' ἀποτελέσματα, κι ἔτσι ὁ Μπιὰρν Χόλντερσεν θὰ ἦταν πλήρως ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε εὐθύνη.

Αὐτὸ καὶ ἀποφασίσθηκε.

Μέσα σὲ δυὸ μέρες ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασία του, πού ὁ Δανὸς πλοίαρχος ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόλυτη ἀκρίβειά της. Τότε, ὅμως, παρουσιάστηκε ἡ δεύτερη δυσκολία.

Τὸ σημεῖο τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, πού εἶχε γιὰ συντεταγμένες 72°51'30'' βορείου πλάτους καὶ 55°35'18'' δυτικοῦ μήκους, βρισκόταν μέσα στὴ θάλασσα, σὲ ἀπόσταση 250 μέτρων περίπου, πρὸς βαρρὰν τῆς νήσου Οὐπερνιβίκ!

Κατάπληκτος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ τὰ ἔβαλε μὲ τὸν βαφτιστικὸ του. Τί θὰ ἔκαναν τώρα; Ὡστε ταξίδεψαν σ' αὐτοὺς τοὺς μακρινοὺς ἐρημότοπους γιὰ νὰ δοῦν τὸν ἀερόλιθο νὰ παίρνῃ μιὰ μεγαλόπρεπη βουτιά μέσ' στὴ θάλασσα; Πῶς ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ — ἓνας σοφός! — ἦταν δυνατόν νὰ ὑποπείσῃ σὲ μιὰ τόσο ἀκατανόητη πλάνη;

Ἡ ἐξήγηση ἦταν πολὺ ἀπλή. Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ δὲ γνώριζε ὅτι ἡ λέξη «Οὐπερνιβίκ» ἦταν τ' ὄνομα ὅχι μονάχα μιᾶς κοινότητος ἀλλὰ κι ἐνὸς νησιοῦ. Ἀφοῦ καθόρισε, ἀπὸ μαθηματικῆς πλευρᾶς, τὸν τόπο τῆς πτώσης τοῦ ἀερόλιθου, βασίσθηκε σ' ἓνα χάρτη τῆς κα-
κ ἦ ς ὦ ρ α ς, πού βρισκόταν μέσα σ' ἓνα σχολικὸ ἌΑ-

τλαντα. Αὐτὸν παρουσίασε στὸν ἀγαναχτισμένο τραπεζίτη! Ὁ χάρτης ἔδειχνε φανερὰ πὼς τὸ σημεῖο τῆς γήινης σφαίρας ποὺ βρισκόταν σὲ 72°51'30'' βορείου πλάτους καὶ 55°35'18'' δυτικοῦ μήκους ἦταν κοντὰ στὴν κωμόπολη Οὐπερνιβίκ παρέλειπε νὰ προσθέσῃ, ὅμως, ὅτι ἡ κωμόπολη —ποὺ ἦταν, στὸ χάρτη, χαραγμένη πολὺ πιὸ μέσα στὴ χώρα— βρισκόταν ἀντίθετα πάνω στὸ ὁμώνυμο νησί καὶ μάλιστα στὴν ἀκροθαλασσιά! Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, χωρὶς νὰ μελετήσῃ ἄλλον Ἄτλαντα, εἶχε δώσει πίστη στὸ χάρτη τοῦ σχολικοῦ βιβλίου!

Μακάρι αὐτὸ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ μάθημα! Κι οἱ ἀναγνώστες αὐτῆς τῆς ἱστορίας νὰ μελετήσουν καλὰ τὴ γεωγραφία καὶ νὰ μὴν ξεχνοῦν, πρὸ παντός, πὼς τὸ Οὐπερνιβίκ εἶναι νησί! Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ τὴ μέρα ποὺ θὰ τοὺς τύχῃ νὰ περιμαζέψουν ἓναν ἀερόλιθο ἀξίας πέντε χιλιάδων ἑπτακοσίων ὀγδόντα ὀχτὼ δισεκατομμυρίων!

Πάντως, τὸ κακὸ εἶχε γίνῃ, στὴν περίπτωση τοῦ ἀερόλιθου τοῦ Οὐάστον.

Τουλάχιστον ἂν τὸ οἰκόπεδο τὸ εἶχαν χαράξῃ πιὸ νότια, αὐτὴ ἡ ζαβολιὰ θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῇ εὐνοϊκή, σὲ περίπτωση ποὺ θὰ παρέκκλινε ὁ ἀερόλιθος. Καθὼς, ὅμως, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ—εἶχε ἀ ν ο ῖ ξ ε ι τ ἄ μ ἄ τ ι α τοῦ Μπιάρν Χόλντερσεν καὶ δέχτηκε τὸν ἔλεγχον —ποῦ κατέληξε σὲ συμφορά!— ἡ ἀθῶα αὐτὴ ζαβολιὰ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ. Ἐπρεπε, ὅπωςδήποτε, νὰ ὑποταχθοῦν στὸ μοιραῖο, λαβαίνοντας κατοχὴ ἐνὸς οἰκοπέδου, ποὺ ἓνα μέρος του βρισκόταν μέσ' στὴ θάλασσα καὶ τ' ἄλλο στὴ στεριά! Κι ἔτσι, ἀντὶ γιὰ ἑννέα τετραγωνικὰ χιλιόμετρα ποὺ ἀγόρασε καὶ πλήρωσε, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ γινόταν κάτοχος μόνο... τοῦ ἐνὸς τρίτου! Δηλαδή ἔβγαινε ἀρκετὰ ζημιωμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν κτηματικὴ ἐπιχείρηση!

Ἡ μεγαλύτερη, ὅμως, ζημιὰ, ἦταν στὸ πέσιμο τοῦ ἀερόλιθου. Τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε καθορίσει ἀκριβῶς γιὰ

τὴν πτώση τοῦ ὁ Ζεφυρίνος, βρισκόταν... μέσ' τῇ θάλασσᾳ! Βέβαια, εἶχε λάβει ὑπ' ὄψη τοῦ τυχόν παρέκκλιση, ἀφοῦ ὑπολόγισε ἀπὸ ἐνάμισι χιλιόμετρο τράτο, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, γύρω ἀπ' τὸ σημεῖο τῆς πτώσης τοῦ ἀερολίθου. Ἀπὸ ποῖο μέρος, ὅμως, θὰ ἔπεφτε; Ἄν τὰ κατάφερνε νὰ τὸν παρασύρῃ νὰ πέσῃ μέσα στὸν περιορισμένο χώρο ποὺ εἶχε τώρα στὴν κατοχὴ τοῦ —πράγμα ἀκατόρθωτο πιά— ἢ ἂν ὁ ἀερολίθος ἔπεφτε μόνος τοῦ μέσα στὴν ιδιοκτησίᾳ τοῦ Ζεφυρίνου— τῇ χ ε ρ σ α ί α ἐννοεῖται κι ὄχι τῇ θ α λ ά σ σ ι α— μόνον, τότε ἡ ζημιὰ ἐπανορθωνόταν. Παρ' ὅλη τὴν ἀνησυχία τοῦ, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, ἔδωκε τόπο στὴν ὀργή, λέγοντας τοῦ βαφτιστικοῦ του:

— Καλὰ ν' ἀγοράζῃς οἰκόπεδα στὴ στεριά... ὄχι, ὅμως, καὶ μέσ' στὴ θάλασσα! Τὰ θ α λ ά σ σ ω σ ε ς... στὴν κυριολεξία! Καὶ τώρα, τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς;

Ὁ Ζεφυρίνος ὕψωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό, δηλώνοντας ἄγνοια.

— Κι ὅμως, κάτι πρέπει νὰ κάνῃς, εἶπε ὁ νονός του, ποὺ ἄρχισε νὰ θυμώνῃ. Πρέπει νὰ μᾶς βγάλῃς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο!

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ σκέφτηκε γιὰ λίγο.

— Τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε, εἶπε ἐπιτέλους, εἶναι νὰ φράξουμε τὸ οἰκόπεδο καὶ νὰ χτίσουμε μιὰ καλύβα, γιὰ νὰ στεγασθοῦμε. Ὅστερα βλέπουμε.

Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ ἔβαλε μπρὸς τὴν οἰκοδομή. Μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες, οἱ ναῦτες τοῦ «Ἀτλάντικ», ποὺ τοὺς βοήθησαν μερικοὶ Γροιλανδοὶ, πληρωμένοι μὲ γερὸ μεροκάματο, τοποθέτησαν γύρω ἓνα φράχτη μὲ συρματόπλεγμα, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ δυὸ μεριὲς ὡς τῇ θάλασσᾳ. Κατασκεύασαν καὶ μιὰ ξύλινη καλύβα ποὺ τὴν ἐπίπλωσαν πρὸ χειρὰ μὲ τὰ ἀπαραίτητα.

Στὶς 26 Ἰουλίου, τρεῖς ἐβδομάδες πρὶν ἀπ' τὴν ἡμερομηνία τῆς πτώσης τοῦ ἀερολίθου, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ στρώθηκε στὴ δουλειά. Ἀφοῦ μελέτησε πρῶτα μὲ τὸ τηλε-

σκόπιο τὸν αερόλιθο στὶς ὑψηλὲς ζῶνες τῆς ἀτμόσφαιρας, βυθίστηκε κατόπιν σὲ ἀνώτατους μαθηματικούς ὑπολογισμούς. Οἱ καινούργοι ὑπολογισμοὶ τοῦ ἀπέδειξαν τὸ ὀρθὸν καὶ ἀληθὲς τῶν προηγουμένων τοῦ ὑπολογισμῶν. Κανένα σφάλμα... καμιά πλάνη... κανένα λάθος! Καμιά παρέκκλιση δὲν εἶχε σημειωθῇ. Ὁ αερόλιθος θὰ ἔπρεπε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε προβλεφθῇ, δηλαδὴ $72^{\circ} 51' 30''$ βορείου πλάτους καὶ $55^{\circ} 35' 18''$ δυτικοῦ μήκους.

— Συνεπῶς μέσ' τῇ θάλασσα, συμπέρανε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, ποὺ συγκρατοῦσε μὲ δυσκολία τὸ θυμὸ τοῦ.

— Στῇ θάλασσα, φυσικά, εἶπε γαλήνια ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ, ποὺ σὰ μαθηματικὸς ἔνιωθε μεγάλη ἱκανοποίηση διαπιστώνοντας ἀπόλυτη ἀκρίβεια στοὺς ὑπολογισμούς τοῦ.

Σχεδὸν ἀμέσως, συνῆλθε, ἀντιμετωπίζοντας τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ ζητήματος.

— Διάβολε!... ἔκανε, ἀλλάζοντας ὕφος καὶ κοιτάζοντας, ἀναποφάσιστος, τὸ νονό τοῦ.

Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ συγκρατήθηκε καὶ τοῦ μίλησε σὰ ν' ἀποτείνονταν σὲ κανένα παιδί:

— Ἀκουσε, Ζεφυρίνε, πιστεύω νὰ μὴ στεκόμαστε μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἐγὶνε μιὰ γκάφα, πρέπει νὰ τὴν ἐπανορθώσουμε. Ἀφοῦ στάθηκες ἱκανὸς νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸν αερόλιθο ψηλὰ στὰ οὐράνια, εἶναι παιχνίδι γιὰ σένα νὰ τοῦ ἐπιβάλῃς μιὰ παρέκκλιση μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων.

— Καὶ πιστεύετε πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ κοινώντας τὸ κεφάλι: Ὅταν βάλθηκα νὰ προσελκύσω τὸν αερόλιθο, βρισκόταν σὲ ἀπόσταση τετρακοσίων χιλιομέτρων. Σὲ τόση ἀπόσταση, ἡ ἔλξη τῆς γῆς ἐπιδροῦσε σὲ βαθμὸ ὥστε ἡ ποσότης ἐνεργείας ποὺ ἔρριχνα πάνω σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιφάνειές τοῦ νὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ ἀρκετὴ ἀπώλεια ἰσορροπίας. Τώρα, ὅμως, δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ὁ αερόλιθος βρίσκεται πιὸ κοντὰ καὶ ἡ ἔλξη τῆς γῆς τὸν τραβᾷ μὲ τόση δύναμη ποὺ δὲ θὰ

ἔχη αἰσθητὸ ἀποτελεσμα ν' αὐξήσω ἢ νὰ ἐλαττώσω λίγο τὴν ποσότητα ἐνεργείας. Ἐξάλλου, ἂν ἡ ἀπόλυτη ταχύτητα τοῦ ἀερόλιθου ἐλαττώθηκε, ἡ γωνιακὴ του ταχύτητα ἔχει αὐξηθῇ κατὰ πολὺ. Περνᾷ τώρα σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὴν πρὸ εὐνοϊκῇ θέσῃ καὶ δὲν προλαβαίνει κανεὶς νὰ τὸν κουμαντάρῃ.

— Ὡστε δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα; ἐπέμενε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ πού δάγκωνε τὰ χεῖλια του γιὰ νὰ μὴν ξεσπᾷ.

— Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα, ἐπανόρθωσε ὁ Ζεφυρίνος Σιντράλ. Μὰ εἶναι δύσκολο. Φυσικά, θὰ δοκιμάσω.

Καὶ δοκίμασε μὲ τόση ἐπιμονὴ πού, τῇ 17 Ἀγούστου, θεώρησε βέβαιη τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐνεργείας του. Ὁ ἀερόλιθος, κάνοντας ὀριστικὰ παρέκκλιση, θὰ ἔπεφτε στὴν ξηρὰ, σὲ καμιά πενηταριὰ μέτρα ἀπόσταση ἀπ' τὴν παραλία. Ἡ ἀπόσταση αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀποφευχθῇ κάθε κίνδυνος.

Δυστυχῶς, τὶς ἐπόμενες μέρες, μιὰ δυνατὴ τρικυμία πού τάραξε τὰ ἀραγμένα πλοῖα στὸ λιμάνι τοῦ Οὐπερνίβικ, σάρωσε ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ ὁ Σιντράλ φοβήθηκε δικαιολογημένα ὅτι μιὰ τόσο ἀπότομη ἐκτόπιση ἀέρα θὰ προκαλοῦσε μεταβολὴ στὴν τροχίαν τοῦ ἀερόλιθου.

Ἡ θύελλα αὐτὴ κόπασε τὴν νύχτα τῆς 18 πρὸς 19, οἱ κάτοικοι ὁμῶς τῆς καλύβας δὲν ἐπωφελήθηκαν ἀπ' τὴν ἀνάπαυλα πού τοὺς ἄφηναν τὰ μανιασμένα στοιχεῖα τῆς φύσης. Ἡ ἀναμονὴ τοῦ γεγονότος δὲν τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ξεκουρασθοῦν οὔτε λεπτό. Ἀφοῦ παρακολοῦθησαν τὴ δύση τοῦ ἡλίου, λίγο μετὰ τὶς δεκάμισι, τὸ βράδι, εἶδαν τὸ ἄστρο τῆς μέρας ν' ἀνατέλλῃ, τρεῖς ὥρες περίπου ἀργότερα, σ' ἓναν οὐρανὸ ὀλωσδιόλου ἀσυννέφιαστο πιά.

Ἡ πτώση ἔγινε τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἀνήγγειλε ὁ Ζεφυρίνος Σιντράλ. Στὶς 6 ὥρες 57' 35'' μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη ξέσχισε τὸ διάστημα στὴν περιοχὴ τοῦ βορρᾶ. Λίγο ἔλειψε νὰ τυφλώσῃ τὸν Ρομπέρ Λεκέρ καὶ τὸν βαφτιστικὸ του πού μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἐπιτηροῦσαν τὸν ὀρίζοντα, μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς καλύβας. Σχεδὸν ταυτόχρο-

να ακούστηκε ένας υπόκωφος κρότος και ή γῆ τραντάχτηκε συνθέμελα.

Ὁ αερόλιθος είχε πέσει.

Ὅταν ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ κι ὁ Ρομπέρ Λεκέρ ανέκτησαν τὴν ὄρασή τους, τὸ πρῶτο ποὺ εἶδαν ἦταν ὁ ὄγκος τοῦ χρυσοῦ σὲ ἀπόσταση πεντακοσίων μέτρων.

— Καίει! Τραύλισε ὁ τραπεζίτης κατασυγκινημένος.

— Ναί! ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ, ποὺ μόνο αὐτὸ τὸ μονοσύλλαβο μπόρεσε νὰ προσφέρει.

Σιγὰ σιγὰ, ὅμως, ξαναβρῆκαν τὴν ἡρεμία τους κι ἀντελήφθησαν πὺς συγκεκριμένα τί ἔβλεπαν μπροστά τους.

Ὁ αερόλιθος ἦταν πυρακτωμένος, μὲ θερμοκρασία περίπου χιλίων βαθμῶν. Ἡ πορώδης σύνθεσή του ἀποκαλυπτόταν καθαρὰ, καὶ δικαιολογημένα τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Γκρήνουιτς τὸν εἶχε παρομοιάσει πρὸς ἓνα σπόγγο. Διασχίζοντας τὴν ἐπιφάνεια, ποὺ ἡ σταδιακὴ ψύξη, ποὺ ὀφειλόταν στὴν ἀκτινοβολία, σκούραινε τὸ χρῶμα της, ἀναρίθμητα κανάλια ἐπέτρεπαν στὸ βλέμμα νὰ εἰσχωρῇ μέσα στὸ ἐσωτερικό, ὅπου τὸ μέταλλο ἦταν κατακόκκινο. Χωρισμένα, διασταυρωμένα, κυρτωμένα σὲ χίλιους μαιάνδρους, τὰ κανάλια αὐτὰ σχημάτιζαν ἀναρίθμητες κυψέλες ἀπὸ ὅπου ὁ ὑπερθερμασμένος ἀέρας ξέφευγε σφυρίζοντας. Ἄν καὶ ὁ αερόλιθος εἶχε πατηκωθῇ γιὰ καλὰ στὴν ἱλιγγιώδη πτώση του, τὸ σφαιρικό του σχῆμα ἀκόμα ξεχώριζε. Τὸ πάνω μέρος ἔμενε ἀρκετὰ στρογγυλό, ἐνῶ ἡ βάση του, τσακισμένη, ἔπαιρνε τὸ σχῆμα τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους.

— Μά... θὰ γλιστρήσῃ στὴ θάλασσα! φώναξε σὲ λίγο ὁ Ρομπέρ Λεκέρ.

Ὁ βαφτιστικός του σῶπαινε.

— Εἶχες πῆ ὅτι θ'ἄπερτε σὲ ἀπόσταση πενήντα μέτρων ἀπ' τὴν ἀκροθαλασσιά!

— Ἡ ἀπόσταση εἶναι μόνο δέκα μέτρα γιὰτὶ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ μέση διάμετρός του.

— Ἄλλο δέκα... κι ἄλλο πενήντα!

— Ἡ τρικυμία θὰ τὸν ἔκανε νὰ παρεκκλίνη.

Νονὸς καὶ βαπτιστικὸς δὲν εἶπαν ἄλλα λόγια καὶ κοιτάζαν σιωπηλοὶ τὴ χρυσὴ σφαίρα.

Στ' ἀληθινά, εἶχε δίκιο ὁ Ρομπέλ Λεκέρ νὰ εἶναι ἀνήσυχος. Ὁ ἀερόλιθος εἶχε πέσει σὲ ἀπόσταση δέκα μέτρα ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ ποὺ κατηφόριζε πρὸς τὴ θάλασσα. Καθὼς εἶχε ἀκτίνα πενήντα πέντε μέτρα — ὅπως σωστὰ τὸ εἶχε ὑπολογίσει τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Γκρήνουιτς — εἶχε ἓνα γέρσιμο σαράντα πέντε μέτρα πάνω ἀπ' τὸ κενό. Ὁ πελώριος μετάλλινος ὄγκος, ποὺ ἤδη εἶχε μαλακώσει ἀπ' τὴ θερμότητα, εἶχε σχεδὸν ξεχυθῇ κατὰ μῆκος τοῦ γκρεμοῦ καὶ κρεμόταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἡ ἄλλη πλευρά του, ὅμως, κυριολεκτικὰ κολλημένη μέσ' στὸ βράχο, συγκρατοῦσε τὸ σύνολο γιὰ νὰ μὴ βουλιάξει μέσ' στὸν ὠκεανό.

Βέβαια, ἐφόσον δὲν ἔπεφτε, κρατοῦσε ἰσορροπία, Ὅπωςδὴποτε, ἡ ἰσορροπία αὐτὴ φαινόταν πολὺ ἀσταθὴς καὶ ἡ παραμικρὴ ὥθηση ἦταν φανερὸ πὼς θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ γκρεμίσει στὴν ἄβυσσο τὸ μυθώδη θησαυρό. Λίγο ἀκόμα. νὰ ἔγερνε στὴν κατηφοριὰ καὶ τίποτα πιά δὲ θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀερόλιθο νὰ γλυστρήσῃ μέσ' στὴ θάλασσα, σὲ βάθος δυὸ χιλιάδων μέτρων.

«Ένας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ βιαστοῦμε», σκέφτηκε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, ποὺ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του.

Γιατὶ ἦταν τρέλλα νὰ χασομεροῦνε, ἀπολαμβάνοντας τὸ θέαμα τοῦ... ξεπεσμένου ἀερόλιθου, σὲ βάρος τῶν συμφερόντων τοῦ τραπέζίτη.

Χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτό, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ πέρασε πίσω ἀπ' τὴν καλύβα καὶ ὕψωσε τὴ γαλλικὴ σημαία πάνω σ' ἓνα ψηλὸ κατάρτι, γιὰ νὰ τὴ βλέπουν ἀπ' τ' ἀραγμένα πλοῖα στὸ Οὐπερνιδίκ. Αὐτὸ ἦταν σινιάλο γιὰ τὸ «Ἀτλάντικ» ποὺ ἀπέπλευσε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ πῶ κοντινὸ τηλεγραφεῖο. Ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ ἔστελνε στὴ διεύθυνση τῆς τραπέζης Ρομπέρ

Λεκέρ, στὸ Παρίσι, ἓνα κρυπτογραφημένο τηλεγράφημα πὺν θὰ ἔλεγε:

«*Ἀερόλιθος ἔπεσε. Πονλᾶτε.*»

Στὸ Παρίσι θὰ ἔσπευδαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴ τὴ διαταγὴ κι ἔτσι ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, παίζοντας στὰ σίγουρα, θὰ ἐξασφάλιζε κι ἄλλα τεράστια κέρδη. Μόλις θὰ μαθευόταν ἡ πτώση τοῦ ἀερόλιθου, καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι στὰ χρυσωρυχεῖα θὰ δίνονταν ἡ χαριστικὴ βολή. Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ θὰ ξαναγόραζε τότε, ὑπὸ τοὺς πιὸ συμφέροντας ὅρους! Ἡ ἐπιχείρηση ἦταν λαμπρὰ ὁργανωμένη κι ὁ Ρομπέρ Λεκέρ θὰ γέμιζε ἑκατομμύρια τὸ χρηματοκιβώτιό του.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, πὺν δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ αὐτὰ ὅλα τὰ ταπεινὰ συμφέροντα, ἦταν βυθισμένος στὴν ἀπόλαυση τοῦ θαύματος τοῦ ἀερόλιθου, ὅταν τὸν ἔφεραν στὴν πραγματικότητά φωνές καὶ διαμαρτυρίες. Στράφηκε κι εἶδε τὸ πλῆθος τῶν τουριστῶν μ' ἐπικεφαλῆς τὸν ντὲ Σνάκ νὰ εἰσβάλουν μὲ τὸ ἔτσι θέλω μέσ' στὴν ἰδιοκτησίᾳ του. Ἦταν κάτι πὺν δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ! Ὁ Ξιρντάλ, πὺν εἶχε ἀγοράσει ἓνα οἰκόπεδο γιὰ νά'ναι ἀφέντης μέσ' στὸ σπίτι του, ἐγινε ἔξω φρενῶν ἀντιμετωπίζοντας τὴν καταπάτησή τῆς ἰδιοκτησίας του.

Βιαστικά, προχώρησε πρὸς τοὺς ἀδιάκριτους εἰσβολεῖς.

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Γροιλανδίας βρέθηκε μπροστά του.

— Πῶς συμβαίνει, κύριε, εἶπε ὁ Ξιρντάλ, καὶ μπήκατε στὴν ἰδιοκτησίᾳ μου; Δὲ διαβάσατε τίς πινακίδες;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε εὐγενικά ὁ ντὲ Σνάκ, τίς εἶδαμε, μὰ σκεφθήκαμε ὅτι κάτω ἀπὸ τόσο ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, μποροῦσε νὰ παραβοῦμε τοὺς κοινῶς καθιερωμένους κανόνες τοῦ δικαίου.

— Ἐξαιρετικὲς περιστάσεις;... ρώτησε μὲ ἀφέλεια ὁ Ξιρντάλ. Τί λογίων ἐξαιρετικὲς περιστάσεις;... ξαναεἶπε. Μήπως περιμένατε ἐμένα γιὰ νὰ σᾶς πληροφορήσω πῶς ὁ ἀερόλιθος τοῦ Οὐάστον ἔπεσε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ νησί;

— Τὸ ξέρω πολὺ καλά, δήλωσε ὁ Ξιρντάλ. Μὰ τί βλέπετε τὸ ἐξαιρετικὸ σ' αὐτό; Εἶναι πολὺ συνηθισμένο γεγονός, ἢ πτώση ἐνὸς ἀερολίθου!

— Ὅχι, ὅμως, ὅταν εἶναι ἀπὸ χρυσάφι.

— Ἡ ἀπὸ χρυσάφι ἢ ἀπὸ ἄλλο μέταλλο, ἓνας ἀερολίθος δὲν παύει νὰ εἶναι ἓνας ἀερολίθος.

— Οἱ κύριοι ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη, καθὼς καὶ οἱ κυρίες, ἐπέμενε ὁ ντὲ Σνάκ, δείχνοντας τὸ πλῆθος τῶν τουριστῶν, ποὺ οἱ περισσότεροί του δὲν καταλάβαιναν λέξη ἀπὸ αὐτὸ τὸ διάλογο. Ὁλος ὁ κόσμος ἦρθε ἐδῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παραστῇ στὴν πτώση τοῦ ἀερολίθου τοῦ Οὐάστον. Δὲ νομίζετε ὅτι θὰ ἦταν σκληρό, ὕστερ' ἀπὸ ὀλόκληρο ταξίδι, νὰ τοὺς σταματήσουν τὰ συματοπλέγματα;

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, παραδέχτηκε ὁ Ξιρντάλ, συμβιβαστικά.

Ὡς ἐδῶ, ὅλα πηγαιναν καλά. Ὁ ντὲ Σνάκ, ὅμως, εἶχε τὴν ἀπερισκεψία νὰ προσθέσῃ:

— Ὅσο γιὰ μένα, προσωπικῶς, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ με σταματήσῃ ὁ φρύχτης σας, γιατί θὰ ἦταν ἐμπόδιο στὴν ἐκτέλεση τῆς ἐπισήμου ἀποστολῆς ποὺ μοῦ ἔχει ἀνατεθῇ.

— Σὲ τί συνίσταται ἡ ἀποστολή σας;...

— Στὸ νὰ λάβω κατοχὴν τοῦ ἀερολίθου ἐξ ὀνόματος τῆς Γροιλανδίας, ποὺ ἐκπροσωπῶ.

Ὁ Ξιρντάλ τινάχτηκε, σὰ νὰ εἶχε πατήσῃ πάνω σὲ καρφί.

— Νὰ λάβετε κατοχὴν τοῦ ἀερολίθου!... φώναξε. Μὰ εἰσθε τρελλός, κύριε!

— Γιατὶ σᾶς φαίνεται παράξενο; εἶπε πειραγμένος ὁ ντὲ Σνάκ. Ὁ ἀερολίθος ἔπεσε ἐπὶ ἐδάφους τῆς Γροιλανδίας. Ἀνήκει λοιπὸν στὸ Κράτος τῆς Γροιλανδίας, δεδομένου ὅτι δὲν τὸν ἔχει κανεὶς ὑπὸ τὴν κυριότητά του.

— Ἀπὸ ὅσα λέτε, τίποτα δὲν εἶναι σωστό, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, ποὺ ὁ θυμὸς του ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὁ ἀερολίθος δὲν ἔπεσε ἐπὶ ἐδάφους τῆς Γροιλανδίας, ἀλλὰ μέσα στὸ οἰκόπεδο τὸ δικό

μου, πού μου τὸ ἐξεχώρησε ἡ Γροιλανδία, ἀφοῦ πρῶτα εἰσέπραξε τὴν ἀξία του. Ἐξάλλου, ὁ ἀερόλιθος ἀνήκει σὲ κάποιον... κι αὐτὸς ὁ κάποιος εἰμ' ἐγώ.

— Ἐσεῖς;...

— Χωρὶς ἐμένα, ὁ ἀερόλιθος θὰ ἔκοβε βόλτες ἀκόμα στὸ διάστημα, ὅπου δὲ φαντάζομαι ἡ Γροιλανδία νὰ σᾶς ἀπέστελλε ὡς ἐκπρόσωπό της γιὰ νὰ τὸν λάβετε ὑπὸ κατοχὴν. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἀνήκει σὲ μένα, ἀφοῦ βρίσκεται μέσα στὸ οἰκόπεδό μου ὅπου ἐγὼ τὸν ἔκανα νὰ πέση;

— Τί ἔκανε, λέει;

— Μάλιστα, ἐγὼ τὸν ἔκανα νὰ πέση! Ἄλλωστε, φρόντισα νὰ ἐνημερώσω τὴν διεθνῇ διάσκεψη πού, καθὼς φαίνεται, εἶχε συνέλθει στὴν Οὐάσιγκτων. Ὑποθέτω πὼς τὸ τηλεγράφημά μου ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διακοποῦν οἱ ἐργασίες της.

Ὁ ντὲ Σνάκ κοίταζε τὸν συνομιλητὴ του μὲ ἀβεβαιότητα. Εἶχε νὰ κάνῃ μὲ φαρσὲρ ἢ μὲ τρελλό;

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ἡμουν μέλος τῆς διεθνoῦς διασκέψεως καὶ μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὼς, φεύγοντας, τὴν ἄφησα νὰ συνεχίξῃ τὶς συνεδριάσεις της, στὴν Οὐάσιγκτων. Ἐξάλλου, δὲν ἔλαβα καθόλου γνώση τοῦ τηλεγραφήματος πὺν ἀναφέρετε.

Ὁ ντὲ Σνάκ ἦταν εἰλικρινής. Λίγο ὑπερήφανος τ' αὐτί, δὲν εἶχε ἀκούσει λέξη ἀπ' τὸ τηλεγράφημα πὺν διάβασε ὁ πρόεδρος — ὅπως συμβαίνει, ἄλλωστε, καὶ σ' ὅλα τ' ἀξιόλογα συνέδρια, ὅπου τὰ μέλη, ἀντὶ νὰ δίνουν προσοχὴ στὰ λεγόμενα τοῦ προέδρου, συζητοῦν μεταξὺ τους θορυβωδῶς!

— Πάντως, ἐγὼ τὸ ἔστειλα, βεβαίωσε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ πὺν ἄρχισε ν' ἀνάβῃ. Κι ἂν ἔφθασε ἡ ὄχι στὸν παραλήπτη του, αὐτὸ δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὰ δικαιώματά μου.

— Τὰ δικαιώματά σας;... ἀναψε κι ὁ ντὲ Σνάκ, μὲ τὴ

σειρά του. Τολμάτε νὰ ἐγείρετε ἀπαιτήσεις πάνω στὸν ἀερόλιθο;

— Μήπως θέλετε νὰ σᾶς τὸν στείλω πεσκέσι; φώναξε χοροῖδεντικά ὁ Σιρντάλ.

— Ἕνας ἀερόλιθος πὺν ἀξίζει ἑξὶ τρισεκατομμύρια φράγκα!

— Καὶ τί μ' αὐτό;... Κι ἂν ἀκόμα ἄξιζε τριακόσιες χιλιάδες ἑκατομμυρίων δισεκατομμυρίων τρισεκατομμυρίων, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει ν' ἀνήκει σὲ μένα.

— Σὲ σᾶς!... Ἀστιεύεστε, βέβαια!... Ἕνας μονάχος νὰ ἔχη στὴν κατοχή του παραπάνω χρυσάφι ἀπὸ ὅλους μαζί τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου! Δὲ θὰ ἦταν ἀνεκτό!

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἦταν ἀνεκτό... ἢ ἂν δὲ θὰ ἦταν ἀνεκτό! φώναξε καταθυμωμένος ὁ Ζεφυρίνος Σιρντάλ. Ἕνα μόνο ξέρω... πὼς ὁ ἀερόλιθος εἶναι δικός μου!

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, συμπέρανε ξερὰ ὁ ντὲ Σνάκ. Γιὰ τὴν ὥρα, θᾶχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Φιλανδίας ἔκανε νόημα στὸν ἰθαγενὴ ὁδηγό, πὺν προχώρησε. Ὁ ντὲ Σνάκ τὸν ἀκολούθησε... κι οἱ τρεῖς χιλιάδες τουρίστες ἀκολούθησαν τὸν ντὲ Σνάκ.

Ὁ Ζεφυρίνος Σιρντάλ ἔβλεπε νὰ περνᾷ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, πὺν φαινόταν ν' ἀγνοῇ τὴν παρουσία του. Ἡ ἀγανάκτησή του μεγάλωνε ὀλοένα. Ἀκοῦς ἐκεῖ! νὰ μποῦν μέσα στὴν ἰδιοκτησία τους χωρὶς τὴν ἀδεία του! Ν' ἀμφισβητοῦν τὰ δικαιώματά του! Αὐτὸ πὰ ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια!

Δὲν μπορούσε, ὅμως, νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὀλόκληρο τὸ πλῆθος! Γι' αὐτό, ἀφοῦ πέρασε κι ὁ τελευταῖος ξένος, ὁ Ζεφυρίνος ἀναγκάσθηκε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ πρὸς τὴν ἀλύδα του. Ἄν εἶχε ὅμως, νικητῇ, δὲν μπόρεσαν, πάντως, νὰ τὸν πείσουν. Καί, περπατώντας, ξεθύμαινε:

— Εἶναι ἀηδία!... ἀηδία! διαλαλοῦσε κουνώντας τὰ μακριὰ χέρια του πὺν ἦταν σὰν τὰ φτερὰ τοῦ ἀνεμόμυλου.

Στὸ ἀναμεταξύ, τὸ πλῆθος ἀκολουθοῦσε τὸν ὁδηγό. Αὐτὸς σταμάτησε, ὅμως, σ' ἓνα σημεῖο, σὲ ἀπόσταση ἀπ' τὸ ἀκρωτήριο. Ἀδύνατο νὰ προχωρήσουν.

Ὁ ντὲ Σνάκ κι ὁ Γουῶρφ τὸν πλησίασαν ἀμέσως. Κατόπιν ἀπὸ αὐτοὺς οἱ Φόρσνθ καὶ Χάντελσον, ὁ Φράνσις καὶ ἡ Τζέννη, ὁ Ὁμικρον, ὁ Σέθ Στάνφορντ καὶ ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ. Ἀκολουθοῦσε ὅλο τὸ πλῆθος τῶν περιέργων ποὺ εἶχε ἐκστρατεύσει ὥς τὰ μακρινὰ αὐτὰ μέρη, γιὰ νὰ παραστῇ στὸ θέαμα.

Πραγματικά, ἦταν ἀδύνατο νὰ προχωρήσουν. Ἡ θερμότης καταντοῦσε ἀνυπόφορη καὶ δὲν ἐπέτρεπε βῆμα πρὸς μπροστά.

Ἄλλωστε, τὸ βῆμα αὐτὸ θὰ ἦταν περιττὸ νὰ τὸ κάνουν. Σὲ ἀπόσταση πάνω κάτω τετρακοσίων μέτρων, ἡ χρυσὴ σφαῖρα φαινόταν κι ὅλος ὁ κόσμος μποροῦσε νὰ τὴν ἀποθαυμάσει, ὅπως ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ μὲ τὸν Ρομπέρ Λεκέρ τὴν ἀποθαύμασαν πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Δὲν ἀκτινοβολοῦσε πιά, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ χάραξε τὴν τροχιά της στὸ διάστημα, ἡ λάμψη της, ὅμως, ἦταν τόσο δυνατὴ ποὺ τὰ μάτια δυσκολεύονταν νὰ τὴν ὑποφέρουν. Κοντολογίης, ἀσύλληπτος ὁ ἀερόλιθος ὅταν αὐλάκωνε τὸν οὐρανό, ἐξακολουθοῦσε πάντως νὰ εἶναι ἀσύλληπτος καὶ τώρα ποὺ ἀναπαυόταν πάνω στὴ γῆ.

Σὲ δέκα μέτρα ἀπόσταση ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ ποὺ κατηφόριζε πρὸς τὴν παραλία εἶχε πέσει ὁ ἀερόλιθος. Λίγα μέτρα πρὸ δεξιὰ ἂν ἔπεφτε, θὰ εἶχε χαθῇ μέσ' στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ.

— Ναί! ψιθύρισε ὁ Φράνσις Γκόρτον, ἀκόμα εἴκοσι βήματα καὶ θὰ εἶχε φουντάρει...

— Καὶ ποῦ νὰ τὸν ψαρεύουν σὲ τέτοιο βάθος! εἶπε ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ.

— Ὁ κύριος ντὲ Σνάκ δὲν τὸν ἔχει ἀκόμα στὸ χέρι, παρατήρησε ὁ Σέθ Στάνφορντ. Εὐκόλα δὲ θὰ τὸν βάλῃ στὰ χρηματοκιβώτιά της ἡ κυβέρνηση τῆς Γροιλανδίας!

Ὅχι ἀμέσως, βέβαια, ἀλλὰ ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν

ἄλλη. Θὰ ἔκαναν λίγο ὑπομονή. Φτάνει νὰ περίμεναν νὰ κρυώσει ὁ ἀερόλιθος. Καὶ καθὼς πλησιάζει ὁ χειμώνας τοῦ βορρᾶ, ἡ θερμότητα τῶν χιλίων βαθμῶν δὲ θάργουσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ Ντὴν Φόρσυθ κι ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον στέκονταν ἀκίνητοι, σὰν ὑπνωτισμένοι, βλέποντας αὐτὸ τὸν χρυσὸ ὄγκο πού τοὺς ἔκαιγε τὰ μάτια. Κι οἱ δύο τοὺς εἶχαν κάνει νὰ προχωρήσουν, κι οἱ δύο τοὺς, ἀναγκάστηκαν νὰ τραθηχτοῦν πίσω, ὅπως κι ὁ ἀνυπόμονος Ὁμικρον πού λίγο ἔλειψε νὰ ψηθῇ σὰ ροσμίφ. Σ' αὐτὴ τὴν ἀπόσταση τῶν τετρακοσίων μέτρων, ἡ θερμοκρασία ἔφθανε τοὺς πενήντα βαθμοὺς κι ἡ θερμότητα πού σκορποῦσε ὁ ἀερόλιθος ἔκανε πνιγερὸ τὸν ἀέρα.

— Ἄς εἶναι... ἐδῶ βρίσκεται... ξαπλωμένος στὸ νησί... Κι ὄχι στὰ βάθη τῆς θάλασσας... Δὲν εἶναι χαμένος γιὰ ὅλους... Εἶναι στὰ χέρια τῆς τυχερῆς Γροιλανδίας!... Ὑπομονή... Φθάνει νὰ περιμένη πὰ κανεῖς...

Αὐτὰ ἦταν τὰ λόγια τῶν περιέργων, πού τοὺς εἶχε σταματήσῃ ἡ πνιγερὴ θερμότητα στὴν καμπὴ τοῦ βράχου.

Νὰ περιμένουν... Ὡς πότε, ὅμως;... Ὁ ἀερόλιθος μπορεῖ νὰ ἦταν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἓνα δυὸ μῆνες ὥσπου νὰ κρυώσει. Τέτοιιοι μετάλλινοι ὄγκοι, ἀνεβαίνοντας σὲ τόσο ψηλὴ θερμοκρασία, μποροῦν νὰ μείνουν πολὺν καιρὸ πυρακτωμένοι. Αὐτὸ ἔχει παρατηρηθῇ σὲ μετεωρίτες ἀσύγκριτα κατώτερου ὄγκου.

Τρεῖς ὥρες πέρασαν ἔτσι καὶ κανένας δὲ σκόπευε νὰ κουνηθῇ ἀπ' τὴ θέση του. Μήπως περίμεναν νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ πλησιάσουν τὸν ἀερόλιθο; Αὐτό, ὅμως, δὲ θὰ γινόταν σήμερα ἢ αὔριο. Ἐπρεπε νὰ ξαναγυρίσουν στὰ πλοῖα, ἐκτὸς ἂν ὀργάνωναν κατασκηνώσεις, ὅποταν ἔπρεπε νὰ μεταφερθοῦν τροφίμα κι ἐφόδια.

— Κύριε Στάνφορντ, ρώτησε ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ, πιστεύετε ὅτι μέσα σὲ λίγες ὥρες μπορεῖ νὰ κρυώσει αὐτὸς ὁ πυρακτωμένος ὄγκος;

— Ούτε σὲ λίγες ὥρες οὔτε σὲ λίγες μέρες, κυρία Γουῶκερ.

— Θὰ γυρίσω λοιπὸν στὸ «Ὁρεγκον»... Καὶ ξανάρχομαι ἀργότερα.

— Ἐχετε ἀπόλυτα δίκιο, ἀπάντησε ὁ Στάνφορντ, καὶ θ' ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμά σας. Θὰ πάω ὥς στὸ «Μόζικ». Πιστεύω πὼς εἶναι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἦταν τὸ φρονιμότερο πὺν εἶχαν νὰ κάνουν. Πῶς, ὅμως, ὁ Φράνσις καὶ ἡ Τζέννη νὰ πείσουν τὸν Φόρσυθ καὶ τὸν Χάντελσον ν' ἀκολουθήσουν τῇ σοφῇ αὐτῇ συμβουλῇ;

Τὸ πλῆθος ἀραίωσε σιγὰ σιγὰ... τελευταῖος ὁ ντὲ Σνάκ ἀπεφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σταθμὸ τοῦ Οὐπερνιδίκ... οἱ δυὸ μανιακοὶ ἐπέμεναν νὰ στέκουν στὸ ἴδιο μέρος, ὀλομόναχοι, συντροφεύοντας τὸν ἀερόλιθο!

— Μὰ ἐπιτέλους, μπαμπά, θὰ ἔλθετε, ναι ἢ ὄχι; ρώτησε γιὰ δεκάτη φορὰ ἡ Τζέννη κατὰ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἔκανε καμιά δωδεκαριὰ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀναγκάστηκε, ὅμως, νὰ ὀπισθοχωρήσῃ βιαστικά. Ἐνῶσε σὰ νὰ εἶχε χωθῇ μέσα σὲ φοῦρνο! Ὁ Ντὴν Φόρσυθ, πὺν εἶχε ὀρμήσει ξοπίσω του, τὸν ἀκολούθησε ἀναγκαστικὰ στὴ βιαστικὴ ὑποχώρησή του.

Ἐπενέβη ὁ Φράνσις:

— Μά, θεῖε μου... κι ἐσεῖς, κύριε Χάντελσον... καιρὸς εἶναι νὰ γυρίσετε στὸ πλοῖο... Τί διάολο! δὲ θὰ τὸ σκάσῃ τώρα ὁ ἀερόλιθος! Τὸ πολὺ, νὰ σᾶς κάνῃ ἐσᾶς νὰ σκάσετε ἀπ' τῇ ζέστη! Ἐπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ ἡ Μίτς, γιὰ νὰ σᾶς πῇ: «Δὲ χορταίνετε, τρώγοντάς τον μὲ τὰ μάτια! Φ ἄ τ ε μ ἄ τ ι α π ε ρ ῖ δ ρ ο μ ο . . . κ α ἰ κ ο ι λ ι ἄ ἄ ε ρ ὀ λ ι θ ο !».

Χαμένος κόπος! Οὔτε νὰ τοὺς κάνῃ νὰ γελάσουν κατὰφερε ὁ Φράνσις. Μόνο κατὰ τὸ βραδάκι, ψόφιοι ἀπ' τὴν κούραση καὶ τὴν πείνα, ὁ Φόρσυθ καὶ ὁ Χάντελσον ἀποφάσισαν νὰ ἐγκαλέψουν τὸν ἀερόλιθο στὴν περήφανη

μοναξιά του, χωρίς να συμφωνήσουν να τὸν φρουροῦν σκάντζα βάρδια*. Πάντως, ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ ξαναγυρίσουν μόλις ξημέρωνε ἡ αὐριανή μέρα.

Ὅταν, ὁμως, ξαναπῆγαν, τὰ χαράματα, βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μὲ καμιά πενηνταριὰ στρατιῶτες — τὸ σύνολο τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Γροιλανδίας — ποὺ ἦταν ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῆς τάξης, γύρω ἀπ' τὸν πολῦτιμο ἀερόλιθο.

Ἐναντίον τίνος ἡ κυβέρνησις λάβαινε αὐτὰ τὰ προληπτικὰ μέτρα; Ἐναντίον τοῦ Ζεφυρίνου Ξιρντάλ; Τότε, πενήντα στρατιῶτες ἦταν πολλοί. Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀερόλιθος ἦτο σὲ θέση νὰ ὑπερασπίσῃ μόνος τὸν ἑαυτό του. Ἡ ἀφόρητη θερμότητά του κρατοῦσε ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ τολμηροὺς σὲ σεβαστὴ ἀπόσταση. Εἶναι ζήτημα, ἂν εἶχαν κερδίσῃ ἓνα μέτρο ἀπ' τὴν προηγούμενη μέρα. Ἔτσι ποῦ πήγαιναν, ἔπρεπε νὰ περάσουν μῆνες καὶ μῆνες, ὥσπου ὁ ντὲ Σνάκ νὰ βάλλῃ χέρι στὸν ἀερόλιθο, ἐξ ὀνόματος τῆς Γροιλανδίας!

Αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Ἔπρεπε νὰ φρουρηθῇ ὁ θησαυρὸς. Ὅταν πρόκειται γιὰ χρυσάφι ἀξίας πέντε χιλιάδων ἑπτακοσίων ὀγδόντα ὀχτὼ δισεκατομμυρίων, ἐπιβάλλεται κάθε προφυλακτικὸ μέτρο.

Κατὰ παράκληση τοῦ ντὲ Σνάκ, ἓνα ἀπ' τ' ἀγκυροβολημένα πλοῖα εἶχε ἀποπλεύσει, γιὰ νὰ γνωστοποιήσῃ στὸ κοινὸ τῶν δύο ἡμισφαιρίων τὸ «κοσμοϊστορικὸ γεγονός». Σὲ σαρανταοχτὼ ὥρες, ἡ πτώση τοῦ ἀερόλιθου θὰ εἶχε μαθευτῇ σὲ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς γῆς.

Αὐτό, ὁμως, δὲ χαλοῦσε τὰ σχέδια τοῦ Ρομπέρ Λεκέρ; Κάθε ἄλλο. Καθώς, τὸ «Ἀτλάντικ» εἶχε ἀποπλεύσει ἓνα εἰκοσιτετράωρο νωρίτερα, καὶ ἡ ταχύτητα τοῦ γιῶτ ἦταν ἀρκετὰ ἀνώτερη, ὁ τραπεζίτης εἶχε τράτο τριάντα ἑξὶ ὥρες, ποὺ τοῦ ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ φέρῃ σὲ πέρας τὴ χρηματιστηριακὴ ἐπιχείρησι «Ἀερόλιθος».

* «Ὁ ἓνας ὑστερ' ἀπ' τὸν ἄλλο» — ναυτικὸς ὅρος.

“Αν ή γροιλανδική διοίκηση θεωρούσε έξασφαλισμένη την τάξη με τούς πενήντα φρουρούς πού είχαν κυκλώσει «τιμητικά» τόν αερόλιθο — άράγε νά ένοιωθε μεγαλύτερη ασφάλεια τò απόγευμα τής ίδιας μέρας πού οί φρουροί είχαν αύξηθῆ σέ... έβδομήντα;

Τò μεσημέρι, ένα καταδρομικό είχε άγκυροβολήσει μπροστά στο Ουπερνιδίκ. Στο κατάρτι του κυμάτιζε ή άστερόεσσα τών ‘Ηνωμένων Πολιτειών τής ‘Αμερικής. Κι άμέσως αποβιβάστηκε άγημα είκοσι άνδρων πού, υπό την διοίκηση ενός δοκίμου, στρατωνιζόταν τώρα κοντά στον αερόλιθο.

“Όταν πληροφορήθηκε την αύξηση τών φρουρών, ό ντε Σνάκ ένωσε άλληλοσυγκρουόμενες μέσα του τή χαρά με την άνησυχία. Ήταν εύχάριστο νά υπερασπίσουν με τόσο ζήλο τόν πολύτιμο αερόλιθο — μά ή απόβαση άμερικανών ναυτών σ’ έδαφος τής Γροιλανδίας τόν άνησυχούσε σοβαρά. ‘Ο δόκιμος, άπ’ τόν όποίο κάτι προσπάθησε νά μάθῃ, δέν μπόρεσε νά τόν πληροφορήσῃ. ‘Απλώς, υπάκουε στίς διαταγές τών άνωτέρων του.

‘Ο ντε Σνάκ άπεφάσισε, λοιπόν, νά πάῃ τò έπόμενο πρωινò επάνω στο καταδρομικό, γιά νά διαμαρτυρηθῇ. “Όταν, όμως, θέλησε νά εκτελέσῃ τò σχέδιό του, άντελήφθη ότι έπρεπε νά κάνῃ διπλό κόπο.

Τῇ νύχτα, δεύτερο καταδρομικό, άγγλικò τούτῃ τῇ φορά, είχε ρίξει την άγκυρά του μέσ’ στο λιμάνι. ‘Ο κυβερνήτης του μαθαίνοντας πώς ή πτώση τοῦ αερόλιθου ήταν τετελεσμένο γεγονός, άκολούθησε τò παράδειγμα τοῦ άμερικανοῦ συναδέλφου του, αποβιβάζοντας κι αυτός άγημα είκοσι ναυτών καί στέλνοντάς τους, υπό τās διαταγās ενός δευτέρου δοκίμου, στα βορειοδυτικά τοῦ νησιοῦ.

‘Ο ντε Σνάκ βρέθηκε σέ άμηχανία. Τί σήμαιναν όλ’ αυτά; Καί ή άμηχανία του μεγάλωσε όσο περνούσε ή ώρα. Τò απόγευμα, τρίτο καταδρομικό, με την τριχρωμη σημαία, αποβίβαζε άλλους είκοσι άνδρες, υπό την διοίκη-

ση ἐνὸς σημαιοφόρου, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ καὶ ἡ Γαλλία φρουρὰ γύρω ἀπ' τὸν ἀερόλιθο.

Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ περιπλέκωνται, γιὰτὶ οἱ ἀποβάσεις συνεχίζονταν. Τὴ νύχτα τῆς 21 πρὸς 22, τέταρτο καταδρομικὸ κατέφθασε, ρωσικὸ τούτῃ τῇ φορᾷ. Τὴ μέρα τῆς 22, ἀγκυροβόλησαν, τὸ ἓνα ὕστερ' ἀπ' τ' ἄλλο, ἓνα ἰαπωνικόν, ἓνα ἰταλικόν κι ἓνα γερμανικόν. Στις 23, δυὸ καταδρομικά, ἓνα τῆς Ἀργεντινῆς κι ἓνα τῆς Χιλῆς ἔκानαν τὴν καλὴ ἀρχή. Κι ἀκολούθησαν: ἓνα ἰσπανικόν, ἓνα πορτογαλικόν κι ἓνα ὁλλανδικόν.

Στις 25 Αὐγούστου, δεκαῆξι πολεμικά, — ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα εἶχε διακριτικὰ ρίξει τὴν ἄγκυρά του τὸ «Ἀτλάντικ», ξαναγυρίζοντας, — σχηματίζαν, μπροστὰ στὸ Οὐπερνιβίκ, ἓνα διεθνὴ στόλο, ποὺ ὅμοιός του δὲν εἶχε ποτὲ ἐμφανισθῇ στὴν πολικὴ περιοχὴ. Καὶ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶχε ἀποβιδάσει ἄγλημα εἴκοσι ναυτῶν, ὑπὸ τὴ διοίκησιν ἐνὸς ἀξιωματικοῦ. Στὸ σύνολο, τριακόσιοι εἴκοσι ναῦτες καὶ δεκαῆξι ἀξιωματικοὶ ὅλων τῶν ἐθνικοτήτων βρῖσκονταν τώρα ἐπὶ γροιλανδικοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖο, φυσικά, θὰ ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ τὸ ὑπερασπίσουν, παρ' ὅλο τὸ θάρρος τους, οἱ πενήντα στρατιῶτες τῆς τοπικῆς φρουρᾶς.

Κάθε πολεμικὸ ἔφερεν καὶ καινούργιες εἰδήσεις, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἱκανοποιητικῆς, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα. Βέβαια, ἡ διεθνὴς διάσκεψις εἶχε πάντα τὴν ἑδρα της στὴ Οὐάσιγκτων, μὰ οἱ συνεδριάσεις της ἦταν μόνο τυπικῆς. Στὸ ἐξῆς, ἡ διπλωματία εἶχε τὸν λόγο... ὥσπου — ὃ μὴ γένοιτο! — νὰ τὸν ἔχουν τὰ ὅπλα. Ἦδη οἱ σχέσεις μεταξὺ διαφόρων κρατῶν εἶχαν ἀρχίσει νὰ ὀξύνωνται.

Κι ὅσο πολλαπλασιάζονταν τὰ πολεμικά, τόσο οἱ εἰδήσεις γίνονταν πὺρ ἀνησυχητικῆς. Δὲν ἤξεραν τίποτα τὸ συγκεκριμένον, μὲ διάφορες φήμες κυκλοφοροῦσαν μέσ' στὰ ἐπιτελεῖα κι ἀνάμεσα στὰ πληρώματα. Καὶ οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων «σωμάτων κατοχῆς», ἀκολουθῶν-

τας τὸ παράδειγμα τῶν τεταμένων διπλωματικῶν σχέσεων, ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ ἁρμονικῆς.

Ἄν ὁ Ἀμερικανὸς μοίραρχος εἶχε καλέσει, ἀρχικά, σὲ γεῦμα τὸν Ἀγγλο συνάδελφό του — κι ἂν αὐτὸς εἶχε ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ κάνῃ φιλόφρονα ἐπίσκεψη στὸν κυβερνήτη τοῦ γαλλικοῦ καταδρομικοῦ... τώρα πιά δίνονταν τέρμα στίς διεθνεῖς αὐτὲς ἀβροφροσύνες. Γιατὶ καθένας ἔμενε κλεισμένος στὸ πλοῖο του, περιμένοντας, γιὰ νὰ ρυθμίσῃ τὴν πορεία του, νὰ δῇ ἀπὸ πού θὰ φυσοῦσε ὁ ἄνεμος, πού τὰ πρῶτα φυσήματά του ἤδη προοιωνίζαν θύελλες.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ζεφυρίνος Σιντράλ ἔβραζε ἀπ' τὸ θυμὸ του. Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ εἶχε βαρεθῇ ν' ἀκούῃ τὰ παράπονά του καὶ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸν κατευνάσῃ μὲ τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῆς, ἀγαπητέ μου Ζεφυρίνε, τοῦλεγε, πὼς ὁ ντὲ Σνάκ ἔχει δίκιο. Πὼς εἶναι δυνατό νὰ ἐπιτρέψουν σ' ἓνα μονάχα ἄτομο τὴν κατοχὴ ἐνὸς τόσο κολοσιαίου ποσοῦ; Ἡ ἐπέμβασή τους εἶναι φυσικὴ: Ἀφῆσέ με νὰ τὰ βολέψω ἐγώ. Ἀφοῦ καλμάρουν τὰ πράγματα, θὰ ἐπέμβω μὲ τὴ σειρά μου. Κι εἰμαι βέβαιος πὼς θὰ τοὺς κάνω νὰ παραδεχθοῦν τὸ δίκαιο τῶν ἀπαιτήσεών μας. Μὴν ἀμφιβάλῃς ὅτι κάτι θὰ ἐπιτύχω.

— Κάτι!; διαμαρτυρόταν ὁ Σιντράλ. Οὔτε τὸ λαμβάνω ὑπ' ὄψη μου ἐγὼ αὐτὸ τὸ «κάτι» σας! Τί νὰ τὸ κάνω αὐτὸ τὸ χρυσάφι; Σάμπως τὸ ἔχω ἀνάγκη;

— Τότε, γιατί γίνεσαι ἔξω φρενῶν;

— Γιατὶ ὁ ἀερόλιθος εἶναι δικός μου. Ἐπαναστατῶ κι ἐξανίσταμαι, γιατί ἐννοοῦν νὰ μοῦ τὸν πάρουν! Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἀνεχθῶ!

— Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ τὰ βάλῃς μὲ ὅλο τὸν κόσμος, καημένε μου Ζεφυρίνε;

— Ἄν ἤξερα τὸ «πῶς», θὰ τὰ εἶχα ὅλα τακτοποιήσει! Ὑπομονή, ὅμως!.. Ὅταν αὐτὸς ὁ διωρόσωπος τῆς Γροιλανδίας...

— 'Ο έκ π ρ ό σ ω π ο ς, θέλεις νά πῃς, διόρθωσε γελώντας ό Ρομπέρ Λεκέρ.

— Τό ίδιο κάνει... Όταν θέλησε νά βάλῃ στό χέρι τόν αερόλιθό μου, ἔνωσα ἀηδία! Τώρα, τί νά πῶ; "Οσες χῶρες... τόσοι κλέφτες! Καί καθῶς λένε, θ' ἀρπαχτοῦνε, ό ἕνας μέ τόν ἄλλο!.. Ἀρχίζω νά πιστεύω πῶς ἔπρεπε ν' ἀφήσω τόν αερόλιθο ἐκεῖ πού βρισκόταν!.. Εἶπα νά σκαρώσω μιὰ φάρσα καί νά τόν ρίξω στή γῆ. Βρῆκα τὸ πείραγμα τόσο ἐνδιαφέρον!.. Ἀχ! καί ποῦ νάξερα τί φωτιές θ' ἀναβε στὸν ἀναιθεματισμένο τὸν πλανήτη μας!.. Φουκαράδες πού δὲν ἔχουν δεκάρα νά ξύσουν τὸ δόντι τους, θὰ σκοτώσουν τώρα ό ἕνας τὸν ἄλλο ἐξαιτίας τῶν δισηκατομμυρίων! Παράγινε τὸ κακό! Τί ἀηδία! Τί φορικτὴ ἀηδία!

Αὐτὰ τὰ συμπεράσματα εἶχε βγάλει ό Ξιρντάλ. Καί ἦταν ἀδύνατον τῶν ἀδυνάτων νά μεταπεισθῇ.

Πάντως, δὲν εἶχε δίκιο νά εἶναι θυμωμένος μέ τὸν ντὲ Σνάκ. Γιατὶ κι ό ἐκπρόσωπος τῆς Γροιλανδίας βρισκόταν σὲ πολὺ δύσκολη θέση, τὴν ὁποία ἀνέλυσε ό Ρομπέρ Λεκέρ κατὰ χιουμοριστικὸ καὶ συνάμα χαρτοπαικτικὸ τρόπο:

- 1) Θέλησε νά κάνῃ ἐπίδειξη δυνάμεως... μέ τὰ σ π α θ ι á.
- 2) Τὰ βρῆκε, ὅμως... μ π α σ τ ο ύ ν ι α.
- 3) Καί τελικά, τὴν ἔκανε... ἀπὸ κ ο ὕ π ε ς !
- 4) Ὅποτε ἐμεινε... σὰν τ ρ í α κ α ρ ό !

Ἡ εἰσβολὴ αὐτὴ στό γροιλανδικὸ ἔδαφος καθόλου δὲν τοῦ καλοφαινόταν. Ὁ ἀπίθανος θησαυρὸς θαρρεῖς καί εἶχε τὰ θεμέλιά του πάνω στὴν ἄμμο! Τί νά κάνῃ τώρα; Μποροῦσε, ἀράγε, νά φουντάρῃ στὴ θάλασσα, μόνο μέ τοὺς πενήντα στρατιῶτες του, τοὺς τριακοσίους εἰκοσι ξένους ναῦτες... νά κανονιοβολήσῃ, νά καταβυθίσῃ τὰ δεκαῆξι καταδρομικὰ πού τὸν τριγύριζαν;

*Ὁχι βέβαια, δὲν μποροῦσε. Τὸ μόνο πού τοῦ ἔμενε

νὰ κάνη, ἦταν νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐξ ὀνόματος τῆς χώρας του γιὰ τὴν καταπάτηση τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους της.

Τὴ μέρα ποῦ ὁ *Αγγλος καὶ ὁ Γάλλος κυβερνήτης εἶχαν ἀποβίβασθῇ μαζί του γιὰ τουριστικὸ περίπατο, ὁ ντὲ Σνάκ ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τοὺς ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἓνα εἶδος ἀνεπισήμων παραστάσεων. Τοὺς μίλησε μὲ διπλωματία ποῦ κάλυπτε κάπως τὴν δριμύτητα στὴν ἔκφρασή του.

Ὁ *Αγγλος κυβερνήτης τοῦ ἀπάντησε, λέγοντας πῶς ὁ κύριος ντὲ Σνάκ εἶχε ἄδικο νὰ δίνη τόση σημασία στὸ γεγονός. Οἱ κυβερνήτες τῶν ἀγκυροβολημένων πολεμικῶν πλοίων ἀκολουθοῦσαν ἀπλῶς τὶς διαταγὲς τῶν Ναυαρχείων τους. Δὲν μπορούσαν οὔτε νὰ συζητήσουν, οὔτε νὰ ἐρμηνεύσουν αὐτὲς τὶς διαταγές, ἀλλὰ μόνον νὰ τὶς ἐκτελέσουν. Πάντως, —ὑπέθετε ὁ *Αγγλος κυβερνήτης,— ἡ διεθνὴς ἀπόφαση εἶχε σὰ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ διατηρήσῃ τὴν τάξη, γιὰτὶ εἶχε προβλεφθῇ ὅτι θὰ συγκεντρωνόταν μεγάλο πλῆθος τουριστῶν, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πτώση τοῦ ἀερόλιθου. Γιὰ τὰ παρακάτω, ὁ κύριος ντὲ Σνάκ ἔπρεπε νὰ μένῃ ἀπόλυτα ἡσυχος. Τὸ ζήτημα ἦταν ὑπὸ μελέτην καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ καθενὸς θὰ παρέμεναν ἀναμφισβήτητα σεβαστά.

— Πολὺ σωστά, συμφώνησε ὁ Γάλλος κυβερνήτης.

— Ἀφοῦ ὅλα τὰ δικαιώματα θὰ εἶναι σεβαστά, θὰ μπορέσω νὰ ὑποστηρίξω τὰ δικά μου, φώναξε ξαφνικὰ κάποιος, ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτηση.

— Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ; ρώτησε ὁ κυβερνήτης.

— Εἰμαι ὁ Ντὴν Φόρσνθ, ἀστρονόμος ἀπ' τὸ Οὐάστον, πραγματικὸς πατέρα καὶ νόμιμος ιδιοκτήτης τοῦ ἀερόλιθου, ἀπάντησε μὲ στόμφο ἐκείνος ποῦ εἶχε ἐπέμβῃ τόσο ἀναπάντεχα, ἐνῶ ὁ ντὲ Σνάκ ὕψωνε ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους του.

— Λαμπρά, εἶπε ὁ κυβερνήτης. Γνωρίζω πολὺ καλὰ

τ' ὄνομά σας, κύριε Φόρσνθ... Βεβαιότατα, ἂν ἔχετε δικαιώματα, γιατί νὰ μὴν τὰ ὑποστηρίξετε;...

— Δικαιώματα!;... ἐπενέβη κι ἄλλος, διακόπτοντάς τον. Τότε, τί νὰ πῶ ἐγὼ γιὰ τὰ δικά μου δικαιώματα; Ἐγώ, πρῶτος καὶ ὀλομόναχος, ὁ γιαιτρὸς Σύντνεϋ Χάντελσον, ἐπεσήμανα τὴν παρουσία τοῦ ἀερολίθου!

— Ἐσεῖς!;.... διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντὴν Φόρσνθ, σὰ νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει φίδι.

— Ἐγώ.

— Ἕνας κομπογιαννίτης! Διατείνεσθε ὅτι τὸν ἀνακαλύψατε ἐσεῖς!

— Ἀμ' ποιός; Ἕνας ἄξεστος σὰν κι ἐσένα!

— Ἕνας φαφλατάς, πὺ δὲν ἔχει ιδέα ν χειρισμοῦ ἑνὸς τηλεσκοπίου!

— Ἕνας φαρσέρ, πὺ δὲν εἶδε ποτὲ στὴ ζωὴ του τηλεσκόπιο!

— Τολμᾶς νὰ μὲ πῆς ἄξεστο!

— Κι ἐσύ, κομπογιαννίτη!

— Ἀπατεώνα!

— Κλέφτη!

— Τὸ παρακάνετε! φώναξε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Ντὴν Φόρσνθ, βράζοντας ἀπ' τὸ θυμὸ του. Νὰ προσέχετε τὰ λόγια σας, κύριε!

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές, μὲ μάτια πὺ ἐξακόντιζαν κεραυνούς, ἦταν ἔτοιμοι ν' ἀρπαχτοῦν. Ὁ Φράνσις μὲ τὴ Τζέννη ὄρμησαν νὰ τοὺς χωρίσουν.

— Θεῖε μου!.... φώναξε ὁ Φράνσις συγκρατώντας τὸν Φόρσνθ μὲ στιβαρὸ χέρι.

— Μπαμπά!.... Μη... γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Μπαμπά! ἰκέτευε ἡ Τζέννη κλαίγοντας.

— Ποιοὶ εἰν' αὐτοὶ οἱ δυὸ δαιμονισμένοι; ρώτησε τὸν Σέθ Στάνφορντ ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, πὺ παρακολούθησε κατὰ τύχη τὴν κωμικοτραγικὴ αὐτὴ σκηνή.

Ταξιδεύοντας, δὲ χρειάζεται κανεὶς νὰ γνωρίζεται μ'

έναν ἄλλον, γιὰ νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὸ λόγο. Κι ὁ Σὲθ Στάνφορτ ἀπάντησε στὸν ἄγνωστο.

— Θ' ἀκούσατε, βέβαια, νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Ντὴν Φόρσουθ καὶ τὸν γιαιτρὸ Σύντνεϋ Χάντελσον;

— Τοὺς δυὸ ἐρασιτέχνες ἀστρονόμους τοῦ Οὐάστον;

— Ἀκριβῶς.

— Αὐτοὺς ποὺ ἀνεκάλυψαν τὸν ἀερόλιθο ποὺ ἔπεσε ἐδῶ;

— Εἶναι οἱ δυὸ τους.

— Καὶ γιὰτὶ τσακώνονται ἔτσι;

— Δὲν μποροῦν νὰ συμφωνήσουν σὲ ποιὸν ὀφείλονται τὰ πρωτεῖα γιὰ τὴν ἀνακάλυψη.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους.

— Σπουδαῖο τὰ πράμα! εἶπε.

— Καὶ καθέννας τους διεκδικεῖ τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἀερολίθου, συνέχισε ὁ Σὲθ Στάνφορτ.

— Μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι τὸν εἶδαν τυχαῖα στὸν οὐρανό;

— Ἀκριβῶς.

— Τί θράσος! εἶπε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ. Αὐτὸς ὁ νέος, ὅμως, καὶ ἡ κοπέλλα τί ἀνακατεύονται;

Πρόθυμα, ὁ Σὲθ Στάνφορτ ἐξέθεσε πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Διηγήθηκε πῶς οἱ δυὸ οἰκογένειες εἶχαν διακόψει τὶς σχέσεις τους καὶ πῶς κινδύνευε νὰ διαλυθῇ ὁ ἀρραβώνας τῶν δυὸ νέων, ἐξ αἰτίας τῆς παράλογης ζήλειας καὶ τοῦ κορσικανικοῦ μίσους ποὺ ἔφερεν στὰ μαχαίρια τὸν Φόρσουθ μὲ τὸν Χάντελσον.

Ὁ Ξιρντάλ ἦταν κατασυγχυσμένος. Κοίταξε μὲ κατὰπληξιν τὸν Φράνσις Γκόρντον νὰ συγκρατῇ τὸν Φόρσουθ καὶ τὴν Τζέννη ν' ἀγκαλιάζῃ μὲ κλάματα τὸν παρευρισμένο πατέρα της. Ὅταν ὁ Σὲθ Στάνφορτ τέλειωσε τὴν ἐξιστορήσιν του, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, ἔμπηξε μιὰ φωνή:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ, παράγινε τὸ κακό!

Κι ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα.

Ὁ Σὲθ Στάνφορτ ξαναγύρισε στὴν Ἀρχάδια Γουῶκερ.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἦταν ἔξω φρενῶν. Ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα τῆς καλύβας του...

— Θεῖε μου, εἶπε στὸν Ρομπέρ Λεκέρ, ὅλ' αὐτά, εἶν' ἀηδία!

— Τί σοῦ συμβαίνει πάλι; ἀπόρησε ὁ τραπεζίτης.

— Ὁ ἀερόλιθος! Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος ἀερόλιθος ποὺ χώνει τὴν οὐρά του παντοῦ!

— Τί ἔκανε ὁ ἀερόλιθος;

— Στὰ καλὰ καθούμενα, πάει νὰ καταστρέψῃ τὴ γῆ! Τὰ κακουργήματά του δὲν ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος! Σὰ νὰ μὴν τοῦ φθάνει ποὺ κάνει ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους κλέφτες, τώρα βάλθηκε νὰ στρέψῃ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς τὸν ἓνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, σπέρνοντας παντοῦ τὴ διχόνοια, τὸ μῖσος καὶ τὸν πόλεμο. Καὶ νᾶταν μονάχα αὐτά! Πάει νὰ διαλύσῃ ἀρραβῶνες! Ἄν τὴ βλέπατε τὴν κοπελλίτσα, θεῖε μου, θὰ τὴν κλαίγατε μὲ τὴν ψυχὴ σας. Μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ πέτρα ἀκόμα! Ὅλ' αὐτά, εἶναι ἀηδία!

— Ποιὸς ἀρραβῶνες πάει νὰ διαλύσῃ; Γιὰ ποιὸ κορίτσι μιᾶς; Τί λόξα σ' ἔπιασε πάλι; ρώτησε σαστισμένος ὁ Ρομπέρ Λεκέρ.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ οὔτε καταδέχτηκε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ναί! παραεῖνε ἀηδία! φώναξε ἀπότομα. Μὰ δὲ θ' ἀφήσω νὰ κάνῃ τὰ κέφια του ὁ ἀερόλιθος. Θὰ τοὺς κάνω ὅλους νὰ συμφωνήσουν μεταξύ τους! Καὶ ποὺ εἶσαι ἀκόμα;

— Τί κουταμάρα πᾶς νὰ κάνῃς, Ζεφυρίνε;

— Δὲ χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς μάντης γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Θὰ φουντάρω τὸν ἀερόλιθό τους στὴ θάλασσα!

Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ τινάχτηκε ὀρθιος. Ἀπ' τὴ συγκίνησή του, ἦταν κατάχλωμος. Οὔτε στιγμή τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ πὼς ἦταν ἐνδεχόμενο ὁ Ξιρντάλ, πάνω στὸν θυμὸ του, νὰ ἐκτοξεύῃ ἀπειλὲς στὸ βρόντο, χωρὶς νὰ εἶναι σὲ θέσῃ νὰ τὶς ἐκτελέσῃ. Ὁ τραπεζίτης ἤξερε καλὰ τί ἀπε-

ριόριστη δύναμη διέθετε ό βαφτιστικός του. "Όλα μποροῦσε νά τὰ περιμένη απ' αὐτόν!

— Δέ θὰ τὸ κάνης αὐτό, Ζεφυρίνε! φώναξε ό Ρομπέρ Λεκέρ.

— 'Απεναντίας, αὐτὸ θὰ κάνω! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίση. Βαρέθηκα πιά αὐτὴ τὴν κατάσταση! Καὶ θὰ στρωθῶ ἀμέσως στὴ δουλειά!

— Μὰ δὲ συλλογίζεσαι, δυστυχισμένε...

Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ διεκόπη ἀπότομα. Μιά μεγαλοφυὴς ἔμπνευση θαμπωτικὴ καὶ ξαφνικὴ σὰν τὴν ἀστραπή, εἶχε γεννηθῇ μονομιᾶς μέσ' στὸ μυαλό του. Μόνο λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας χρειάστηκε αὐτὸς ό στρατάρχης τῶν πολέμων πὺν γίνονται γιὰ τὸ χρῆμα, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς ἐπιχειρήσεως «Φουντάρισμα».

— Γιατὶ ὄχι! στ' ἀλήθεια; ψιθύρισε.

Σκέφθηκε ἀκόμα λίγο καὶ βεβαιώθηκε πὺς τὸ σχέδιό του ἦταν περίφημο. Τότε, εἶπε στὸ Ζεφυρίνο:

— Δέ σοῦ πάω κάντρα. Θέλεις νὰ φουντάρῃς τὸν ἀερόλιθο στὴ θάλασσα; Ἔστω! Καλὰ νὰ τοῦ κάνης! Μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκτέλεση τοῦ σχεδίου σου γιὰ μερικὲς μέρες;

— Θ' ἀναβληθῇ κατ' ἀνάγκην, φώναξε ό Ξιρντάλ. Πρέπει νὰ κάνω μερικὲς μετατροπὲς στὸ μηχανήμά μου ἐν ὄψει τῆς νέας ἐργασίας πὺ τοῦ ζητῶ. Αὐτὲς οἱ μετατροπὲς θ' ἀπαιτήσουν πεντέξῃ μέρες.

— Σὰ νὰ λέμε ὡς τὶς 3 Σεπτεμβρίου.

— Ναί.

— Πολὺ καλά, εἶπε ό Ρομπέρ Λεκέρ, πὺ βγῆκε απ' τὴν καλύβα καὶ διευθύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὸ Οὐπερνιβίκ, ἐνῶ ό βαφτιστικός του στρωνόταν στὴ δουλειά.

Χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτό, ό τραπέζιτης ἀνέθηκε στὸ «'Ατλάντικ» — πὺ ἡ τσιμινιέρα του ἄρχισε ἀμέσως νὰ βγάξῃ μαύρους καπνοὺς. Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ό Ρομπέρ Λεκέρ ἐπιβιβαζόταν, ἐνῶ τὸ «'Ατλάντικ» ξεκινοῦσε ὁλοταχῶς καὶ χανόταν στὸν ὀρίζοντα.

Ἡ μεγαλοφυΐς ἔμπνευση τοῦ τραπεζίτου εἶχε καταλήξει στὸ ἐξῆς σχέδιο.

Ἀνάμεσα στὶς δυὸ λύσεις: νὰ καταγγείλῃ τὸν βαπτιστικό του στὰ διεθνῆ ἀγήματα καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε προσπάθειά του — ἢ ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ εἶχε προτιμήσει τὴ δεύτερη.

Στὴν πρώτη περίπτωση, μποροῦσε λογικὰ νὰ βασισθῇ στὴν εὐγνωμοσύνη τῶν ἐνδιαφερομένων κυβερνήσεων. Ἀσφαλῶς θὰ τοῦ ἔδιναν ἓνα μερίδιο ἀπ' τὸ θησαυρὸ ποὺ εἶχε διασωθῇ χάρις στὴν ἐπέμβασή του. Τί μερίδιο, ὅμως; Ἀσήμαντο ἀσφαλῶς καὶ ποὺ ἡ πτώση τῆς ἀξίας τοῦ χρυσοῦ θὰ τὸ ἔκανε ἀκόμα πιὸ ἀσήμαντο, μὲ τὸν πληθωρισμὸ ποὺ θὰ χτυποῦσε καίρια τὸ πολύτιμο μέταλλο.

Ἀντίθετα, ἂν σώπαινε, ὄχι μόνο θὰ ἐξουδετέρωνε ὅλες τὶς συμφορὲς ποὺ ὁ κακοποιὸς χρυσὸς ὄγκος ἔφερε στὰ σπλάγχνα του καὶ ποὺ θὰ ξεχυνόταν, σὰ χείμαρρος ἐξολοθρευτῆς πάνω σ' ὅλη τὴ γῇ — ἀλλὰ θὰ ἐξασφάλιζε συγχρόνως γιὰ τὸν ἑαυτὸ του μεγάλα κέρδη. Ἐφόσον πέντε ὁλόκληρες μέρες αὐτὸς μονάχα θὰ γνώριζε ἓνα τέτοιον μυστικό, ἦταν εὐκόλο νὰ ἐπωφεληθῇ. Γι' αὐτό, τοῦ ἔφθανε νὰ στείλῃ μὲ τὸ «Ἀτλάντικ» ἓνα ἀθώοτατο ἐκ πρώτης ὀψεως τηλεγράφημα — ποὺ ὅταν θὰ τὸ ἀποκρυπταγραφοῦσαν στὰ γραφεῖα τῆς τραπέζης του, θὰ διάβαζαν:

**ΕΠΙΚΕΙΤΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ
ΣΤΟΠ. ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΜΕΤΟΧΕΣ ΧΡΥΣΩΡΤΧΕΙ-
ΩΝ ΣΕ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ ΠΟΣΟΤΗΤΑ.**

Τὴ διαταγὴ αὐτὴ εὐκόλα θὰ τὴν ἐκτελοῦσαν. Ἡ πτώση τοῦ ἀερολίθου ἦταν ἀσφαλῶς γνωστὴ αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ οἱ μετοχὲς τῶν χρυσωρυχείων θὰ πουλιόνταν γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Δίχως ἄλλο, ἡ προσφορὰ γινόταν σὲ ἀσήμαντες τιμὲς χωρὶς νὰ βρῖσκονται ἀγοραστές... Τί ἀναστάτωση, ὅμως, ὅταν μαθευόταν τὸ τέλος τῆς περιπέτειας!

Μὲ τί ταχύτητα θ' ἀνέβαιναν καὶ πάλι στὴν ἀρχικὴ τους ἀξία, πρὸς μέγα ὄφελος τοῦ ἀγοραστοῦ της!

Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ ὅλα τὰ προέβλεψε σωστά. Τὸ τηλεγράφημα ἔφθασε στὰ γραφεῖα τῆς ρὺ Ντρουὼ — κι οἱ διαταγές του ἐκτελέστηκαν κατὰ γράμμα, στὸ χρηματιστήριο, τὴν ἴδια μέρα. Ἡ τράπεζα Λεκέρ ἀγόρασε, τοῖς μετρητοῖς κι ἐπὶ προθεσμία, ὅσες μετοχές χρυσωρυχείων τῆς πρόσφεραν. Καὶ τὴν ἐπομένη μέρα, ἔκανε τὸ ἴδιο.

Τί συγκομιδὴ, μέσα σὲ δυὸ μέρες! Κάτι ἀσήμαντα χρυσωρυχεῖα γιὰ λίγα ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου κατὰ μετοχή, χρυσωρυχεῖα ποὺ ἄλλοτε ἦταν πολὺ ἀποδοτικὰ καὶ τώρα ξεπεσμένα πρὸς δυὸ τρία φράγκα, χρυσωρυχεῖα πρώτης τάξεως ἀλλὰ ὑποτιμημένα πρὸς τὸ παρὸν πρὸς δέκα δώδεκα φράγκα... μάζεψε ὅσες μετοχές τῆς πρόσφεραν χωρὶς καμιὰ διάκριση!

Μετὰ σαράντα ὀχτὼ ὥρες, στὰ διάφορα χρηματιστήρια τοῦ κόσμου μαθεύτηκε ἡ εἰδηση καὶ προκάλεσε ζωερὴ συγκίνηση: ἡ τράπεζα Λεκέρ, φημισμένη γιὰ τὴν διορατικότητά της, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀγοράζῃ τόσες μετοχές χρυσωρυχείων, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸν λόγο της! Κάποια σ π έ κ ο υ λ α ἦταν στὴ μέση. Αὐτὴ ἦταν ἡ γενικὴ γνώμη κι οἱ τιμές τῶν μετοχῶν ἀνέβηκαν αἰσθητά!

Μὰ ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Τὸ κόλπο εἶχε ἐπιτύχει. Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ ἦταν πιά κάτοχος τοῦ πενήντα πέντε περίπου τοῖς ἑκατὸ τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς χρυσοῦ!

Ἐνῶ αὐτὰ τὰ γεγονότα ἐξελίσσονταν στὸ Παρίσι, ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν μετατόπιση τοῦ μηχανήματός του διάφορα ὄργανα ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ πάρῃ μαζί του, πρὶν φύγῃ ἀπ' τὸ Παρίσι. Στὴν ἡμερομηνία ποὺ εἶχε προσδιορίσει, τὴν 3 Σεπτεμβρίου, ὅλα ἦταν συμπληρωμένα — κι ὁ Ζεφυρίνος Ξιντράλ ἔτοιμος γιὰ δράση.

Ἡ παρουσία τοῦ νονοῦ του ἐξασφάλιζε στὸν Ζεφυρίνο ἓνα ἀληθινὸ ἀκροατήριο, κατ' ἐξαίρεση. Ἦταν καὶ

μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ρητορική του δεινότητα. Δὲν τὴν ἄφησε νὰ πάῃ χαμένη.

— Τὸ μηχανήμά μου, εἶπε κλείνοντας τὸ ἠλεκτρικὸ κύκλωμα, δὲν ἔχει τίποτα τὸ μυστηριώδες ἢ τὸ σατανικόν. Δέχεται τὸν ἠλεκτρισμὸ ὑπὸ τὴν κανονικὴν του μορφή καὶ τὴν ἀποδίδει σὲ ἀνώτερο σχῆμα ποὺ ἐγὼ τὸ ἀνεκάλυψα. Εἶναι δηλαδή, ἓνας ἀπλὸς μετασχηματιστής. Αὐτὴ ἡ ἀμπούλα ποὺ ἀρχίζει νὰ στριφογυρνᾷ σὰν τρελλή, εἰν' ἐκείνη ποὺ μὲ βοήθησε νὰ προσελκύσω τὸν ἀερόλιθο. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀνταντακλαστήρα, στὸ κέντρο τοῦ ὁποίου εἶναι στημένη, ἐκπέμπει στὸ διάστημα ἓνα ρεῦμα εἰδικῆς φύσης, ποὺ τὸ ἔχω ὀνομάσει οὐδετεροελικοειδὲς ρεῦμα. Καθὼς δείχνει τ' ὄνομά του, κινεῖται ὅπως ἓνας ἑλικας. Ἐξάλλου, ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀπωθῇ μὲ ὀρμὴν κάθε ὕλικὸ σῶμα μὲ τὸ ὁποῖο ἔρχεται σ' ἐπαφή*. Τὸ σύνολο αὐτῶν τῶν ἐλικοειδῶν περιστροφῶν ἀποτελεῖ ἓναν κοῖλο κύλινδρο ἀπὸ ὅπου ὁ ἀέρας, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ὕλη, ἐκδιώκεται, οὕτως ὥστε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει τίποτα. Ἀντιλαμβάνεσθε καλὰ, θεῖε μου, τὴν ἀξία αὐτῆς τῆς λέξης: ΤΙΠΟΤΑ; Σκεφθῆτε ὅτι, παντοῦ στὸ ἄπειρο τοῦ διαστήματος, ὑπάρχει κ ἄ τ ι, καὶ πῶς ὁ ἀόρατος κύλινδρός μου ποὺ βιδώνεται μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα εἶναι, γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ μόνο σημεῖο τοῦ σύμπαντος ὅπου δὲν ὑπάρχει ΤΙΠΟΤΑ; Ἡ στιγμή αὐτή, ἀπειροελάχιστη, ἔχει τὴ διάρκειαν μιᾶς ἀστρατῆς. Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σημεῖο ὅπου βασιλεύει ἀ π ὅ λ υ τ ο κ ε ν ὀ, εἰν' ἓνα ἐκκριτήριο ἀπ' τὸ ὁποῖο ξεφεύγει σὲ κύματα ἢ ἀφθαρτὴ ἐνέργεια ποὺ ἡ γήινη σφαῖρα κρατᾷ αἰχμάλωτη καὶ συμπυκνωμένη μέσα στὰ βαρεῖα δίχτυα τῆς ὕλης. Ἐγὼ ἀρκέσθηκα νὰ ἐξαλείψω ἓνα ἐμπόδιο.

Μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ συγκέντρωσε ὅλη τὴν προσοχή του, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὴ τὴν παράξενον ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τοῦ βαφτιστικοῦ του.

* Εἶναι πάνω κάτω ἡ θεωρία ποὺ χρησίμευσε γιὰ ξεκίνημα στὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ρ α ν τ ᾶ ρ, τριανταπέντε χρόνια ἀργότερα.

— Τὸ μόνο λεπτὸ ζήτημα, συνέχισε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ, εἶναι ἡ ρύθμιση τοῦ μήκους τοῦ κύματος τοῦ οὐδετεροελικοειδοῦς ρεύματος. Ἄν φθάσῃ στὸ ἀντικείμενο ὅπου θέλουμε νὰ ἐπιδράσῃ, τὸ ἀπωθεῖ ἀντὶ νὰ τὸ προσελκύσῃ. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ἐκλείψῃ σὲ ὠρισμένη ἀπόσταση ἀπ' τὸ ἀντικείμενο, ὅσο τὸ δυνατόν κοντύτερα, ὅμως, οὕτως ὥστε ἡ ἀπελευθερωθεῖσα ἐνέργεια νὰ ἀκτινοβολῇ στὸ ἄμεσο περιβάλλον του.

— Μὰ γιὰ νὰ κυλήσῃ ὁ ἀερόλιθος μέσ' τὴ θάλασσα, πρέπει νὰ τὸν ἀποθήσῃς κι ὄχι νὰ τὸν προσελκύσῃς, παρατήρησε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ.

— Ναὶ καὶ ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ. Παρακολουθεῖτε με προσεκτικά, θεῖε μου. Γνωρίζω τὴν ἀκριβῆ ἀπόσταση πού μᾶς χωρίζει ἀπ' τὸν ἀερόλιθο. Εἶναι πεντακόσια ἔντεκα μέτρα καὶ σαράντα ὀχτὼ ἑκατοστά. Καὶ ρυθμίζω ἀνάλογα τὸ ρεῦμα μου.

Ἐνῶ μιλοῦσε, ὁ Ξιρντάλ χειριζόταν ἓνα ρεοστάτη τοποθετημένο μέσα στὸ κύκλωμα, ἀνάμεσα στὴν πηγὴ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ καὶ στὸ μηχανήμα.

— Κι αὐτὸ κανονίστηκε, εἶπε. Τώρα, τὸ ρεῦμα διακόπτεται σὲ ἀπόσταση μικρότερη τῶν τριῶν ἑκατοστῶν ἀπ' τὸν ἀερόλιθο, πρὸς τὸ μέρος τῆς βορειοανατολικῆς κυρτότητάς του. Ἡ ἀπελευθερωθεῖσα ἐνέργεια τὸν περιβάλλει λοιπὸν σ' ἐκείνη τὴν πλευρὰ μὲ μιὰ ἔντονη ἀκτινοβολία. Αὐτό, πάντως, ἴσως δὲ θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ μετακινήσῃ ἓναν τέτοιο ὄγκο πού ἔχει τόσο γερὰ προσκολληθῇ στὸ ἔδαφος. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ σίγουρος, θὰ χρησιμοποιήσω κι ἄλλα βοηθητικὰ μέσα.

Ὁ Ξιρντάλ ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μηχανήματος. Ἀμέσως, ἡ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ καινούργιες ἀμποῦλες ἄρχισε νὰ τριῖξῃ δυνατά.

— Θὰ παρατηρήσετε, θεῖε μου, εἶπε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀμπούλα δὲ γυρίζει σὰν τὴν ἄλλη. Γιατὶ ἡ φύση τῆς ἐπενεργείας εἶναι διαφορετικὴ κι οἱ ἐκκενώσεις της εἶναι εἰδικές. Ἄς

τις ὀνομάσουμε εὐθύγραμμα οὐδέτερα ρεύματα, γιὰ νὰ ξεχωρίσουν ἀπ' τὶς προηγούμενες. Τὸ μῆκος αὐτῶν τῶν εὐθυγράμμων ρευμάτων δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ρυθμισθῇ. Θὰ κατευθύνονταν, ἀόρατα, στὸ ἄπειρο, ἂν δὲν τὰ ἐξακόντιζα ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς κυρτότητος τοῦ ἀερόλιθου, ποὺ τὰ σταματᾷ. Δὲ σᾶς συμβουλεύω νὰ τοποθετηθῆτε στὸ πέρασμά τους. Θὰ σᾶς ἔβγαζαν νὸκ - ἄουτ, ὅπως λένε στὴν πυγμαχία. Ἄς ξαναγυρίσουμε, ὅμως, στὸ θέμα μας. Τί εἶναι αὐτὰ τὰ εὐθύγραμμα ρεύματα; Ὅ,τι εἶναι καὶ τὰ ἐλικοειδῆ καὶ κάθε ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, ὁποιασδήποτε φύσης, ὅπως ὁ ἥχος, ἡ θερμότητα καὶ τὸ φῶς ἀκόμα, δηλαδὴ μιὰ μεταφορὰ ὑλικῶν ἀτόμων, στὸν τελευταῖο βαθμὸ τῆς ἀπλούστευσης. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα πόσο ἀπειροελάχιστο εἶναι τὸ μέγεθός τους, σᾶς λέγω μόνο, πὼς τούτη τὴ στιγμή, χτυποῦν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ χρυσοῦ ὄγκου, μέσα στὸν ὁποῖο συγκολλοῦνται ἐπτακόσια πενήντα ἑκατομμύρια ἀπὸ αὐτὰ κάθε δευτερόλεπτο! Εἶναι, λοιπόν, σωστὸς βομβαρδισμός, ὅπου ἡ ἐλαφρότητα τῶν βλημάτων ἔχει ὡς ἀντιστάθμισμα τὸν ἀπεριόριστο ἀριθμὸ καὶ τὴν ταχύτητα. Προσθέτοντας αὐτὴ τὴν ὥθηση στὴν ἔλξη ποὺ ἀσκεῖται πάνω στὴν ἄλλη πλευρά, μποροῦμε νὰ ἐπιτύχουμε ἓνα ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα.

— Κι ὅμως, ὁ ἀερόλιθος δὲν κινεῖται εἴτε ὁ Ρομπέρ Λεκέρ.

— Θὰ κινηθῇ, βεβαίωσε ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ. Κάνετε λίγη ὑπομονή. Ἐξάλλου, ἔχω κινητοποιήσει κι ἄλλο βοηθητικὸ μέσο, ποὺ θὰ ἐπιταχύνῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀπὸ αὐτὸ τὸν τρίτο ἀντανакλαστήρα, ἐκπέμπω ἄλλες ἀτομικὲς ὁδίδες κατευθυνόμενες αὐτὲς ὅχι πάνω στὸν ἀερόλιθο, ἀλλὰ στὸ ἔδαφος ποὺ τὸν ὑποθαστάζει πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Θὰ δῆτε αὐτὸ τὸ ἔδαφος νὰ διαλύεται σιγὰ σιγὰ κι ὁ ἀερόλιθος, παρασυρόμενος ἀπ' τὸ βάρος του, ν' ἀρχίσῃ νὰ γλιστρᾷ πρὸς τὸν κατήφορο.

Ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ ἔχωσε καὶ πάλι τὸ χέρι του

μέσα στὸ μηχανήμα. Ἡ τρίτη ἀμπούλα ἄρχισε τὸ τριξί-
μό της.

— Προσέξτε, θεῖε μου, εἰπε. Θαρρῶ πῶς θὰ γελάσουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ

Ὁ ἀερόλιθος στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας

Ὅλα τὰ ξεφωνητὰ τοῦ πλήθους ἐνώθηκαν σ' ἓνα μούγκρισμα φοβερό, μόλις εἶδαν τὸ χρυσὸν ὄγκο ν' ἀνα-
ταράσσεται.

Τὰ μάτια ὅλων ἦταν καρφωμένα κατὰ τὸ ἴδιο μέρος. Τί νὰ συνέβαινε ἄραγε; Μήπως ἦταν ὀφθαλμαπάτη; Ἡ ὁ ἀερόλιθος εἶχε κινηθῇ πραγματικά; Στὴν τελευταία περι-
πτωση, ποιά ἦταν ἡ αἰτία; Ἀράγε τὸ ἔδαφος ὑποχωροῦσε σιγὰ σιγὰ, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν νὰ χαθῇ τελικὰ ὁ
θησαυρὸς μέσα στὰ βάθη τῆς θάλασσας;

— Θὰ ἦταν ἓνα πρωτότυπο τέλος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση
ποὺ τόσο συγκίνησε τὸν κόσμον, παρατήρησε ἡ Ἀρκάδια
Γουῶκερ.

— Ἴσως ἡ λύση αὐτὴ νὰ μὴν εἶναι ἡ χειρότερη, ἀπάν-
τησε ὁ Σέθ Στάνφορντ.

— Θὰ ἦταν ἡ καλύτερη, πλειοδότησε ὁ Φράνσις Γκόρν-
τον.

Ὅχι, δὲν εἶχε γελασθῇ. Ὁ ἀερόλιθος ἐξακολουθοῦσε
νὰ γλιστρᾷ σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Δὲ
χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἔδαφος στὸ τέλος θὰ ὑποχωροῦ-
σε. Ἄν δὲν ἐμπόδιζόταν αὐτὴ ἡ κίνησή του, ὁ χρυσὸς ὄγκος
θὰ κυλοῦσε ἀργὰ ὡς στὴν ἄκρῃ τοῦ βράχου κι ἀπὸ ἐκεῖ
θὰ βυθιζόταν στὴν ἄβυσσος!

Ὅλοι κοίταζαν μὲ κατάπληξη, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια
περιφρόνηση, τὸ ἔδαφος αὐτὸ ποὺ ἦταν ἀνάξιο νὰ σηκώσῃ
ἓνα τόσο θαυμαστὸ φορτίο. Τί κρίμα ποὺ ἡ πτώση γίνηκε
πάνω σ' αὐτὸ τὸ νησί κι ὄχι στοὺς ἀπόκρημνους βράχους

ἀπὸ βασιάλτη* τῆς παραλίας τῆς Γροιλανδίας, ὅπου τόσες χιλιάδες ἑκατομμυρίων δὲ θὰ κινδύνευαν νὰ χαθοῦν γιὰ πάντα — γιὰ νὰ θρηνήσῃ τὸ χαμὸ τους ἢ πλεονεξία τῆς ἀκόρεστης ἀνθρωπότητας!

Ναί... γλιστροῦσε ὁ ἀερόλιθος. Ἴσως ἦταν ζήτημα ὥρῶν... ἴσως μόνο λίγων λεπτῶν, ἂν τὸ ἔδαφος ὑποχωροῦσε ἀπότομα κάτω ἀπ' τὸ ἀσήκωτο βάρος του!

Ἀνάμεσα στὰ μουνγγρητὰ τοῦ πλήθους, ξεχώρισε τὸ ξεφωνητὸ τῆς φρίκης πὺν ἔμπηξε ὁ ντὲ Σνάκι! Ἀντίο, μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ δισεκατομμυριοποιηθῇ ἡ χώρα του! Ἀντίο, ὄνειρο νὰ γίνουν πλούσιοι ὅλοι οἱ Γροιλανδοὶ πολίτες!

Ὅσο γιὰ τὸ Ντὴν Φόρσνθ καὶ τὸ γιατρὸ Χάντελσον... κινδύνευαν νὰ τρελλαθοῦν! Ἀπλωναν μὲ ἀπόγνωση τὰ χέρια τους! Ἰκέτευαν τὸ πλῆθος νὰ τοὺς βοηθήσῃ! Μὰ καὶ ποιὸς μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτα;

Μιὰ πιὸ ἀπότομη κίνηση τοῦ ἀερόλιθου τοὺς παραξάλλισε ὀλωσδιόλου! Χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τὸν κίνδυνο πὺν διέτρεχε, ὁ γιατρὸς Χάντελσον, παραβιάζοντας τὴν γραμμὴ τῶν φρουρῶν, ὄρμησε πρὸς τὴ χρυσὴ σφαίρα!

Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πολὺ. Πνιγμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν πυρακτωμένη ἀτμόσφαιρα, κλονίσθηκε σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ βημάτων καὶ σωριάστηκε στὴ γῆ.

Ὁ Ντὴν Φόρσνθ θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἱκανοποιημένος. Γιατὶ ἔβγαине ἀπ' τὴ μέση ὁ ἀντίπαλός του κι ἔτσι ἄλλος πιά δὲ θὰ τοῦ διεκδικοῦσε τὴν πατρότητα τῆς ἀνακάλυψης τοῦ ἀερόλιθου. Μὰ ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος κατὰ βάθος καὶ ἡ ζωερὴ συγκίνηση πὺν ἔνωσε ξύπνησε τὰ πραγματικά του αἰσθήματα. Τὸ ἐπίπλαστο μίσος του χάθηκε, σὰν ἐφιάλτης πὺν τὸν διώχνει ἡ αὐγὴ, καὶ δὲν ἔμειναν στὰ βάθη τῆς καρδιάς του παρὰ μόνο οἱ ἀναμνήσεις τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν. Καὶ μὲ μιὰ ἀντανεκλαστικὴ κίνηση, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καλὰ καλὰ, ὁ Ντὴν

* Ἕνα εἶδος μαύρου μαρμάρου.

Φόρσνυθ — κι αὐτὸ πρὸς τιμὴ του! — ἀντὶ νὰ χαρῇ γιὰ τὸ θάνατο ἐνὸς ἀντιπάλου του, ὄρμησε γενναῖα νὰ σώσῃ ἕναν παλιὸ του φίλο ποὺ κινδύνευε!

Μὰ οἱ δυνάμεις του δὲ στάθηκαν στὸ ὕψος τοῦ θάρρους του. Μόλις ἔφθασε κοντὰ στὸν Χάντελσον, πρόλαβε νὰ τὸν σύρῃ λίγα μέτρα πίσω κι ἔπεσε ἀναίσθητος κι ὁ ἴδιος, πνιγμένος ἀπὸ μιὰ πυρακτωμένη ἀνάσα χιλίων βαθμῶν!

Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε ὀρμήσει πίσω του ὁ Φράνσις Γκόρντον, τὸν ὁποῖο ὁ Σέθ Στάνφορντ δὲ δίστασε νὰ ἀκολουθήσῃ. Αὐτὸ ἔκανε τὴν Ἀρκάδια Γουῶκερ νὰ φωνάξῃ μ' ἀγωνία:

— Σέθ!... Σέθ!...

Εἶχε κατατρομάξει μὲ τὸν κίνδυνο στὸν ὁποῖο ἔβλεπε νὰ ἐκτίθεται ὁ τέως σύζυγός της.

Ὁ Φράνσις Γκόρντον κι ὁ Σέθ Στάνφορντ, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ μερικοὺς θαρραλέους θεατές, σύρθηκαν στὴ γῇ, μ' ἓνα μαντῆλι μέσ' τὸ στόμα τους, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνο τῆς ἀσφυξίας. Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους στὸν Φόρσνυθ καὶ στὸν Χάντελσον. Τοὺς ἀνασήκωσαν καὶ τοὺς ἔφεραν πίσω, στὴ ζώνη ὅπου μποροῦσε κανεὶς ν' ἀναπνεύσῃ.

Εὐτυχῶς, ποὺ τὰ δυὸ θύματα τῆς ἀπερισκεψίας τους δὲν ἄργησαν νὰ συνέλθουν, χάρη στίς περιποιήσεις ποὺ τοὺς παρεσχέθηκαν γιὰ νὰ παραστοῦν στὸ γκρέμισμα τῶν ἐλπίδων τους.

Ὁ ἀερόλιθος ἐξακολουθοῦσε νὰ γλιστρᾷ ἀργά, πλησιάζοντας ὁλοένα πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν ξεφωνητὰ ποὺ μαρτυροῦσαν τὴ συγκίνηση τοῦ πλήθους. Μερικοὶ τουρίστες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Σέθ Στάνφορντ καὶ ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ ἔτρεξαν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας γιὰ νὰ μὴ χάσουν τουλάχιστον, καμιὰ λεπτομέρεια ἀπ' τὸ θέαμα τῆς τελικῆς καταστροφῆς!

Κι ὁμως, γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ πλῆθος ξανάνωσε ἐλπίδα. Ἡ χρυσὴ σφαῖρα εἶχε σταθῇ ἀκίνητη!

Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἓνας φοβερὸς τριγμός! Ὁ βρά-

χος είχε υποχωρήσει κι ὁ ἀερόλιθος βυθίστηκε μέσ' στή θάλασσα!

Ἄν ἡ ἡχὼ τῆς παραλίας δὲν ἀναμετάδωσε τὴ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ πλήθους αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ κραυγὴ καλύφθηκε μονομιᾶς, τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' τὸν κρότο πού ἔκανε μιὰ ἔκρηξη πιὸ ἰσχυρὴ ἀπ' τὶς βροντὲς τοῦ κερανοῦ. Ταυτόχρονα ἓνας φοβερός σίφουνας σάρωσε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νησιοῦ κι ὅλοι οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἀναποδογυρίστηκαν ἀπ' τὴν ἀφάνταστη μανία του!

Ὁ ἀερόλιθος εἶχε ἐκραγῇ. Τὸ νερό, εἰσχωρώντας μέσα στὶς ἀπειράριθμες κυψέλες τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ σφουγγαριοῦ, ἐξατμίσθηκε στὴ στιγμή ἐρχόμενο σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ πυρακτωμένο μέταλλο — καὶ μὲ μιᾶς ὁ ἀερόλιθος τινάχτηκε στὸν ἀέρα σὰν ὑπερθερμασμένος κλίβανος! Τώρα, τὰ συντρίμματά του ἔπεφταν μέσ' στὴ θάλασσα μ' ἐκκωφαντικούς συριγμούς.

Ἡ φοβερὴ ἔκρηξη ἔφερε ἀναστάτωση καὶ στὴ θάλασσα. Ἐνα τεράστιο κύμα σκέπασε τὴν παραλία καὶ ξεχύθηκε μὲ λυσσασμένη μανία. Κατατρομαγμένοι, οἱ ἀπερίσκεπτοι πού εἶχαν πλησιάσει πολὺ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, προσπαθώντας νὰ φθάσουν στὴν κορυφὴ τοῦ ἀνήφορου, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀρπάξῃ τὸ κύμα.

Ὅλοι, ὅμως, δὲν πρόλαβαν. Πάνω στὸ μανιασμένο πατεῖς με, πατῶ σε, οἱ τρομαγμένοι τουρίστες, ξεφεύγοντας ὅπως οἱ Κένταυροι πού κατεδίωκε ὁ Ἡρακλῆς, ἀνέτρεψαν τὴν Ἀρκάδια Γουῶκερ. Καὶ σὲ λίγο, τὸ κύμα θὰ ἐρχόταν νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν παραλία...

Μὰ ὁ Σέθ Στάνφορντ ἀγρυπνοῦσε. Σχεδὸν χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὴ σώσῃ, ριψοκινδυνεύοντας, ὅμως, τὴ ζωὴ του πρὸς χάρη της, ὄρμησε σὲ βοήθειά της. Ἄν καὶ ἦταν φανερὸ πὼς ἀντὶ νὰ σωθῇ ἓνα ἄτομο, κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν δύο!

Κι ὅμως, ὁ Σέθ Στάνφορντ κατόρθωσε νὰ φθάσῃ ὥς τὸ βράχο ἀπ' τὸν ὁποῖο κρατήθηκε γερά, συγκρατώντας μὲ τὸ ἓνα χέρι τὴν Ἀρκάδια — καὶ ν' ἀντισταθῇ στὸ φο-

θερὸ ρεῦμα! Πολλοὶ τουρίστες ἔσπευσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Κι ἔτσι, σώθηκαν κι οἱ δύο.

Ὁ Σέθ Στάνφορντ δὲν εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του, ἢ Ἀρκάδια Γουώκερ, ὅμως, ἦταν λιπόθυμη. Σὲ λίγο, κατόρθωσαν νὰ τὴ συνεφέρουν. Τὰ πρῶτα τῆς λόγια ἦταν γιὰ τὸν τέως σύζυγό της:

— Ἐφόσον ἦταν γραφτὸ νὰ σωθῶ, δίκαιο ἦταν νὰ μὲ σώσετε ἐσεῖς!

Καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα κι εὐγνωμοσύνη.

Μόνο ὁ ἀερόλιθος δὲν μπόρεσε ν' ἀποφύγῃ τὸ θλιβερὸ πεπρωμένο του! Μακριὰ ἀπ' τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀνθρώπων, τὰ λείψανά του ἀναπαύονταν τώρα στὰ βάρη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀκόμα κι ἂν ὑπῆρχε ἡ ἐλάχιστη δυνατότητα, ἔστω καὶ μὲ ἀφάνταστους κόπους, ν' ἀνασύρουν ἓνα τόσο τεράστιο ὄγκο ἀπ' τὰ βάρη τῆς ἀβύσσου, ἔπρεπε νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ κάθε ἐλπίδα. Ἀπ' τὸν πυρήνα ποὺ εἶχε θρυμματίσει ἡ ἔκρηξη χιλιάδες θραύσματα εἶχαν σκορπιστῇ στ' ἀνοιχτά.

Μάταια, ὁ ντὲ Σνάκ, ὁ Ντὴν Φόρσνυθ κι ὁ γιατρὸς Χάντελσον ἀναζήτησαν τὸ παραμικρὸ συντρίμμι του στὴν παραλία. Ὁχι! τὰ πέντε χιλιάδες ἐπτακόσια ὀγδόντα ὀχτὼ δισεκατομμύρια εἶχαν γίνει ἄφαντα ὥς τὴν τελευταία πεντάρα. Ἀπ' τὸν καταπληκτικὸ ἀερόλιθο, δὲν ἔμενε τίποτα πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ

Ὁ δικαστὴς Τζὼν Πρόθ λείπει τὴν τελευταία λέξη

Ἀφοῦ ἱκανοποιήθηκε ἡ περιέργειά τους, ἄλλο δὲν ἔμενε στοὺς περιέργους παρὰ νὰ φύγουν.

Ἡ λύση ὅμως, αὐτὴ ἄξιζε ἓνα ταξίδι μὲ τόσοις κό-

πους και τόσα έξοδα; Νὰ δοῦν τὸν ἀερόλιθο χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸν πλησιάσουν παρὰ σὲ ἀπόσταση τετρακοσίων μέτρων, ἦταν ἓνα πενιχρὸ ἀποτέλεσμα. Κι ὅμως, ἔπρεπε ν' ἀρκεσθοῦν σ' αὐτό.

Νὰ μποροῦσαν, μήπως, νὰ ἐλπίζουν ὅτι δεύτερος χρυσὸς ἀερόλιθος θὰ ἐμφανιζόταν ποτὲ στὸν ὀρίζοντα τῆς γῆς;... Ὁχι. Τέτοιου εἶδους περιπέτεια δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξαναζήση κανεὶς. Βέβαια, μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἄλλοι χρυσοὶ ἀστέρες στὸ διάστημα, μὰ εἶναι πολὺ σπάνια περίπτωση νὰ κρατηθοῦν στὸν κύκλο τῆς ἑλξης τῆς γῆς, ὥστε δὲν συντρέχει λόγος νὰ τὴ λογαριάζει κανεὶς.

Ἦταν εὐτύχημα, κατὰ βάθος, αὐτὴ ἡ λύση! Γιατὶ ἂν ρίχνονταν ἑξὶ τρισεκατομμύρια χρυσοῦ μέσα στὴν κυκλοφορία, θὰ ἐξευτέλιζαν τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ μετάλλου ποὺ εἶναι εὐτελὲς γιὰ ὅσους δὲν τῷχουν καὶ πολὺτιμο γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους! Δὲν ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ στενοχωρεθῇ κανεὶς μὲ τὴν ἀπώλεια τοῦ ἀερόλιθου ποῦ, ὄχι μόνο θὰ εἶχε ἀναστατώσει τὰ χρηματιστήρια ὅλου τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἴσως καὶ νὰ προκαλοῦσε παγκόσμιον πόλεμον!

Πάντως, αὐτὴ τὴ λύση, οἱ ἐνδιαφερόμενοι δικαιούνταν νὰ τὴ θεωρήσουν ὡς ἀπογοητευτικὴ. Μὲ τί σπαραγμὸ ψυχῆς ὁ Ντὴν Φόρσνυ κι ὁ Σύντνεϋ Χάντελσον πῆγαν... γιὰ προσκύνημα, στὸν τόπο ὅπου ὁ ἀερόλιθός τους εἶχεν ἐκραγῇ! Καὶ τί σκληρό, νὰ ξαναγυρίσουν χωρὶς τὸ παραμικρὸ κομματάκι ἀπ' αὐτὸν τὸν οὐράνιον χρυσό! Οὔτε ὅσο χρειαζόταν γιὰ νὰ παραγγείλουν μιὰ καρφίτσα γιὰ τὴ γραβάτα τους ἢ κοιμπιὰ τῶν μανικετιῶν! Οὔτε γιὰ ἐνθύμιον — μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι ὁ ντὲ Σνάκ δὲ θὰ τοὺς τὸ ἀπαιτοῦσε γιὰ λογαριασμὸ τῆς πατρίδας του!

Ὁ κοινὸς σπαραγμὸς ποὺ ἐνιωθαν, ἔκανε τοὺς δυὸ ἀντιπάλους νὰ ξεχάσουν ἀκόμα καὶ τὸν παροδικὸ ἀνταγωνισμό τους. Πῶς μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀλλοιώτικα; Ἦταν δυνατὸν ὁ γιατρὸς Χάντελσον νὰ κρατήσῃ κακία σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε ἀψηφῆσει τὸν θάνατον γιὰ νὰ τὸν σώσῃ; Ὅπως, ἐξάλλου, ἀποτελεῖ ἀνθρώπινο αἶσθημα ν' ἀφοσιω-

θῆ κανεῖς σ' ἐκείνον πού γιὰ χάρη του κινδύνεψε νὰ πεθάνῃ. Ἡ ἐξαφάνιση τοῦ αερολίθου ἦταν ἀπλούστατα ἡ ἐπισφράγιση γιὰ τὴν συμφιλίωση. Ἀξίζε τὸν κόπο νὰ διεκδικοῦν νὰ δώσουν τὸνομά τους σ' ἓναν αερολίθο πού δὲν ὑπῆρχε πιά;

Ἀράγε νὰ τὰ συλλογίζονταν ὅλ' αὐτὰ οἱ δυὸ πρώην ἀντίπαλοι, νὰ εἶχαν συναίσθησι τῆς ματαιότητος τῆς καθυστερημένης γενναιοφροσύνης τους, ἐνῶ πῆγαιναν περίπατο μαζί, ἀγκαλιασμένοι, κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτο τῆς σελήνης — ἡ τοῦ μηνός, ὅπως ἀγαπᾶτε — τοῦ μέλιτος μιᾶς ἀνανεωμένης φιλίας;

— Εἶναι μεγάλη συμφορὰ, ἔλεγε ὁ γιατρὸς Χάντελσον, ἡ ἀπώλεια τοῦ αερολίθου Φόρσνθ.

— Τοῦ αερολίθου Χάντελσον, διόρθωνε ὁ Ντὴν Φόρσνθ. Ἀνῆκε σὲ σᾶς, ἀγαπητέ μου φίλε, ἦταν ὀλόδικός σας!

— Κάθε ἄλλο, διαμαρτυρόταν ὁ γιατρός. Ἡ ἀνακάλυψή σας εἶχε προηγηθῇ ἀπὸ τὴ δική μου.

— Εἶχε ἀκολουθήσει τὴ δική σας, ἀγαπητέ μου φίλε.

— Ὅχι δά! Στὴν ἐπιστολὴ πού ἔστειλα στὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Τσιντσινάτι, δὲν προσδιόριζα ἀ κ ρ ι β ὼ ς τὴν ὥρα τῆς ἀνακάλυψης! Ἀντὶ νὰ πῶ ὅπως ἐσεῖς ὅτι «ἡ ὥρα ἦτο 7, 37', 20'' ὅτε ἐνεφανίσθη... καὶ 7, 37', 29'' ὅτε ἐξηφανίσθη» — εἶπα: «μεταξὺ 7, 37', 20'' καὶ 7, 37', 29''»! Εἶναι πολὺ διαφορετικό!

Δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παραδεχτῇ ὁ καλόκαρδος γιατρός, ἀλλὰ οὔτε κι ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἐννοοῦσε νὰ τὸ βάλῃ κάτω! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: νέες συζητήσεις χωρὶς κανέναν κίνδυνο ὅμως νὰ ὀξυνθοῦν!

Στὸ σημεῖο πού εἶχε φθάσει, αὐτὴ ἡ μεταστροφὴ καταντοῦσε κωμική. Ἕνας, ὅμως, πού τὴν ἔπαιρνε πολὺ στὰ σοβαρὰ — καὶ δίκαια — ἦταν ὁ Φράνσις Γκόρντον πού εἶχε ξαναγίνει ἐπίσημος ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Τζένης του. Οἱ δυὸ νέοι, ὕστερ' ἀπὸ τόσες μπόρες καὶ φουρτοῦνες πού εἶχαν περάσει, εἶχαν τὸ δικαίωμα πιά ν' ἀπολαύσουν

τούς καρπούς τῆς εὐτυχίας τους ἀξιοποιώντας κάθε δευτερόλεπτο, γιὰ νὰ μὴν πάη χαμένο!

Τὰ πολεμικά καὶ τὰ ἐπιβατικά, πὺν εἶχαν ρίξει ἄγκυρα στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Οὐπερνιβίκ, πῆραν πίσω τὴν ἄγκυρά τους καὶ ἀπέπλευσαν μὲ κατεύθυνση πρὸς νότον.

Ἀπὸ ὅλους τοὺς περιέργους πὺν εἶχαν χαρίσει γιὰ λίγες μέρες τόση ζωὴ καὶ κίνηση σ' αὐτὸ τὸ νησί τῆς πολιτικῆς περιοχῆς, δὲν ἔμενε παρὰ ὁ Ρομπέρ Λεκέρ καὶ ὁ ψευτο-ανεψιὸς του, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφή τοῦ «Ἀτλάντικ». Τὸ γιῶτ ἐφθασε τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Λεκέρ μὲ τὸν Ξιρντάλ ἐπιβιβάστηκαν ἀμέσως. Γιατὶ τὸ τελευταῖο εἰκοσιτετράωρο πὺν εἶχαν περάσει στὸ ἀναθεματισμένο νησί, τοὺς ἄφηνε πικρὲς ἀναμνήσεις.

Καθὼς εἶχε διαλυθῇ ἡ ξύλινη καλύβα τοὺς ἀπ' τὴν ἀναταραχὴ πὺν προκάλεσε στὴ θάλασσα ἡ πτώση τοῦ ἀερολίθου, μὲ τὴν τρομακτικὴ ἔκρηξη, ἀναγκάστηκαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ ὑπαιθρο, ἐλεεινὰ καὶ ἀξιοθρήνητα. Ἡ θάλασσα δὲν εἶχε ἀρκεσθῇ νὰ τοὺς παρασύρῃ τὴν κατοικία τους, ἀλλὰ καὶ τοὺς εἶχε βρέξει ὥς τὸ κόκκαλο! Μισσοστεγνωμένοι ἀπ' τὶς ἀδύνατες ἡλιακὲς ἀχτίνες τῶν πολικῶν χωρῶν, δὲν εἶχαν οὐτ' ἓνα σκέπασμα γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ κρύο, τὶς λίγες νυχτερινὲς ὥρες. Ὁ-λα εἶχαν σαρωθῇ ἀπ' τὰ κύματα, τὰ ἐπιπλά τους, ἀκόμα καὶ ἡ ἱστορικῆς ἀξίας βαλίτσα μὲ τὰ ὄργανα τῆς φυσικῆς τοῦ Ζεφυρίνου Ξιρντάλ. Πάει καὶ τὸ τηλεσκόπιο μὲ τὸ ὁποῖο μελετοῦσε τὸν ἀερόλιθο! Πάει καὶ τὸ μηχανήμα πὺν εἶχε προσελκύσει τὸν ἀερόλιθο στὴ γῆ... γιὰ νὰ τὸν φοντάρῃ κατόπιν στὴ θάλασσα!

Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν ἀπώλεια ἐνὸς τόσο ἀξιοθαύμαστου μηχανήματος. Μὰ ὁ Ξιρντάλ δὲν τῷ παιρνε στὰ σοβαρά, γιὰ νὰ χαλάσῃ τὴ ζαχαρένια του. Ὅπως εἶχε κατασκευάσει ἐκεῖνο τὸ μηχανήμα, ἦταν σὲ θέσῃ νὰ κατασκευάσῃ ἄλλο, πὺν ἰσχυρὸ καὶ πὺν τελειοποιημένο.

Εἶναι βέβαιο πῶς μποροῦσε νὰ τὸ κατασκευάσῃ. Ξε-

χασιάρης, όμως όπως ήταν, δὲν τὸ ξανάβαλε στὸ μυαλό του. Μάταια ὁ νονός του τὸν πίεζε νὰ στρωθῇ στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ τὸ φτιάξῃ, ὅλο τὸ ἀνέβαλε ὁ Ζεφυρίνος γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Ὡσπου πέρασαν τὰ χρόνια καὶ σὲ πολὺ μεγάλη ἡλικία πῆρε τὸ μυστικὸ μαζί του, στὸν τάφο.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση πῶς αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ μηχανήμα εἶναι χαμένο γιὰ πάντα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὰ συστατικά του στοιχεῖα θὰ παραμείνουν ἄγνωστα, ἐκτὸς ἂν ξαναφανῇ στὴ γῇ ἓνας νέος Ζεφυρίνος Ξιρντάλ.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ ἀφηρημένος ἐφευρέτης γύριζε ἀπ' τὴ Γροιλανδία πρὶν φτωχὸς ἀπὸ πρὶν. Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὰ μηχανήματά του καὶ τὸν «πλούσιο» ρουχιισμό του, εἶχε ἐγκαταλείψει ἐκεῖ κάτω ἓνα πολὺ δυσκολοπούλητο οἰκόπεδο, δεδομένου ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ιδιοκτησίας του βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴ θάλασσα!

Πόσα ἑκατομμύρια, όμως, εἶχε μαζέψει ὁ νονός του κατὰ τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ! Τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ στάθηκαν πυρήνας τῆς κολοσιαίας περιουσίας ποὺ ἀπέκτησε σταδιακὰ ἢ τράπεζα Λεκέρ ποὺ ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία τῆς συναγωνίζονταν τὰ μεγαλύτερα πιστωτικὰ ἰδρύματα τοῦ κόσμου!

Φυσικά, κατὰ μεγάλο μέρος, ὀφείλονταν ὅλ' αὐτὰ τὰ πλούτη καὶ στὸν Ζεφυρίνο Ξιρντάλ. Ὁ Ρομπέρ Λεκέρ, ποὺ εἶχε πρὶν ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξία του, δὲν ἔπαυε «νὰ τὸν στρώνῃ στὴ δουλειά». Ὅλες τὶς ἐφευρέσεις τοῦ ἀφηρημένου ἀλλὰ καὶ μεγαλοφυοῦς σοφοῦ, ἀπὸ πρακτικῆς πλευρᾶς τὶς ἐμεταλλεύθηκε ἢ τράπεζα Λεκέρ. Καὶ δὲν ζημιώθηκε μ' αὐτὲς τὶς ἐπιχειρήσεις. Ἄν δὲν μπόρεσε ν' ἀποκτήσῃ τὸ χρυσὸ τοῦ οὐρανοῦ, πάντως μάζεψε μέσ' τὰ χρηματοκιβώτιά της ἓνα σημαντικὸ μέρος τοῦ χρυσοῦ τῆς γῆς, ποὺ τῆς ἤρθε...
οὐρανοκατέβατος!

Βέβαια, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ δὲν ἦταν κανένας Σάουλων. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιουσία, ποὺ ὀφειλόταν στὴ μεγαλουφυΐα του, ὁ Ζεφυρίνος Ξιρντάλ μποροῦσε νὰ πάρῃ τὸ μερίδιό

του — ακόμα και τὸ μερίδιο τοῦ λέοντος, ἂν τὸ ἐπιθυμοῦσε. Ὅταν, ὅμως, ὁ Ρομπέρ Λεκέρ τοῦ μιλοῦσε γι' αὐτό, ὁ Ζεφυρίνος τὸν κοίταξε μὲ τόσο ἡλίθιο βλέμμα, πὺν ὁ νονός του προτιμοῦσε νὰ διακόψῃ τὴν ὁμιλία. Λεφτά; Χρυσάφι; Τί νὰ τὰ κάνῃ ὅλ' αὐτὰ ὁ Ζεφυρίνος; Γιὰ τίς ταπεινές του ἀνάγκες τοῦ ἔφθανε νὰ σηκώῃ κάπου κάπου μικροποσά. Ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἐξακολούθησε νὰ ἐπισκέπτεται τὸ «θεῖο» καὶ τραπεζίτη του μὲ τὰ πόδια, καὶ ποτὲ δὲ δέχτηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔκτο πάτωμα τῆς ρὺν Κασέτ. Οὔτε δέχτηκε ν' ἀποχωρισθῇ τὴν χήρα Τιμπώ, πὺν εἶχε παίξει, μὲ τὴν ξεσκονίστρα της, ἀφανῇ ρόλο στὴν ἀρχή, καταλήγοντας νᾶχῃ σουξὲ μεγάλης πρωταγωνίστριας, στὸ ἔργο «Ἐπιχείρηση Ἀερόλιθος»!

Μιὰ ἐβδομάδα μετὰ τὴν τηλεγραφικὴ ἐντολὴ πὺν εἶχε δώσει ὁ Ρομπέρ Λεκέρ στὸν ἀνταποκριτὴ του τοῦ Παρισιοῦ, ἡ ὀριστικὴ ἀπώλεια τοῦ ἀερόλιθου εἶχε γνωσθῇ σὲ ὅλη τὴ γῆ. Τὸ γαλλικὸ καταδρομικὸ, γυρίζοντας ἀπ' τὸ Οὐπερνιδίκ, ἔφερε τὴν εἶδηση στὸν πρῶτο σηματοφορικὸ σταθμὸ, ἀπὸ ὅπου μεταδόθηκε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα σὲ ὅλη τὴν ὑφήλιο.

Φαντάζεστε μὲ πόση ἐκπληξὴ ἔγινε δεκτὴ ἡ εἶδηση! Μὰ ὅλοι ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ πάρουν ἀπόφαση. Βρίσκονταν πρὸ τετελεσμένου γεγονότος καὶ ἦταν προτιμότερο νὰ τὸ βγάλουν ἀπ' τὴ σκέψη τους. Ἄλλωστε, σὲ λίγο καιρὸ, καθένας ξανάρχισε πάλι νᾶχῃ τίς ἀτομικές του ἔγνοιες καὶ ἔτσι ὅλοι ἔπαψαν νὰ συλλογίζονται τὸν οὐράνιο ἀγγελιαφόρο πὺν εἶχε ἓνα τέλος τόσο ἀξιοθρήνητο καὶ ἀρκετὰ γελοῖο.

Εἶχε πάψῃ κιόλας νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν, ὅταν τὸ «Μόζικ» ἔρριξε ἄγκυρα, στίς 18 Σεπτεμβρίου, στὸ λιμάνι τοῦ Τσάρλστον.

Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς ἀρχικούς του ἐπιβάτες, τὸ «Μόζικ» ξεμπάρκαρε στὸ γυρισμὸ μιὰν ἐπιβάτιδα πὺν δὲν εἶχε κά-νει τὸ ταξίδι της ἀπ' τὸ Τσάρλστον στὸ Οὐπερνιδίκ, στὴν ἀρχή. Ἦταν ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ πὺν, ἐπιθυμοῦσε νὰ

ἐκφράση μὲ ὅλη της τὴν ἄνεση τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸν τέως σύζυγό της, εἶχε σπεύσει νὰ κρατήσῃ τὴν καμπίνα πού ἄφησε ἐλεύθερη ὁ ντὲ Σνάκ.

Ἀπ' τὴ Νότιο Καρολίνα ὡς τὴ Βιρτζίνια, ἡ ἀπόσταση δὲν εἶναι μεγάλη, μὲ τὸ πλῆθος τῶν σιδηροδρόμων πού ἐξυπηρετοῦν τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς. Τὴν ἐπομένη, 19 Σεπτεμβρίου, οἱ Ντὴν Φόρσνθ, Φράνσις καὶ *Ομικρον ἀπ' τὸ ἓνα μέρος, ὁ Σύννεϋ Χάντελσον καὶ ἡ κόρη του ἀπ' τ'ἄλλο, γύριζαν, οἱ πρῶτοι στὴν Ἑλίζαμπεθ στρήτ, οἱ δεῦτεροι στὴ Μόρις στρήτ.

Τοὺς περίμεναν ὅλοι μὲ ἀνυπομονησίᾳ. Ἡ κυρία Χάντελσον καὶ ἡ κόρη της Λοὺ βρῖσκονταν στὸν σταθμὸ τοῦ Οὐάστον, καθὼς καὶ ἡ λαλίστατη Μίτς, ὅταν τὸ τραῖνο κατέβασε τοὺς ταξιδιωτὲς — πού συγκινήθησαν βαθιὰ ἀπ' τὴν ὑποδοχὴ πού τοὺς ἔγινε. Ὁ Φράνσις Γκόρντον φίλησε τὴν μέλλουσα πεθερά του, κι ὁ Ντὴν Φόρσνθ ἔσφιξε μὲ ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι τῆς κυρίας Χάντελσον, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτ' ἀπολύτως. Καὶ δὲ θὰ γινόταν κανένας ὑπαινιγμὸς γιὰ τὶς δύσκολες μέρες πού εἶχαν περάσει, ἂν ἡ Λοὺ δὲν ἐπιζητοῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴν κατάσταση.

— Περρασμένα ξεχασμένα, δὲν εἶν' ἔτσι; φώναξε κι ὤρμησε νὰ φιλήσῃ τὸν Φόρσνθ!

Τὰ λόγια αὐτὰ σήμαιναν τὸ τέλος τοῦ ἐφιάλτη.

Ἀπόδειξις πού, τὴν 30 Σεπτεμβρίου, οἱ καμπάνες τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέα χτυποῦσαν χαρμόσυνα στὴ πόλὴ τῆς Βιρτζίνιας. Καὶ μπροστὰ σὲ μιὰν ἐκλεκτὴ συγκέντρωση, πού περιλάμβανε τοὺς γονεῖς, τοὺς φίλους τῶν δυὸ οἰκογενειῶν καὶ τοὺς προύχοντες τῆς πόλεως, ὁ σεβάσμιος Ο' Γκάρθ τέλεσε τοὺς γάμους τοῦ Φράνσις Γκόρντον μὲ τὴν Τζέννη Χάντελσον — πού εἶχαν ρίξει ἄγκυρα στὸ λιμάνι τῆς εὐτυχίας, ὥστερ' ἀπὸ τόσες δοκιμασίες κι ἀναποδιές.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Λοὺ παρευρισκόταν στὴν τελετὴ ὡς δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν, χάριμα ὀφθαλμῶν μὲ τὸ ὦ-

ραῖο φόρεμά της — ἔτοιμο ἐδῶ καὶ τέσσερεις μῆνες. Ἦταν καὶ ἡ Μίτς πού γελοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ ταυτόχρονα ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνηση, γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ γ ι ό κ α της!

— Ποτὲ δὲν σ υ γ κ ο υ ν ἡ θ η κ α τόσο πολὺ! ἔλεγε σὲ ὄλους.

Σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα, γινόταν ἓνας ἄλλος γάμος, μὲ λιγότερη ἐπιμημότητα ὅμως. Αὐτὴ τὴ φορὰ οὔτε ἄλλογο, οὔτε ἀερόστατο, οὔτε τὰ πόδια τοὺς χρησιμοποίησαν ὁ Σέθ Στάνφορντ κι ἡ Ἀρκάδια Γουῶκερ γιὰ νὰ πᾶνε στὸν δικαστὴ Τζὼν Πρόθ. *Οχι, ἀλλὰ καθισμένοι κοντὰ κοντὰ σ' ἓνα ἀναπαυτικὸ ἀμάξι ἐφθασαν στὸ σπίτι του. Καὶ στὸ μπράτσο ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, μπῆκαν μέσα γιὰ πρώτη φορὰ, γιὰ νὰ τοῦ παρουσιάσουν — κανονικὰ καὶ ὁμαλὰ— τὰ χαρτιά τοὺς πού ἦταν ἀπόλυτα ἐντάξει.

Ὁ δικαστὴς τοὺς ξαναπάντρεψε. Τρεῖς ἐβδομάδες εἶχε ὅλο ὅλο διαρκέσει τὸ διαζύγιό τοὺς. Κι ὕστερα, ὑποκλίθηκε εὐγενικὰ μπροστὰ τοὺς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Πρόθ, εἶπε ἡ κυρία Στάνφορντ.

— Κι ἀντίο, πρόσθεσε ὁ Σέθ Στάνφορντ.

— Ἀντίο, κύριε καὶ κυρία Στάνφορντ, ἀπάντησε ὁ Τζὼν Πρόθ, πού ξαναγύρισε στὸν κῆπο του γιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὰ λουλούδια του.

Μιὰ τύψη ὅμως βασάνιζε τὸν ἀγαθὸ φιλόσοφο. Στὸ τρίτο ποτιστήρι, τὸ χέρι του σταμάτησε τὴν εὐεργετικὴ βροχὴ πού σκορποῦσε πάνω στὰ διψασμένα γεράνια.

— Ἀντίο;... ψιθύρισε, σταματώντας σκεπτικὸς στὴ μέση τῆς ἀλλέας. *Ίσως θὰ ἔκανα καλύτερα νὰ τοὺς πῶ: «Καλὴ ἀντάμωση...».

